

Štiklama do vrha

KENDAS BUŠNEL

W&N

Na vekovima postavljano pitanje – Šta žene žele? – junakinje u ovoj knjizi jednoglasno kažu da žele da vladaju svetom. U vrtlogu nemilosrdne borbe, izdaje, niskih udaraca, glamura i dom perinjona, žene su te koje u štiklama neustrašivo osvajaju svet – ambiciozne, moćne, uvek pobednice i nikako svetice, dok su njihovi muževi domaćice i bebisiterke, oni su pregaženi poslovni protivnici i ostavljeni ljubavnici.

Pozornica ovog modernog ženskog viteškog romana je ponovo Njujork i još jednom, iza težnje ka vrhu, želje za osvetom ili jednostavne borbe za opstankom, stoje jako i iskreno prijateljstvo i uvek nepredvidiva ljubav.

Žene će knjigu citati sa osmehom na licu, kao neku vrstu moderne bajke u koju smo sve verovala. A muškarci, ako nekim cudom požele (ili budu naterani) da je procitaju, ciniće to škrgućući zubima

Lipstick Jungle Candace Bushnell

Copyright © 2005 Candace Bushnell

Copyright © za SiCG Alnari d.o.o. 2005

Štampano u saradnji sa PS-Editor-IP, Beograd

Prevod sa engleskog: Ana Poznanović

Mom *dragom muži, ČARLSU*

W&N

SEPTEMBAR JE UVEK VELIČANSTVEN NA MENHETNU, a tako je i ove godine. Temperatura – 23 stepena, vlažnost vazduha je mala, a nebo je prozračno plave boje, neumrljano nijednim oblakom. Kad se vratite u grad nakon nemirnog leta, vreme je uvek podsetnik na spektakularne stvari koje se mogu desiti i na nešto veličanstveno što se može naći odmah iza ugla. Vazduh prosto bruji od uzbuđenja i, u samo jednom danu, Njujork se budi iz dremeža i pretvara u ludnicu. Tu je širom sveta poznata gužva u saobraćaju u Šestoj i Park aveniji, vazduh zuji od razgovora mobilnim telefonima i restorani su puni. Za ostatak zemlje, Dan rada označava kraj leta i početak školske godine. Ali u Njujorku, godina počinje nekoliko dana kasnije svetom tradicijom poznatom kao *Nedelja mode*.

Na Šestoj aveniji iza Narodne biblioteke, Brajant park je pretvoren u bajkovitu zemlju belih šatora u kojima će se održati na desetine modnih revija. Crne stepenice prekrivene tepihom, koje vode do Francuskih vrata, cele nedelje su prepune studenata i fanova, koji žive u nadi da će barem na tren videti svog omiljenog kreatora ili zvezdu šou biznisa. Tu su japanski foto reporteri (koji su, prema opštem slaganju, bili mnogo uljudniji od domaćih), paparaci, ljudi iz obezbeđenja koji nose haj-tek telefone u obliku diskretne slušalice sa malim mikrofonom i voki-tokije, PR devojke (koje, pored obavezne crne odeće, nose i poslovno zabrinut izraz na licu) i gosti puni kao brod koji urlaju u mobilne telefone tražeći da im se doveze auto.

Uvek je tu pet ili šest velikih revija na kojima jednostavno morate prisustvovati da biste očuvali svoje mesto na društvenoj lestvici (ili, da biste jednostavno podsetili ljude da postojite). Prva od ovih revija je bila revija Viktori Ford, koja se održava u sedam uveče, prvog četvrtka nedelje mode.

U petnaest do sedam, unutrašnjost šatora je bila pozornica haosa koji se drži pod kontrolom – šest ekipa sa kamerama, oko stotinak fotografa, gužva od poklonika mode, društveno istaknutih „in” ličnosti, kupaca i manjih zvezda koje željno očekuju reviju, poput publike na premijeri filma. Jedna od tih osoba u trendu, koja je držala u rukama malog jazavičara, dobila je udarac u potiljak kamerom; nečija *Džimi Ču* cipela sa kaišićima je zgažena, a njen vlasnik zamalo pregažen kada je jedna PR devojka pojurila da dođe do nekoga koje je važniji. Oni koji su se nadali da će ugledati filmsku zvezdu su bili nasamareni, jer zvezde (kao i važniji političari, kao što je gradonačelnik) nikad ne ulaze na glavni ulaz, već ih obezbeđenje doprati do tajnog sporednog ulaza koji vodi do bekstejdža. A u ovom svetu, u kome život čini niz sve manjih i manjih krugova ekskluzivnosti (ili Danteovih krugova pakla, u zavisnosti od ugla posmatranja) bekstejdž pre početka revije je upravo mesto na kome želite biti.

U zadnjem uglu bekstejdža, skrivena iza vešalica sa odećom, stajala je Viktori Ford i pušila cigaretu trudeći se da to niko ne vidi. Viktori je prestala da puši pre mnogo godina, ali je cigareta bila dobar izgovor da ostane na trenutak sama. Za ta tri minuta, svi bi je ostavili na miru, dajući joj nekoliko sekundi da se koncentriše i pripremi za narednih šezdeset minuta, a za to vreme će morati da se pobrine za poslednje detalje oko revije, da proćaska sa bogatim i slavnim kupcima i da nekoliko intervjuja novinama i televiziji. Namrštila se, povukla dim, želeći da uživa u ovom jednom jedinom trenutku mira. Četiri nedelje pre revije je radila osamnaest časova dnevno, a ipak, ovaj sladeći presudni sat će proleteti za sekund. Ubacila je opušak u polupraznu čašu šampanjca.

Pogledala je na sat – elegantni *Bom Šć Mersije* od nerđajućeg čelika, sa redom sitnih dijamanata oko brojčanika – i duboko udahnula. Bilo je deset do sedam. Do osam sati, kada poslednja manekenka prođe pistom i kada ona izađe da se pokloni publici, znače svoju sudbinu za narednu godinu. Biće ili na samom vrhu; preživljavaće u sredini; ili će biti na samom dnu pokušavajući da povrati staru slavu. Znala je da ovom revijom puno rizikuje, ali je takođe znala da nije morala to da učini. Svaki drugi kreator bi nastavio sa istim onim modelima koji su ga i proslavili protekle tri godine, ali Viktori to jednostavno nije mogla. To je bilo previše lako. Nadala se da će večeras predstaviti modnoj industriji jednu novu stranu svog talenta,

jedan novi način na koji bi žene mogle da se oblače. Ona je, sarkastično pomisli, ili heroj, ili budala.

Čim se pojavila iza vešalica sa odećom, priletele su joj tri asistentkinje, inteligentne mlade žene od dvadesetak godina, koje su radile skoro neu-morno kao i ona. Nosile su odeću iz nove kolekcije, fascikle i iste slušalice kao i pripadnici obezbeđenja, a na licu izraz paničnog straha.

Viktori se mirno nasmešila. „Lila”, reče, obraćajući se jednoj od devo-jaka, „da li su bubnjari na mestu?”

„Da, i Boni Biček, trač kolumnista, je pošizela – kaže da ima problema sa uhom i da moramo da je premestimo.

Viktori je klimnula glavom. Boni Biček je imala oko milion godina i bila je kao one veštice u Grimovim bajkama – niko ih ne voli, ali ako je ne pozovete na reviju, imaćete negative kritike u štampi cele godine. „Stavi je na mesto Mov Binšli. Mov tako očajnički želi da bude viđena da joj neće smetati gde sedi. Ali uradi to brzo, pre nego što iko primeti.”

Lila klimnu glavom i otrča, dok su se dve preostale asistentkinje borile za njenu pažnju. „*'Ekstra'* želi da uradi intervju....”

„Kit Ričards dolazi, a nemamo gde da ga smestimo...”

„Nedostaju četiri para cipela..”

Viktori je brzo rešila ove probleme. „*'Ekstra'* ima dva minuta za inter-vju, otprati Kita u bekstejdž i zadržavaj ga tamo do poslednjeg minuta. Cipele su u kutiji ispod ogledala za šminkanje.” Promenivši izraz lica u smiren, prišla je ekipi *'Ekstra'*, koja je stajala u sredini gomile dobroname-mika, od kojih je svako hteo da joj se javi. Gracioznom stručnošću se pro-vukla kroz gomilu, osećajući kao da lebdi van svoga tela, zastajkujući da nekoga poljubi, da sa nekim progovori reč-dve i da se rukuje sa nečijom desetogodišnjom ćerkom, ozbiljnom i punom strahopoštovanja, čija majka je tvrdila da je ona iako tako mala, već velika obožavateljka.

Nadam se da će i posle revije biti moja obožavateljka, Viktori podrug-ljivo pomisli, dozvoljavajući sebi jedan tren nesigurnosti.

Ipak, sledeće sekunde, nalazila se ispred ekipe *'Ekstra'* i mlada žena sa sitno kovrdžavom kosom joj je gurala mikrofon u lice. Viktori je pogledala izraz lica devojke i pripremila se na najgore. Nakon šest godina intervjua, naučila je da prepozna u trenutku da li je novinar prijatelj ili neprijatelj, i

dok je veći deo medija koji su se bavili zabavom bio jednako šarmantan i blagonaklon kao neka zvezda izašla iz mode, tu i tamo vam zapadne trula jabuka. Viktori je po njenom usiljenom osmehu punog prezira, razumela da devojka očigledno ima neki problem. Ponekad je razlog bio jednostavno taj da je šutnuo dečko, ali je često bio mnogo dublji: osećaj da ste besni na ceo svet, jer u Njujorku nije onako lako uspeti, kao što su vas uveravali.

„Viktori,” mlada žena reče odlučno, dodajući, „ne smeta Vam da Vas zovem Viktori, zar ne?”. Izveštačeno kultivisan akcenat je značio da ova devojka očigledno smatra da je ona mnogo iznad sveta mode. „Imate četrdeset i dve godine”

„Četrdeset i tri,” Viktori je ispravi. „Još uvek slavim rođendane.” Bila je u pravu – započinjanje intervjua pitanjem o godinama bio je čin otvorenog neprijateljstva.

„Niste udati i nemate dece. Da li je zaista vredno odreći se braka i dece zarad karijere?”

Viktori se nasmeja. Zašto jednu ženu, bez obzira na to šta postigne u životu, smatraju promašenom, ako se nije udala i rodila decu? Pitanje novinarkе je bilo potpuno neumesno, u ovim okolnostima, i duboko uvredljivo, jer šta je ona znala o nepredvidljivim smicalicama života i njenoj borbi i žrtvovanju da bi došla do ovoga gde se sada nalazi – da bude međunarodno priznat modni kreator sa sopstvenom kompanijom – mnogo više od onoga što će ova neprijatna mlada žena ikad postići. Ali Viktori je znala da ne sme da se razbesni, jer bi to odmah dospelo na televiziju i u trač kolumne.

„Svako jutro kada se probudim”, Viktori je započela priču koju je mnogo puta ispričala novinarima (ali, izgleda da niko od njih to nije razumeo) „osvrnem se oko sebe i oslušnem. Sama sam i čujem ... tišinu.” Devojkа je pogleda saosećajno. „Ali”, Viktori doda podignuvši jedan prst, „čujem... tišinu. I polako, ali sigurno, sreća počinje da se širi mojim telom. Radost. I ja sam zahvalna Bogu na tome što sam nekako uspela da ostanem slobodna. Slobodna da mogu da uživam u svom životu i svojoj karijeri.”

Novinarka se nervozno nasmejala i povukla kosu.

„Biti žena umnogome znači lagati, zar ne?” Viktori upita. „Lagati znači govoriti sebi da želiš stvari za koje ti društvo propoveda da bi trebalo da ih želiš. Žene misle da njihov opstanak ovisi o prilagođenosti. Ali za neke

žene, prilagođenost znači smrt – smrt za dušu. Jer duša je”, reče ona „dragocena stvar. Kada živite u laži, povređujete svoju dušu.”

Devojka je sa čuđenjem pogledala Viktori, a zatim, mršteći se u znak slaganja sa njom, počela da odlučno klima glavom, kada ih iznenada prekinu jedna od Viktorinih asistentkinja, koja je uzbuđeno govorila u slušalicu „Dženi Kejdin je ovde. Predviđeno vreme njenog dolaska je tri minuta....”

VENDI HILI JE NATAKLA NAOČARE na nos i izašla iz svog Kadi-laka Eskalejd, gledajući u masu paparaca koji su opkoljavali njen auto. Bez obzira na to koliko puta se čovek nađe u ovoj situaciji, uvek ga iznenadi kako oni uvek uspeju da pronađu filmsku zvezdu. Paparaci mogu da namiruju zvezdu kao lovački psi. Uprkos tolikim godinama koliko je u filmskom biznisu, još uvek nije mogla da razume kako zvezde podnose ovoliku pažnju i znala je da nikad ne bi mogla (ili, što je još važnije, ne bi želela) da je ona podnosi. Naravno, u svom položaju, nije to ni morala. Bila je predsednik Parador Pikčersa, jedna od najmoćnijih žena u filmskoj industriji, ali za foto reportere je bila jednako interesantna isto kao i nečiji asistent.

Vendi okrenu leđa automobilu, nesvesno noseći sa sobom svoju Armani jaknu. Ona je živela u crnim delovima odeće Armani i brzo je shvatila da nije bila u šopingu dve godine. Ovo je verovatno bilo neoprostivo, s obzirom na to da joj je jedna od najboljih prijateljica modna kreatorka Viktori Ford. Trebalo je da se elegantno obuče za ovaj događaj, ali je došla pravo iz kancelarije i, pored troje dece i muža, koji je i sam ponekad dete, nešto je moralo da se žrtvuje, a to nešto je bilo moda. I teretana. I zdrava ishrana. Ma, baš me briga. Žena ne može da ima sve u životu. Najvažnije je da je došla i da je, kao što je obećala Viktori pre nekoliko meseci, dovela Dženi Kejdin.

Gomila foto reportera se gurala uz sportski auto, kada je prišlo nekoliko članova obezbeđenja, trudeći se da zauzda oduševljenu hordu, koja se izgleda, iz časa u čas, povećavala. Dženin lični publicista, mlada žena neveselog izgleda, koja je bila poznata samo po svom imenu – Domino – pojavila se iz auta. Domino je imala samo dvadeset i šest godina, ali je

imala onaj ne-kači-se-sa-mnom stav koji bi čovek obično očekivao od neke „sirovine” i hrapav glas koji bi vas naterao da pomislite da je doručkovala eksere. „Rekli su da se pomerite unazad”, zarežala je, preteći gledajući u gomilu.

A zatim se pojavila Dženi Kejdin. Ona je bila, Vendi pomisli, čak više bila očaravajući lepa uživo, nego na fotografijama, ukoliko je tako nešto uopšte i moguće. Fotografije su uvek pokazivale neku njenu asimetričnu crtu i činjenicu da joj je nos bio malo deblji pri vrhu. Ali uživo, ove mane su izbrisane neopipljivim kvalitetom koji vas je nagonio da ne skidate oči sa nje. Kao da je posedovala neki svoj izvor energije koji je činio da ona prosto zrači iznutra i uopšte nije smetalo što je bila visoka samo sto šestdeset i pet santimetara, svetle kose, neizražene zlatnocrvene boje ne sasvim sazrelih jagoda.

Nasmešila se za fotografe, dok je Vendi za trenutak stajala sa strane, posmatrajući je. Ljudi koji nisu u ovom biznisu pitali su se kako je to kad poznaješ takvo stvorenje i pretpostavljali su da je zavist isključivala svaku mogućnost da sa takvom osobom budeš prijateljica. Ali Vendi je poznavala Dženi skoro petnaest godina, od vremena kada su obe ulazile u ovaj posao, i, uprkos njenom novcu i slavi, nikada se ne bi menjala sa njom. Bilo je nečeg neljudskog u Dženi – ona nikada nije bila neumerena niti arogantna, neljubazna ni egoistična. Ali postojala je neka otuđenost u njoj, skoro kao da ne poseduje dušu. Dženi je bila jedna od njenih zvezda i Vendi je znala da je bliska sa njom onoliko koliko ijedna osoba može biti bliska sa Dženi. Ali Dženi joj nije bila prava prijateljica, onakva kao što su joj Viktorija i Niko O’Nili.

Obezbeđenje je uspelo da načini malo prostora ispred njih da bi mogle da pređu kratko rastojanje do otvora šatora. Dženi je nosila odelo braon boje, sa pantalonama čije su se nogavice blago širile pri kraju i šarenim sakoom, za koji je Vendi mislila, da je jedan od najboljih odevnih predmeta koje je ikada videla. Odelo je bilo iz Viktorine nove kolekcije i Vendi je znala da ga je Viktori kreirala posebno za Dženi i da je Dženi odlazila nekoliko puta u njen studio radi proba. Ali Viktorija je bila u takvoj gužvi protekle tri nedelje da Vendi nije imala prilike da porazgovara sa njom o ovome ili o tome šta je ona mislila o Dženi. Ipak, mogla je da zamisli šta bi Vik rekla. Nameštajući dečiji izraz lica, rekla bi: ”Znaš Ven, Dženi je divna

devojka. Ali ne bih baš rekla da je 'dobra'. Verovatno je više sračunata od nas – verovatno više i od Niko." A zatim bi se smejale, jer su se uvek slagale u tome da je Niko verovatno najviše sračunata žena u gradu. Ona je bila majstor u tome, a brilijantna stvar u vezi sa Niko je bilo to što nikada niste mogli da opazite njene mahinacije. Sve što znate je da ste iznenada mrtvi.

Upravo je od Niko potekla ideja da se Dženi Kejdin dovede na Viktorinu modnu reviju, što je bilo tako očigledno, da je Vendi bila malo posramljena što se ona toga nije setila. „To će biti savršeno”, Niko je rekla na onaj mirni, kul način na koji je govorila, koji je činio da sve što izgovori zvuči apsolutno ispravno. „Dženi Kejdin je najveća filmska zvezda, a Viktori je najveća modna kreatorka. Uostalom”, ona dodade, „Džem uglavnom nosi muške kreatore. Imam osećaj da se ispod tog sjaja krije feministkinja, naročito nakon njenog raskida sa Kajlom Ungerom”, reče Niko, imenujući zvezdu akcionih filmova koji je javno šutnuo Dženi u jednom noćnom tokšou. „Ja bih se obratila njenoj feminističkoj strani, iako sumnjam da ćeš morati. Ona nema dobar ukus ni za muškarce ni za odeću.”

Naravno, Niko je bila u pravu i Dženi je bila oduševljena ovom prilikom da je oblači Viktori i da prisustvuje modnoj reviji, na kojoj će prisustvo Dženi doneti Viktori još više publiciteta. A sada, posmatrajući kako Dženi lagano prolazi kroz gomilu fotografa (ona je umela da obznani svoje prisustvo, pritom izgledajući savršeno prirodno, kao da je ne fotografišu), Vendi se nadala da je pojavljivanje Dženi znak da će Viktorina revija biti uspešna. Iako to nikada nikome ne bi priznala, Vendi je bila prilično sujeverna, i nosila je, radi Viktori, svoje srećne gaćice – užasno iznošene bele *Fruit of d Lum* gaćice, koje je igrom slučaja nosila kada je prvi put jedan od njenih filmova nominovan za Oskara pre pet godina.

Dženi je ušla u šator odmah iza Vendi. Spuštajući ruku pored tela, Vendi je brzo prekrstila prste za sreću. Nadala se da će Viktorina revija biti veličanstvena. Niko to nije zaslužio više od nje.

NEKOLIKO MINUTA KASNIJE, tačno u sedam i petnaest, potpuno nov, crn auto sa zatamnjenim staklima stao je na ulaz šatora na Šestoj ave-

niji. Vozač u odelu na pruge sa tamnom, zalizanom kosom je obišao automobil i otvorio vrata sa njene strane.

Niko O’Nili je izašla. Obučena u pantalone srebrne boje i kolonijalnu košulju, preko koje je imala zlatnocrvenkasti sako sa reverom od krzna koji je bio gotovo iste boje kao i njena kosa, ona je definitivno izgledala kao neko bitan. Niko je oduvek bila jedna od onih osoba koje jednostavno odišu značajem, zbog čega se drugi ljudi uvek pitaju ko su oni, i, na prvi pogled, zbog njene fenomenalne kose i glamurozne odeće, izgledala je kao filmska zvezda. Ako je pogledate izbliza, Niko nije bila lepa u tehničkom smislu. Ali ona je maksimalno iskoristila ono što poseduje, i, pošto samopouzdanje i uspeh stvaraju neku posebnu lepotu kod žene, opšte mišljenje je bilo da je Niko O’Nili bila izuzetno zgodna žena.

Ona je takođe bila veoma precizna. Znajući da Viktorina revija neće početi pre pola osam, ona je natempirala svoj dolazak tako da ne zakasni, ali takode da provede minimalno vremena čekajući da revija počne. Kao glavni urednik časopisa *Bonfajer* (i jedna od najuticajnijih žena u štampanim medijima, prema časopisu *Tajni*), Niko O’Nili je imala zagarantovano mesto u prvom redu na bilo kojoj reviji kojoj je želela da prisustvuje. Ali kada sedite na tim mestima, koja su samo nekoliko santimetara odvojena od piste, vi niste ništa drugo do glineni golub. Fotografi i kamere bi rovali pistom kao svinje koje traže žirove i bilo ko je mogao jednostavno da vam priđe i ponudi vam bilo šta od pozivnica za žurku do zahteva za poslovnim sastankom ili sa jednostavnom željom da proćaska sa vama. Niko je uvek mrzela ove situacije, jer joj ćaskanje jednostavno nije išlo od ruke, za razliku od Viktori, na primer, koja je za dva minuta mogla da zapodene razgovor sa čuvarom garaže o njegovoj deci. Kao posledica toga, ljudi su je uvek pogrešno smatrali snobom ili kučkom, i pošto nije imala govornički dar, Niko jednostavno nije mogla da objasni da ovo nije istina. Kada se susretne sa nekim oduševljenim, licem stranca željnog priče, Niko bi se ukipila, nesigurna u to šta ovaj stranac zaista želi i uverena da mu ona to sigurno neće moći da pruži. Ali kad se radilo o poslu i bezličnoj čitalačkoj publici bez lica, ona je briljirala. Znala je šta čitalačka publika želi – ono što ju je zbunjivalo bila je individualna publika.

Ovo je nesumnjivo bila jedna od njenih mana, ali sa četrdeset i dve godine, morala je da shvati da je beskorisno boriti se sa sobom i da je daleko

lakše prihvatiti činjenicu da nisi savršena. Najbolje je bilo minimalizovati neprijatne situacije i nastaviti dalje. I tako, proveravajući koliko je sati i videvši da je sedam i dvadeset sedam, što znači da će biti na liniji vatre samo deset minuta, nakon čega će se svi usresrediti na reviju, ona je pošla uz stepenice.

U trenutku su joj prišla dva foto reportera koji su izgleda iskočili iza velike urne da bi je fotografisali. Od kad je postala glavni urednik cenjenog (i prašnjavog) časopisa *Bonfajer* pre šest godina, i pretvorila ga u trendi, bibliju pop kulture za zabavu, medije i politiku, fotografisali su je na svakom događaju na koji je išla. U početku, pošto nije bila sigurna šta bi trebalo da radi, pozirala je foto reporterima, ali je ubrzo shvatila da joj nikada neće ići to da stojiš ispred baraža bliceva, u isto vreme pokušavajući da izgledaš makar malo prirodno (ili kao da uživaš u tome). Povrh svega, Niko nikada nije želela da padne u onu opasnu zabludu koja je zatrovala čitav grad – da si neko i nešto samo ako te fotografišu. Videla je da se to događa mnogima iz njene branše. Ljudi počnu da misle da su zvezde i pre nego što su svesni toga, više se trude da budu zvezde nego da rade svoj posao. A tada počinje da im opada koncentracija i dobiju otkaz, kao što se skoro desilo jednom čoveku koga je znala, koji je zbog svega morao da se preseli u Montanu.

Od tada, niko više nije čuo za njega.

I tako, Niko je odlučila da, iako ne može da izbegne foto reportere, ne mora ni da im pozira. Umesto toga, išla je svojim poslom, ponašajući se kao da foto reporteri ne postoje. Kao rezultat toga, Niko O’Nili je na svakoj fotografiji u pokretu, dok hoda od automobila do pozorišta, odsečno marširajući niz crveni tepih, lice joj se obično vidi iz profila, jer ju je fotograf uhvatio dok je proletala pored njega. Naravno, ovo je prouzrokovalo nelagodan odnos sa štampom, i neko vreme, nazivali su je i kučkom. Ali godine doslednog ponašanja („Doslednost je deo uspeha”, govorila bi Niko) su se isplatile i sada je njeno odbijanje da pozira smatrano šarmantnom ekcentričnošću, definišućom crtom njene ličnosti.

Proletela je pored dva foto reportera i kroz Francuska vrata gde je još više paparacija stajalo iza somotske trake. „Eno je Niko!”, neko bi sa uzbuđenjem povikao. „Niko! Niko O’Nili!”

To je sve tako smešno, Niko je razmišljala u sebi, ali ne u potpunosti neprijatno. Ustvari, ona ih je vidala godinama i *Bonfajer* je kupovao fotografije od većine njih. Prijatno im se nasmešila u prolazu i odgovorila „Zdravo momci!”

„Hej, Niko, šta si obukla večeras?“, uzviknula je punačka žena sa kratkom plavom kosom, koja verovatno fotografiše ovu istu scenu preko dvadeset godina.

„Viktori Ford”, odgovori joj Niko.

„Znala sam!”, žena zadovoljno reče. „Ona uvek nosi Ford.”

Veći deo publike je već bio u Paviljonu, velikom šatoru gde će se održati Viktorina revija, tako da je Niko bez problema prošla kroz somotsku traku. Unutar Paviljona situacija je bila potpuno drugačija. Osam redova sedišta se uzdizalo skoro do vrha šatora i direktno ispred piste nalazilo se još sedišta odvojenih niskom metalnom ogradom iza koje je stajalo stotine foto reportera, boreći se da zauzmu što bolji položaj. Na samoj pisti, koja je bila prekrivena plastikom, scena je sličila ogromnoj koktel zabavi. U vazduhu je lebdela razdraganost, vratili-smo-se-u-školu raspoloženje, pošto su se ljudi, koji se nisu videli od poslednje velike žurke u Hemptonsu, međusobno pozdravljali kao da su bili razdvojeni godinama. Takvo raspoloženje je bilo zarazno, ali je Niko gledala na tu gužvu sa očajanjem. Kako će se probiti kroz tu vrevu?

Na trenutak je pomislila da ode, ali je brzo odbacila tu ideju. Viktori Ford joj je bila najbolja drugarica. Shvatila je da će morati da se progura kroz tu masu i nada se najboljem.

Kao da je osećala njen očaj, jedna mlada žena se iznenada stvori pored nje. „Zdravo, Niko”, ona veselo reče, kao da su stare drugarice. „Mogu li da te odvedem do tvog mesta?” Niko je stavila svoje najbolje lice za žurke – ukočen, čudan osmeh – i predala svoju pozivnicu ovoj devojci, koja je krenula da se gura kroz gomilu ljudi. Jedan foto reporter je podigao aparat i uslikao je, nekoliko ljudi koje je poznavala joj je veselo mahnulo rukom i proguralo se do nje da se rukuju ili da joj samo pošalju poljubac. Obezbeđenje se oštrim glasom obraćalo masi, pokušavajući bezuspešno da natera ljude da sednu. Nakon nekoliko minuta, Niko i njena pratnja su stigli do sredine piste, gde je Niko konačno ugledala svoje mesto. Na beloj kartici sa

neobičnom bordurom koja je ista kao i etiketa Viktori Ford, bilo je odštampano njeno ime, Niko O’Nili.

Niko je zahvalno sela.

Istog trena se ispred nje stvorila veliki broj foto reportera koji su je fotografisali. Gledala je na drugu stranu piste, koja je izgledala mnogo organizovanija od dela gde je ona sedela – barem su svi zauzeli svoja mesta. Oba sedišta sa njene leve i desne strane su još uvek bila prazna. Pogledavši u drugu stranu, uhvatila je pogled Lina Beneta, mogula u kozmetičkoj industriji i ona se nasmeja u sebi. Nije da on nije imao dobrog razloga da bude na modnoj reviji, naročito pošto su kozmetika, parfemi i moda tako isprepleteni, već se radilo o tome da nije mogla da zamisli Lina, kao notorno mačo biznismena, kako se stvarno interesuje za žensku modu. On je verovatno ovde kako bi muvao manekenke, a to je bila razonoda kojoj je malo koji biznismen iz Njujorka mogao da odoli. On joj je mahnuo, a ona je podigla svoj program i klimnula mu glavom.

Uzdahnula je i nestrpljivo pogledala na sat. Bilo je skoro sedam i trideset sedam i osoblje još nije uklonilo plastični prekrivač sa piste – što je bio signal da će revija početi. Bacila je pogled na sedišta sa svoje desne strane i bila srećna kad je pročitala da na kartici piše „Vendi Hili”, njena druga najbolja drugarica. Ovo je bilo divno – nije videla Vendi barem mesec dana, od sredine leta, pre nego što su one otišle na odmor sa svojim porodicama. Vendi je otišla u Mejn, koji je novo popularno mesto za leto za filmadžije, jer tamo nema ništa da se radi i navodno je glavno da ste u prirodi. Ali, Niko je pretpostavila da nijedan holivudski insajder kome je stalo do sebe neće ni mrtav ući u kuću sa manje od šest kupatila i barem sa jednim ili dva člana osoblja, čak i u divljini severoistoka Amerike. Niko je svoju porodicu odvela na skijanje u Kvinstaun na Novom Zelandu, za koji je Sejmur, njen muž, rekao da je najudaljenija tačka od civilizacije koja se može zvati civilizacijom. Ipak, i tamo su uspeli da nalete na nekoliko poznanika, što samo dokazuje da, ma koliko daleko da otputujete, nikada ne možete zaista da pobegnute od Njujorka....

Ona se nervozno igrala sa programom, pretpostavljajući da uzrok ovog kašnjenja mora biti Dženi Kejdin, čije je mesto odmah pored Vendi, sa druge strane. Filmske zvezde su izgleda neophodno zlo modernog života,

pomisli ona i bacajući pogled na ime na kartici sa svoje leve strane, iznenada se sledi.

Na kartici je pisalo „Kirbi Etvud”.

Brzo je sklonila pogled osetivši vrtoglavicu, osetivši se odjednom krivom, uzbuđenom i zbunjenom. Da li je ovo bila slučajnost ili je to urađeno sa namerom? Da li je neko znao za nju i Kirbija Etvuda? Ali to je bilo nemoguće. Ona sigurno nikome nije rekla i nije mogla da zamisli da bi Kirbi rekao nekome. Nije čak ni pomislila na njega barem mesec dana. Ali ugledavši njegovo ime, iznenada se vratiše sećanja na taj trenutak u toaletu u noćnom klubu *Bungalov 8*.

To je bilo pre tri meseca i ona se nije čula ni videla sa njim od tad. Kirbi Etvud je bio poznati maneken, koga je upoznala na after partiju koji je *Bonfajer* sponzorisao. Stajala je sama za barom, kada joj je Kirbi prišao i osrnehnuo joj se. Bio je tako zgodan, tako da nije ni obratila pažnju na njega, pomislivši da ju je pomešao sa nekim – nekim ko bi mogao da mu pomogne u karijeri. A tada, kada je sela za svoj VIP sto, gledajući na sat i pitajući se koliko brzo može da nestane, a da ne ispadne nekulturna, Kirbi je seo pored nje. Bio je zaista strašno fin i doneo joj je piće i nakon razgovora sa njim od oko pet minuta, počela je da zamišlja kako bi bilo spavati sa njim. Ona je pretpostavila da Kirbi ne bi bio zainteresovan, ali je za ženu bilo nemoguće da razgovara sa Kirbijem, a da ga ne poželi. Znala je da se nalazi na opasnoj teritoriji i ne želeći da rizikuje da se izblamira, ustala je i otišla do kupatila. Kirbi je pošao za njom – pravo u kupatilo i pravo u kabinu toaleta!

Patetično zvuči, ali tih nekoliko minuta u toaletu spadaju među najbolje trenutke njenog života. Mislila je o tome nedeljama. Način na koji je njegova tamna kosa izgledala na njegovom čelu, koje je iste boje kao i njegove pune usne (boje bež trešnje, oivičene tamnijom linijom gde se usne susreću sa kožom, skoro kao da je stavio olovku za usta) i kako je osećala te usne svojim usnama. Meke i glatke i vlažne. (Njen muž, Sejmur, uvek je pućio usta i ljubio je suvim, malim poljupcima.) Njeno celo lice kao da je bio prekriveno tim usnama – noge su joj se bukvalno tresle – i nije mogla da veruje kako još uvek može tako da se oseća. U četrdeset drugoj godini! Osetila se kao tinejdžerka....

Hvala Bogu, posle toga se ništa više nije dogodilo. Kirbi joj je dao svoj broj telefona, ali ga ona nikada nije pozvala. Bilo bi smešno imati vezu sa manekenom za donji veš. Naravno, barem polovina oženjenih muškaraca koji su bili šefovi u kompaniji *Spleč-Verner* imali su ljubavnice i većina njih se skoro i nije trudila da to sakrije. A ni ona nije krila činjenicu da je zgrožena njihovim ponašanjem ...

Ali šta će da uradi sad na javnom mestu, izložena pogledima polovine Njujorka? Da li bi trebalo da se pretvara da ga ne poznaje? A šta ako on pomene ono veče? Ili još gore, šta ako se on toga ne seća? Viktori, koja je još uvek bila neudata, sigurno bi znala šta da uradi u ovakvoj situaciji – ona je verovatno u ovakvim situacijama sve vreme, ali Niko je četrnaest godina sa istim čovekom, a kada ste tako dugo sa jednim čovekom, izgubite sposobnost upravljanja romantičnim situacijama sa drugim muškarcima.

Ovo nije romantična situacija, ona strogo podseti samu sebe. Pozdraviće se sa Kirbijem kao da su obični poznanici (on joj i jeste samo poznanik), zatim će odgledati reviju i otići kući. Sve će biti savršeno normalno i nevinno.

Ali tada se Kirbi pojavi ispred nje.

„Hej!”, uzviknu on, glasno i razdragano, kao da je više nego prijatno iznenađen što je vidi. Ona ga pogleda, planirajući da zadrži kul, nezainteresovan izgled lica, ali čim ga je ugledala, srce poče da joj udara jako i bila je sigurna da se osmehivala kao zaljubljena šiparica.

„Šta radiš ovde?” upita on, sedajući do nje. Sedišta su bila toliko zbijena da nije postojao način da sedi pored njega, a da im se ruke ne dodiruju. Osetila je vrtoглаvicu od uzbuđenja.

„Viktori Ford je moja najbolja drugarica.”

Kirbi je klimnuo glavom. „Kamo sreće da sam to znao. Ne mogu da verujem da sedim pored tebe. Tražio sam te svuda.”

Ovo je bilo tako zapanjujuće da Niko nije znala šta da kaže. Gledala je oko sebe da proveri da li ih neko posmatra, i odlučila je da je u datim okolnostima verovatno najbolje da ne kaže ništa.

Klimnula je glavom i, diskretno ga pogledavši u lice, setila se njihovog poljupca. Ponovo je prekrstila noge i počela da oseća uzbuđenje.

„Nisi me pozvala”, on reče jednostavno. Ton u njegovom glasu ju je nagao da pomisli kako ga je zaista povredila. „A ja tebe nisam mogao da nazovem.”

Okrenula je glavu od njega, nadajući se da će tada izgledati kao da samo opušteno ćaskaju. „Zašto nisi?” upita Niko.

On se nagnuo ka njoj i dodirnuo joj nogu. „Slušaj”, reče „to je tako glupo. Ja sam znao ko si ti – mislim, znao sam da si poznata i sve ostalo – ali nisam mogao da se setim gde radiš.”

Njegov izraz lica je bio delimično sramežljiv, delimično zabavan, kao da nije imao izbora, već je morao da se zabavlja svojom sopstvenom glupošću, nadajući se da će i nju to zabavljati. Niko se nasmejala, iznenada osetivši lepršanje nade. Ako Kirbi zaista nije znao ko je ona, onda je možda zaista zainteresovan za nju.

„Časopis *Bonfajer*”, prošaputa ona kroz ugaio usana.

„Da, znao sam to”, rekao je Kirbi. „Ali nisam mogao da se setim. I nisam hteo da pitam nikoga da ne bi mislili da sam glup.”

Niko je saosećajno klimala glavom, kao da je često bila u takvim situacijama i kao da potpuno razume njegova osećanja.

Foto reporter je iskočio ispred njih i slikao ih. Niko je brzo okrenula glavu. Samo joj je još to falilo – fotografija nje i Kirbija Etvuda zajedno. Čvrsto je podsetila sebe da mora da prekine da flertuje sa njim. Ali Kirbi nije bio od one vrste mladića koji umeju da prikriju svoja osećanja. On joj je opušteno još jednom dodirnuo nogu da bi joj skrenuo pažnju. „Stalno sam mislio da ću te negde sresti i da ćemo onda moći ... Pa, znaš”, reče zavodljivo sležući ramenima. „Hoću da kažem, čim sam te upoznao, dopala si mi se, znaš? A ja nisam takav prema ljudima, hoću da kažem, znam dosta ljudi, ali mi se ne dopadaju onako stvarno”

Bacila je pogled ka Linu Benetu, koji je radoznalo posmatrao nji i Kirbija, i verovatno se pitao šta je ona imala da priča sa manekenom. Morala je to da prekine.

„Znam šta hoćeš da kažeš”, prošaputa, gledajući pravo ispred sebe.

„A sad sam ovde, na modnoj reviji, pored tebe”, Kirbi uzviknu. „To se zove ... kako ide ona reč? Kometa?”

„Kismet”, reče Niko. Promeškoljila se na svom sedištu, jer joj je ova reč pomogla da vidi neizbežno. Spavaću sa Kirbijem Etvudom, pomisli ona razuzdano. Nije znala kada će se to dogoditi, niti gde. Jedino je znala da će se dogoditi. Spavaće sa njim jednom, neće to nikome reći i neće to više nikada uraditi.

„Tako je, kismet”, ponovi Kirbi. Smešio joj se. „To mi se sviđa kod tebe. Pametna si. Znaš reči. Većina ljudi više skoro i da ne zna reči. Jesi li to i ti primetila?”

Klimnula je glavom i osetila kako je obliva rumenilo. Nadala se da to niko nije primetio. Na svu sreću, u šatoru je bilo vruće, tako da njena nevolja neće izgledati neobično. Zelela je da se ohladi programom, kao što su to činili neki ljudi – izraženo, tako da ispolje svoje nezadovoljstvo kašnjenjem revije – ali je odlučila da bi to bilo neuljudno.

Kao da je osetio njen nemir, jedan od bubnjara počeo da udara, a zatim se pridružiše i ostali bubnjari koji su bili smešteni u prednjem redu sa svake strane piste. Nastade malo komešanja i Dženi Kejdin, okružena četvoricom pripadnika obezbeđenja izašla je iza zaveses koja je odvajala pistu od beks-tejdzha i zauzela je svoje mesto, a Vendi je ušla iza nje.

Zvuk bubnjeva je postajao sve glasniji kada je Vendi sela i počela da priča Niko o komarcima u Mejnu. Dva radnika su brzo savila plastični prekrivač. Upalila su se zaslepljujuće bela svetla za pistu i iznenada se pojavi prva manekenka.

Nosila je kratki sako boje fuksije sa oštrim okovratnikom i zelenu suk-nju koja se završavala tik iznad članka i Niko je najpre pomislila kako te dve boje ne bi trebalo da se slažu. Ali umesto toga, one su izgledale baš kako treba – smelo, ali suptilno smelo, kao da je neko sklopio ove dve boje na savršeno prirodan način. Ali nakon toga, potpuno se izgubila. Niko se uvek ponosila svojom sposobnošću da odvajala misli u kategorije, da kontroliše fokus svog uma i da ga izoštri na stvari ili osobi o kojoj razmišlja – ali odjednom, njena čuvena koncentracija ju je izdavala. Gledala je manekenku dok je prolazila, pokušavajući da upamti detalje njene odeće kako bi kasnije mogla da razgovara sa Viktori o tome, ali njen mozak je odbio da saraduje. Udarci u bubanj su slamali njen otpor i sve o čemu je razmišljala bio je Kirbi i taj veličanstveni osećaj predavanja.

SJAJ NEDEUE MODE JE DOŠAO I PROŠAO, ŠATORI su sklopljeni i smešteni negde u okrugu za odeću i grad se ponovo uljuljkao u uobičajenu rutinu – posao, posao i još posla.

Smešten u delu Menhetna gde su nekada bila skladišta na Dvadeset šestoj ulici, blizu Pete avenije, dom Hilijevih je bio u uobičajenom haotičnom stanju. U ne-baš-dovršenom potkrovlju koje je protekle tri godine dom Vendi Hili, njenog muža Šejna, njihovo troje dece i raznolikog izbora ribica, kornjača i hrčaka, lepršave trake sa rođendana od prošle nedelje još uvek su visile sa tavanice u hodniku. Zajapurena beba, za koju se još uvek ne bi moglo na prvi pogled pogoditi da li je dečak ili devojčica, stajala je na kauču i vrištala; ispod nje je čučao mali dečak tamne kose koji je pokušavao da uništi crveni vatrogasni kamion udarajući ga o parket.

Vrata kupatila se otvoriše i Vendi Hili, sa nakrivljenim naočarima i obučena u japanski kimono, utrča u sobu. Uzela je bebu jednom rukom, a drugom otela crveni vatrogasni kamion. „Tajlere!”, grdila je dečaka. „Spremi se za školu!”

Tajler je legao na stomak i stavio ruke iznad glave.

„Tajlere” Vendi je rekla glasom upozorenja.

Nije dobila odgovor. Vendi ga je zgrabila za gornji deo pidžame i povukla ga nagore.

„Reci – molim te”, Tajler joj mimo reče.

Vendi je ljuljala bebu istovremeno pokušavajući da oraspoloži Tajlera. On je imao samo šest godina i, iako nije htela da mu popusti, vredelo je poniženja ako bi on otišao u sobu i obukao se.

„Okej” uzdahnu ona. „Molim te.”

„Molim te šta?“ pitao je Tajler, siguran u svoju pobjedu.

Vendi je prevrnuo oči. „Molim te idi u svoju sobu i spremi se za školu.“

Dečakovo lice dobi lukav izraz. „Plati mi“, reče on.

„Šta si rekao?“ upita Vendi otvorenih usta od čuđenja.

„Plati mi“, on ponovi pokroviteljski, držeći ispruženu ruku.

Vendi je napravila grimasu. „Koliko?“

„Pet dolara.“

„Tri.“

„Dogovoreno.“ Rukovali su se i Tajler je otrčao u sobu, srećan što je još jednom pobedio svoju majku.

„Para“, izgovorila je beba. Beba je bila devojčica stara sedamnaest meseci i Vendi se klela da joj prva reč nije bila „mama“ nego „para“. Ali, šta se tu može?

„Pare. Tako je srećo. Pa-re. To je prava stvar“, reče Vendi ulazeći u spavaću sobu. Kao i ostatak potkrovlja i ova soba je bila veoma šturo opremljena samo neophodnim stvarima, a opet je uspevala da odiše prenatrpanošću. „Novac je dobar, zar ne bejbi?“ pitala je sa naglaskom, gledajući nezadovoljno svog muža Šejna koji se još uvek izležavao.

„Da li želiš nešto da mi kažeš?“ upita Šejn.

O, Bože. Mogla je da pogodi po tonu njegovog glasa da će opet biti mrzovoljan. Nije znala koliko još može da ga trpi. Još od prošlog Božića, skoro cele protekle godine njegovo raspoloženje varira između nezainteresovanosti i neprijateljstva, kao da je nekako postao talac u svom sopstvenom životu.

„Molim te, pomoz mi dušo“, ona ga zamoli glasom koji je bio na granici da bude izraz ljutnje. Podigla je roletne kao gusar kada diže zastavu. Želela je da se izviče na njega, ali je nakon dvanaest godina braka znala da Šejn ne reaguje najbolje na žensku agresiju – kad bi ona vikala, on bi samo postajao još više tvrdoglav.

Šejn je seo u krevetu, napravio grimasu, istegao ruke i nekulturno zevnuo. Uprkos činjenici da se ponašao kao kreten i da je bila besna na njega, Vendi je osetila bolesno sladak nalet ljubavi prema njemu. Šejn je bio tako zgodan i tako seksi da bi ona, da ne drži bebu u rukama, verovatno pokušala

da vodi ljubav sa njim. Ali, ako bi mu sad popušila, to bi značilo da ga nagrađuje za loše ponašanje. „Tajler se opet ponaša kao razmažano derište”, rekla je „i nisam videla Magdu...”

„Ona je verovatno u svojoj sobi i plače”, reče Šejn kao da je time rešio problem.

„A mi ćemo svi da zakasnimo”, rekla je Vendi.

„Gde je stara gospođa Kakosezove?”

„Gospođa Miniver”, ispravi ga Vendi. „Ne znam. Verovatno i ona kasni. Vreme je grozno... Možeš li da uzmeš bebu, da ja barem mogu da se istuširam?”

Gurnula mu je bebu u ruke. Beba je zgrabila njegovu metroseksualizovanu kosu oblikovanu u bodlje (Šejn je imao operaciju presađivanja kose_v pre sedam godina, koju je Vendi platila) i veselo ju vukla, dok je Šejn, podjednako veselo svojim nosom golicao njen nosić. Vendi je zastala, ganuta ovim dirljivim prizorom oca i ćerke – da li postoji bolji otac od Šejna? – ali raspoloženje se trenutno pokvarilo kada je Šejn rekao „Moraćeš da odvedeš decu u školu danas. Ja imam sastanak.”

„Kakav sastanak?” Vendi ga upita sa nevericom. „Sastanak u devet ujutru?”

„U pola deset. Ali sastanak je u restoranu. Ako budem vozio do škole, neću stići na drugu stranu grada.”

„Zar ne možeš da pomeriš sastanak za kasnije?”

„Ne, Vendi”, odgovori on sa lažnim strpljenjem, kao da joj je to isto objasnio toliko puta ranije. „Imam sastanak sa izvođačem radova i građevinskim inspektorom. Da li znaš koliko je teško zakazati sa sastanak sa tim ljudima? Ali, ako ti želiš da pomerim sastanak, pomeriću ga. I onda ćemo čekati barem dva meseca da otvorimo restoran. Baš me briga, to je tvoj novac.”

O, Bože, pomislila je. Sad će da se duri. 'To je naš novac, Šejn”, nežno mu je rekla. „Rekla sam ti to sto puta. Novac koji ja zaradim je za našu porodicu. Za nas. Tebe i mene.” Da je situacija obrnuta, da je on taj koji zarađuje, a ona da nema ni cvonjka, ne bi volela da joj to muž nabija na nos govoreći da je sav novac njegov. Zastala je. „Ja samo mislim možda nisi

srećan u ovom poslu sa restoranom. Možda bi trebalo da ponovo počneš da pišeš scenarije...”

To što je rekla bilo je kao da je mahala crvenom maramom biku. „Jebi ga, Vendi”, planuo je. „Šta ti uopšte hoćeš?”

Ona je stala, a vilica joj se ukočila. Prva njena misao je bila da želi odmor daleko od njega i dece, ali je brzo shvatila da ne želi odmor, već samo želi da snimi još filmova. Ustvari, da bude sasvim iskrena, želi da jedan njen film osvoji Oskara za najbolji film (do sad, pet njenih filmova je nominovano, ali nijedan nije pobedio), i želi da prođe crvenim tepihom, popne se na binu i zahvali se svima („I posebno se zahvaljujem svom divnom mužu Šejnu, bez čije podrške ne bih mogla ovo da postignem”) i da bude cenjena nakon toga. Umesto toga, tiho je rekla „Samo želim da ti budeš srećan, Šejn”, i nakon sekunda pauze, „jer onda bismo svi mogli da budemo srećni.”

Otišla je u kupatilo, odvrnula vodu i stala ispod tuša. Isuse, pomisli. Dodavola, šta ću da radim sa Šejnom?

Zažmurila je ispod mlaza vrele vode, pipajući oko sebe ne bi li našla šampon i pogledavši ga, bila je zahvalna da je u njemu još bilo šampona. Prala je kosu i pitala se šta još može da učini da pomogne Šejnu. On je, ipak, odrastao muškarac. Ima trideset i devet godina. (Iako je uglavnom izgledao mlađi. Mnogo, mnogo mlađi. Ona je u šali govorila da je on njeno četvrto dete.) Da li je pošizeo zato što puni četrdeset godina. Ili je bio nezadovoljan zbog novca i činjenice da za deset godina nije zaradio ni dolar?

Ništa novo. Ona ga je izdržavala skoro od dana kada su se sreli pre petnaest godina. Ona je radila u jednom filmskom studiju na razvoju scenarija, a on je planirao da bude veliki producent. Ne reditelj, nego producent. Bio je tri godine mlađi od nje, što je bilo prilično smelo za to vreme da jedna devojka od dvadeset i sedam godina bude sa mladićem od dvadeset i četiri, a on je bio tako zgodan da je mogao biti glumac. Ali gluma nije bila dovoljan intelektualni izazov za njega. To je bilo ispod njegovih sposobnosti. Živeo je sa tri momka u nekoj straćari na šetalištu u Santa Moniki, što nije bilo najpogodnije za ozbiljnu vezu (čak ni za švaleraciju), tako da se uselio kod nje posle dve nedelje. On je bio, tako je govorio, kreativni genije. Ona je bila praktična. Nije joj smetalo. Bio je tako zgodan i pažljiv. Ali uvek je bio tako nervozan. Pisao je scenario i pokušavao da prikupi novac za svoj

samostalni film. Ona mu je pomagala. Trebalo je dve godine i 300.000 dolara da se taj film snimi, a zatim je otišao na Sandens i bio je hit, pa su njih dvoje venčali.

A onda, na tipičan holivudski način, ništa se nije dogodilo. Šejn je dobio posao da piše scenarije, ali ni od jednog nije snimljen film. Prava istina je da scenariji i nisu bili baš dobri, ali tu činjenicu je Vendi sačuvala za sebe. Rekla je sebi da to nije bitno – on nju podržava, divan je otac i bilo im je lepo zajedno, tako da nije marila. A njena karijera, što je njoj bilo pomalo nerazumljivo, postajala je sve sjajnija. Trenutno joj je karijera bila fenomenalna, ali ona nije volela da razmišlja o tome. Njen položaj joj je značio samo utoliko što je osiguravao da ne moraju da brinu o novcu, čak iako je ona potajno brinula o novcu sve vreme. Brinula se da ne dobije otkaz ili da joj ne nestane novca, šta bi onda radili? A Šejn, koji je sa pisanja scenarija prešao na pisanje romana (koji nije objavljen), pokušavao je da otvori restoran. Ona je u to već uložila 250,000 dolara. Nije znala mnogo o tom projektu, jer nije imala vremena za to. Posao sa restoranom će verovatno propasti. Ali onda će moći da joj se odbije od poreza

Dok je izlazila iz tuš kabine, Šejn je ušao u kupatilo i dodao joj mobilni telefon. Gledala ga je upitno.

„Džoš je na telefonu”, rekao je praveći grimasu.

Ona je ljutito uzdahnula. Džoš je bio jedan od njena tri asistenta, arogantni mladić od dvadeset i tri godine, koji se nije trudio da prikrije činjenicu da smatra da bi on trebalo da dobije njen posao. Pokušala da mu stavi do znanja da je rano jutro vreme posvećeno njenoj porodici i da ne prima pozive pre devet, osim u hitnim slučajevima. Ali Džoš nikad nije slušao i obično ju je zvao barem tri puta od pola osam do devet i petnaest, kada je dolazila u kancelariju.

Prislonila je telefon na uvo i peškirom prelazila preko nogu. „Poranio si, kao i obično, Džoš”, rekla je.

Trenutak tišine koji je nastupio, delovao je kao optužba. Džošu je bilo nerazumljivo da bi ljudi mogli da imaju život van posla i, čak i ako ga imaju, njegovo ponašanje je izgledalo da govori da takvi ljudi ne bi smeli biti na položajima gde se donose odluke – naročito ako su iznad njega po položaju.

„Vik-tor Met-ik je upravo zvao”, rekao je Džoš jasno izgovarajući slogove da bi ih naglasio. „Mislio sam da ćete verovatno smatrati da je *on* važan.”

Jebote, htela je da vrisne. Jebote, jebote, jebote. Viktor Metrik je bio glavni izvršni direktor kompanije *Spleč-Verner*, koja je sada vlasnik kompanije *Parador Pikčers*, čiji je ona predsednik.

„Šta si mu rekao?”

„Rekao sam mu da ste trenutno nedostupni, ali da ću pokušati da Vas dobijem kasnije.” Napravio je pauzu. „Da li da ga okrenem?”

„Samo trenutak, molim te.” Obmotala je peškir oko tela i požurila iz kupatila, pored otvorene kuhinje. Gospoda Miniver je stigla i, namrštena, dala je deci za doručak pecivo sa krem sirom; nekim čudom, Tajler i Magda su bili obučeni i spremni za školu. „Dobro jutro”, mrzovoljno je rekla gospođa Miniver svojim čistim britanskim akcentom. Njena plata je 150,000 dolara godišnje i Vendi je često govorila u šali da, pošto većina dadilja ima platu 150,000 dolara, akcent gospođe Miniver košta dodatnih 50,000. Vendi joj je energično mahnula i požurila u malu sobu pozadi koju su zvali kancelarija. Unutra je bio metalni sto, potpuno novi kompjuter, nekoliko neraspakovanih kutija, igračke, razni DVD diskovi, velika traka za trčanje (upotrebljena jednom) i tri para skija. „Okreni Viktora sad”, rekla je. Peškir joj je skliznuo i ona pogleda u svoje grudi. Bože, grudi su joj se stvarno opustile. Nekada je bila tako ponosna na njih, ali sada su izgledale kao dve zgnječene kruške. Ozbiljno će razmisliti o poseti estetskom hirurgu ...

„Viktor Metrik je na vezi”, reče Džoš polu-sarkastičnim, polu- ulagivačkim glasom.

„Zdravo Viktore”, reče ona prijateljski.

„Nadam se da te ne prekidam u nečemu” Viktor odgovori opušteno.

„Ne, ne prekidaš me.”

„Ovaj film koji snimamo *Pegavo prase*. Pretpostavljam da je to film na koji mogu da odvedem svoje unučice.

Jebote, o čemu on to govori? „Pa, to zavisi od toga koliko godina imaju, Viktore”, odgovorila je oprezno. Da li je moguće da on nema pojma o ovom filmu?” „To je naša sjajna romantična komedija koja će biti u bioskopima u decembru...”

„Znači, nije film za decu”, rekao je Viktor.

„Neeee”, Vendi mu pažljivo reče. „to je romantična komedija u kojoj se radnja dešava oko jednog trendi restorana u Vest Vilidžu. Igraju Dženi Kejdin i Tener Kol”

„Znao sam da Dženi Kejdin igra u njemu i pitao sam se zašto je pristala da glumi prase!” Viktor je uzviknuo i (hvala Bogu na tome, pomisli Vendi) glasno se nasmejao.

„Sigurna sam da bi Amerika to volela da vidi Viktore, ali *Pegavo prase* je naziv restorana.”

„U redu, Vendi”, reče Viktor pošto se oporavio od napada smeha „vidimo se u pet popodne.”

„U redu, Viktore, vidimo se u pet”, ona reče opušteno, želeći da vrišti. Projekcija je još pre dve nedelje zakazana za četiri.

„Mislio sam da je projekcija u četiri”, prosiktao je Džoš, čim je Viktor spustio slušalicu. Bila je standardna procedura da asistenti budu na liniji, tako da mogu da hvataju beleške o razgovoru, ako je potrebno.

„Bila je u četiri”, Vendi mu odgovori sarkastično. „Ali je sada, pretpostavljam, u pet. Tako da ćeš morati sve da pozoveš i promeniš vreme.”

„Šta ako ne mogu da dođu u pet?”

„Veruj mi, Džoš, doći će. Samo im reci da je Viktor Metrik promenio vreme.” Spustila je slušalicu i zavalila se u stolicu uz jauk. Godinama se priča da je Viktor Metrik, koga su svi zvali „Stari”, počeo da ludi, a ovaj poziv je bio dokaz toga. Samo joj je to falilo: ako bi Viktor poludeo i bio prinuđen da da ostavku kao glavni izvršni direktor, kompanija bi dovela nekog da ga zameni i ona bi verovatno prva dobila otkaz. Svi ljudi na njenoj poziciji su u ovakvim situacijama uvek dobijali otkaz. Bez obzira kako posao dobro ide, predsednik kompanije *Parador Pikčers* bi bio pitanje sujete za novog glavnog izvršnog direktora. A šta bi onda ona radila? Šta bi se desilo sa njenom decom? Šta bi bilo sa Šejnom?

Dođavola, pomisli ona, podižući peškir. Ovo znači da će morati još više da radi i da radi pametno. Oni će verovatno zameniti Viktora nekim iznutra, što je značilo da će morati da neguje dobre odnose sa predsednicima raznih sektora kao i izvršnim direktorima koji su direktno odgovorni Viktoru. Ovo se desilo u najgore moguće vreme. Parador je snimao šesnaest filmova godišnje, koje je sve ona nadgledala – od kupovine prava na mate-

rijal, do unajmljivanja scenarista i reditelja i ekipe, do odobravanja budžeta, posete setovima i lokacijama na kojima se snima, pregledanja nemontiranog materijala i davanja saveta korektorima i zatim odlučivanja o budžetu za reklamiranje i promocije i, konačno, prisustvovanja premijerama – ali, povrh svega, sada je radila na pretprodukciji filma koji je smatrala najvažnijim u svojoj karijeri. Zvao se *Poklonici* i početak snimanja je zakazan za dva meseca. *Poklonici* je bio onaj pravi – film koji svako u ovom biznisu sanja da će snimiti jednog dana – film za koji ljudi poput nje žive, film zbog koga *želite* da počnete da radite u filmskoj industriji. Ali sada, film *Poklonici* je bio samo beba. Zahtevao je stalnu pažnju – kupanje, hranjenje, menjanje pelena – da bi preživio i prešao u sledeću fazu svog života. Najmanje joj je sada potrebno da mora da časka sa tamo nekima

Telefon je zazvonio i na displeju je videla da je opet zovu iz zgrade *Spleč-Verner*. Možda je opet Viktor? „Halooo!”, javila se veselim glasom.

„Vendi?”, slabašan glas je upitao vrlo oprezno. „Ovde Miranda, Miranda Dilejni? Asistent Niko O’Nili... ?” Zvučala je kao da joj je ovo jedini posao danas, pa se ne žuri (što je verovatno i bilo tačno, Vendi pomisli) i ona joj kratko odgovori, „Da, Miranda, kako si?”

„Ja sam dobro ...”, Miranda reče usporeno. A zatim, pročistivši grlo: „Niko želi da proveru da li stižete na ručak danas. U Majklsu?”

„Ah, da, ručak”, odgovorila je Vendi, a potpuno je zaboravila na ručak i verovatno bi ga otkazala, zbog projekcije, ali se brzo predomisli. Ako je Viktor samodestruktivan, podrška od Niko će joj puno značiti. Naročito pošto se i Niko dizala na lestvici u *Spleč-Verneru*, sa tajnom namerom da postane predsednik celog Verner Pablišinga, što bi je dovelo odmah ispod Viktora po pitanju moći. Samo se nadala da će Niko dobiti taj posao pre nego što Viktor odlepi.

SEDEĆI NA ZADNJEM SEDIŠTU LINKOLNA, na putu ka heliodromu na 1st Sajdu, Niko O’Nili pomisli da drži sve pod kontrolom. Nosila je kolonijalnu košulju koja je isticala njen zlatni ten i tamno teget odelo koje su u Parizu sašile Viktorine posebne krojačice. Odelo je bilo naizgled

jednostavno i njegova lepota je ležala u tome što je sačinjeno tako da prati liniju njegovog tela do savršenstva. Imala je barem pedeset ovih odela (neka od njih sa pantalonama), u raznim materijalima od bele svile do braon tvida, što je značilo da ne sme da se ugoji ni kilogram, ali je takođe značilo i da nikad ne mora da brine šta će ujutru obući. Njena modna doslednost je davala njenim zaposlenima osećaj da uvek znaju šta da očekuju od nje, a njoj je pružala duhovni mir koji je proizlazio iz znanja da će svaki dan početi isto ...

O Bože, pomisli ona.

Auto je sada bio na putu Frenklin Delano Ruzvelt i pogledavši kroz prozor, videla je sumorne braon zgrade koje su se pružale dužinom nekoliko blokova uz put. Nešto u njoj se rastuži od te sve monotonije i ona se iznenada oseti poraženom.

Promeni položaj na sedištu s nelagodnošću. Cele godine je doživljavala ove trenutke očajne praznine, kao da ništa više nije bitno i ništa se neće promeniti, i ništa se novo ne dešava; videla je život pred sobom – prolazak beskrajnih, potpuno istih dana. A vreme prolazi i sve što joj se dešavalo bilo je to da stari i da postaje sve manja i jednog dana će biti mala kao tačka, a zatim će jednostavno ispariti. Puf! Kao mali list koji sagori pod lupom na suncu. Ova osećanja su joj bila šokantna, jer nikada ranije nije osetila takav umor od života. Nikad ranije nije imala vremena za to. Celoga života se borila da postane ono što je sad – entitet Niko O’Nili. A zatim, jednog jutra, vreme ju je stiglo i ona se probudila i shvatila da je došla do željenog cilja. Došla je na svoju destinaciju i imala je sve za šta je tako vredno radila: izuzetnu karijeru, muža koji je (na neki način) voli, koga poštuje i prelepu ćerkicu od jedanaest godina koju obožava.

Trebalo je da je zbog toga oduševljena. Ali, umesto toga, osećala se umorna. Kao da su sve te stvari pripadale nekom drugom.

Neće sebi dozvoliti da razmišlja ovako. Neće dozvoliti da je neko slučajno, neobjašnjivo *osećanje* deprimira.

Naročito to neće dozvoliti ovoga jutra, koje je, podsećala se, tako potencijalno važno za njenu karijeru. Protekla tri meseca radila je na ugovaranju sastanka sa Piterom Boršom, novim glavnim izvršnim direktorom lanca *Hakabiza*, gigantskog lanca maloprodaje koji je izgleda nameravao da osvoji čitav svet. *Hakabiz* se nije oglašavao u časopisima, ali nema razloga

da se to ne promeni. Taj potez joj se činio tako očiglednim, ali ona je bila jedina u svom odseku koja je pokušala da priđe lancu *Hakabiz*, kompaniji koju je većina ljudi u *Spleč-Verneru* smatrala „tržištem za siromašne”. Niko, pak, nije bila snob, i pratila je karijeru Pitera Borša nekoliko godina, kad god je pomenut u *Vol Strit žurnalu*. Piter je bio čovek iz naroda, ali je takođe diplomirao na Harvardu, za koji je dobio punu stipendiju. Kada je Piter došao na mesto glavnog izvršnog direktora, znala je da će doći do velikih promena i htela je da bude deo te akcije od samog početka. Ali samo ugovaranje sastanka sa njim je zahtevalo nekoliko nedelja udvaranja, slanja rukom pisanih poruka i članaka i knjiga za koje je mislila da bi bio zainteresovan, uključujući retko prvo izdanje knjige *Umeće ratovanja* – i konačno je Piter lično pozvao i pristao da se sastane sa njom.

Niko je izvadila ogledalo i brzo popravila šminku. Zakazivanje ovog sastanka ustvari i nije njen posao (tehnički, to je posao njenog šefa, Marka Harnesa), ali je pre šest meseci Niko došla do zaključka da su oni trenuci očaja koje oseća u zadnje vreme samo posledica osećanja da je u pat poziciji. Bilo je zaista divno i uzbudljivo biti glavni urednik časopisa *Bonfajer*, ali ona je na tom položaju već šest godina, od svoje trideset šeste godine, kada je postala najmlađi glavni urednik u pedesetogodišnjoj istoriji časopisa. I nažalost, uspeh je kao lepota: nije tako uzbudljiva kada sedi u kući pet dana u prljavim čarapama. I tako je ona odlučila da će dobiti višu poziciju u kompaniji. Najviša pozicija je bila glavni izvršni direktor *Spleč-Venera*, ali, da bi dobila taj posao, moraće da osvoji poziciju odmah ispod te, a to je da postane šef Verner Pablišinga. Jedini potencijalni kamen spoticanja bio je njen šef, Majk Hames, koji ju je zaposlio pre šest godina. Ali, tu je postojalo i pitanje principa: Nijedna žena još nije uspela da postane glavni izvršni direktor odseka *Spleč-Venera* i krajnje je vreme da se to promeni.

A ona je planirala da to učini.

Auto je prošao kroz otvor u ogradi od lanaca koja je okruživala heliodrom i zaustavio se na par metara od zelenog *Sikorski* helikoptera koji je bio mimo smešten na delu za uzletanje. Niko je izašla iz auta i energičnim koracima se uputila ka helikopteru. Pre nego što je došla do njega, ona iznenada zastade, iznenađena zvukom još jednog automobila koji joj se približavao. Okrenula se i ugledala plavi Mercedes koji je prolazio kroz kapiju.

Ovo je nemoguće, pomisli uz mešavinu besa, zabrinutosti i šoka. Mercedes je pripadao Majku Harnesu, glavnom izvršnom direktoru i predsedniku *Verner Pablišinga*. Naravno da je rekla Majku za sastanak – štaviše, rekla mu je nekoliko puta, čak je i predlagala da i on pođe sa njom – ali Majk je prezrivo odbacio tu ideju, i uporno govorio da mora da završi mnogo važnija posao na Floridi. Činjenica da se ne nalazi na Floridi i da je pojavio na heliodromu umesto toga je značila samo jednu stvar. Pokušao je da predstavi da je sastanak njegova ideja.

Kada je Majk izašao iz kola, ona ga pogleda neprijateljski. Majk, koji je bio visok i u ranim pedesetima i neprirodno preplanuo zbog preterane upotrebe sredstava za samotamnjenje, krenuo je ka njoj sa izrazom lica koji je odavao krivicu. Nije bilo sumnje u to da je besna, ali u korporaciji kao što je *Spleč-Verner*, u kojoj je sve što kažete, uradite čak i obučete potencijalno izazvati kritičku reakciju, uvek je bio imperativ da emocije zadržite za sebe. Ako bi se sukobila sa Majkom sada, svi bi mislili da je kučka. Ako bi povisila glas, rekli bi da je histerična. Zatim bi svi pričali o tome kako je otkočila. Umesto toga, pogledala je Majka sa malo zbunjenim osmehom na licu. „Žao mi je Majk, neko mora da je pomešao rasporede. Moj asistent je rezervisao helikopter za sastanak u vezi sa *Hakabizom* pre pet dana.”

Vratila je loptu na njegov deo terena, pomisli. Moraće da prizna da želi da ugura nos u njen sastanak. „Nakon toliko rada koji smo uložili u ovaj sastanak, odlučio sam da je bolje da ja lično pođem i upoznam tog lika, Borša”, rekao je Majk. A zatim da odeš do Viktora Metrika i pokušaj da mu kažeš da si sam organizovao sastanak, pomisli Niko, ključajući od besa u sebi.

Klimnula je glavom i lice joj je dobilo uobičajen izraz potpune hladnokrvnosti. Majkova izdaja je bila nečuvena, ali ne i neočekivana – tako je izgledao uobičajeni posao za izvršne direktore u korporaciji *Spleč-Verner*, gde je sve bilo dozvoljeno, ako te ne uhvate. „Hajdemo, onda”, ona dodate hladno i pope se stepenicama u helikopter. Kada je sela u sedište od pliša i kože, pomislila je kako joj je bilo potrebno tri meseca da ugovori sastanak sa Piterom Boršom, a Majku je bilo potrebno oko tri minuta da ga upropasti. Majk je seo pored nje, kao da je sve u najboljem redu i pitao: „Hej, da li si dobila Viktorom poslednji memorandum? On se zaista gubi, zar ne?”

„Mmmmm”, Niko zagonetno odgovori. Memorandum o kome je Majk govorio bio je e-mejl koji je Viktor Metrik poslao svim zaposlenima, a tiče se venecijanera na prozorima. „Svi venecijaneri moraju biti postavljeni tačno na polovini svakog prozora, podignuti tačno jedan metar i pet santimetara.” Kao i većina glavnih izvršnih direktora, Viktor, koji je bio u sedamdesetim ili čak osamdesetim godinama, bio je notorno ekcentričan. Svakih nekoliko meseci bi krenuo u nenajavljenu šetnju hodnicima zgrade *Spleč-Verner* i rezultati bi bili ovakvi memorandumima. Zbog svojih godina i čudnog ponašanja, skoro svaki izvršni direktor je bio ubeđen da je Viktor lud i da neće još dugo izdržati. Ali, oni to govore već pet godina i Niko se u principu nije slagala sa tim. Viktor Metrik je zasigurno lud, ali ne na način na koji to ljudi misle.

Niko je uzela primerak *Vol Strit žurnala* i otvorila ga brzim potezom. Skoro svaki izvršni direktor u korporaciji je diskretno radio na tome da dobije Viktorov posao, uključujući i Marka i još jednog neugodnog direktora, Seldena Rouza. Selden Rouz je bio predsednik kablovskog odeljenja i iako su on i Vendi bili istog statusa, Vendi je uvek brinulo to što Selden Rouz pokušava da proširi svoju teritoriju i da obuhvati njenu. Niko je još bila neodlučna po pitanju njega, ali u kompaniji kao što je *Spleč-Verner*, svako ko je na tako jakoj poziciji je mogao svakog sekunda da se okrene protiv tebe. Nije bilo dovoljno da radiš svoj posao svaki dan, morao si da potrošiš dosta vremena štiteći svoj položaj istovremeno tajno kujući zavere da napreduješ.

Niko je gledala u novine, praveći se da je zainteresovana za priču o maloprodaji. Pretpostavljala je da Majku nikad ne bi palo na pamet da je i ona želela mesto glavnog izvršnog direktora u *Spleč-Verner-u*. Sa svojim vizantijskim intrigama i ogromnim pritiscima, to nije vrsta posla kojoj je većina žena – ili čak i muškaraca težila. Ali Niko se nije stidela svoje ambicije i dvadeset godina rada u korporaciji ju je ubedilo da je u stanju da obavlja svaki posao jednako dobro kao i muškarac – a verovatno i bolje.

Pogledaj Majka, pomislila je, bacajući pogled na njega. On je bio nagnut ka napred u svom sedištu, pokšavajući da dovikivanjem ćaska sa pilotom o sportu, nadvikujući buku motora koje je on upravo upalio. Korporacije su bile prepune muškaraca poput Majka – muškaraca koji nisu izgledali previše inteligentni niti zanimljivi, ali koji su znali da igraju tu igru. Znali

su kako da se povežu sa osalim moćnim muškarcima; bili su uvek prijateljski raspoloženi i lojalni, bili su „timski igrači”; peli su se na lestvici korporacije tako što su znali u čije dupe da se uvlače i kada. Niko je često sumnjala da je Majk postao glavni izvršni direktor i predsednik *Verner Pablišinga* zato što je uvek uspevao da pridobije Viktora Metrika, koji je bio opsednut svim vrstama sporta i takmičenja, imao karte za svake veće sportske događaje, na koje je i Majk, naravno, išao.

Pa, Majk Hames nije bio jedini koji je znao kako se igra ta igra, ona ljutito pomisli. Pre nekoliko godina, ne bi joj se dopadala ideja da pokuša da dobije posao svog šefa, naročito šefa kao što je Majk, koji je bio, uopšteno govoreći, razumna osoba. Ali, u toku ove godine, Majk je promenio svoje ponašanje prema njoj. U početku je to pokazivao suptilono, spuštanjem na sastancima, a zatim, mnogo otvorenije, kada ju je namemo izostavio sa liste govornika na polugodišnjem sastanku korporacije. A sada, ovo, pomisli ona: trudi se da preuzme sastanak sa *Hakabizom* – sastanak za koji Majku nikad ne bi palo na pamet da ga sam organizuje, a čak i kad bi imao tu ideju, ne bi to mogao da izvede.

Helikopter se jednim naglim pokretom odigao od zemlje i Majk se okrenuo ka njoj. „Baš sam pročitao priču o Piteru Boršu i *Hakabizu u Vols Strit žurnalu*”, rekao joj je. „Ovo je dobra šansa. Borš bi nam zaista dobro došao.”

Niki mu se hladno osmehnula. Taj članak se pojavio pre dva dana i činjenica da će Majk pokušati da ovo predstavi kao svoju ideju ispunila ju je svežim gnevom. Više nije mogla da izbegne stvarnost – da Majk pokušava da je zgazi – za nekoliko meseci, možda će pokušati i da izdejstvuje da dobije otkaz. Njegovo pojavljivanje jutros je ništa manje od objave rata. Od sada, pa nadalje, bori se sa njim za goli opstanak. Ali godine rada u korporaciji su je naučile da zauzda svoja osećanja, da nikada ne otkrije protivniku svoje misli ili šta planira da im uradi ako to bude neophodno. Ona je savila novine i popravila svoju suknju. Ono što Majk nije znao je to da je ona već preduzela korake da mu pokvari planove.

Pre mesec dana, kada je njen asistent pronašao primerak prvog izdanja *Umeća ratovanja*, ona je lično otišla do Viktora Metrika da ga zamoli za posebnu dozvolu da kupi knjigu na račun korporacije, jer je koštala preko hiljadu dolara. Naravno, morala je da objasni zašto joj je potrebna knjiga i

šta je do sad uradila po pitanju sastanka sa Piterom Boršom, i Viktor ju je pohvalio na „kreativnom pristupu”. Ironija je bila u činjenici da ona Majku nikad ne bi radila iza leđa da je on nije izostavio sa liste govornika na sastanku korporacije. Ali izostavljanjem sa spiska naneta joj je otvorena uvreda o kojoj se pričalo nedeljama pre i posle sastanka. Ako je Majk želeo da je uništi, trebalo je da to učini pametnije, pomisli ona.

Ali Majk je napravio grešku i sada, sve što je trebalo da učini, je da se pravi kao da igra njegovu igru. Ako bi se sastanak završio loše, bila bi to Majkova greška. Ako bi se završio dobro, i Majk bi otišao kod Viktora, Viktor bi odmah znao šta se dešava. Ništa nije moglo da promakne Viktorovim zastrašujućim plavožutim očima i njemu se ne bi dopala činjenica da je Majk pao na tako nizak nivo.

Ove misli, zajedno sa siluetom grada koji se uzdizao ka nebu, učinile su da se oseti kao ona stara borbena Niko. Kad se helikopter ustremio nadole, pored visokih zgrada koje su ličile na šumu od ruževa za usne, Niko je osetila prijatan osećaj straha, nešto što je ličilo na seksualno uzbuđenje, što je osećala svaki put kada bi ugledala poznat prizor betona i čelika. Njujork je i dalje bio najbolje mesto na svetu, pomislila je, i sigurno jedno od nekolicine mesta u kojima su žene poput nje mogle ne samo da prežive, već da vladaju. I dok se helikopter spuštao nad mostom Viliijamsburg, nije mogla da se odupre jednoj misli „Ja sam *glavna* u ovom gradu.”

Ili, čak i ako nisam, biću uskoro.

KAFOMAT JE ZVUČAO KAO KRKUANJE nekog stvorenja koje prazni svoja creva dok je bljuvalo vodu kroz filter i u bokal.

Čak je i kafomat srećniji od nje, Viktori pomisli neutešno, sipajući gor-ku tečnost u jednostavnu belu šolju.

Gledala je u časovnik na zidu, ne želeći zaista da se podeća na to koliko je sati. Bilo je jedanaest sati pre podne i ona je još uvek bila kod kuće, još uvek u svojoj kineskoj svilenoj pižami plave boje na kojoj su bili naslikane kuce. Ovo bi samo po sebi moglo biti neka interna kineska šala, pošto Kinezi ništa tako ne vole kao da pojedu čovekovog najboljeg prijatelja.

I to je takode prigodno na ironičan način, pomisli ona stavljajući tri pune kafene kašičice šećera u kafu. Poslednje tri nedelje, osećala se kao da je i nju neko pojeo, samo što je nju neko i ispljunuo.

Pokušala je da uradi nešto novo i njen trud nije prihvaćen. Svet je veoma okrutno mesto za život.

Uzela je šolju i izašla iz kuhinje, prošla kroz dnevnu sobu sa ugrađenim policama za knjige i televizorom ravnog ekrana, kroz predsoblje i niz stepenice u donju dnevnu sobu koja je imala kamin. Stan su agenti za nekretnine nazvali „malim draguljom” i gledajući u tavanicu visoku četiri metra, sa koje je visio predivni antikvarni Bakara kristalni luster, pitala se koliko će još moći da priušti da živi ovde.

Njena kompanija je sada i zvanično bila u krizi.

Dugačka klupa je išla čitavom dužinom francuskih prozora koji su gledali na ulicu, i ona je umorno sela na nju. Putovala je protekle dve i po nedelje, napustivši grad nakon svoje katastrofalne revije i mali sto u trpezariji od mahagonije bio je uredno prekriven novinama koje su dale prikaz revije. Skoro mesec dana je prošlo, ali ona se još uvek sećala svake kritike: „Nema pobede za Viktori”, „Skrenula je sa puta”, „Razočaravajuće” i još gore od toga „Ko bi ikada nosio ovu odeću, i čak i da je neko nosi, gde bi je nosio?”, a vrhunac je bio: „Viktori Ford je više zabavljačica nego modni kreator, a ta istina je postala kristalno jasna kad se pogleda njena nova kolekcija, njen pokušaj da se bavi visokom modom” – reči su je progonile kao neki odvratan miris. Znala je da dosta umetnika ne čita kritike, ali Viktori to nije mogla; ona nije mogla da dozvoli sebi da beži od neprijatne stvarnosti. Bilo je bolje da zna istinu i da se izbori sa njom. Verovatno je trebalo da pobaca sve te kritike, ali će ih ona uredno sačuvati sa ostalim kritikama i jednog dana će ih čitati i smeјati se. Ako ne bude mogla da se tome nasmeје, to i neće biti bitno, jer tada već neće više biti modni kreator. A ako ne bude modni kreator, ni to neće biti važno, jer će već uveliko biti mrtva.

Pogledala je kroz prozor i uzdahnula. Verovatno je previše ostarila da bi mogla da posmatra svet kao crno-beo, i da još uvek veruje da bi, kad ne bi bila modni kreator, radije bila mrtva. Ali tako se osećala čitavog života, od kada je kao devojčica od samo osam godina sedela u čekaonici kod zubara i uzela sa stola *Vog* prvi put u životu (njen zubar, to je kasnije shva-

tila, mora da je bio više šik nego što je ona mislila). Listajući stranicu po stranicu mode, iznenada je prenetu u neki drugi svet – svet beskrajnih mogućnosti, gde se sve što zamisliš moglo i ostvariti. Kada ju je medicinska sestra prozvala, prenela se iz misli i videla da sedi na zelenoj plastičnoj stolici u maloj sobi sa zidovima boje senfa sa kojih se polako ljuštila boja i svaki detalj u toj prostoriji je postao uvećan i ona je doživela otkrovenje. Iznenada je znala šta je njena misija u životu. Biće modni kreator. To joj je bila sudbina.

Bila je čudno dete, naravno, ali to tada nije znala. Kao devojčica i mnogo kasnije, pretpostavljala je da su svi poput nje – i da, kao ona, tačno znaju svoju misiju u životu. Čak i kad je imala deset godina, seća se da je smelo govorila ostaloj deci da će biti modni kreator, čak iako nije imala pojma kako to da postane niti šta modni kreatori zapravo rade ...

To mladalačko neznanje je verovatno bilo dobra stvar, pomislila je, ustavši sa klupe i šetajući se po persijskom tepihu koji je bio ispred kamina. Zahvaljujući tom neznanju ona je hrabro išla za svojim ludim snom, na način na koji se sad ne bi usudila.

Odmahnula je glavom i sa nekom toplinom u duši prisećala se tih svojih početaka u Njujorku. Tada je sve bilo novo i uzbudljivo. Imala je veoma malo novca, ali nije se bojala – imala je samo jedan smer kretanja, ka vrhu. Od njenog prvog dana u Njujorku, grad kao da joj je zaverenički pomagao u ostvarenju sna. Preselila se ovde sa osamnaest godina da bi pohađala *Fešn Institut of Tehnologži*, i jednoga dana – bilo je to s početka jeseni, još uvek je bilo pomalo toplo, ali sa nagoveštajem zime u vazduhu, dan sličan današnjem – išla je podzemnom železnicom i jedna žena je upitala gde je kupila jaknu koju je imala na sebi. Viktori je po njenoj šatiranoj kosi i njenom obučena-za-uspeh odelu i košulji sa malom mašnom, što je tada bilo u modi pretpostavila da joj se obratio neko ko se bavi modom i sa mladalačkom arogancijom reče hrabro „Ja sam je sašila. Ja sam modni kreator.”

„Ako si modni kreator”, žena reče kao da joj ne veruje (a i zašto bi joj poverovala, Viktori pomisli – bila je mršava i ravnih grudi kao dečko, i izgledala kao da ima mnogo manje od osamnaest godina) – „onda bi trebalo da dođeš kod mene.” Žena je nešto tražila po svojoj *Luj Viton* torbi (Viktori nikad nije zaboravila tu torbu – mislila je da je tako šik) i dala joj svoju

vizit-kartu. „Ja sam kupac za jednu robnu kuću. Dođi do mene u deset sati u ponedjeljak ujutru i ponesi svoju kolekciju.”

Viktori nije imala kolekciju, ali nije dozvolila da je to zaustavi. Taj čudesan susret sa tom ženom – zvala se Mirna Džejmson – desio se u pet popodne u sredu. Do pola devet ujutru u ponedjeljak (ono malo preostalog vremena je iskoristila da se istušira i dođe do distrikta gde su bile robne kuće), Viktori je imala svoju prvu kolekciju od šest modela, uključujući i jaknu. Pet dana u međuvremenu i sav svoj novac za stanarinu – 200 dolara – potrošila je na crtanje modela, kupovanje materijala i sklapanju komada odeće na šivaćoj mašini koju su joj roditelji kupili kao poklon za diplomiranje. Radila je danonoćno, ugrabivši nekoliko sati sna na polovnom kauču na izvlačenje koji je spašen sa ulice. Grad je tada bio drugačiji – siromašan i oronuo – održavan u životu samo zahvaljujući tvrdoglavoj odlučnosti i čeličnom cinizmu njegovih stanovnika. Ali ispod prljavštine nalazio se zdrav optimizam bezbrojnih mogućnosti i, dok je radila, izgledalo joj je kao da ceo grad pulsira u istom ritmu. Ona je sekla materijal i šila uz raznoliku muziku zvukova koje su stvarale sirene automobila i povici i neprekidni ritam koji je dolazio iz kasetofona sa ulice. Mogućnost neuspeha joj nikada nije pala na pamet.

Mirna Džejmson je bila kupac za poznatu čikašku robnu kuću *Maršasl Filds* i njena kancelarija se nalazila u zgradi nalik na pećinu smeštenu na mestu gde Sedma avenija seče Trideset sedmu ulicu. Distrikt robnih kuća je bila kao arapski bazar. Ulice su bile načičkane radnjama za mame i tate, koje su držale tkanine, sitnu robu, rajsfesluse i damski veš; kamioni koji su mileli i bljuvali izduvne gasove u vazduh dok su radnici gurali stalke sa odećom i krznima kroz gužvu. Otimači torbi, uličari i prostitutke su vrebali blizu ulaza u zgrade i Viktori je stegnula na grudi torbu u kojoj je bila njena kolekcija od osam modela, zamišljajući kakva bi to ironija bila da joj nakon napornog rada neko jednostavno otme torbu.

Kancelarija Mirne Džejmson se sastojala od dve sobe koje su se nalazile na sred dugačkog, sumornog hodnika sa podom od linóleuma; u prednjoj prostoriji je sedela mlada žena sa licem nalik ljutoj pčeli, čiji su dugi nokti na telefonu pravili metalni zvuk. Iza otvorenih vrata nalazila se Mimina kancelarija; Viktori je videla privlačnu nogu u najlon čarapi u elegantnim crnim špicastim cipelama. Mirna je bila prva žena od karijere koju je Vikto-

ri ikada upoznala i, u to vreme, nije se od njih očekivalo da budu fine. Mirna je izašla iz kancelarije i odmerila Viktori od glave do pete. „Znači, došla si“, reče ona glasom koji je imao jak, metalni prizvuk. „Da vidim šta imaš za mene.”

Pet besanih noći je iznenada uzelo svoj danak i Viktori je skoro briznula u plač. Prvi put joj je palo na pamet da se Mirni možda neće svideti njena kolekcija i pomisao o neuspehu je bila užasna za nju. Sram bi je obogaljio; mogao bi da definiše ostatak njenog života. Sta ako bi ona i dalje pokušavala i opet doživela neuspeh? Morala bi da se vrati kući i da radi u fotokopirnici kao njena najbolja drugarica iz gimnazije koja nije uspela da ode iz njihovog gradića

„Slatko”, reče Mirna pregledajući kolekciju. Način na koji je gledala uzorke, držeći ih naopako i okrećući ih pomno gledajući materijal, učinio je da se Viktori oseti kao da nju pregledaju. Na jakom, fluorescentnom svetlu, videla je da je Mirnino lice rošavo i da je pokušala da to prikrije debelim slojem podloge za puder. „Naravno, nemaš nikakvih podataka o prodaji, jel’ tako? Ili postoji nešto što bi trebalo da znam, a ti to prećutkuješ?”, pitala je Mirna gledajući je sumnjičavo.

Viktori nije imala pojma o čemu Mirna govori. „Ne.... nesigurno je rekla. „Ja sam samo.”

„Da li su se tvoji modeli nekad prodavali u radnjama?”, Mirna je upitala nestrpljivo.

„Ne”, reče Viktori. „Ovo je moja prva kolekcija. To ne predstavlja problem, zar ne?”, ona upita sa sve većom panikom.

Mirna je slegla ramenima. „Svako mora od nečeg da počne, zar ne? To samo znači da ne mogu da primim veliku narudžbinu. Moraću da počnem od male i, ako se tvoje stvari budu prodavale, kupićemo još sledeće sezone.”

Viktori je, zapanjena ovim, klimnula glavom.

Nakon toga je istrčala na ulicu, osetivši vrtoglavicu od uzbuđenja. Ona će opet doživeti ovakav trenutak uspeha koji menja život, ali ništa nije kao prvi put. Prešla je od Trideset sedme ulice do Pete avenije krupnim koracima, ne znajući kuda ide, znajući jedino da želi da bude u središtu svega. Setala je Petom avenijom veselo zaobilazeći prolaznike i zaustavljajući se

kod Rokfeler centra da bi gledala klizače. Grad je bio kao srebrnkasti Oz, pun magičnih mogućnosti i, tek kad je došla do parka i istrošila malo energije, prišla je govornici i nazvala svoju najbolju drugaricu sa fakulteta, Kit Kelender.

„Rekla je da želi da počne od male količine, ali je uzela osamnaest komada odeće!” Viktori je uzviknula.

Porudžbina je obema izgledala ogromna i, u tom trenutku, nije ni zamišljala da će jednog dala dobijati poružbine za deset hiljada

Nakon tri nedelje šivenja do kasno u noć, završila je svoju prvu poružbinu i pojavila se u Mirninoj kancelariji sa modelima u kesama iz supermarketa. „Šta radiš ovde?”, pitala je Mirna.

„Imam stvari za Vas”, Viktori joj je ponosno odgovorila.

„Zar nemaš otpremnika?”, Mirna upita zaprepašćeno. „Šta da radim sa ovim torbama?”

Viktori se nasmeja sećajući se toga. Tada nije ništa znala o tehničkim aspektima posla modnog kreatora; nije imala pojma o tome da postoje sobe za sečenje i šivenje gde se pravi odeća pravih dizajnera. Ali ambicija i goruća želja (vrsta želje koju je, mislila je, većina žena gajila prema muškarcima) nosili su je napred. A onda je dobila ček na pet stotina dolara . Prodali su sve stvari. Imala je osamnaest godina i bila je u biznisu.

Sledećih deset godina samo je nastavila da radi. Ona i Kit su se preselile u mali dvosoban stan na Louer 1st Sajdu, u ulici koja je bila puna indijskih restorana i „prodavnica slatkiša” u podrumima, gde se prodavala droga. Sekle su i šile dok ne bi obnevidele i tada bi obilazile neke izložbe i prljave noćne klubove u kojima su igrale do tri ujutru. Jedva je dovoljno zarađivala da pokrije troškove, ali to nije bilo važno. Znala je da je veliki uspeh tu, na dohvat ruke, a u međuvremenu je bilo dovoljno što živi u gradu i radi ono što o čemu je oduvek sanjala.

A onda je dobila svoju prvu poružbinu od robne kuće *Bendels*, koja je bila poznata po tome što pomaže mlade kreatore koji su na početku karijere. Bila je to još jedna prekretnica – poružbina je bila dovoljno velika da joj zagarantuje posebno mesto na trećem spratu sa njenim imenom i logotipom na zidu – ali tu je bio problem. Troškovi za pravljenje odeće su zahtevali da ona ima veliku količinu keša, više od 20,000 dolara, koje ona nije imala. Obišla je tri banke u pokušaju da pozajmi novac, ali su joj u svakoj od njih

menadžeri strpljivo objasnili da ako želi da dobije zajam, mora da ima jemstvo u vidu nečeg konkretnog kao što je kuća ili auto, što bi banka mogla da joj oduzme i proda u slučaju da ne može da vrati dug.

Nije videla izlaza iz ove situacije, ali jednoga dana telefon je zazvonio i zvala je Mirna Džejmson. Ona je preložila da Viktori pozove jednog čoveka po imenu Hauard Friplmejer. On je bio ološ, Mirna je objasnila, pravi *garmento*, ali je u poslu trideset godina i možda može da ti pomogne.

Hauard Fliplemejer je bio sve što je Mirna obećala, i gore od toga. Prvi put se sastala sa njim u jednom kafiću, u kome je Hauard halapljivo jeo pastrami sendvič ne trudeći se da obriše tragove senfa koji su mu se skorili u uglovima usana. Odeća mu je bila braon boje, a frizura uznemirujuća – nosio je tupe koji je štrčao. Kad je završio sa jelom, uzeo je novine *Dejli Njuz* i otišao u toalet gde je bio punih petnaest minuta. Instinkti su joj govorili da plati svoj deo računa i pobegne, ali joj je očajnički bila potrebna pomoć.

Kad se vratio za sto, rekao je da je odlučio da je ona dobra investicija – da ima potencijala. On bi uložio 80,000 dolara u njenu kompaniju u toku sledeće godine, a želeo je trideset posto profita. To joj se činilo kao dobar dil. Hauard je bio grozan, i povrh te njegove proste ličnosti, imao je čudan, jak miris koji se širio oko njega, ali je Viktori rekla sebi da ne mora da spava sa tim čovekom. Pored toga, bio joj je potreban. „Ja ću da brinem o novcu, mala”, rekao je vukući dim iz svoje desete *Njuport* cigarete. „Ti se brini o modi. Ja sam u ovom poslu trideset godina i razumem vas kreativne tipove. Kad vi razmišljate o novcu, potpuno se spetljate.” Ona je klimnula glavom misleći, da, upravo se to dešava kad ona razmišlja o novcu.

Verovala je Hauardu, ali samo zato što nije imala dovoljno iskustva da mu ne veruje. Hauard je prebacio njenu „operaciju” u ogromnu prostoriju u zgradi koja je izlazila na Sedmu aveniju, gde je zvuk kao eho išao kroz zidove hodnika okrećenih u industrijsku sivu boju i u kojoj se toalet zaključavao. To je bila zgrada kojom se širio zadah očaja, obećanja i snova koji se nikada neće ispuniti, ali nakon rada u svom malom stanu, ovo je izgledalo kao ogroman pomak.

Njeni modeli su se prodavali. Hauard joj je rekao da će kompanija zaraditi 200,000 dolara te godine, suma od koje se čoveku zavrti u glavi. „Naravno, dok ne odbijem mojih osamdeset hiljada i mojih trideset proce-

nata. To je šezdeset hiljada plus osamdeset hiljada – ukupno sto četrdeset hiljada dolara.” Ovo joj nije izgledalo u redu, ali je bila suviše plašljiva da bi se usprotivila.

„On te pljačka!”, rekla je Kit. Odmah do nas je stanovala jedna žena koja je bila bankar i, jedno veče, Viktori joj je objasnila svoju situaciju. „Niko tako ne posluje”, reče joj ta žena, odmahujući glavom. „Pored toga, on ti ne treba. To je prilično jednostavno – ponuda i potražnja. Ti to možeš sve sama da radiš.”

Postojao je jedan problem: nije bilo lako otarasiti se Hauarda, barem ne na legalan način. U svem tom uzbuđenju od spašavanja iz novčanih problema, potpisala je ugovor sa Hauardom kojim mu garantuje trideset procenata profita do kraja života.

Osuđena je da bude sa Hauardom i njegovim vonjom zauvek. Nije mogla da veruje koliko je ispala glupa i ležeći budna noću, pitala se da li postoji ijedan drugi način da se otarasi Hauarda, osim da unajmi nekoga da ga ubije. Zaklela se da, ako se ikada izvuče iz ove situacije, više nikada neće imati pamera u poslu...

A tada je Hauard uradio nešto čudno. Otvorio je još jednu modnu kompaniju u zgradi preko puta.

To je bilo čudno, ali Viktori nije puno razmišljala o tome, jer je to značilo da će joj manje visiti nad glavom. Svako jutro je dolazio u kancelariju javnim prevozom od Fajv Taunz na Long Ajlendu, noseći jeftin kišni mantil, kartonsku kutiju i *Dejli Njuz*. U kutiji su uvek bile tri kafe i punjene knedle. Prvo što bi uradio po dolasku bilo je da sedne na telefon, na kome je ostajao sledeća tri sata, dok ne dođe vreme ručku, koje je provodio u kafiću. Izgledalo je da Hauard ima beskrajnu mrežu *garmento* ortaka sa kojima se čuo svakih sat vremena i Viktori se pitala kako ijedan od njih uspe nešto da obavi. Njegovo ponašanje joj nije smetalo zbog principa, ali je kancelarija bila jedna velika prostorija i nisi mogao da pobegneš od Hauarda i njegovih telefonskih razgovora. A kada bi se konačno skinuo sa telefona, pregledao bi njene dizajne. „To ništa ne valja”, rekao bi. „Ko će to da nosi u Minesoti?” „Huarde, ja sam iz Minesote i pokušavam da pobegnem od Srednjeg zapada”

„Sto? Da bi ti *Vog* objavio nekoliko lepih sličica? Lepe sličice ne prodaju odeću, znaš. Ono što prodaje odeću je kad ljudima treba nešto lepo da izađu sa svojim dragim u subotu večer. Ništa previše fensi. Momci žele da vide svoje devojčice u nečemu lepom i skromnom”

„Ja hoću da *Vog* objavi sličice mojih modela”, prošištala je Ljutito. „I objaviće ih, videćeš ...”

Zatim bi se Huard nagnuo ka njoj, zaplahnjujući je svojim znakom raspoznavanja – svojim vonjom i nasmejao se. Zubi su mu bili sivi, sa beličastim naslagama od hrane između zuba, kao da ne može da se bavi tim dosadnim stvarima kao što je pranje zuba. „Jesi nekad pogledala pažljivo te kreatore u *Vogu*?”, pitao je. „Halston, Klajn ... čak i Scaasi, koji je nekada bio Isaacs, ali je odlučio čita svoje ime unazad ... sve Jevreji, sve pederi. Jesi videla nekad ženu modnog kreatora? Nema šanse. To je zbog toga što su u modi, ili inače u svemu .. filmovima, arhitekturi, slikanju – muškarci zakon. A postoji i razlog zašto je to tako ”

Huard joj nikad nije rekao koji je to tačno razlog, a ni ona nije pitala. Nije želela da čuje odgovor.

Umesto toga ga je opsovala u sebi i vratila se crtanju. Videćeš ti jednog dana ... uvek bi pomislila u takvoj situaciji. I uvek bi rekla sebi da će Huard, ako zaradi dovoljno novca, možda otići i ostaviti je na miru.

I jednog dana, tako je i bilo. Nije se pojavio ujutru, već je došao tek oko četiri popodne. Ovaj obrazac ponašanja se nastavio nekoliko nedelja i Viktori je bila tako zahvalna što je spašena njegovog prisustva, da nije pitala zašto. Ali, primetila je da bez obzira na to do koliko je kasno radila, Huard je uvek dolazio u kancelariju kad je ona odlazila.

Nekoliko nedelja kasnije, sreća je Mirnu Džejmson na ulici. „Vidim da ti je ubacio modele u *Dres Bam*”, reče Mirna.

Viktori je iznenađeno pogleda, odmahujući glavom i misleći da je Mirna sigurno pogrešila.

„Mora da si ih videla u nekoj robnoj kući, verovatno u *Blumingdejsu*”

„Dušo”, Mirna odgovori uvređeno, stavljajući ruku na Viktorin zglob.

„Ja znam da prepoznam tvoj model bilo gde. To je moj posao, sećaš se?”

„Ali to je nemoguće”, Viktori se usprotivila.

Mirna je podigla dlanove u znak protesta. „Ja znam šta sam videla. Bila sam u *Dres Bam*-u u Fajv Taunzu u subotu i imali su ceo red haljina koje su

izgledale baš kao tvoje. Čak su imale čipkane rukavice i somotske trake... A šta se dešava sa tom novom kompanijom koju je Hauard osnovao preko puta u broju 1411?"

Viktori je, ne shvatajući o čemu se radi, samo odmahnula glavom. U ovom delu grada, ljudi su zgrade pominjali samo po brojevima i 1411 Brodvej je bila najbednija zgrada u ovoj oblasti. Odeća je prodavana na aukcijama lancima maloprodaje kao da se prodaje roblje; zgrada je bila ružan potomak industrije o kojoj niko nije želeo da priča. Bila je ispunjena užasnim osećanjem strepnje. Zahvalila se Mirni, pretrčala ulicu, izbegavajući vozila. To je nemoguće, pomislila je. Čak ni Hauard ne može biti tako glup da joj iza leđa prodaje njene modele u 1411. To bi joj uništilo i ime i investiciju i nije imalo smisla. Proverila je popis od prošlog meseca i izgledalo je kao da ništa ne fali

To je nemoguće, pomisli ona, pokušavajući da razuveri samu sebe.

Predvorje u broju 1411 zaudaralo je na mast od miliona kesa brze hrane koje su prošle kroz predvorje u toku poslednjih sedamdeset godina. Na zidu je bio listing svih firmi u zgradi, ali Viktori nije znala šta traži – Hauard je mogao da nađene bilo koje ime novoj kompaniji, a sigurno je imao dovoljno pameti da ne upotrebi svoje ime. Odlučila je da se zaputi na drugi sprat gde su se održavale aukcije i, stvarno, u sred dugačke prostorije pune držača za odeću koja čeka na svoj red na aukciji, našla je dva reda odeće koja je bila potpuno ista kao njene kreacije. Pipnula je materijal i stresla se – razlika je bila u tome što su ove stvari napravljene od jeftinih materijala koji bi se raspali nakon tri-četiri nošenja i skupili se na hemijskom čišćenju. Okrenula je porub i videla da je šav neujednačen i nedovršen; zatim je proverila etiketu. Etiketa sa njenom markom je bila kvadratnog oblika, roze boje i neujednačenim slovima je napisano „Viktori Ford”. Etiketa na ovoj jeftinoj kopiji je bila skoro ista, a jedina razlika je bila njeno ime koje je na ovoj glasilo „Vajsroj Fjord”.

Bacila je ovaj komad odeće kao da je zaražen i ustuknula, prekrivši rukom usta od užasnog straha.

Savila se od bola. On se nije ni trudio da promeni ime. Mora da je smatra za budalu. Da li je zaista mislio da će mu ona dozvoliti da se izvuče? Očigledno da jeste. Verovatno je smatrao glupačicom koja će raditi sve što

on hoće, neko koga može da iskoristi i pokrade i zatim odbaci bez ikakvih posledica.

Pa, neće moći.

Osećanje straha iznenada zameni bes. Ukrao je njeno čedo i ona je nameravala da ga ubije zbog toga. Ne, prvo će ga osakatiti, a zatim ubiti. Nije bitno što zajebava nju, ali ne sme da se zajebava sa njenim poslom.

Ova osećanja su bila potpuno nova za nju. Nije znala da može toliko da se razbesni. Kao da ju je vodio automatski pilot, ona side u predvorje, pro-nađe ime ove „nove kompanije” i zaputi se ka vratima. Huard je sedeo za metalnim stolom i sa nogama na stolu, trpajući nešt u usta što je izgledalo kao mrvice hleba i pričajući telefonom. „Šta 'oćeš?”, upita kao da ga je iznerviralo to što ga prekida u nečemu važnom.

„Kretenčino jedna!” ona zavrišta na njega koliko je imala vazduha u plućima, zgrabivši njegove novine sa stola i bacivši ih na pod.

„Koji ti kurac”, upita on zavijajući i reče nekome sa druge strane linije „Pozvaću te kasnije”.

„Kako se samo usuđuješ?”, vikala je, unoseći mu se u lice kao da će ga udariti i želeći da je muškarac i da može. „Videla sam one stvari. Na drugom spratu” Ali pre nego što je mogla da dovrši misao, on skoči na noge i prekide je. „Ma, kako se *ti* usuđuješ?”, povikao je, pokazujući na nju, kao da je on povređena strana. „Nemoj da si mi više ušla u kancelariju tako histerična.”

Činjenica da se on brani ju je šokirala i ona je otvorila i zatvorila usta, iznenada nesigurna u to šta da kaže.

„Videla sam one stvari.”

„Pa šta?”, reče, sagnuvši se da dohvati novine. „Videla si stvari. Pa si došla ovde da mi vrištiš k'o ludača”

Pokazao je da je zgađen njenim ispadom. „Ti si luda. Marš napolje.”

„Ne možeš to da radiš.”

„Šta, bre, ne mogu?” Slegnuo je ramenima preteći. „U ovom poslu je sve kopiranje – to svi znaju.”

„Slušaj, Huarde, da ti nešto objasnim”, ona reče preteći. „Nemoj da se kačiš sa mnom. I nemoj da misliš da ćeš dobiti ni peni od mog teško zarađenog novca..”

„Ma, nemoj?“, reče on, a lice mu se zacrveni od besa. Prišao joj je i zgrabio je za ruku i vukao do vrata. „Imam papir koji si ti potpisala i koji mi garantuje da ću ga dobiti.“ Sledećeg trenutka se iznenada našla u hodniku i Hauard joj je zalupio vrata pred nosom.

Svaka vena u njenoj glavi je pulsirala od besa i poniženja. Nekoliko sekundi je stajala u hodniku u stanju šoka, nemoćna da shvati šta se to upravo dogodilo. Hauard je trebalo da se uplaši nje; on nije bio u pravu i trebalo je da bar iz pristojnosti izgleda uplašen. Ali, umesto toga, nekako je preokrenuo situaciju da ona ispadne negativac, ludača i ona je iznenada shvatila da je izgubila svu moć onog trenutka kada je počela da više.

Dođavola, sada je on znao ono što ona zna. Prišavši liftu, pritisnula je dugme nekoliko puta u panici da izađe iz zgrade. Nije želela da Hauard izađe iz kancelarije i zatekne je tu – nije bila spremna za još jedan sukob. Trebalo je da krije činjenicu da je on potkrada dok ne sazna šta može da uradi povodom toga. Vrata lifta su se konačno otvorila uz škripanje i ona je ušla i naslonila se na zid dok su joj suze navirale na oči. Nije fer. Čitav život je radila danonoćno da bi stvorila ime i kompaniju, misleći da će biti nagrađena za sav trud, a desilo joj se to da je neki kreten naišao i da je potkrada. Nije mogla da mu dopusti da se izvuče iz ovoga.

„Moraš da prestaneš da se ponašaš kao devojčica i da odrasteš“, rekla joj je ona prijateljica, bankarka. „Ti si poslovna žena. Nemoj da ulaziš u lične sukobe sa tim kretenom. Ne pričaj, nego uradi nešto. Tuži ga. Podnesi tužbu i oderi ga.“

„Ne mogu da unajmim advokata“, rekla je. „To je tako neukusno.“ Ali, onda je razmislila o tom predlogu. Ako želi da preživi u ovom biznisu, morala je pošalje poruku celoj modnoj industiji: Ako se kačite sa Viktori Ford, ona će vas zgaziti. To će imati gadne posledice.

Poslala je Kit, koja se pravila da je kupac neke velike radnje, da se sastane sa Hauardom u Vajsroj Fjordu. Kit se pravila da joj se stvari mnogo dopadaju i slikala ih je. Zatim je Viktori slikala svoje modele. Našla je advokata preko Mirne, koja je imala razumevanja za njenu situaciju.

Tri meseca kasnije, ponovo je videla Haurda, ali ovoga puta u sudu. Bio je smrdljiv i bedno obučen kao i obično, i potpuno opušten, kao da mu se ovakve stvari stalno dešavaju. Stavila je fotografije Hauardovih stvari pored fotografija svojih modela i kada je sudija otišao na pauzu da donese

odluku, Hauardov advokat je ponudio nagodbu. Ako će ona da isplati Hauardu njegovih 80,000, on bi se odrekao prava na svojih trideset procenata i ona će biti slobodna.

Osetila je ogromno olakšanje. To je mala cena za njenu veliku poslovnu grešku, ali je naučila važnu lekciju. Ljudi sa kojima si u nekom poslu su jednako važni kao i sam posao. To je bila lekcija koju je svaki kreator morao da nauči na sopstvenoj koži, jer tako nešto se, nažalost, ne uči na fakultetu za dizajn...

Telefon je zazvonio i prekinuo njeno sanjarenje. Viktori se odmah uplaši. Verovatno loše vesti. U protekle tri nedelje, samo su se nizale loše vesti, još više pogoršavajući katastrofu.

Razmišljala je da se ne javi na telefon, ali je shvatila da bi to bilo kukavički. Bila je to jedna od njenih asistentkinja, Triškoja je zvala iz studija.

„Gospodin Ikito je zvao tri puta. Kaže da je hitno. Mislila sam da biste želeli da znate.”

Hvala. Nazvaću ga sad.” Spustila je slusahcu i prekrstila ruke kao da joj je hladno. Šta će reći gospodinu Ikito? Već više od nedelju dana joj je uspevalo da odloži razgovor sa njim, pod izgovorom da je na putu, ali kada se radi o poslu, Japanci su insistirali na efikasnosti. „Sviđaš mi se – ti donešeš odluku brzo”, rekao joj je gospodin Ikito pre pet godina, kada su počeli da saraduju. Ipak, gospodin Ikito je želeo da zaradi i prekinuo bi saradnju za trenutak, da je ikada pomislio da se njeni modeli neće prodavati. Ali, ono što je on nudio kao rešenje, bilo je nepodnošljivo.

Viktori Ford Fashions nije bila velika kompanija kao Ralf Loren ili Kelvin Klajn, ali, za samo pet godina, koliko je u poslu sa Japancima, kompanija je, od biznisa koji je vodila jedna osoba iz svog stančića, narasla u mini konglomerat. U Japanu je imala osamdeset i tri radnje, a ove godine, gospodin Ikito planira da se proširi i na Kinu, da pomeri sledeću granicu potencijalnih kupaca. Gospodin Ikito je dobio licencu za njene dizajne – koji se nisu sastojali samo od odevnih predmeta, već i torbi, cipela, naočara za sunce i drugih asesoara – i proizvodio iz u Japanu, plaćajući troškove proizvodnje i dajući joj procenat od profita. Uz ovaj posao sa gospodinom Ikitom, njena kompanija je sada imala prihod od skoro pet miliona dolara godišnje.

Gospodinu Ikitou se nije dopadala njena kolekcija za proleće – u stvari, bila mu je grozna – i tako, dva dana nakon revije, ona je otputovala čak u Tokijo na sastanak sa njim, što se ispostavilo da je samo jedna vežba u trpljenju poniženja. Gospodin Ikito se oblačio na zapadnjački način, ali je i dalje obavljao posao na japanski način – sedeo je za niskim drvenim stolom za kojim se izvodila tipična ceremonija pijenja čaja – dok je listao njen katalog za proleće-letu. To je bio niski čovek sa kratkom, prosedom kosom i ustima kao riba. Gospođice Viktori. Šta se to desilo sa Vama? pitao je, listajući katalog sa izrazom gađenja. „Odakle Vama ove ideje? Ovo niste Vi. I ko nositi ove stvari? Žene ne nose duga suknja u proleće. Ne zabavna, ne lepršava moda. Žene žele pokažu noge.”

„Gospodine Ikito”, reče ona poklanjajući se u znak poštovanja (mrzela je kad mora ovo da uradi, ali je bilo važno poštovati strane poslovne običaje), „isprobavala sam nešto novo. Pokušavam da se, kao modni kreator, razvijam, širim vidike”

„Zašto Vi to želite?”, gospodin Ikito upita prestravljen. „Vi veliki uspeh. Kako vi reći u Americi – ako ne pokvareno, ne popravljati.”

„Ali ja pokušavam da postanem bolja. Da budem što bolji dizajner.”

„Pah!”, reče gospodin Ikito, mašući rukom ispred svog lica kao da se brani od nekog insekta. „Vi u Njujorku uvek misliti na sebe. Ovde, u Japanu, mi misliti na posao.”

„Ali ja i mislim na posao”, Viktori se usprotivila, čvrsto, ali ljubazno. „Ako mislim da opstanem kao kreator duže vreme, moram da proširujem vidike. Da pokažem da mogu da radim visoku modu..” „Sto Vi želite to?”, upita gospodin Ikito. „U visokoj modi nema novca. Svako to znati. Pre pet godina, vi meni reći, hoćete milione dolara”

„I još uvek želim”

„Ali sad Vi pokušate biti Oskar de la Renta. Ili možda gospodin Sen Loren”, nastavio je gospodin Ikito, prekidajući je. „Svetu ne trebati Sen Loren. Svetu trebati Viktori Ford.”

Da li je stvarno tako, Viktori pomisli, gledajući u svoj čaj.

„Mi nemati Oskarove radnje ovde. Okej, jedna u Tokiju. Ali Viktori Ford, ona imati osamdeset i tri radnje samo u Japanu. Razumete šta ja govori?”, upitao je gospodin Ikito.

„Da, ali gospodine Ikito”

„Ja imati rešenje”, rekao je on. Pljesnuo je rukama i njegova sekretarica (Viktori je sumnjala da bi nju iko mogao smatrati asistentom) otvori klizna vrata u zidu od papira i priljubivši dlanove jedan o drugi pognula je glavu i pitala na japanskom „Da, gospodine Ikito?”

On joj je nešto rekao na japanskom. Klimnula je glavom i nežno zatvorila vrata. Gospodin Ikito se ponovo okrenuo ka Viktori. „Vi meni biti zahvalni. Vi reći, 'gospodin Ikito genije'.”

Viktori se nelagodno nasmešila. Osetila je krivicu od koje joj je bilo muka, kao da je bila dete koje je napravilo neku veliku štetu. Pa, i jeste napravila štetu. Razočarala je gospodina Ikita. Nikad nije želela da ikoga razočara. Želela je da je svi vole i da je hvale i tapšu je po glavi kao dobru devojčicu. Zašto ona, pitala se, ma koliko da je uspešna, nije mogla da prevaziđe taj instinkt da se povinuje muškom autoritetu? Bila je odrasla žena sa svojim sopstvenim biznisom koji je započela samo svojom kreativnošću i marljivošću; čak je i mala i crnu *Ameriken Expres* karticu. A evo je tu, sedi sva na iglama sa gospodinom Ikitom, čekajući na njegovo rešenje, a ono što je trebalo da uradi je da mu kaže ono što ona želi da radi. Ali nije se usuđivala da ga uvredi. Zašto nije mogla da bude kao Niko, pitala se. Niko bi rekla „Gospodine Ikito, ovako ćemo. Ako hoćete, hoćete, ako nećete ...”

A onda je gospodin Ikito uradio nešto zbog čega joj se srce spustilo u pete. Podigao je čajnik i pridržavajući poklopac, sipao joj još čaja.

Viktori je nervozno uzela gutljaj. U tom trenutku je znala da joj se „rešenje” gospodina Ikita sigurno neće svideti. U Japanu, sipanje čaja je imalo mnoga skrivena značenja, ali u ovom slučaju, bio je to čin umirivanja, pripreme za neprijatne vesti.

Gospodin Ikito je podigao svoju šoljicu i uzeo gutljaj čaja, pogledom joj govoreći da i od nje očekuje da uradi isto to.

Čaj je bio vreo i ona se opekla, ali je gospodin Ikito zadovoljnim pogledom ispratio ovaj njen čin slaganja. Zatim su se vrata ponovo otvorila i ušla je mlada Japanka u teget odelu.

„A, gospođica Macuda!” uzviknu gospodin Ikito.

„Dobro jutro, gospodine Ikito”, reče mlada žena, odajući mu poštovanje klimanjem glave. Njen glas je imao blagi britanski akcenat i Viktori je zaključila da je sigurno pohađala fakultet u Engleskoj, verovatno na Oksfordu.

„Gospođice Viktori Ford”, reče gospodin Ikito. „Upoznajte svog novog kreatora.”

Viktori pogleda gospođicu Macudo, a zatim ponovo gospodina Ikitoa koji se ozareno smešio. Iznenada joj je pripala muka, ali je uljudno ispružila ruku.

Nikako nije mogla da se složi sa ovim.

„Obožavam Vaše modele”, reče gospođica Macuda, skliznuvši u prostor između proda i stola odmah pored njenog. „Biće mi čast da radim sa Vama.”

Još nismo odlučili da li ćemo raditi zajedno, Viktori je poželela da kaže, ali joj se grlo osušilo i nije mogla da progovori. Uzela je gutljaj čaja, pokušavajući da se pribere.

„Gospođica Macuda vrlo dobar kreator”, rekao je gospodin Ikito, gledajući čas u jednu, čas u drugu ženu. „Ona crta nove dizajne, kao dizajni Viktori Ford. Vi odobrite dizajne, naravno. Mi nastaviti biznis i svi srećni.”

Viktori se nakašljala. „Sigurna sam da je gospođica Macura dobar kreator”, rekla je oprezno, ne želeći da odmah odbije predlog. „Ali volela bih da prvo pogledam njene crteže. Pre nego što odlučimo o bilo čemu”, dodala je.

„Vi vidite sve crteže koje hoćete”, rekao je gospodin Ikito, velikodušno podižući ruke. „Ona dobra, Vi videti. Ona kopirati sve. Ona raditi Ralfa Lorena bolje od Ralfa Lorena.”

Viktorina jedina misao je bila da mora da izađe odavde. Bila je ljuta i uvređena, ali to je verovatno bio glas njenog ega, a kad se radi o poslu, ponekad biste otkrili da možete da živite sa idejama koje su u prvi mah zvučale nepojmljive – ako biste dali sebi dovoljno vremena da razmislite o njima i da pređete preko onoga što ste najpre doživeli kao uvredu. Ono što je u ovom trenutku bilo važno je ne odreagovati na uvredu i ne prouzrokovati prekid saradnje koji se ne bi mogao popraviti.

Ustala je.

„Hvala Vam, gospodine Ikito, na Vašem ljubaznom rešenju”, rekla je. „Sada imam još jedan sastanak. Nazvaću Vas nakon ručka.”

Ovo je bilo rizično, jer je gospodin Ikito očekivao da će ona ostati koliko god on smatra da je neophodno. Namrštio se. „Vi ne voleti moje rešenje?”

„O, ne, to je veoma dobro rešenje”, reče, krećući se ka vratima uporno se klanjajući kao marioneta. Ako nastavi da se klanja, možda gospodin Ikito neće primetiti njen užurbani odlazak. Ili ga barem neće protumačiti kao uvredu.

„Vi morati odlučiti”, reče joj. „Ponuda vrlo dobra.”

„Da, gospodine Ikito, veoma dobra”, reče. Došla je do vrata i otvorila ih, još uvek se klanjajući, načinila korak unazad i izašla kroz vrata.

„Baj-baj”, reče gospođica Macuda, mahnuvši rukom.

Biće vama baj-baj, pomisli Viktorija, smešeći se.

Nije mogla da dozvoli da njeno ime stoji na modelima koji nisu njeni – a možda bi i mogla, pomisli, izlazeći na prepun trotoar. Krenula je ka svome hotelu, misleći da će joj šetnja pomoći da se oslobodi ovog osećaja klaustrofobije. Ali joj je od buke i ljudi i saobraćaja i zgrada koje su se nesigurno uzdizale ka nevidljivom nebu bilo još gore i ona je na kraju zaustavila taksi. Vrata su se otvorila i ona se sruči na zadnje sedište. „Hotel Hajat Tokio”, rekla je slabim glasom.

U hotelskoj sobi je bilo još gore. Poznato je da su hotelske sobe u Tokiju male i ona bi obično rezervisala apartman u hotelu *For Sizons* ne obraćajući pažnju na dodatni trošak. Ali ovoga puta, kao za kaznu, uzela je sobu u Hajatu sa malim bračnim krevetom (Japanci su imali veoma drugačije ideje o komforu) koji je jedva stao u sobu. Otišla je u kupatilo (još jednu malecku prostoriju koja je veličine jednog ormara u Njujorku), pokvasila peškir hladnom vodom i stavila ga preko lica. Peškir je bio grub i ne baš namenjen upijanju vode. Skinula ga je sa lica, pogledala ga i briznula u plač.

Tako je oduvek bilo, mislila je. Od početka njene karijere, izgledalo je da je uvek plakala i vraćala se poslu. Plači, radi, plači, radi, mislila je.

Još uvek jecajući, otišla je u drugu sobu i sela na tvrd krevet. Mislila je da bi većina ljudi bila šokirana koliko mnogo vremena je ona provodila uplakana, jer je ona javno delovala kao opuštena, zabavna i istinski optimistična, uvek verujući da će sve ispasti kako treba i da je nova, uzbudljiva šansa na dohvat ruke. Nikad nije plakala ni pred kim (iako su je asistenti nekoliko puta zatekli naduvenog lica, uvek se pravila da je sve u redu), a ipak nikad se nije ustručavala da zaplače kada je sama. Važno je ispoljiti emocije – u protivnom biste postali ovisni o drogi ili alkoholu ili nečemu trećem...

Ležala je na leđima, gledajući u tavanicu, koja jedva da je bila visoka dva i po metra. Volela bi da može da pozove nekoga – Niko ili Vendi, ili nekog dečka, ili ljubavnika, koga nije imala trenutno – bilo koga ko bi slušao njene jadikovke i rekao joj kako je divna i utešio je – ali nije imala koga da pozove. Tako da je razmišljala kako da to sama reši, i kako je uvek sve rešavala sama, i uvek je uspevala u tome.

Nije zvala gospodina Ikitoa tog popodneva. Čekala je do narednog jutra, a zatim je sela na avion za Los Angeles. Rekla mu je da joj je bilo potrebno nekoliko dana da razmisli o ovom rešenju, a zatim je odlagala tu odluku, fokusirajući se na ono što se dešava u radnjama u Los Angelesu, Dalasu, Majamiju i Čikagu, koje su obično uzimale njene kolekcije. Svuda je dobila istu reakciju: vaša kolekcija za proleće-leto je „zanimljiva”. Ali ona je sigurno dizajnirala i neke druge stvari, koje su namenjene ovakvim radnjama i nisu visoka moda, zar ne? Ne, nije. Kakva je dakle reakcija u Njujorku? Da li *Bergdorf* uzima kolekciju?

Ona je ubeđivala svakoga da *Bergdorf* uzima kolekciju, kao i *Bamiz*, ali ono što je propustila da pomene bilo je da uzimaju samo nekoliko komada odeće, i to samo najkonzervativnije modele. Bili su, po rečima kupaca „optimisti”. Ali kakva je korist od kupovanja nekoliko modela, kad će i njih na kraju morati da prodaju sa popustom od osamdeset posto.

Dođavola, pomisli, gledajući telefon koji je stavila na kamin. Šta je svima? Zašto su se tako prepali? Nije joj bilo bitno šta ljudi govore. Znala je da je ova kolekcija najbolja koju je ikada kreirala. Bila je potpuna promena, ali je bila upravo ono što je ona zamislila, još kad je počela da razmišlja o tome, pre godinu dana. Istina je da je očekivala fenomenalne kritike. Očekivala je da je će biti glorifikovana i da će se o njenom uspehu govoriti. Nikada to ne bi priznala, ali bilo je trenutaka kada je mislila da će je ova kolekcija lansirati na nov nivo i verovatno joj osigurati mesto u modnoj industriji. Priželjkivala je da nakon njene smrti ljudi kažu: ”Bila je jedna od najvećih modnih kreatora Amerike.”

Okej, mogla je da živi bez te slave, ali to ne znači da nije trebalo da pokuša. Ali šta je problem sa uspehom: kada ga jednom okusiš, želiš sve više i više. A ništa nije nalik uspehu u Njujorku. Dive ti se, vole te, a pomaću te se i plaše. U uspehu je bilo sigurnosti. A u neuspehu

Odmahnula je glavom. Neće razmišljati na taj način. Niko nije došao u Njujork da bi propao. I ranije je mnogo puta bila na ivici neuspeha i svaki put ju je strah od neuspeha terao da pokuša s još više snage. Ali, u prošlosti, neuspeh i nije bio toliko važan, jer nije imala puno da izgubi. Sada je morala da se pribere. Nije smela da odlepi. Morala je da ostane mirna i da nastavi kao da je sve u redu i kao da nije povređena i kao da će sve biti dobro

Morala je da pozove gospodina Ikita. Ali šta će mu reći?

Neće dozvoliti da joj otmu njen rad i da ga prepravlja neko drugi, kao da su njeni modeli scenario za neki holivudski film. Neće dozvoliti da je neko tako vređa, a i kad bi se pročulo da ona nije uradila japansku kolekciju, to bi uništilo kredibilitet koji se toliko trudila da stvori. Ovo je njena kolekcija i ona je se neće odreći. To je bilo pitanje časti, a u svetu u kome je bilo tako malo časti u bilo kojoj profesiji, morala je da brani ono nekoliko stvari koje su za nju još uvek stvarne i istinite.

Gubitak prihoda iz Japana bi ozbiljno uzdrmao kompaniju, ali ona je to jednostavno morala da istrpi. Sigurno će se pojaviti nešto drugo. Gospodin Ikito će morati da uzme njene modele takve kakvi su, ili da zaboravi na saradnju sa njom, a to je ono što je trebalo da mu kaže na samom početku.

Podigla je slušalicu da ga pozove i istovremeno joj je pogled pao na CEDA Peri Elis nagradu za modu, koja je bila ponosno izložena na sred kamina. Nagrada je iznenada natera da razmisli još jednom pre nego što pozove gospodina Ikita. Peri Elis je nagrada koju su modni kreatori najviše priželjkivali, i dodeljivana je svake dve godine najboljem mladom kreatoru, u čast Peri Elis, kreatora koji je umro od AIDS-a osamdesetih godina. Ova nagrada je lansirala mlade kreatore u vrh sveta mode, ali glasine su kružile da nagrada ima i tamnu stranu: nekoliko kreatora koji su je dobili, propali su u svetu mode. Kao jedna od nekolicine žena koje su dobile nagradu, ona se šalila da je to što je žena štiti od prokletstva. Ali možda nije tako – i iznenada je videla ceo svoj život. Na putu ka vrhu, ona je klizila na dole i sledeće dve kolekcije za jesen i zimu će izazvati iste reakcije kao kolekcija za proleće-jesen, i potražnja će opasti i ljudi će prestati da kupuju njene stvari i za godinu i po dana, ona će bankrotirati i biće izbačena na ulicu i moraće da se preseli u svoj rodni grad, sama i propala u četrdest i trećoj godini....

Telefon u njenoj ruci je iznenada zazvonio i od poskoči, užurbano pritišćući dugme za prihvatanje poziva. Sa druge strane je čula nepoznati ženski glas kako pita „Viktori Ford?”

„Da, ja sam”, Viktori reče oprezno, misleći da je u pitanju telemarketing.

„Dobar dan, ovde Elen iz kancelarije Lina Beneta.” Zastala je, kao da je ostavila malo vremena da shvati informaciju da je zove milijarder Lin Benet i Viktori zamalo nije počela da se smeje. Zašto bi pobogu Lin Benet zvao nju, pitala se. „Znam da je ovo iznenada, ali gospodin Benet želi da zna da li biste izašli sa njim na piće sledećeg četvrtka u šest popodne?”

Ovoga puta, Viktori je zaista počela da se smeje. Kakav je to muškarac kome sekretarica ugovara romantične sastanke? Ali, ne sme da donosi prebrze zaključke. To verovatno nije romantičan sastanak – ona se susrela sa Linom Benetom nekoliko puta u toku proteklih godina i on nikada nije obratio pažnju na nju. „Mogu li da pitam kojim povodom?”, rekla je.

Elen je zvučala kao da se postidela i Viktori je saosećala sa tom devojkom zbog posla koji mora da radi. „Pa, mislim da on ... hoće da Vas bolje upozna ustvari. Sve što znam je da mi je rekao da Vas pozovem i pitam da li biste izašli sa njim.”

Viktori je razmislila na tren. Bogataši kao Lin Benet nikad joj nisu bili zanimljivi, a ni ona nije bila tip žene za koji su oni bili zainteresovani. Ona je bila suviše divlja i direktna da bi igrala igru supruge nekog bogataša i nikada nije verovala u ideju da je novac nekog bogatog tipa odgovor na sve ženske probleme. Ali činjenica da se Lin Benet potrudio da je nađe je značila da je on možda drugačiji. A imajući u vidu njenu trenutnu situaciju, verovatno neće škoditi da bude barem u prijateljskim odnosima sa njim.

„Rado ću se sastati sa njim, ali moram da prisustvujem na otvaranju *Vitni* bienala sledećeg četvrtka”, rekla je. „Ne znam da li Lin Benet voli umetnost”

„On obožava umetnost”, rekla je Elen uz olakšanje. „On ima jednu od najvažnijih kolekcija na svetu”

Viktori se nasmešila pitajući se da li ova devojka ume da razmišlja svojom glavom. Pa, naravno da Lin Benet „obožava” umetnost. On je milijarder, zar ne? A prva stvar koju muškarci urade kada dođu do novca (pored

izlazaka sa supermodelima) je da poboljšaju svoj nedostatak kulture nekim kulturnim blagom.

Viktori je spustila slušalicu iznenada se osetivši dobro raspoložena. Protumačila je ovaj poziv od Lina Beneta kao znak da će se nešto u njenom životu promeniti. Dogodiće se nešto novo i zanimljivo – mogla je to da oseti. Pogledala je telefon i, sigurna u sebe, pozvala Japan.

VIKTORI JE RAZVILA SALVETU I POGLEDALA PO restoranu sa olakšanjem.

Čak i ako njena kolekcija nije bila uspešna, bilo je divno vratiti se u Njujork, gde su žene mogle da budu ono što jesu, gde je žena mogla da bude direktna i da kaže „Hoću ovo!“ i gde je niko ne bi tretirao kao antihrista koji je prekršio neki sveti zakon o tome kako bi žena trebalo da se ponaša.

A ne kao u Japanu, na šta ju je sama pomisao nerviralo. „Gospođica Viktori. Vi ne kazati ne na moj predlog!“. Gospodin Ikito je insistirao da ga pozove. „Ti žena. Ti slušati šta muškarac kaže. Šta muškarac kaže, to bolje.“ I konačno, morala je da se preda i da odloži donošenje odluke za neki drugi dan. Sto je zaista nerviralo. „Draga, jednostavno moraš da nateráš radnje da uzmu tvoje modele“, rekao joj je prijatelj Dejvid Bramli, kada ga je pozvala da je uteši nakon onih katastrofalnih kritika. „Nemoj da im dozvoliš da oni tebi naređuju. Ti njima reci šta da rade. Mislim, stvarno.“ Naravno, lako je Dejvidu da tako priča. On je bio uspešni modni kreator, a još i muškarac i to gej. Poznat je i kao diva. Ljudi su ga se plašili. Ali niko se nije ni malo plašio Viktori Ford.

Neće razmišljati o tome. Ne sada, kada je trebalo da ruča sa svojim najboljim drugaricama u *Majklsu*. Uprkos svim usponima i padovima Viktori se nikad nije umorila od života u Njujorku i još uvek je bila uzbuđena kada bi ručavala u *Majklsu*. Restoran je bio smešno preskup i ovde su ljudi pripadali određenim klanovima, kao u školskoj menzi, ali trenutak kada prestaneš da uživaš u uzvišeno blesavim stvarima u životu je trenutak kada

se čovek pretvori u suvo, staro govance. A tada više niko neće prihvatiti vaš poziv za izlazak.

Stigla je prva i iskoristila je priliku da osmotri situaciju. *Majkls* je bila precenjena kantina za gradske face i neki od njih su bili ovisni o dešavanjima unutar njega da su ovde ručavali svaki dan, kao da je to neki ekskluzivni kantri klub. Ako ste želeli da podsetite ljude da ste živi, ručali biste u *Majklsu* za koji se pričalo da su trač kolumnisti plaćali konobarima za informacije ko je ručao sa kim i o čemu su pričali. Stolovi su bukvalno bili označeni brojevima od jedan do deset po tome koliko su značajni ljudi koji sede za njima i, verovatno zato što je ručala sa Niko O’Nili i Vendi Hili (Viktori je bila preskromna u pogledu svog značaja da bi dodala ime na listu), dobili su sto broj dva.

Udaljen par lagodnih stopa i usamljen, stajao je sto broj jedan, najpoželjniji sto u restoranu. Ne samo da je važio za „Sto moći”, već je bio i sto sa najviše privatnosti u restoranu, jer je bio dovoljno daleko od ostalih stolova da bi se sprečilo prislušivanje. Za stolom su sedele tri žene koje je Viktori tajno nazivala Kraljice pčela. Bile su starije, mudrije i poznate po svojim povremenim napadima vrištanja, bile su vrhunske cure od karijere. Kružile su glasine da su one u tajnosti vladale Njujorkom. Ne samo da su bile u vrhu svojih delatnosti, već su i živele ovde četrdeset godina i više i poznavale su moćne ljude. Suzan Erou je poznata po svojoj izjavi „Svako je bio niko jednom u životu, čak i gradonačelnik.”

Suzan Erou je verovatno imala skoro sedamdeset godina, ali je bilo skoro nemoguće odgonetnuti koliko joj je godina na osnovu njenog izgleda. Nešto se dešava uspešnim ženama koje napune četrdeset godina – kao da vreme počinje da ide unazad i, nekako, one uspevaju da izgledaju mlađe i bolje – kao da im je trideset. Naravno, tu je botoks i kolagen koji ubrizgavaju u lice i operacije kapaka i ponekad zatezanje lica, ali efekat je mnogo dublji od pukog rezultata koji se dobija uz pomoć hirurškog skalpela. Uspeh i samoostvarenje je ono zbog čega su ove žene sijale – blistale od punoće života. Suzan Erou se borila sa rakom, imala je dva zatezanja lica i verovatno silikonske implante u grudima, ali koga je bilo briga? Ona je i dalje bila seksi, noseći bež džemper od kašmira sa V izrezom (otkrivajući pomalo neprimeren mladalački dekolte) i vunene pantalone bež boje. Viktori i Niko

su uvek govorele da bi volele da izgledaju bar upola dobro kao ona kad dođu u te godine.

Suzan je bila osnivač i predsednik notorno uspešne kompanije za PR koja se zvala *ADL*, i sedela je sa Karlom Endruz poznatom novinarkom iz glavnih vesti, i Mafi Vilijams, koja je, u kasnim pedesetim godinama, bila najmlađa od njih tri. Mafi je bila predsednik američkog ogranka konglomerata luksuzne robe *Be et Se*, koja ju je učinila najmoćnijom ženom u modnoj industriji Sjedinjenih Američkih Država. Njen izgled je bio oštar kontrast njenom pufnastom anglosaksonskom protestantskom imenu. Mafi je bila anglosaksonskog porekla i protestantkinja (iz čuvene bostonske porodice), ali je izgledala strašno francuski i nepristupačno. Imala je tamnu kosu začesljanu unazad i skupljenu u malu punđu, i uvek je nosila *Kartije* naočare sa plavičastim staklima čiji je okvir navodno bio od osamnaestokaratnog zlata. Bila je nemilosrdna poslovna žena koja nije nije trpela budale i koja je mogla da kreatoru stvori ili uništi karijeru.

Viktorino srce je poskočilo kada je ušla u restoran i videla Mafi – ne toliko zbog straha, koliko zbog poštovanja. Za nju, Mafi je bila ekvivalent Miku Džegeru. Imala je besprekoran ukus i nedostižne standarde. Neka lepa reč od Mafi je puno značila za Viktori i, iako će neki ljudi ovo smatrati detinjastim, Viktori je smatrala dragocnim sve komentare koje joj je Mafi uputila u toku njene karijere. Nakon prve velike revije u šatorima, pre šest godina, Mafi je došla u bekstejdž, autoritativno je potapšala po ramenu i prošaputala svojim lepršavim akcentom istočne obale „To je bilo veoma dobro, draga. Veoma, veoma dobro. Imaš po-ten-ci-ja-la.”

U normalnim uslovima, Viktori bi otišla do njenog stola da se javi, ali je strepila da bi i Mafi njenu reviju prokomentarisala kao i kritičari,

i, čak iako Mafi ne bi ništa prokomentarisala ako joj se revija ne bi dopala, njena ćutnja bi imala isti efekat kao i otvorena kritika. Ponekad je bilo bolje ne dovoditi se u potencijalno neprijatne situacije, tako da, kad je Mafi ugledala dok je zauzimala mesto za stolom, Viktori je odlučila da ograniči pozdrav samo na neutralno klimanje glavom.

Ali sada, dok je gledala u sto Kraljica pčela, Mafi je iznenada podigla pogled i uhvatila Viktori kako bulji u nju. Viktori se nasmeja od neprijatnosti, ali Mafi nije izgledala uvređeno. Ustala je, spustivši salvetu na svoje mesto i krenula ka njoj.

Gospode, pomisli Viktori nervozno. Nije mogla ni da pretpostavi da joj je revija bila tako loša da će se Mafi potruditi da joj to stavi do znanja. Za dve sekunde, Mafi je stajala iznad nje, tanka figura obučena u tvid prekriven malim biserima. „Draga, nameravala sam da te pozovem”, prošaputala je.

Viktori je iznenađeno pogleda. Mafi je nikad ranije nije udostojila ni telefonskim pozivom. Pre nego što je stigla da odgovori, Mafi je nastavila „Samo hoću da znaš da ti je revija bila odlična. Kritičari nemaju pojma o čemu govore – oni su nekad u pravu, a nekad ne. Samo nastavi tako, draga, i svet će te već stići.” Nakon što je to izrekla, Mafi je dva puta potapšala Viktori po ramenu (kao kad kraljica dodirne mačem viteza, pomisli Viktori) i vratila se za svoj sto.

Viktori je nekoliko sekundi sedela u šoku, pokušavajući da upije ovaj neočekivani kompliment, a zatim je osetila kao da će eksplodirati od sreće. Ovakvi trenuci su bili retki, i bez obzira na to šta se dogodi u budućnosti, znala je da će čuvati u duši ovaj kompliment kao da je redak porodični nakit, iznoseći ga i gledajući ga s vremena na vreme, kada je tužna.

Na vratima se oseti nalet energije i Niko O’Nili se pojavi, prolazeći pored menadžera restorana kao da je nevidljiv i zaputivši se pravo ka njihovom stolu. Lice joj se ozarilo kad je ugledala Viktori. Niko je uvek bila kul, često i hladna, ali ne i sa svojim drugaricama. „Kako je bilo u Japanu?”, upita je, zagrlivši je.

„Užasno”, reče Viktori. „Ali Mafi Vilijams mi je upravo rekla da mi je revija bila odlična. Živeću od toga sledeće tri godine.”

Niko se nasmeja. „Nećeš morati, Vik. Ti si genije.”

„O, Nik...”

„Ja to zaista mislim”, rekla je Niko, oštrim pokretom otvarajući salvetu. Okrenula se ka konobaru koji je lebdeo oko nje, čekajući pravi trenutak da joj da meni. „Mineralnu vodu, molim vas, gaziranu”, reče.

Viktori je pogledala svoju drugaricu sa ljubavlju. Njen odnos sa drugaricama je bio dragocen, jer jedino pred ženom možeš da budeš zaista ranjiva – možeš da tražiš da te potapše po ramenu, bez brige da bi ona mogla da misli da si beznadežno nesigurna. Ali njeno prijateljstvo sa Niko je bilo mnogo dublje. Pre nekoliko godina, kada je imala lošu godinu i nije imala dovoljno novca za novu kolekciju, Niko joj je pozajmila četrdeset hiljada

dolara. Viktori joj nije tražila pozajmicu, i nikada ne bi ni pomislila da to uradi. Ali jedne večeri, Niko se pojavila u studiju kao dobra vila. „Ja imam novac, a tebi je novac potreban”, rekla je, ispisujući ček. „I nemoj da brineš da nećeš moći da mi vratiš, jer znam da hoćeš.”

Ono što je interesantno kod ljudi, pomisli Viktori, je da nikada ne znate kakve skrivene dubine se nalaze u njima, naročito kod ljudi kao što je Niko O’Nili. Kada je upoznala Niko, nikada nije slutila da će je ona naučiti vredne lekcije o prijateljstvu, da se ispod svoje spoljašnje rezervisanosti krije vatreno odana osoba. Kada bi konobar znao kako je Niko fenomenalna osoba, pomisli Viktori, gledajući radi zabave u konobarevo lice dok je on oklevajući pružao meni. Niko je odmanula rukom, rekavši „U redu je. Ja već znam šta ću naručiti.” Njen komentar je bio bezazlen, ali je konobar pogledao kao da ga je upravo ujela. Kao i većina muškaraca koja se susretne sa ženom koja se ne zamara uobičajenim društvenim manirima, konobar je verovatno mislio da je Niko jedna obična kučka.

Niko je bila blagosloveno imuna na to što većina ljudi misli o njoj i veselo se nagnula nad sto. Bila je neuobičajeno napeta. Sastanak sa Piterom Boršom je prošao izuzetno dobro, naročito zato što je Piter Borš uglavnom ignorisao Majka Harnesa – a zatim je, ponesena trijumfom, uradila nešto što nikad nije ni slutila da će uraditi i pozvala je Kirka Etvuda, i ugovorila tajni sastanak sa njim posle ručka. „Upravo sam uradila jednu užasnu stvar”, rekla je ponosno, kad da je uopšte nije smatrala užasnom. „Tako sam bila besna na Majka Harnesa jutros”

„Sigurna sam da je zaslužio...”

„Pa, ustvari to i nema veze sa poslom”, Niko se nasloni na stolicu i pogleda ka dole, popravljajući salvetu na krilu. „Shvatila sam da sam se zatvorila u kulu, nedodirljiva sam, pa sam uradila nešto užasno”

Viktori se nasmejala. „Dušo, ti nikada ne bi uradila ništa užasno. Naročito ne nešto što je za društvenu osudu. Ti si uvek savršena.”

„Ali nisam. Ili barem, ne želim uvek da budem. I tako sam” – prekinula je, gledajući oko sebe da proveri da neko slučajno ne sluša njihov razgovor.

U tom trenutku ih je zapazila Suzan Erou i nagnula se ka njima.

„Zdravo, devojke”, zakreštala je kao stara vrana.

Niko je ponovo postala profesionalna. „Draga, možemo li da razgovaramo o tvom klijentu, Teneru Kolu?“ upitala je. Tener Kol, filmska zvezda, bio je naslovna strana novembarskog izdanja lista *Bonfajer*, i insistirao je na tome da on odabere fotografije. Da bi mu udovoljila, morala je da zakaže tri snimanja, a zatim je on navodno prepao jednu od asistentkinja, jer joj je predlagao da mu popuši u kupatilu.

„Draga, taj čovek je odrastao u štali. Bukvalno. On nema nikakve manire“, objasnila je Suzan.

„Ko?“ Karla Enderson je sumnjičavo pitala, stavljajući ruku na uvo. Karla je sedela sa druge strane stola i mrzela je da bude izostavljena iz bilo čega – a to je jedan od razloga što je, po mišljenju mnogih, tako dugo uspeela da zadrži svoj posao, dok su mnoge mlade žene već oterane u penziju.

„Tener Kol. Filmska zvezda“, reče Mafi Vilijams nezainteresovano. Uprkos ljubavnoj vezi modne industrije i Holivuda, Mafi je tvrdoglavo insistirala da svom staromodnom stavu o glumcima, da su preplaćena, razmažena deca i trebalo bi ih tako i tretirati.

„Znam da je filmska zvezda“, reče Karla uputivši prezriv pogled ka Mafi. „Intervjuisala sam ga samo devet puta. Intervjuisala sam ga kad je bio praktično beba.“

„Jesi li sigurna da želiš da obznaniš tu infomaciju?“, upitala je Mafi, dodirujući usnu salvetom.

„Baš me briga ko šta zna. Ne plašim se ničega“, Karla joj oštro odgovori.

„Viktori“ reče Suzan, ignorišući Karlu i Mafi, „da li te je dobio Lin Benet?“

Znači, tako je dobio moj broj, pomisli Viktori. Klimnula je glavom. „Jutros me je pozvao.“

„Nadam se da mi ne zameraš“, reče Suzan. „Ja nikada ne dajem brojeve telefona, ali me je Lin davio za to tri nedelje. Od kad je bio na tvojoj reviji. Uporno sam mu govorila da moram prvo tebe da pitam, ali Lin je takav – kad nešto želi, postane opsesivan. Zvao me je pet puta, insistirajući na tome da se sastane sa tobom ...“

Gospode, pomislila je – sada će ceo restoran znati da je Lin Benet želeo da izađe na sastanak sa njom. Ali to i nije zaista bilo bitno – jer, čim se

bude pojavila na nekom javnom mestu sa njim, svi će saznati. „Ali mi smo se već srećali”, reče Viktori, zbunjena Linovim ponašanjem. „Srećli smo se barem deset puta.”

„Verovatno si ga srećla sto puta”, Suzan se usiljeno nasmeja. „Ali Lin se ničega ne seća. Njegov je mozak kao sito. Video je svog prvog poslovnog partnera na večeri pre nekoliko godina i nije ga prepoznao.” „On nije toliko glup. On je milijarder, znaš”, ubaci se Karla. „Uostalom, bezopasan je”, reče Suzan.

„On je umiljat kao maće”, dodade Karla. „Žene ga uvek iskorišćavaju. Naroćito pametne žene.”

„On je muškarac, što znaći da apsolutno nema pojma šta želi”, prošaputa Mafi.

„On je, inaće, moj veoma dobar prijatelj”, Suzan reće uvrećeno. „Moćda nije savršen, ali ko je uopšte savršen? Uvek podsećam sebe na to da, ma koliko me moj muž Volter izlućivao, ja verovatno njega mnogo više izlućujem ...”

„Evo je Vendi”, reće Niko, pogledavši ka vratima.

„Cao. Izvinite što kasnim”, reće Vendi Hili, prilazeći stolu. Naoćare su joj bile zamagljene i sa nje je curila voda.

„Draga, izgledaš kao da si došla *peske*”, Suzan reće spontano. „Zar te ne paze u *Spleću*?”

Vendi je napravila grimasu. Ona je *stvarno* došla peške iz kancelarije – njen asistent Džoš ju je lećžno obavestio da ne moće da naće auto za nju. „Imam muškog asistenta”, rekla je kao da je time sve objašnjeno.

„I ja sam jednom imala muškog asistenta”, reće Viktori. „Nosio je roze džemperiće koje je kupio u prodavnici polovne robe i svako popodne bi malo odremao. Na kauću. Kao dete. Razmišljala sam o tome da mu dam mleko i keks.”

„Da li su svi muškarci u gradu poludeli?” upita Vendi.

„Kad smo kod toga, da li ste skoro videle Viktora Metrika?” upita Suzan neobavezno.

„Trebalo bi da ga vidim danas popodne”, reće Vendi.

„Pozdravi ga, draga”, reće Suzan.

„Naravno”, reće Vendi.

„Uživajte u ručku”, reče Niko mahnuvši im.

„Nisam znala da Suzan poznaje Viktora Metrika”, Vendi je prošaputala, sedajući za sto.

„Nekada se zabavljala sa njim”, reče Viktori. „I dalje idu zajedno na odmor u Sent Barts. Viktor naravno vodi svoju ženu, a Suzana muža.”

„Uvek mi je bilo neverovatno kako ti znaš sve te stvari”, reče Niko.

„Dosta se krećem”, reče Viktori. „a i srela sam ih u Sent Bartsu prošle godine.”

„Kako ti je Viktor izgledao?” upita Vendi.

„Čudno”, reče Viktori. „Gurnuo je štap za golf u zadnji deo pantalona. A na Sent Bartsu nema terena za golf.”

„Ničija karijera ne bi trebalo da zavisi od toga da li će neko pošizeti ili ne”, reče Viktori. „Tvoja karijera bi trebalo da zavisi samo od tebe.”

„Da, trebalo bi. Blago tebi što ne radiš za korporaciju.”

„I neću nikada raditi za korporaciju, baš zbog toga”, reče Viktori. „Ali *Parador* dobro zarađuje. A svi znaju da si ti zaslužna za to.”

„Lako je”, reče Vendi sležući ramenima. „Moram samo da osvojim Oskara, to je sve. Sa *Poklonicima*. Ili Niko mora da dobije Viktorov posao.”

„Za to će biti potrebno nekoliko godina”, reče Niko, kao da je ovo bilo ostvarljivo. „U međuvremenu, ne bih se ja puno brinula za Viktora”, pogledom je dala konobaru znak da priđe. „Sa Viktorom se može izaći na kraj. Ako znaš kako.”

„Da?”, upita konobar usporeno.

„Želeli bismo da naručimo.”

„Ja ću stejk. Srednje pečen”, reče Viktori umiljato.

„Pastrmku”, reče Niko.

„Ja ću salatu *Nikuaz* sa tunjevinom. Bez krompira”, reče Vendi. „Želite li krompir kao prilog?”, upita konobar.

„Bez krompira. Čak ni kao garnirung”, reče Vendi. „Ustvari, ako biste mogli da uklonite sav krompir iz restorana, to bi bilo divno.” Konobar je pogleda bezizrazno.

„Moram malo da smršam”, rekla je drugaricama. „Sise su mi se opustile do pupka. Pogledala sam ih jutros i skoro sam se prepala. Nije ni čudo što Šejn nije hteo da spava sa mnom u poslednjih šest meseci.”

„Kako je Šejn?” upita Niko rutinski.

„Ne znam”, reče Vendi. „Skoro ga i ne vidam. Restoran mu verovatno propada, tako da je mrzovoljan sve vreme, osim kad je sa decom. Kunem se, ponekad pomislim da bi bilo bolje za Šejna da je rođen kao žena. U svakom slučaju, vidim ga samo kad uveče legnem da spavam, i znam da ću zvučati grozno, ali nije mi toliko stalo. U jednom trenutku, prestaću da radim, i onda ćemo imati ostatak života da budemo zajedno po ceo dan i da jedno drugome idemo na živce.” „Blago tebi”, reče Viktori. „Šejn je divan. Jedino što ja imam na vidiku je Lin Benet. A uveravam vas, nećemo provesti ostatak života zajedno.”

„Nikad se ne zna”, reče Niko uz, Viktori pomisli, sa sebi nesvojstvenim tonom. „Ljubav može doći kad se najmanje nadaš.”

„Ja još uvek verujem u pravu ljubav”, reče Vendi klimajući glavom. „Ali ne znam baš da li je to moguće sa muškarcem koji ima pedeset godina i nikada se nije ženio. Mislim, u čemu je njegov problem?”

„Ne znam”, reče Viktori. „U svakom slučaju, ja ne verujem u pravu ljubav. Mislim daje to glupost.”

„Svi veruju u pravu ljubav”, reče Vendi. „Mislim, svi moraju da veruju. Jer, inače, šta nas drugo pokreće?”

„Rad”, reče Viktori. „Zelja da ostavimo traga u svetu. Plus, neophodnost da sami kupimo hranu i odeću i da imamo krov nad glavom.”

„Ali to je tako bezosećajno”, usprotivila se Vendi. „Kad ljudi ne bi verovali u pravu ljubav, niko ne bi išao u bioskop!”

„Tačno tako”, reče Viktori. „Ljubav je marketinški koncept. Zamišljen da bi ljudi kupovali razne proizvode.”

„Nemoj da je slušaš”, reče Niko, gledajući Viktori s ljubavlju. „Ona namerno brani suprotno mišljenje.”

„Ma, znam”, reče Vendi. „I ona će se zaljubiti jednoga dana ”

Viktori uzdahnu. „Ja sam previše stara da bih mogla da se zaljubim. Prihvatila sam činjenicu da ću do kraja svog života – ili barem još deset godina, dok muškarci ne prestanu da žele da budu sa mnom – imati hladne,

civilizovane odnose sa njima, u kojima niko neće podizati glas, niti će ikome zaista biti stalo do nekoga."

Zar je to istina, pitala se Niko. Može li čovek da bude suviše star za ljubav i požudu? Od te pomisli joj postade neugodno i želela je da promeni temu. I ona je mislila da je još pre mnogo vremena odustala od romantične ljubavi.

„U svakom slučaju”, nastavi Viktori, „uopšte mi ne pada na pamet zašto bi Lin Benet želeo da se zabavlja sa mnom. Ja uopšte nisam njegov tip."

Niko i Vendi su se pogledale. Vendi je uzdahnula. „Vik, ti si svačiji tip, zar ne znaš to? Ti si lepa i pametna i duhovita ...”

„I sve ostalo što žene kažu jedna drugoj kad ne mogu da nađu muškarca”, reče Viktori. „Toje tako smešno. Muškarci te, ionako, uvek razočaraju pre ili kasnije – a kako da nas ne razočaraju, kad imamo tako visoka očekivanja? A onda shvatiš da je bolje da to „vreme za muškarca” ulažeš u svoj posao. Izvinite, ali ništa nije kao zadovoljstvo koje osetiš kad nešto stвориш sopstvenim rukama i glavom... To je nešto što ti niko nikada ne može oduzeti, bez obzira šta se dogodi.” Razmišljala je o svom razgovoru sa gospodinom Ikitom.

„Ja još uvek volim da se mazim sa Šejnom”, rekla je Vendi, čežnjivo pomislivši kako to dugo nisu radili. „Ja njega još uvek volim. On je otac moje dece. Mi smo napravili tu decu. Veza među nama je duboka.” „Da li i ti to isto osećaš prema Sejmuru?”, Viktori upita Niko. Čuvši Sejmurovo ime, Niko iznenada oseti krivicu zbog onoga što se spremala da mu uradi. Da li da im kaže za Kirbija? Htela je da kaže Viktori, ali onda je malo bolje razmislila o tome. Do sad, nije se desilo ništa vredno priče. A Viktori bi bila užasnuta. Sigurno bi se razočarala u nju. Viktori se nikada nije udavala i, kao i većina ljudi koji to nikad nisu iskusili, ima idealizovanu predstavu o tome. Ona je veoma stroga u pogledu toga kako bi ljudi u braku trebalo da se ponašaju. Ona nije osuđivala Viktori zbog tih ideja, već jednostavno nije želela da se Viktori naljuti na nju, jer ne zna šta bi tada radila. A nije ni želela da od Viktori i Vendi pravi saučesnike u svom zločinu.

Morala je da promeni temu. „Sto se tiče Viktora”, rekla je, „on je sasvim sposoban. Mislim da problem nije u njemu, već u Majku Harnesu.” I pričala im je sve kako je on pokušao da predstavi kao svoju zaslugu sastanak sa Piterom Boršom.

„NAZAD U *SPLEČ-VERNER*?“, upita vozač.

„Mmm, ne“, reče Niko. „Moram da negde svratim i kupim neku sitnicu za ćerku.“ Saopštila je ovo autoritativno kao i uvek, ali je odmah shvatila da je to glup izgovor. Nema šanse da bi kupovina neke sitnice trajala duže od pet minuta. Ali možda će se stvarno zadržati samo toliko. Možda će, čim ugleda Kirbija Etvuda, shvatiti da pravi veliku grešku i otići će.

„Mogli bismo da se prošetamo po parku“, reče Kirbi veselo, kada ga je jutros nazvala iz kancelarije. „Park mi je blizu kuće. Obožavam ga, a ti? Čak ću ti kupiti i hot-dog, zgodna damo.“

„Kirbi“, prošaputa strpljivo. „Ne smeju da me vide u Central Parku sa tobom.“

„Zašto ne?“

„Zato što sam udata, sećaš se?“

„Znači, ne smeš da se prošetaš po parku sa prijateljem?“

„Mogla bih da dođem do tvog stana“, reče Niko, misleći da je Kirbi trebalo da se seti ovoga, osim ako uopšte nije zainteresovan za seks sa njom.

„Baš sam glup“, reče Kirbi. „Trebalo je da se toga setim.“

Činjenica da je Kirbi uviđao svoju grešku dala joj je tračak nade.

Našla je njegovu adresu na papiriću na kome ju je napisala (papiriću koji je nameravala da baci posle sastanka sa njim) i pogledala ga. Kirbijev stan uopšte nije bio blizu parka – bio je na uglu gde Sedamdeset devete ulica seče Drugu aveniju. Ali, šta je pet dugih blokova za jednog mladića?

„Idem do Istočne Sedamdeset i devete ulice, broj 302“, rekla je vozaču.

Bože, šta radi?

Uključila je mobilni telefon. Ne sme biti nedostupna, za slučaj da je neko pozove iz kancelarije. Pozvala je svoju asistentkinju, Mirandu, da proveri da li ima poruka za nju. Da li da Mirandi kaže isto što i vozaču? Bolje je da bude neodređena. „Moram da svratim na jedno mesto“, rekla je, gledajući na sat. Bilo skoro dva sata. Ako ona to zaista spava sa Kirbijem, koliko će im trebati za to? Petnaest minuta? Ali, moraće i da malo razgova-

ra sa njim pre i posle. „Biću u kancelariji oko tri, pola četiri, zavisi od saobraćaja”, rekla je Mirandi.

„U redu”, reče Miranda. „Imate sastanak u četiri. Javite mi ako kasnite.” Hvala ti, Bože, pomisli Niko. Miranda je bila pametna kao pčelica, ili barem dovoljno pametna da zna kad da ne postavlja pitanja. Znala je da neke informacije ne mora da zna.

Pozvala je dva broja, a zatim je auto uleteo u gužvu u Pedeset devetoj ulici. Zašto vozač nije išao kroz park? Pa, zato što je park zatvoren za vreme ručka. Kakvo glupo, nepraktično pravilo. Požuri, požuri, uhvatila je sebe kako razmišlja. Čim je donela odluku da pozove Kirbija, više nije bilo povratka i stalno je imala ove trenutke nepodnošljivog iščekivanja, nemoćnosti da dočeka da ga vidi i, istovremeno, strepnje od susreta sa njim. Kao da je opet imala osamnaest godina i ide na prvi sastanak sa dečkom. Osetila je blagu vrtoglavicu.

Trebalo bi da pozove Sejmura, pomisli. Ne bi želela da on nju pozove kad je sa Kirbijem i da mora tada da ga laže.

„Hap”, reče Sejmur javljajući se na telefon u njihovoj kući u gradu. Od kad je započeo da se bavi uzgajanjem pasa pre dve godine, stekao je neke izveštačene navike, a jedna od njih je bio njegov nov način javljanja na telefon.

„Halo”, reče Niko.

„Šta radiš? Ja sam u poslu”, rekao je Sejmur.

Niko je znala da nije nameravao da bude grub. On je jednostavno bio takav i nije se promenio od one noći kad ga je upoznala, pre četrnaest godina, na jednoj žurci, kada ju je nagovorio da odu sa žurke u bar, gde ju je pitao kada će se useliti kod njega. Sejmur je bio sav zaokupljen sobom, svojim mislima i aktivnostima; smatrao je sebe beskrajno fascinantnim i to mu je bilo dovoljno. Niko je pretpostavljala da su svi muškarci poput njega.

„Poslu?”, upitala je.

„Predavanje. Za Potkomitet Senata. Strogo poverljivo”, rekao je Sejmur.

Niko je klimnula glavom. Sejmur je bio genije i skoro je počeo da radi kao savetnik Vlade o nečemu što ima veze sa terorizmom preko Interneta. Sejmur je inače bio tajnovita osoba, tako da mu je ova nova poslovna šansa ležala. Njegova zvanična profesija bila je – profesor političkih nauka na

Univerzitetu Kolumbija, gde je imao jedan čas nedeljno, ali je pre toga bio moćan izvršni direktor u marketingu. Toliko je bio jak da nikada niko nije dovodio u pitanje njegovu kompetentnost ili mišljenje, i imao je pristupa najsjajnijim umovima na svetu. „Ljudi kod tebe dolaze radi glamura i sjaja pop-kulture”, Sejmur joj je jednom rekao, „a kod mene radi razgovora.”

Niko je mogla ovo da shvati kao uvredu, ali nije. On je u velikoj meri bio u pravu. Oni su oboje imali svoje vrline i mane, i prihvatili su ove međusobne razlike, znajući da su fenomenalan tim. Ovo je bio recept za uspeh njihovog braka. Kada je Niko počela dosta da zarađuje, doneli su zajedničku odluku da Sejmur da otkaz kako bi radio ono što zaista voli, i tako je postao profesor na Univerzitetu Kolumbija. Niko je bila srećna zbog činjenice da je zbog nje Sejmur mogao da radi nešto značajno, mada slabo plaćeno. Ipak, pomisli sa ironičnim osmehom, ponekad se pitala nije li Sejmur to od samog početka potajno planirao, od dana kada ju je upoznao, kada ju je ohrabrivao i podučavao kako da uspe i kako da se penje na lestvici korporacije, da bi on mogao da napusti svoj posao.

Naravno, ona je bila vredan i sposoban student. Sejmur nije morao da je nagovara da uspe.

Rekla je, „Znači nemaš vremena da pričaš o zabavi?” Oni su svake dve nedelje pravili nešto kao zabave u svojoj kući u gradu – ponekad su to bile klasične večere za dvanaest ljudi, zakuske za pedeset ljudi ili kokteli za sto zvanica. Zabave su ustvari bile poslovnog karaktera, osmišljene da bi Niko zadržala svoj visok položaj, da bi stvarala saveze i da uvek zna sve što će se dogoditi, pre nego što se to pojavi u vestima. Niko nije zapravo volela zabave, ali je znala da je Sejmur u pravu i želela je da mu ugodu. A to za nju i nije predstavljalo poteškoću, jer je Sejmur dogovarao sve sa dostavljačima hrane i poručivao piće i birao meni, iako niko nije mnogo pio u njihovoj kući. Sejmur je mrzeo alkohol i mrzeo je kad ljudi izgube kontrolu nad sobom. Pored toga, imao je pravilo da idu u krevet rano, najkasnije u pola jedanaest.

„Možemo da se dogovorimo večeras”, reče Sejmur. „Da li dolaziš kući?”

„Ne znam”, odgovorila je Niko. „Večeras ima nešto u vezi sa rakom dojke.”

„Onda bi trebalo da odeš, barem da se pojaviš tamo”, reče Sejmur.

Spustio je slušalicu i Niko se iznenada oseti umorna. Više uopšte nije radila ništa zabavno. Nije uvek bilo tako. Na početku svoje karijere, kada je sve bilo novo, život je bio uzbudljiv. Svaki dan je bio prepun ukusnih, malih uzbuđenja i ona i Sejmur su bili nošeni veličanstvenim osećanjem da nešto postižu i osvajaju. Problem je bio u tome što vam niko tada ne kaže da osvajanju nikad kraja, da morate uvek da osvajate. Ne možete nikad stati. Morate da idete napred i nikad da se ne zaustavite.

Ali, to je i suština života, na kraju krajeva. Bez obzira na to šta ste postigli, morate stalno da pronalazite snagu duboko u sebi i volju da nastavite da osvajate. A kad više ne budete mogli, umrećete.

I svi će vas zaboraviti.

Naravno, ako čovek nije više među ljudima koji su ga zaboravili, što bi ga bilo briga za to?

Pogledala je kroz prozor. Konačno su izašli na Treću aveniju, ali je saobraćaj još uvek išao toliko sporo da ju je to nerviralo. Ali ne sme da razmišlja tako negativno. Za samo nekoliko minuta, videće Kirbija. Zamišljala ga je kao džokera u njenom životu, dvorsku ludu u šarenom odelu, lepo upakovanu bombonu.

„Da li ste rekli broj trista dva u ulici Istočna Sedamdeset deveta?“, upita vozač, prekidajući njen tok misli.

Kirbijeva zgrada je bila ogromni toranj od svetlobraon cigle sa prilazom koji je krivudao sa Sedamdeset devete ulice. Bila je to zgrada za srednji sloj, ali je prilaz, koji je verovatno bio više prigodan nego koristan, zamišljen da doda zgradi malo elegancije. Iznad tende su bila dvojna pokretna vrata i jedna klizeća koja su se otvarala automatski, kao na aerodromu. Unutar zgrade je bio veliki sto za kojim je sedeo vratar koji je delovao kao temperamentna osoba.

„Kirbi Etvud“, rekla je Niko.

„Šta?“ rekao je vratar bezobrazno.

Niko je uzdahnula. „Kirbi Etvud.“

On ju je pogledao ljutito iz jednog jedinog razloga što ga je uznemiravala tražeći od njega da radi svoj posao i prelistavo fasciklu. Podigao je slušalicu i okrenuo broj.

„Kakosezovete?“

Niko se za trenutak zamislila, jer nikad ranije ovo nije radila i nije bila sigurna kakav je protokol. Da li da kaže svoje pravo ime i da otvori mogućnost da neko možda sazna? Ako da neko lažno ime, Kirbi to verovatno ne bi ukapirao i to bi dovelo do još neugodnije situacije.

„Niko”, prošaputala je.

„Šta?”, upita vratar. „Nikol?”

„Da.”

„Ovde je neka Nikol”, rekao je vratar preko telefona i, gledajući je sumnjičavo, reče. „Popnite se. Stan dvadeset dva G. Kad izađete iz lifta, skrenite desno.”

Zgrada u ulici istočna Sedamdeset deveta, broj trista dva je bila ogromna, dok su stanovi bili kao kutije cipela naredane jedna na drugu. Imala je trideset osam spratova sa dvadeset šest stanova na svakom spratu, koji su određeni slovima abecede. To znači da je ukupno bilo devetsto odamdeset osam stanova. Ona i Sejmur su živeli u zgradi sličnoj ovoj kada su se venčali. Ali brzo su se preselili u drugi stan i drugu društvenu klasu.

Čula je otvaranje vrata čiji je zvuk odzvanjao uskim hodnikom. Očekivala je da Kirbijeva lepa glava izviru iz nekih od ovih vrata, ali je umesto toga, hodnikom potrčao ogromni pas, skačući veselo ili zbog gosta ili zbog toga što je uspeo da pobegne iz svoje kutije. Ova zver je imala oko pedeset kilograma i imao braonkasto sivo krzno, tako glatko da je Niko pretpostavila da je mešanac hrta i danske doge.

Niko je zastala spremna da zgrabi psa za obe strane vrata ako pokuša da skoči na nju, ali pre nego što joj je prišao, Kirbi se pojavi u hodniku i strogo reče „Kuco! Sedi!” Pas je odmah stao i seo, dahćući radosno.

„To je Kuca”, reče Kirbi, idući ka njoj krupnim koracima sa osmehom punim samopouzdanja. Nosio je tamno plavu košulju, kojoj je samo jedno dugme na sredini bilo zakopčano, kao da ju je upravo sad obukao, i koja je otkrivala njegove izdefinisane trbušnjake. Niko je bila impresionirana njegovim telom, ali još više njegovom dresurom pasa. Za tako savršenu dresuru velikog psa potrebni su određena vrsta strpljenja i benignog autoriteta, pomisli ona.

„Kako si, zgodna damo?”, on je upita ležerno, ako da je bilo savršeno normalno da mu žena starija od njega dolazi u stan popodne radi seksa.

Niko se iznenada postidela. Kako bi trebalo da se ponaša? Šta je Kirbi očekivao? Šta je mislio o njoj – i njima? Pošto nije imala ništa pomoću čega bi kategorizovala ovu situaciju, nadala se da ih on vidi kao Ričarda Gira i Loren Haton u Američkom žigolu. Možda će ona, ako se bude pretvarala da je Loren Haton, uspeti da se snađe u ovoj sceni.

I šta mu znači ta fraza „zgodna damo”?

„Izvini što sam bio tako glup i nisam te pozvao u stan”, rekao je Kirbi, hodajući do stana. Okrenuo se i nasmejao tako slatko pokajnički, da se istopila od nežnosti. „A stvarno sam hteo da ti pokažem stan, znaš? Od trena kad sam te upoznao, ne znam, samo sam hteo da mi kažeš da li ti se sviđa moj stan. Baš čudno, a? Kako možeš da upoznaš nekoga i odmah hoćeš da znaš šta ta osoba misli? Jer razmišljam o tome da se preselim. Više mi je kul da živim u centru, ali upravo sam završio renoviranje stana i malo je glupo da se selim *opet*, šta misliš?” Niko ga je bezizrazno gledala. Kako da odgovori na ovo pitanje? Ona i Sejmur su živeli u centru, u velikoj kući u Vest Vilidžu na ulici Salivan. Pretpostavljala je da je to „kul”, ali je stvarni razlog za stanovanje tamo bio taj što je bilo mirno i prijatno i blizu Katri-nine škole. Možda bi trebalo da saoseća sa njim zbog pokušaja da renovira stan. Njoj je trebalo godinu dana da renovira kuću, ali nije zapravo lično bila uključena u to. Sejmur je uradio sav posao i zatim su proveli tri dana u hotelu Mark, dok su došli radnici za selidbe i dok je dekorater dodavao završne poteze i neko joj je dao svežanj ključeva i jednoga dana, nakon posla, otišla je u novu kuću umesto u hotel Mark. Sve je prošlo tako ugodno, ali kada je sad razmišljala o tome, iznenada je shvatila da će zvučati razmaženo i da će zvučati kao da misli koliko je ona bogatija od njega. Neugodno se nasmeja. „Zaista ne bih znala, Kirbi...”, promrmljala je.

„Pa, reci mi”, reče Kirbi, otvarajući vrata i držeći ih rukom tako da je ona morala da prođe ispod njegove ruke da bi ušla. „Ona grudima dodirnu njegovo tele u prolazu i pocrvene zbog tog osećaja. „Jesi li za vino ili vodu?” upita Kirbi. „Rekao sam sebi, ona izgleda kao neko ko pije belo vino, tako da sam izašao i kupio bocu belog.”

„Stvarno nije trebalo, Kirbi”, rekla je, osećajući seo šiparica kojoj se vezao jezik. „Ne bi trebalo da pijem u sred radnog dana.”

„A, razumem. Ti si zauzeta dama”, Kirbi reče, odlazeći u kuhinju, koja je bila jedan uzak usek odmah sa desne strane vrata. Otvorio je frižider i

izvadio flašu vina. „Ali moraš da se opustiš, znaš. Nije dobro da uvek juriš dvesta na sat.” Okrenuo se i osmehnuo.

I ona se osmehnula njemu. Iznenada, njegova glava je poletela ka njoj kao zmija i on je uhvati u zamku, prislanjajući svoje usne na njene.

Još uvek držeći flašu sa vinom u jednoj ruci, privlačio je k sebi drugom rukom. Ona se predajući se, uvijala telom ka njemu, misleći kako su njegova usta kao mekano, sočno voće – na primer, papaja – dok je njegovo telo neodoljiv kontrast. Izgledalo joj je kao da je poljubac trajao nekoliko minuta, a ustvari je trajao samo tridesetak sekundi, i zatim se osetila potpuno savladano i klaustrofobično, kao da ne može da dođe do vazduha. Stavila je ruke na njegove grudi i odgurnula ga.

Načinio je korak unazad i gledao je ljubopitljivo, pokušavajući da protumači njenu reakciju. „Previše strasti malo prerano, a”, rekao je nežno je dodirnuvši po obrazu. Sledeće sekunde, promenio je brzinu, kao dete koje iznenada otkrije neku drugu igračku. „Hej, hajde da popijemo malo vina”, rekao je stavljajući bocu na pult širokim pokretom, kao da je prijatno iznenađen otkrićem da mu je flaša u ruci. Otvorio jedan ormarić i izvadio dve čaše za vino. „Ove sam skoro kupio kod *Krejt end Berela*. Jesi nekad bila tamo? Sve im je na sniženju. Jedna ova čaša je koštala samo pet dolara, a još su od kristala”, rekao je vadeći čep iz flaše i sipajući vino u čaše. „Jednom”, nastavio je sa mladalačkom upitnom intonacijom glasa, „sam bio na jahti nekog bogataša? I sve su čaše, čak i čaše za *sok* bile od kristala. Ali ono što volim u Njujorku je to što možeš da kupiš stvarno super stvari jeftino. Jesi to nekad primetila?” Pružio joj je čašu i ona je klimnula glavom, posmatrajući njegove pokrete, ali ne mogavši da izusti ni reč. Zane-mela je od želje za njim.

Pas se uvukao u kuhinju, pravovremeno im skrećući pažnju. Niko je pomazila psa po glavi, a zatim mu stavila ruku ispod brade i okrenula mu glavu ka sebi, tako da ju je pas gledao u oči, pokorno. „On je dobar pas”, rekla je. „Da li ima pravo ime?”

Kirbi je izgledao tupavo. „Čekao sam da vidim kakvu će ličnost imati, pre nego što mu dam ime, znaš? Jer, kad odmah daš psu ime, a onda shvatiš da je pogrešno ime, posle nema menjanja. Ne možeš psu da promeniš ime, znaš? Oni nisu pametni. Oni se zbune”, rekao je. „Kao deca. Šta bi se desilo

kad bi detetu od pet godina roditelji iznenada promenili ime? Verovatno ne bi znao u koju školu treba da ide.”

Kirbi je gledao u nju očekivajući odgovor, a Niko se samo nasmejala, što mu je godilo. Nije znala šta da očekuje, ali nije očekivala ovo – ovu naivnu, šarmantnu, neočekivanu ... inteligenciju? Pa, možda ne inteligencije, pomislila je. Ali bilo je definitivno nečega u vezi sa Kirbijem, što je bilo interesantnije nego što je u početku mislila. „Hej, zaboravio sam!”, reče Kirbi iznenada. „Upravo sam se setio da treba da ti pokažem stan. Zato sam te i namamio ovde, jel’ da?”, upitao je. „Ali, dekoncentrisala me je zgodna dama.” Gledao je direktno u nju i Niko je malo ustuknula. Dobro, možda i nije glup, ali volela bi kad bi prestao da koristi tu reč „damo”. Zbog nje se osećala staro, kao da mu je majka.

„Kirbi, ja....”

Išao je pored nje i odjednom se okrenuo ka njoj i zagrlio je još jednom i dugo ljubio. Možda je svaku ženu zvao „damo”, pomisli, dok je on izvlačio njenu bluzu i ruka mu je klizila uz njena leđa, stručno otkopčavši grudnjak. U svakom slučaju, nije je tretirao kao svoju majku, pomisli, dok mu je ruka nežno milovala grudi. Znao je kako treba dodirivati ženu i dok je nežno kružio prstom oko vrha njene bradavice, osetila je kako mu se predaje na način na koji to nikada nije sa Sejmorom...

Izenada se uspaničila i odgurnula ga, okrećući glavu od njega. Šta to radi? Sejmur ... Kirbi.. za nekoliko sekundi će se skinuti i šta će on misliti o njenom telu? Verovatno je navikao da spava sa supermodelima od dvadeset godina.

Kirbi je sklonio ruku. „Hej”, reče. „Jesi li u redu? Zato što ne moramo... znaš.”

„Ali ja želim”, prošaputala je. „Samo sam...”

Klimnuo je glavom kao da razume. „Prvi put?”

Pogledala ga je upitno, kao da ne zna o čemu govori. „Znaš”, rekao je, „prvi put da varaš muža.”

Otvorila je usta u šoku i on je iskoristio tu priliku da je još jednom strasno poljubi. „Nemoj da razmišljaš o tome”, promrmljao je. „Mora da imaš svoje razloge, jel’ da?” Izenada je rukom obuhvatio oko struka i podigao je kao da je dete, stavljavajući je na pult. Pritisnuo ju je telom i ona se nagnula nazad, još uvek nespremna da mu se prepusti, naročito nakon one opaske o

varanju. Zašto je morao to tako otvoreno da kaže, pitala se. Ali to je bila istina. Ona je *jeste* varala muža. Možda to njega uzbuđuje.

„I, ako te zanima, imaš fenomenalno telo”, prošaputao je, podižući joj suknju i milujući je po unutrašnjosti nogu da bi ih raširio. Odupirala se, misleći kako je dobar osećaj to što se on toliko trudi da mu ona se preda i takođe znajući da, ako se bude opirala, kasnije može da laže samu sebe govoreći sebi da nije mogla da se odupre – da je bila potpuno savladana. Iznenada mu je dozvolila da joj raširi noge i on je milovao gore-dole po unutrašnjosti butina, gledajući je u lice. Hvala ti Bože na Sejmuru, pomisli, zato što ju je terao da vežba pola sata svako jutro u šest sati u njihovoj teretani u podrumu. Rekao je da je to više zbog zdravlja nego zbog estetskih razloga, da poveća izdržljivost i koncentraciju. Iznenada joj je palo na pamet da je Sejmur tretira više kao trkačkog konja nego kao ljudsko biće.

„Da li ti je ovo potrebno?”, upitao je Kirbi, vukući lastiš od njenih najlonki. Pogledala ga je u blaženoj zbunjenosti. „Ili mogu da ih isečem?”, smelo je pitao. „Hoću da ih isečem makazama, da ti osetim kožu, ali možda će to posle biti sumnjivo, a? Ako se vratiš kući bez čarapa.”

„Neće”, prošaputala je i legla da bi mu olakšala operaciju. Ovo uopšte ne liči na nju, mislila je, ali niko nikada neće saznati šta je radila ovde u Kirbijevoj kuhinji. Imala je još jedne najlon čarape u maloj garderobi koja se nalazila uz kupatilo u njenoj kancelariji i niko neće primetiti da je došla bez čarapa

Kirbi je uzeo makaze iz držača za drvene kašike sa cvetnim dezenom. Pored toga što je dobar u krevetu, on i kuva, pomislila je. Prešao joj je polako rukom preko stomaka i unutrašnjosti butina, a zatim, povukavši najlonke od stomaka, počeo da ih seče na dole, mučeći je sporim potezima. Kada je isekao najlonke sve Venerinog brega, spustio je makaze i obema rukama ih pokidao.

Mislila je da će umreti od iščekivanja.

Zatim je nežno pomerio njene gaćice u stranu (koje su, hvala Bogu, bile veoma lepe – svetloplave svilene prozirne od La Perle – i kružio prstom preko usmine njene vagine. Ona nikada nije volela da priča u toku seksa – ustvari, volela je da ne izusti nijedan zvuk – ali je sada iznenadila samu sebe zato što je zastenjala. Bilo ju je malo stid od toga, i pomislila je da zvuči kao glumica u porno filmu, ali Kirbiju izgleda nije smetalo. Još više

joj je pomerio gaćice u stranu, otkrivajući ulaz u njenu vaginu i zatim joj je otvorio usmine prstima.

Bože, pomislila je. Bože, stvarno je dobro. Da li išta može biti bolje od seksa sa manekenom za Kelvin Klajn donje rublje?

Kako to da joj se posrećilo?

Iznenada je osetila grižu savesti. Ako bi Sejmur pokušao ovo da joj uradi, ona bi mu rekla da nema šanse. Ona je stalno gurala Sejmura od sebe, sve više i više kako je vreme prolazilo, tako da je sad retko prilazio sa željom za seksom.

„Imaš lepu pičkicu”, rekao je Kirbi i počeo da je liže, gurajući prste u vaginu dok je to radio.

„Sledeći put ćeš ti biti na kolenima”, rekao je napaljeno, zbog čega je zaboravila na Sejmura i zamislila sve što bi mogla da radi sa Kirbijem. „Jebote, ne mogu više da čekam”, rekao je. Uzeo je makaze i jednim moćnim potezom, presekao gaćice između nogu. Stavio je ruku u džep i izvadio kondom u pakovanju koje je pocepao zubima. Za nekoliko sekundi, otkopčao je šlic i izvukao penis tvrd kao kamen (okej, to je kliše, pomisli, ali nije mogla da ga opiše nikako drugačije), koji je izgledao malo veći i duži od prosečnog. Ili, veći od Sejmurovog u svakom slučaju

Vesto je stavio kondom na penisi, a ona se skoro nasmejala od stida kao neka devojčica. Kondomil Potpuno je zaboravila na njih. Nijedan muškarac sa kojim je bila ih nije koristio, jer je u proteklih četrnaest godina (čak i duže, jer nije bila ni sa kim barem šest meseci pre nego što je upoznala Sejmura) bila samo sa jednim muškarcem. A spavala je samo sa petoricom muškaraca u svom celom životu, ne računajući Kirbija. „Ne smeta ti?”, on je upita. „Bolje je ovako. Ne moramo da brinemo. A i ti si tako vlažna ...”

Odmahnula je glavom, iščekujući onaj osećaj kad bude gurnuo svoj penis u nju.

Pala je unazad i zastenjala od zadovoljstva, udarivši glavom o zid. Podigao joj je noge, tako da su skoro bile na ivici pulta. Bila je potpuno ranjiva. Činjenica da je dopustila sebi da se toliko otvori ju je uzbuđivala, jer nikada nije bila takva ... nikad sa Sejmurom.

Zatim je izbacila Sejmura iz glave. Neće dozvoliti da joj muž pokvari jedan trenutak uživanja.

POSLE SEKSA, LEŽALA JE NA PULTU sva zgužvana kao krpena lutka. „Ovo je bilo super, jel’ da ?” pitao je Kirbi, pomažući joj da siđe. Ustala je i poravnala suknju. U toku seksa je izgubila ne samo čarape, gaćice, već i cipele. „Znaš da si vrištala dok si svršavala”, rekao je Kirbi.

Iznenada se postidela. „Stvarno?” upitala je, pronašavši jednu cipelu u uglu. „Obično to ne radim.”

„Pa, danas si vrištala”, reče Kirbi sa toplom iskrenošću. „Ne brini se. Svidelo mi se.” Podigao je deo isečenih čarapa. „Treba li ti ovo?” pitao je.

„Mislim da ne”, rekla je pitajući se šta je mislio da će ona moći da uradi sa tim – da neće možda da ih zalepi?

„Ići ćeš bez gaćica celo popodne”, rekao je Kirbi, držeći joj lice u rukama. „Zamišljaću te tako. I svaki put kad pomislim na to, dići će mi se.”

Nervozno se nasmejala. Nije navikla da muškarci razmišljaju o njoj kao o seksualnom objektu. Ali da li je ovo značilo da Kirbi želi opet da je vidi?

Nadam se da želi, pomislila je, pridržavajući se za njegovo rame dok je obuvala cipele. Šta sad? Da li da jednostavno ode? Bacila je pogled na sat. Bilo je pola tri. Ako bi krenula sad, bila bi u kancelariji do tri. Ali da li će se Kirbi uvrediti?

„Sad ću stvarno da ti pokažem stan”, reče Kirbi. „Veruješ li da nismo izašli iz kuhinje? To je baš kul, a?”

Pogledala ga je. Bio je zaista zgodan. Njegove crte lica su bile savršenih proporcija, ali bilo je tu mnogo više od lepih crta lica. To je bila neka čvrstina mladosti. Neke stvari se ne mogu popraviti skalpelom kod estetskog hirurga ili iglom kod dermatologa, a to su zategnutost kože i čvrstina mišića, naročito na vratu. Kirbijev vrat je bio tako gladak, a koža kao puter. Dovoljan je bio samo pogled na njegov vrat, pa da se opet uzbudi. Ideja da ženu kod muškarca ne privlače njegov izgled i mladost je potpuna laž....

Ona se iznenada upita da li je on spavao sa dosta žena, ali nije mogla to da ga pita, zar ne? Ne sme da izgleda nesigurna. Bolje da to zaključni na indirektan način.

„Volela bih da vidim ostatak stana”, rekla je.

Stan nije bio veliki, samo dnevna soba, spavaća soba i standardno njujorško kupatilo, ali je nameštaj bio iznenađujuće lep. „Imam osamdeset posto popusta kod Ralfa Lorena, tako da je to super”, rekao je. Seo je na kauč od antilopa i ona je sela pored njega. Njegov buk je bio na stolu i ona je automatski počela da ga prelistava. Tu su bile fotografije Kirbijevog lica na reklamama za afteršejv, fotografija Kirbija kako sedi na motoru za neku kompaniju koja proizvodi kožnu galanteriju, Kirbija u Veneciji, u Parizu, sa kaubojskim šeširovom negde na Zapadu, verovatno u Montani. Stavio je ruku preko njenih, „Nemoj”, rekao je.

Pogledala ga i poželela da se utopi u tim očima. Nisu bile braon, pre bi se moglo reći braonkaste sa zlatnim tačkama. Želela je da uspostavi duševnu vezu sa njim.

„Zašto ne?”, pitala je. Glas joj nije zvučao uobičajeno. Gledajući stranice njegovog buka (Kirbi na konju), nije mogla da veruje šta je upravo radila sa njim. To je bilo nekakvo čudo. Ko bi pomislio da bi ona mogla da doživi takav seks, u njenim godinama, sa muškarcem koji je bio tako mlad i tako zgodan?

„Mrzim svoj posao”, rekao je. „Mrzim način na koji me tretiraju. Kao da sam meso, znaš? Njih zaboje za mene kao *osobu*.”

Kako bi bilo zaljubiti se u Kirbija Etvuda, pitala se, gledajući ga sa strahom iz saosećanja. Hvala Bogu da Kirbi nije mogao da čuje njene misli. „To je užasno”, rekla je, misleći kako je njegov bes zaista dirljiv. Nema ničeg moćnijeg nego kad otkriješ da su lepi ljudi isto ranjivi kao i ostali smrtnici. „Ali ti tako dobro ide u manekenskom poslu.”

„Kako to misliš, dobro? Ništa ja ne radim, znaš, da kažeš da sam dobar u tome. Oni stave kameru ispred mene i kažu mi da izgledam srećno. Ili jako. Ili neko drugo sranje. „Ali ponekad”, rekao je šaljivo joj dodirujući ruku, „dam im nešto drugačije, znaš. Pokušam da izgledam zamišljeno. Kao, nešto razmišljam.”

„Pokaži mi”, reče Niko ohrabrujući ga.

Gospode, šta to radi. Morala je da krene nazad u kancelariju.

„Stvarno?” reče Kirbi. Spustio je glavu, a zatim je podigao, sa očima uperenim na neku srednju razdaljinu. Zadržao je ovu pozu nekoliko sekun-

di. Izgledao je blago zamišljen, ali, osim toga, njegov izraz lica nije ličio ni na šta posebno. Oh, Bože, pomislila je Niko.

„Jesi li videla?“ upitao je razdragano. „Da li sam izgledao kao da razmišljam?“

Nije htela da bude okrutna. „Da. Stvarno si to odlično uradio, Kirbi.“

„Da li si mogla da pogodiš o čemu sam razmišljao?“

Niko se nasmeja. Bio je tako detinjast i to je bilo tako osvežavajuće. „Reci mi o čemu si razmišljao.“

„O seksu!“, uzviknu on sa osmejkom. „Ovom sad? Onda bi verovatno mislila da bi trebalo da izgledam srećno. Ali, zezao sam te, zato što sam razmišljao o tome kako bih voleo opet da te vidim i nisam bio siguran da i ti to želiš.“

„Ooo“, reče Niko, koja je potpuno ostala bez reči. Nastavio je da je obara sa nogu. Nikada joj nisu išle ovo izražavanje osećanja, naročito pred muškarcima. „Želim ponovo da te vidim. Ali Kirbi“, rekla je gledajući na sat, „sad stvarno moram da se vratim u kancelariju.“

„Ok, i ja bi trebalo da krenem. Imam i ja nešto da obavim, znaš?“ Stajali su u čudnoj pozi za trenutak, a onda se Kirbi nagnu ka njoj i poljubio je.

„Baš je bilo dobro, a?“ rekao je.

„Bilo je divno“, promrmljala je, želeći da mu kaže koliko joj je bilo divno.

„Kuco!“, reče, odvajajući se od nje. Pas je dotrčao iz spavaće sobe. „Sedi!“, Kirbi mu je rekao. „Pruži šapu!“ Pas je pružio šapu i Niko se pozdravila sa njim.

VENDI HILI JE SEDELA U ZADNJEM REDU sobe za projekcije na četrdeset trećem spratu zgrade *Spleč-Verner*.

Soba za projekcije je imala pedeset mesta – kožnih sedišta tamne boje, veličine stolica u klubovima – a zidovi su bili od svetle lamperije. Na naslonima za ruke su se nalazili držači za šolje i sa desne strane sedišta su bili drveni stolovi koji su mogli da se podignu, ako je neko želeo da nešto pribe-

leži. U prostoriji je bilo dvanaestoro ljudi: Piter i Suzan, dva izvršna direktora koja su radila za nju, šef kablovskog odeljenja sa svoja dva izvršna direktora; Šeril i Šarlin, šefovi za odnose sa javnošću za Istočnu i Zapadnu obalu; reditelj i njegova devojka; i troje glumaca iz filma – Tener Kol i Dženi Kejdin, plus „pridošlica”, Toni Krenli, nizak mladić, zamišljenog izgleda, za koga su svi predviđali da će postati zvezda i koji nikuda nije išao bez svog publiciste, Majre, zdepaste žene kose boje meda koja je izgledala kao da je svačija majka.

„Zdravo, dušo”, rekla je Majra, ljubeći Vendi u obraz, nakon Sto je smestila Tonija u stolicu u prvi red, pored Tenera.

„Sedi sa nama”, Šarlin joj reče.

„Samo sekund”, reče Majra. Pogledala je u Tonija, koji se pretvarao da Tenera udara pesnicom u glavu.

„Kako ide?”, pitala je Vendi, podigavši naočare. Bila je malo nervozna i naočare su joj stalno klizile.

Majra je pogledala Tonija, prevmula očima i slegla ramenima, što je nasmejalo Šarlin i Vendi.

„Ne, zaista”, reče Majra. „Sve je super.”

„Videli smo onaj članak na šestoj strani”, reče Šarlin. Članak je bio o tome kako je Toni pipkao jednu poznatu starletu na nekoj ceremoniji dodele nagrada i dobio šamarčinu.

„Mrzim glumce”, uzdahnula je Vendi.

„Ti”, rekla je Šarlin, pokazujući prstom na nju, „obožavaš glumce. Svi te znaju kao producenta za glumce. Oni te svi obožavaju. I ti njih obožavaš.”

„Šarlin ide u Indiju”, reče Vendi.

„Bože, kad bi i ja mogla tako nešto da uradim”, žalila se Majra.

„Možeš”, Šarlin reče strastveno. „Mislim, šta te sprečava? Probudila sam se pre mesec dana, pogledala oko sebe i pomislila, u čemu se sastoji moj život? Šta ja radim? I shvatila sam da moram da živim. Van svega ovoga. Moram da sagledam svoj život.”

„U tome je suština, zar ne?” složi se Vendi. „U sagledavanju.”

„Hajde sa mnom”, reče Šarlin.

„Ali ona ne može. Kako bi i mogla pored dece i svega?”

„Razmišljala sam o tome, veruj mi”, reče Vendi.

„Reci da ideš u potragu za lokacijom za film”, reče Šarlin.

Vendi se nasmešila. Ona nikad ne bi mogla da ode na takav put.

Ali sama *ideja* o takvom putu to je bilo nešto o čemu je oduvek sanjala da će uraditi, čak i kad je bila dete. Da obiđe svet. Egzotična mesta brzo je izbila tu ideju sebi iz glave.

Pogledala je po sali, još jednom vrativši naočare koje su skliznule.

„Koga čekaš?” upita Majra.

„Viktora Metrika”, reče Šarlin, namignuvši Vendi.

Vendi se osmehnula kiselo. Mrzela je ovaj deo svog posla. Trenutke mučenja pre nego što počne projekcija, kada, bez obzira na to koliko mislili da vam je film dobar, znali ste da ćete za dva sata možda postati uvereni da ste pogrešili u proceni i da ono što ste smatrali brilijantnim, ili smešnim, ili jasnim, iz nekog nejasnog razloga neće uspeti da dime publiku. A tada, bez obzira na to u koliko filmova ste bili producent, bez obzira na to koliko ste imali uspeha iza sebe (a ona ih je imala poprilično; verovatno, i više nego što bi trebalo), neuspesi su vam visili nad glavom kao smrt. Znala je da ne treba emotivno da se vezuje za film (to je ono što su muškarci uporno tvrdili da žene rade), ali je bilo nemoguće da uložiš toliko rada u projekat ako se emotivno ne vežeš za njega. I tako, kad film doživi neuspeh, to je isto i kad vaš dobar prijatelj doživi neuspeh. Taj prijatelj može biti totalno sjeban, može biti u haosu i biti gubitnik, ali to ne znači da ga vi ne volite i ne želite da on uspe.

A kada film doživi neuspeh, kada *umre*, nekoliko narednih dana ona je uvek u tamnoj, crnoj rupi srama. Nije film propao, nego ona. Izneverila je i sebe i sve ljude koji su radili na njemu....

„O, Vendi”, Šejn je uvek govorio, kolutajući očima uz uzdah gađenja. „Zašto ti je toliko stalo? To je samo glupi holivudski film.”

I ona bi se uvek nasmejala i rekla „U pravu si, dušo.” Ali, ustvari, nije bio upravo. Glavno u životu je da mora da bi bude stalo do nečega – zaista. Moraš da se emotivno predaš svojoj strasti...

Njen mobilnije zazvonio „Šejn”, prošaputala je devojkama.

„Blago njoj”, Šarlin je klimnula glavom i nasmejala se. Ni Šarlin ni Majra nisu imale ozbiljnu vezu preko pet godina, a to je činjenica koje su uvek bile svesne.

Vendi je ustala i izašla u hodnik da se javi. Izolovana vrata sobe za projekcije su se tiho zatvorila za njom.

„Zdravo”, rekla je veselo. To je bio prvi put danas da se čuju telefonom.

„Jesi li zauzeta?”, pitao je, malo hladno, pomislila je. Zar nije znao da bi svakog trenutka trebalo da počne projekcija? A možda mu nije rekla za to.

„Je li sve u redu, dušo?”, pitala ga je sa majčinskom toplinom u glasu.

„Moramo da razgovaramo”, rekao je.

„Je li sve u redu sa decom? Da li se nešto dogodilo Magdi?”

„Deca su u redu”, reče kratko. „*Mi* moramo da razgovaramo.”

Ovo nije zvučalo dobro. Kroz glavu joj prolete hiljadu stvari koje su se možda dogodile. Možda je neko koga poznaje umro; možda su dobili pismo od Poreske uprave o nekim zaostalim porezima; možda su ga partneri izbacili iz posla.... Podigla je pogled. Viktor Metrik je brzim korakom išao niz hodnik. Kako je to moguće da muškarci i majke imaju šesto čulo da pozovu u najgore moguće vreme?

„Pozvaću te kasnije. Posle projekcije”, rekla je, trudeći se da zvuči normalno, i prekinula vezu.

„Zdravo Vendi”, reče Viktor rukujući se sa njom „Drago mi je da te vidim Viktore. Svima nam je drago što si došao.” Stajala je čudno na trenutak, pokušavajući da ga propusti, da bi on prvi ušao u salu za projekcije. Iako je ona žena, on je bio stariji i moćniji. *Godine imaju prednost, a ne lepota*, pomislila je. Ali nakon toliko godina u ovom poslu, još uvek nije znala kako da se ophodi prema ljudima kao što je Viktor Metrik – starim i sedim ljudima koji su na uticajnim mestima. Mrzela je muški autoritet. Svaki put kad se nađe oči u oči sa muškarcima poput Viktora, osećala se kao devojčica pred svojim tatom. Nije imala dobar odnos sa svojim ocem. On je bio rezervisan i nezainteresovan za nju kao da nikada nije očekivao da će nešto biti od nje (on je još uvek iznenađen da ona ima posao, i još više je bio šokiran kada je saznao koliko zarađuje – a kada je čuo da zarađuje

preko tri miliona dolara godišnje, samo je prokomentarisao „Više stvarno ne razumem ovaj svet“). Niko je, sa druge strane, uvek znala kako da se postavi prema muškarcima poput Viktora. Upotrebljavala je suptilno laskanje. Pričala je sa njima na njihovom nivou. Ponašala se kao jedna od njih. Vendi to nikada nije mogla. Ona nije bila „jedna od njih“, tako da je izgledalo besmisleno pretvarati se.

„Hoće li ovo biti hit Vendi?“ pitao je. Viktor je bio jedan od onih ljudi iz korporacija koji su vam stalno ponavljali ime, navodno da biste se vi osećali važno, ali verovatno više da bi vas zaplašili podsećanjem da oni imaju savršeno pamćenje, a vi ne.

„Viktore“, rekla je, „film će biti ogroman hit.“

„To je ono što volim da čujem kod svojih direktora. Entuzijizam“, reče Viktor, skupljajući desnu ruku u pesnicu i udarajući njom u levu šaku. „Haj’mo na teren!“

Vendi je ušla za Viktorom u salu za projekcije i sela u red iza njega. Ekran je zaživeo, dok je bela svetlost osvetljavala Viktorovu gustu, kratku sedu kosu koja je žutela. Vendi se zaveli u sedište, pitajući se za trenutak, kako bi Viktor odreagovao kad bi mu prišla i rekla „Viktore, hajde da se igramo sa Barbikama!“

TAČNO STO JEDANAEST MINUTA KASNIJE, Tener Kol se nagnuo i poljubio Dženi Kejdin u kočiji sa konjima, koji su jurili kroz Central Park. Vendi je videla kraj stotinu puta u sobi za montažu, ali je još uvek osećala isti nalet zadovoljstva koji je terao na suze, a to je nešto što publika oseti kada poveruje da je svet spašen snagom iskrene ljubavi.

Nasuprot mišljenju da su takvi završeci najlakši, zapravo je obrnuto – oni su najteži. Pravila su bila stroga: muškarac visokog društvenog statusa zaljubljuje se u ženu nižeg statusa, ali ženu koja vredi i zaslužuje ljubav. (Ili se zaljubljuje u devojkicu. Ovo je čak i bolje.) Pedeset godina feminizma i obrazovanja i uspeha nije puno pomoglo da se izbriše moć ovog mita, i Vendi se ponekad osećala nelagodno zbog činjenice da prodaje ove gluposti

ženama. Ali da li je imala izbora? Ona je bila u biznisu u kome se prodaje zabava, a ne istina, a uostalom, koliko žena bi rado gledale suprotnu situaciju na filmu: da se žena visokog statusa (pametna, moćna, uspešna) zaljubi u muškarca nižeg statusa... i završi tako što se brine o njemu do kraja života?

Nema šanse. To jednostavno ne bi imalo isti efekat.

Šarlin se nagnula napred i potapšala Vendi po ramenu. „Želela bih da se ovako nešto dogodi i meni”, uzdahnula je, misleći na zaustavljen kadar poljupca Tenera Kola i Dženi Kejdin, za koji su već počele da stižu pohvale.

„To se nama nikad neće desiti”, odgovori Majra prekomo. „Zar to do sad nisi shvatila?”

„Ali ja želim da mi se to dogodi”, usprotivi se Šarlin.

„Pa, i ja hoću jahtu i privatni avion, ali ne znači da ću ih dobiti”, prosikta Majra.

Svi su počeli da ustaju. „Ovo je fantastično, bejbi”, Tener Kol je povikao iz prednjeg dela sale.

„Svi ste odlično odradili posao”, reče Viktor Metrik. „Zaista, izuzetno. Seldene, šta ti kažeš? Hit?”

Vendi se nasmešila. Stomak joj se prevrnuo od brige pomešane sa strahom i besom. To je bio *njen* film, a ne Seldenov. Selden nije ništa imao sa njim, osim što je pročitao scenario i okrenuo par telefona da dobije Pitera Simonsona za reditelja. A sada je Selden stajao pored Viktora i rukovao se sa njim, ulizivački mu čestitajući, kao da je ovo Viktor postigao. Taj jebeni slabić Selden Rouz sa svojom kovrdžavom kosom i tim tupavim osmehom (neke žene u kompaniji su čak smatrale da je zgodan, ali im se Vendi oštro suprotstavljala) je pokušavao da dobije priznanje koje pripada njoj.

Stala je na prolaz direktno ispred Viktora i Seldena. Bilo je od ključne važnosti da obznani da je i ona prisutna. Nije često bila u istoj prostoriji sa Viktorom Metrikom, i morala je da iskoristi svaku moguću sekundu. Nakrivila je glavu i smešila se Seldenu, pretvarajući se da ga sluša. Poznavala je Seldena Rouza godinama, od kada je, pre sto godina, bila u Los Anđelesu. Selden je bio poznat po tome što je bezobzirno ambiciozan. Pa, i ona je bila. I ona je imala snage za tu igru.

„Viktore”, rekla je ulagivački (od čega joj je bilo muka, ali moralo se), „Moram da ti čestitam na posvećenosti kvalitetu. U ovom filmu se vidi inteligencija *Spleč-Venera*.”

Viktorove oči se zasijaše – da li sjajem mentalne obolelosti, starosti ili kombinacijom oba – i on reče „Moja inteligencija, Vendi, ogleda se u tome što sam zaposlio najbolje ljude na svetu da vode moje kompanije. Oboje ste uradili izvrstan posao.”

Vendi se nasmešila. Krajičkom oka je videla da Dženi Kejdin i Tener Kol idu ka njoj. Za oko trideset sekundi, Dženi će joj biti za vratom ... a tada će se razgovor sa Seldenom i Viktorom završiti. Dženi će vapiti za pažnjom. Ona je bila filmska zvezda i bila je važnija od svega i svakoga.

„Hvala ti Viktore”, reče Selden, uhativši Vendin pogled. „Vendi i ja zaista dobro radimo kao tim.”

Vendi je skoro ostala bez daha od šoka, ali tada je samo zamrznula izraz lica u izveštačen osmeh. Znači to Selden planira. Iznenada joj je sve bilo kristalno jasno: Selden je želeo da inkorporira *Parador* u svoj odsek, *Muvi Tajm*. On je potajno planirao da upravlja i *Paradorom* kao njen šef – to je stvarno strašno! Pre tri godine, kada je *Spleč-Verner* kupio *Parador* i ona je postala predsednik, Selden Rouz nije želeo ništa da ima sa *Paradorom*.... to je imalo neke veze sa nečim užasnim, a što je vezano za njegovu bivšu ženu i čak su kružile glasine želeo da *Parador* propadne. Ali ona je preokrenula situaciju tako što je uradila pet hit filmova za dve godine dok je *Muvi Tajm* kaskao za njom – nije ni čudo što je Selden željan krvi.

Dženi Kejdin joj je skoro prišla. Vendi je udahnula vazduh kroz nos, želeći da joj kiseonik omogući da brže razmišlja. Kad bi dozvolila Seldenu da mu ovo prođe pred Viktorom, on bi stavio svoje prljave prste u tu šupljinu i gurao i gurao dok ne napravi ogroman procep.

Morala je da mu prebije prste vratima.

„Selden mi je puno pomogao, Viktore”, reče Vendi, klimajući glavom prividno slažući se sa njegovim prethodnim komentarom. „Imali smo samo par sastanaka u vezi sa *Pegavim prasetom*, ali Selden nas je povezao sa Piterom Simonsonom, rediteljem.” Nasmešila se tako kao da je ceo uspeh filma zavisio od jednog telefonskog poziva. „Koji je fantastično odradio posao”, završila je misao.

Napravila je pauzu, čestitajući sebi na izvrsno izvedenom udarcu. Bilo je dovoljno što je stavila do znanja Seldenu da će, ako pređe crtu, imati rat, a istovremeno podsećajući Viktora da je istovremeno i glavna i timski igrač. I tajming joj je bio fantastičan, jer ju je već sledeće sekunde zagrlila Dženi Kejdin, što je značilo da je svaki razgovor koji nema veze sa Džejnin bio gotov.

Ven ... Dženi promrmlja zavodnički, „umorna sam. Hoću da dođem večeras kod tebe na večeru. Hoćeš li da mi spremiš svoju čuvenu lazanju?”

Dženi, koja je bila visoka sto šezdeset i pet santimetara i oko šezdeset i dva kilograma (uključujući barem dva kilograma koliko su teški njeni implantanti za grudi od slanog rastvora, pomisli Vendi) izvila se elegantno kao zmija i ispružila dugu, belu ruku. „Zdravo, taticice”, rekla je, uzimajući Viktorovu ruku i naginjući se ka napred da ga glasno poljubi u obraz. Viktor je sijao. Bože, hvala ti na Dženi, pomislila je Vendi. Ona je uvek znala sa koje stane vetar duva. „Obožavam ovo, taticice”, Dženi je oduševljeno hvalila film. Grupa je počela da se kreće ka liftovima.

„Vendi radi na novom scenariju za mene”, Dženi je rekla Viktoru. Imala je krupne plave oči, a kada bi ih široko otvorila da nešto naglasi, niste mogli, a daje ne gledate. „Ali, ovaj filmje ozbiljan. Ima potencijala za Oskara....”

„Dogovori se sa Vendi o tome”, rekao je Viktor, tapšući je po ramenu. „Nikada ne dovodim u pitanje mišljenje mojih direktora.” Nasmešio se grupi i uputio se ka svojoj kancelariji.

Selden Rouz je pritisnuo dugme za pozivanje lifta. Sala za projekcije je zauzimala prostor od drugog do poslednjeg sprata. Imala je tajni lift koji je vodio do Viktorove kancelarije i prostorije za ručavanje, dok su kancelarije i razni odseci *Spleč-Vernera* bili ispod. Vendi je prva izašla iz lifta. Poljubila je Dženi u obraz i rekla joj da svrati do nje oko osam. Selden je stajao ispred lifta, nešto tražeći u svom mobilnom telefonu i Vendi se pitala da li je ljut. Ali nije je bilo briga. Sad kad ga je pokopala, mogla je da se ponaša velikodušno. „Čestitam Seldene, rekla je i dodala bez ironije, „na odlično obavljenom poslu.”

Selden ju je pogledao. „To je tvoj projekat”, rekao je sležući ramenima. Ovo je malo iznenadilo. Vendi je i ranije imala posla sa muškarcima kao što je Selden Rouz (filmska industrija ih je bila prepuna) i obično, ova vrsta

suptilne borbe je vodila ka otvorenoj objavi rata. Ali, možda Selden nije takva ajkula, kako ga ljudi predstavljaju – a možda ga je jednostavno stavila na svoje mesto odakle je neće dirati bar nekoliko meseci. Bilo kako bilo – imala je dovoljno drugih problema. Dok je šetala hodnikom do svoje kancelarije na uglu, njen mobilni je počeo da pišti. Za dva sata joj je stiglo petnaest poruka, uključujući i pet poruka od Džoša, jedna od njene ćerke i tri od Šejna. Šta se to dešava sa njim? Verovatno mu je trebao novac. I jeste bio u pravu. Stvarno moraju da razgovaraju. Nije mu ona bankomat.

Okrenula je brzo biranje i pozvala ćerku na mobilni.

„Halo majjjjjjka”, Magda reče produžavajući „j” da bi naglasila tu reč.

„Zdravo grofice kuči-ku”, reče Vendi.

„Mislim da ćeš morati da kupiš ponija za *moi*.”

„Moraću, ha?”, Vendi je upitala, ali više zadovoljna nego ljuta. Ovo je značilo da je Magdin čas jahanja sa Katrinom, Nikinom ćerkom prošao dobro, a čemu se nadala. Magda je bila tako čudna mala osoba. Bilo bi dobro za nju da ima nešto da radi sa društvom, nešto što bi joj bilo zabavno. A uostalom, koliko može da košta jedan poni? To je samo minijaturni konj, zar ne? Dve, možda tri hiljade dolara?

„Pronađi neke oglase za ponije na Internetu i razgovaraćemo kad dođem kući”, reče Vendi.

Magda je ljutito uzdahnula. „Majjjjjjka. Tako se ne traži poni. Na Internetu.” Groza u Magdinom glasu je bila skoro opipljiva. „Moraš da *ideš avionom* u Palm Bič u svom *privatnom avionu* i *tamo* ima čovek koji ti donese najbolje ponije u zemlji ”

Isuse! Posle samo jednog časa jahanja pričala je kao da ide na Olimpijadu. Kako je naučila sve ove gluposti? „Dušice, nećemo kupiti ponija u Palm Biču”, Vendi reče strpljivo. „Sigurna sam da ćemo naći sasvim lepog ponija ovde... u Njujorku.” Da li je to moguće? Odakle su, dođavola, poniji? Ali mora da su svuda mogli da se nabave. Nakon svega, Njujork je stanište mnogih štetočina, ljudskih i ostalih... i zar ovde ne žive svakakve vrste životinja i insekata za koje niko ne zna? „Pa, pričaćemo o tome kad dođem kući. Dženi Si dolazi na večeru.” „*Koja Dženi*”, upita Magda praveći se razmažena.

Vendi je uzdahnula. „Ona glumica dušo. Sećaš se. Jedna od tvojih omiljenih. Ona je bila Princeza Bockavi Nos u onom filmu koji ti obožavaš.”

„Ali, majjjjjjka, to je *crtani* film.”

„Ona je pozajmila *glas*”, reče Vendi predajući se. „Da li je tata kod kuće?”

„Tata nije.”

„Vendin telefon je zazvonio. Šejn. „Tata je na drugoj liniji. Pozvaću te kasnije.” Šejn joj je slao poruku.

„Hoću razvod”, glasila je poruka.

To je bio takav očigledan vapaj za pažnjom da se Vendi skoro nasmejala. Šejn nikada ne bi mogao da traži razvod. Gde bi otišao? Šta bi jeo? Od čega bi kupovao one preskupe *Dolče Gabana* košulje koje toliko voli?

„Ne budi blesav”, napisala je, „volim te.”

„Ozbiljan sam.”

„Odloži malo razvod, Dženi Si dolazi na večeru.”

PEDESET SEDMA AVENIJA, BROJ PET bila je najprestižnija zgrada u distriktu robnih kuća. Smeštena u sredini bloka između Trideset devete i Četrdesete ulice, bila je uska zgrada opremljena sa diskretnom elegancijom. Sama zgrada je bila sagrađena od mermera i sjajna mesingana pokretna vrata vodila su u malo predvorje, na čijem zidu su se najazila sva najpoznatija imena u modnoj industriji: Oskar de la Renta, Dona Karan, Ralf Loren – i, na sredini liste, Viktori Ford.

Bacivši pogled na svoje ime, Viktori uzdahnu i uđe u lift. Uselila se u zgradu pre četiri godine, iz neurednog potkrovlja u jednoj od poprečnih ulica, šaljući poruku modnoj industriji da je stigla. Njen studio je bio jedan od manjih – samo deo sprata, za razliku od tri sprata koliko je imao Ralf Loren, ali u modnoj industriji, polovina borbe je u poznavanju situacije. To je bio jedan od razloga zašto bi neki kreator mogao da bude na vrhuncu jedan dan, a bankrot sledećeg dana. Nikada neće zaboraviti ono popodne kada se vratila sa ručka i zatekla radnike koji vrše selidbe, i kada je saznala da je Viljem Maršal propao....

Ali Vili je imao investitore, podsećala se, dok su se vrata od lifta polako zatvarala. Iznad vrata lifta nalazila se duga linija sa logotipima svakog

dizajnera u zgradi – oni bi zasvetleli kada bi lift prošao taj sprat. Kružile su glasine da je Viljam još uvek zarađivao, ali ne dovoljno da zadovolji svoje investitore, tako da su oni presekli dotok novca. Njegov jedini zločin su bile tri klimave sezone jedna za drugom.

To i nju čeka, pomislila je besno. Plus, Viljem je bio na samom vrhu. A ona tamo nije ni stigla. Još ne.

Lift je zazvonio i logotip „Viktori Ford” ispisan slovima nepravilnog oblika zasvetle. Izašla je i napravila nekoliko koraka do vrata od neprovidnog stakla na kojima se nalazio njen logotip. Oseti strah u stomaku. Zakupnina za ovaj prostor je iznosila dvadeset hiljada dolara mesečno. To je bilo dvesta četrdeset hiljada dolara godišnje....

„Zdravo Kler”, rekla je veselo devojci na recepciji, kao da je sve u najboljem redu. Kler je bila mlada i lepa gradska devojka koja je još uvek bila oduševljena zato što je dobila posao iz snova u glamuroznoj modnoj industriji.

„Zdravo”, rekla je Kler radosno. „Kako ste putovali?”

„Odlično”, reče Viktori, dok je puštala da joj kaput sklizne niz ruke. Kler je načinila pokret da ga prihvati, ali je Viktori rukom pokazala da to nije potrebno. Njoj nikada neće biti prijatno da od zaposlenih traži da urade ono što bi svaka normalna osoba trebalo da radi sama.

„Kako je bilo u Japanu?”

„Vruće”, odgovori Viktori.

„Stigla su dva velika paketa za Vas”, reče Kler.

Viktori je klimnula glavom. Celog jutra je strepela da će paketi stići, još od razgovora sa gospodinom Ikitom i od kad je on još jednom izložio svoj brilijantni plan da unajme gospođicu Macudu da kreira. Ustvari, rekao je, ona je već uradila modele i oni će Vam stići danas. „Ne prihvatiti ne kao odgovor”, rekao je.

Sad je stvarno počinjala da ga mrzi. Zašto ranije nije uvidela koliko je taj čovek nervira?

„Hvala ti, Kler”, rekla je.

Preko puta stola recepcije, nalazilo se elegantni šourum, gde su kupci i slavne ličnosti mogli da vide kolekciju. Zidovi i tepih su bili prljavo roze boje, a sa tavanice su visila dva mala *Bakara* kristalna luster. Trebalo je dve nedelje samo da bi se pogodila boja. Ideja da zidovi budu roze boje je

bila brilijantna – roze je boja koja prirodno privlači žene i ona je lepo stajala uz bilo koju boju kože – ali čista roze je obično bila katastrofalna. Ako je suviše svetla, izgledala je detinjasto; dok je pogrešna nijansa tamno roze mogla da liči na antacid. Ali ova roza, pomešana sa nekim tonom bež boje, bila je savršena i stvarala je atmosferu koja je bila prefinjena i umirujuća.

U prednjem delu šouruma, stajala je poruka koja je bila veoma jasna: skoro ceo red uzoraka njene kolekcija za proleće-leto, koju je poslala Nimanu Markusu u Dalas pre samo tri dana i koje nije trebalo da se vrate do kraja nedelje. Viktori srce siđe u pete.

„Kler?“, upita ona. „Kad je ovo vraćeno?“

„O“, reče Kler nervozno. „Vraćeno je jutros“

„Da li je Niman zvao?“

„Mislim da ne“, reče Kler, ali dodajući optimistično, „ali ja sam morala da izađem do apoteke, pa je možda Zoi zapisala poruku.“

„Hvala“, reče Viktori, pokušavajući da zadrži nonšalantno ponašanje. Krenula je niz hodnik ka svojoj kancelariji, prolazeći sobu za šivenje, gde su četiri žene sedele za mašinama za šivenje; još dve sobe razdvojene odeljcima za različite publiciste, asistente i stažiste; još jednu malu kancelariju za vezu sa medijima; i konačno do male kancelarije pozadi u kojoj je sedela Marša Zinderhof, ofis menadžer i knjigovođa. Maršina vrata su, kao i obično, bila zatvorena i na njima je stajao znak čuvaj-se-mačke-ubice. Viktori je pokucala i ušla.

„Zdravo“, reče Marša rutinski, podigavši oči sa kompjutera. Marša je bila samo par godina starija od Viktori, ali je bila od onih žena koje su izgledale srednjovečno još u gimnaziji. Zivela je u Kvinsu, gde je i odrasla, i imala je istog dečka već petnaest godina. Marša je bila dosadna osoba, ali genije sa brojevima i Viktori je znala koliko je srećna što je ima. „Mogla bi da nađeš posao u nekoj velikoj knjigovodstvenoj firmi na Vol Stritu, Marša“, jednom joj je rekla. „Verovatno bi imala sigurniji posao.“

„Moja najveća sigurnost je da su tvoje knjige dobro odrađene“, odgovorila je Marša. Marša nije volela promenu, i Viktori je znala da bi ona kod nje radila i za manju platu. Ali ona je bila čvrsto verovala u činjenicu da zaposleni rade onoliko koliko su plaćeni i da ljudi zaslužuju da budu plaćeni onoliko koliko vrede. Marša je zarađivala sto hiljada dolara godišnje, plus pet procenata od profita.

„Mislim da ćemo imati problem”, reče Viktori sedajući na malu metalnu stolicu na sklapanje ispred Maršinog stola. Marša je mogla da ima veću kancelariju i lepši nameštaj, ali je rekla da joj se dopada ova kancelarija ovakva kakva je – jeftina i neuredna – jer je to rasterivalo posetioce.

„Aha”, Marša je klimnula glavom, uzimajući žvaku iz gornje fioke stola.

„Sranje”, reče Viktori. „Nadala sam se da ćeš mi reći da sam sve umislila i da ne treba da brinem i da će sve biti u redu.”

„Sve si umislila”, reče Marša, „brzo žvaćući. „Ti sve znaš i bez mene”. Pritisla je par dirki na tastaturi. „Ako od Japanaca dobijemo isto kao i prošle godine, izvući ćemo se. Ali su prodaje u robnim kućama opale za pedeset posto od prošle godine.”

„Jao”, uzdahnu Viktori.

„Mnogo, zar ne?”, reče Marša klimajući glavom. „Skotovi. To nas je unazadilo za tri godine.”

„A šta ako i Japan bude propast....?”

„To ne bi bilo uopšte dobro”, reče Marša. „To je dva miliona i sedamsto hiljada dolara prošlogodišnjeg profita. To ne bismo smeli da izgubimo.”

„Skotovi”, reče Viktori. Marša je pogleda radoznalo, a Viktori iznenađena pripade muka.

„Ima i nekih dobrih vesti”, reče Marša. Progutala je žvaku i uzela još jednu. Marša je jela žvake kao da su prava hrana i Viktori se stresla pri pomisli na šta li izgleda utroba ove žene. „Sećaš se asesoara koje si uradila prošlog proleća za djuti fri radnje? Do sad, od njih imamo profit od pet stotina i osamdeset devet hiljada dolara, a, čeka nas barem pet meseci užasnog vremena.”

„Čizme i kišobrani”, reče Viktori. „Ko bi se tome nadao?”

„To su stvari koje su ti potrebne kad putuješ i kad zaboraviš nešto da spakuješ. A tada je zaista teško naći slatke kišobrane.”

Viktori je klimnula glavom, trgavši se na reč „slatki”. Da li će ikada pobeći od te reči? „Viktori Ford je tako slatka!”, napisala je vaspitačica u obdaništu u njenoj prvoj knjižici sa ocenama. Ta ju je reč pratila celim putem od Minesote do Menhetna. „Slatko! Slatko! Slatko!”, bio je naslov njenog intervjua u novinama *Vimins Ver Dejli*. Nikada nije mogla da ga se otarasi.

Slatko, pomisli sa gađenjem. Drugim rečima, ne predstavlja pretnju za ozbiljne kreatore. Prijatno, ali nedovoljno da bi bilo shvaćeno ozbiljno.

„Kolekcija proleće-letu nije tako slatka”, reče.

„Ne, Boga mi. Nije.” Marša ju je gledala direktno u lice.

„Šta misliš o njoj? Iskreno.”, upita Viktori, mrzeći sebe što ispada nesigurna pred Maršom.

„Mislim da je drugačija”, reče Marša nevoljno. „Ali stvarno, znaš,” progutala je još jednu žvaku, „duge suknje nisu tako praktične. Naročito ako ideš podzemnom svaki dan.”

Viktori je klimnula glavom. Osetila je grizu savesti. Izneverila ih je sve pokušavajući da uradi nešto drugačije, čak je uspela da razočara i vemu Maršu.

„Hvala”, rekla je ustajući.

„Šta ćemo da radimo?” upita Marša.

„Nešto ćemo smisliti”, reče Viktori, sa više samopouzdanja nego što je to stvarno mislila. „Uvek nešto smislimo.”

Otišla je niz hodnik do svoje kancelarije.

Njen radni prostor bio je smešten na sunčanom uglu sa prednje strane zgrade, gledajući na Sedmu aveniju. Bilo je bučno, ali je vredelo zbog svetla. Prostor je bio skroz praktičan i u njemu se nalazio ogromni radni sto i dugačak, uzak sto za crtanje. Jedan zid je bio prekriven plutom, na kome su stajali prikačeni dizajni u različitim fazama razvoja. Na sredini sobe je bio jedan ustupak glamuru: četiri art deko stolice iz kuće u Palm Biču, prekrivene belom kožom, ispred stočića za kafu od kovanog gvožđa i stakla. Stočić je bio prekriven časopisima i novinama, a na vrhu te gomile su stajale dve velike koverta na kojima je srebrnim flomasterom bilo pažljivo ispisano njeno ime.

Ona je jauknula i sela na jednu od tih stolica, otvarajući koverta.

U njima je bilo nekoliko crteža na debelom belom papiru za skiciranje. Pregledala ih je na brzinu, a zatim ih vratila na gomilu, naslonivši se na stolicu i zatvarajući prstima oči. Kao što je i očekivala, crteži gospođice Macude su bili grozni.

Spustila je ruke sa lica i otvorila drugu kovertu. Srebrni natpis joj se iznenada učini zloslutan. Okrenula je kovertu da ga ne bi gledala i otvorila je.

Ovi crteži su bili još gori od prvih. Provela je veći deo svog života gledajući u crteže, analizirajući ih, pokušavajući da otkrije šta nije u redu sa njima, i kako bi mogla, promenom proporcija za samo par milimetara, nešto da učini boljim i estetski prijatnijim. Trebalo joj je samo par sekundi da vidi da su crteži gospođice Macudo bili očajni.

Stavila ih je na vrh gomile i ustala, tresući se od besa. Ovo je bila uvreda. Ova devojka uopšte nije imala talenta i, pokušavajući da kopira njen stil, uzela je detalje njene robne marke i pretvorila ih u parodiju. Tako će biti. Gospođica Macuda je upravo donela odluku umesto nje. Pre dosta godina, Niko je rekla Viktori nešto što nikada nije zaboravila, i gledajući crteže gospođice Macudo, setila se njenih reči: „Kad je u pitanju posao, moraš da zapamtiš jednu stvar. Radi onako da možeš sebe da pogledaš u ogledalu ujutru kad se probudiš. Naravno, trik je u tome da razumeš šta smeš, a šta ne smeš da tolerišeš u svom ponašanju.” Nije bilo šanse da bi mogla da se pogleda u ogledalu, znajući da tamo negde postoje dizajni sa njenim imenom na njima.

Ona nikada ne bi kreirala nešto tako očajno.

Reći će ona gospodinu Ikitou dve-tri reči. Trpela je dovoljno njegovog maltretiranja. Može da je podrži i da rizikuje sa njenom linijom za proleće-letu, ili može da ima prazne radnje Viktori Ford...

Pogledala je na sat. Sada je oko jedan ujutru u Tokiju; suviše je kasno da sad pozove. I gospodin Ikito nije bio njen jedini problem. Izgledalo je da su se i robne kuće – hleb nasušni u poslednjih dvadeset godina – okretale protiv nje.

Za trenutak, zamislila je kako zove svakog koga poznaje u svetu mode i kako viče na njih, ali bes nije imao efekta ako ste žena. Kada bi pokazala kako je povređena i besna lošim prijemom njene kolekcije, svi bi rekli da je ogorčena i gotova. Samo se gubitnici žale zbog svojih neuspeha i nesreće, okrivljujući svakoga osim pravog krivca – sebe.

Prišla je zidu od plute i pregledala svoje originalne crteže kolekcije proleće-letu. Uprkos kritikama, ona je i dalje mislila da su modeli divni; smeli, originalni i novi. Zašto to nije mislio i ostatak sveta? „Znaš Vik”, Vendi joj je rekla za ručkom, „videla sam da se ista stvar dešava rediteljima, glumcima i piscima. Čim doživiš uspeh, svet želi da te stavi u kutiju i obeleži. Kad pokušaš da uradiš nešto drugačije, ti si odjednom pretnja. Prvi

instinkt kritičara je da te ubiju. A pošto ne mogu bukvalno da te ubiju, oni rade drugu po redu okrutnu stvar – žele da ti ubiju duh. „Lako je izaći na kraj sa uspehom“, Vendi je nastavila, grickajući list zelene salate, „pravi test je kako ćeš izaći na kraj sa neuspehom.”

Viktori je i ranije doživljavala neuspehe, ali tada nisu bili bitni. Pred nju nisu postavljena tolika očekivanja, niti su njeni neuspesi bili tako javni. „Imam osećaj kao da mi se svi smeju iza leđa.”

„Znam”, reče Vendi klimajući glavom. „To je grozan osećaj, ali moraš da znaš da ti se niko ne smeje iza leđa. Ljudi su suviše zaokupljeni sobom da bi obratili pažnju na tebe ...”

„Hej!” Njena asistentkinja, Zoi je uletela u sobu. „Sendi Berman iz *Niman Markusa* je na telefonu. Kler je rekla da si ovde, ali nisam mogla da te pronađem.”

„Bila sam kod Marše”, reče Viktori.

„Da joj kažem da nisi tu?” upita Zoi, osećajući njeno oklevanje. „Ne, uzeću vezu.”

Sela je za sto. Ovo će biti neprijatan razgovor, podjednako težak za Sendi i za nju. Sarađivala je sa Sendi deset godina i često su govorile kako su odrasle zajedno u ovom poslu. Pripremila se na najgore i podigla slušalicu. „Sendi! Zdravo”, rekla je kao da je sve u redu.

„Mora da si mrtva umorna”, Sendi je prijatno promrmljala. „Bila si na putu, jel’ tako?”

„Da, u Japanu, Dalasu, Los Anđelesu, uobičajena ruta”, reče Viktori. „Ali, nisam previše umorna. Kako si ti?”

„Sad kad je gotova Nedelja mode, mnogo sam bolje.”

Pročitale su misli jedna drugoj i nasmejale se, a zatim je nastupila pauza. Viktori je došla u iskušenje da je ispuni, ali je pustila Sendi da obavi prljavi deo posla.

„Ti znaš da te mi iz *Nimana* obožavamo”, počela je Sendi.

Viktori je klimnula glavom, ali je ćutala, jer joj je u grlu zastala knedla.

„I meni se lično mnogo dopala tvoja kolekcija za proleće-letu”, rekla je. „Ali je opšte mišljenje da se neće tako dobro prodavati kao tvoje prošle kolekcije.”

„Stvarno?” reče Viktori, glumeći da je iznenađena. „Iskreno rečeno, Sendi, mislim da mi je to najbolja kolekcija koju sam ikada napravila.”

Namrštila se. Mrzela je što je morala da prodaje i sebe ljudima iz robnih kuća. Ali, nije jednostavno mogla da legne i umre. „Jeste daje malo drugačija”

„Ja ne kažem da nije divna”, Sendi joj upade u reč. „Ali postoji opšta zabrinutost u pogledu toga ko će je nositi. Da se ja pitam, to ne bi bio problem. Ali naše mušterije su konzervativnije nego što misliš.” „Razumem zašto su uplašeni”, reče Viktori saosećajno. „Ali ljudi se uvek plaše novih stvari. Stvarno mislim da bi trebalo da daš šansu kolekciji. Mislim da ćeš se iznenaditi.”

„Ja znam koliko si ti talentovana – to se ne dovodi u pitanje”, reče Sendi umirujući je. „Dobra vest je da ćemo ipak uzeti deset komada.”

„To je tako mnogo, od trideset šest..”

„Znam da obično uzimamo više”, Sendi se složila sa njom, „ali ova sezona je teška za prodaju. Da budem iskrena Vik, morala sam da se izborim sa njima i za ovih deset.”

Knedla se spuštala bolno niz jednjak, smeštajući se u sred grudi. „Zaista cenim tvoj trud, Sendi”, rekla je hrabro.

„Slušaj Vik, mi smo uvek imali divnu saradnju sa tobom i znam da ćemo još dugo saradivati u budućnosti. Svi s nestrpljenjem očekujemo tvoju kolekciju za jesen-zimu”, reče Sendi, kojoj je očito laknulo što je saopštila loše vesti.

Ako još uvek budem u ovom poslu, pomisli Viktori pesimistično.

Nekoliko sekundi je samo sedela, pokušavajući da upije ono što joj je Sendi upravo saopštila. Poruka je bila prilično jasna: bolje bi bilo da radi onako kako je radila ranije, ono što je sigurno ili je gotova.

„Ali ja ne želim tako da radim”, rekla je naglas.

„Neka žena je na telefonu”, reče Zoi, nakrivivši glavu kroz poluotvorena vrata.

Viktori je gledala u očajanju.

„Elen nešto? Iz neke ženske kancelarije, neke Lin možda?”

„Lina Beneta?”, upita Viktori.

„Može biti”, reče Zoi.

„Hvala”, reče Viktori kratko. Naravno, njoj nije smetalo kad Zoi nije umela da zapamti ljudima imena. Ali to je podjednako i njena greška – ona

je bila tako ležerna i dobra, a rezultat takvog njenog ponašanja je taj da njeni asistenti nikad nisu radili posao kako treba.

„Je li on onaj stari milijarder?” upita Zoi sa izrazom gađenja na licu.

Viktori je uzdahnula i klimnula glavom. Za devojkicu kao što je Zoi, Lin Benet je verovatno izgledao užastno star. Iznenada se ponadala da Elen zove da otkaže sastanak, a i da ne zove zbog toga, Viktori je razmišljala da ona otkaže. Nije mogla da izlazi sa muškarcem poput Lina Beneta sada kada se njen ceo život raspada. A čak i da je na vrhu karijere, u čemu je poenta u izlasku sa njim? To je gubljenje vremena, a Lin Benet će sigurno ispasti matori smarač...

„Zdravo Elen”, rekla je.

„Upravo sam razgovarala sa Linom i on je rekao da će otvorenje u Vit-niju biti odlično”, reče Elen „Pozvaću Vas nekoliko dana radije da potvrdim.”

„U redu”, reče Viktori, suviše slaba da bi se usprotivila.

Spustila je slušalicu, znajući da je načinila grešku. Nije čak ni otišla na sastanak, a već je znala da će Lin Benet da je davi. Zar njegovi asistenti nisu imali pametnija posla od organizovanja njegovog društvenog života?”

Ali tako su se ponašali bogataši. Pretvarali su asistentkinje u zamene za suprugu.

Ustala je i došla do dugačkog stola za crtanje. Uredno složene u desnom uglu bile su skice koje je započela za jesenju kolekciju. Uzela je jednu i gledala u nju kritički.

Linije kao da su se zamagljivale ispred njenog lica i ona je počela da paniči. Nije mogla da proceni da li je skica dobra ili ne. Spustila ju je i uzela drugu, jednu od svojih omiljenih. Gledala ju je, odmahujući glavom. Nije znala. Jednostavno više nije znala. Ovo se nikad ranije nije desilo. Bez obzira na to koliko joj je loše išlo, uvek je mogla da se osloni na svoj ukus i svoje instinkte. Ako je oni sad izdaju, mrtva je. „Vik?”

Trgla se. Zoi je opet ušla u kancelariju. „Opet ona žena. Iz Linove kancelarije?”

Isuse, pomisli. Ljutito je došla do telefona i podigla slušalicu.

„Da, Elen”, reče strogo.

„Izvinite što Vas uznemiravam”, reče Elen, „ali upravo sam razgovarala sa Linom i on bi želeo da zna da li Vam odgovara Ciprijani, za večeru posle otvaranja.”

„Nisam znala da idemo i na večeru”, rekla je Viktori.

Elen je snizila glas. „On obično ne ide na večeru na prvom sastanku, ali očigledno da je veoma zainteresovan za Vas.”

„Stvano?”, upita Viktori, razmišljajući cinično da, ako je to stvarno istina, zainteresovanost nije obostrana. Ali, on verovatn ne čita modne magazine.

„Ako nemate vremena, u redu je”, Elen reče, „reći ću mu da imate obaveze posle.”

Viktori je razmislila za trenutak. Verovatno joj ništa neće škoditi da bude viđena sa Linom Benetom sad. To bi dalo ljudma novog materijala za ogovaranje, skrećući im pažnju sa njene katastrofalne kolekcije. Mrzela je da bude tako sračunata kad su u pitanju veze, ali ponekad moraš da uradiš sve da spaseš svoj posao. Uostalom, ne znači da mora da spava sa njim.

„Recite Linu da ću vrlo rado večerati sa njim”, rekla je.

„SVE ŠTO ŽELIM JE LJUBAV”, rekla je Dženi Kejdin uzdišući dramatično.

„To i Oskara”, rekla je Vendi znalački.

Ona i Dženi su sedele na kaučima u dnevnom boravku potkrovlja, pile su belo vino i pušile cigarete. Dženi je bila kao i većina poznatih glumica: u javnosti je pričala kako ne pije i ne puši, ali je u tome sa zadovoljstvom uživala u privatnom životu. Vendi je sumnjala da Dženi puši i marihuanu, ali nije bila sigurna u to – i ona i Šejn su još uvek pušili po par komada godišnje. Namrštila se i pogledala na sat. Bilo je pola deset. Dodavola, gde je Šejn....?

„Ako ti ne možeš da pronađeš ljubav, ne znam ko može?”, dodala je Vendi, uzimajući gutljaj vina. Ovaj komentar je trebalo da umiri Dženi, koja je smatrana jednom od najlepših žena na svetu, ali koja nije imala vezu preko tri godine, što nije uopšte iznenađivalo Vendi. Nije bilo lako zabav-

ljati se sa filmskom zvezdom. To je mogla samo neka posebna (bolesna, pomisli Vendi) vrsta ljudi koja ustvari uživa da je prate paparaci. Zatim, filmske zvezde su stalno bile na putu. Svaka lokacija bi postajala kao jedna napeta porodična jedinica, sa svim intrigama i dramama. U životu filmske zvezde nije zaista bilo mesta za bračnog druga, i to je nešto što bi muškarci brzo shvatili.

„Ti si tako srećna što imaš Šejna”, reče Dženi_v.

„Da, pa...”, Vendi je krenula nešto da kaže. Šejn nije došao kući na večeru, što uopšte nije ličilo na njega i nije se javljao na mobilni. Počela je da se oseća nervozno. Ostavila mu je dve poruke, ali nije htela i dalje da mu dosađuje, jer, ako je stvarno popizdeo zbog nečega, to bi samo pogoršalo situaciju. Šejn je još uvek bio sposoban da se ponaša kao đvadesetpetogodišnjak kome treba „prostora”.

Tajler je ututnjao u sobu kao teretni voz. „Dosadno mi je”, izjavio je.

„Trebalo bi da si u krevetu ti mali čoveče”, reče mu Vendi, delimično prekomo. „Već je pola deset.”

„Neću”, reče on.

„Hoćeš”, insistirala je Vendi.

„Neću!” viknuo je. Bože, bio je u tako zahtevnom uzrastu. Magda je bila tako dobro dete kad joj je bilo šest godina. Zgrabila ga je za ruku i povukla ga ka sebi, gledajući ga pravo u oči. „Ponašaj se kao kreten pred Dženi. Hoćeš li da ona misli da si kreten?”

„O, meni ne smeta”, rekla je Dženi veselo.

„Ideš li u krevet?”, upitala je Vendi.

„Oslobodio se njenog stiska. „Neeeeeeee”, rekao je izazivački, trčeći oko kauča.

„Izvini zbog ovoga”, Vendi je rekla Dženi, ustajući. Sad kad mu je naredila da ide u krevet, morala je da ga smesti u krevet.

Gde je, dođavola, Šejn?

„Ne obraćaj pažnju na mene”, rekla je Dženi, sipajući ostatak vina u svoju čašu. Držala je praznu flašu. „Otvoriću još jednu flašu vina.”

Vendi joj je klimnula glavom, jureći Tajlera. U sebi je režala. U normalnim okolnostima, ne bi joj smetalo što je Dženi ostala. Ali, u normalnim okolnostima, Šejn nije naprosto nestajao. O, Bože. Šta ako je počeo da se drogira?

Uхватиła je Tajlera od pozadi i podigła ga, dok je on šutirao nogama i vrištao. Odnela ga je u njegovu sobu.

Sve dečje sobe su bile improvizovane sobe sa gipsanim zidovima. Volela bi da živi u pravom stanu sa pravim zidovima, ali Šejn je insistirao da žive u potkrovlju zato što je to „kul”. S vremena na vreme su razgovarali o tome da bi trebalo da srede stan ili da se presele, ali ona nije imala vremena, a Šejn bi dobio ospice svaki put kad bi se pomenuli građevinci ili agenti za nekretnine. I tako su jednostavno nastavljali da žive ovako i svaki dan je potkrovlje izgledalo sve više oronulo.

Spustula je Tajlera na krevet. On je krenuo da skače gore dole. A gde je Šejn? On bi obično stavljao Tajlera u krevet, a ona bi zatim došla i poljubila ga za laku noć, ako je kod kuće. Ponekad je morala da bude na lokaciji gde se snima film i, čak iako to nikome ne bi priznala, osim možda svojim najboljim drugaricama, ponekad bi se osetila veoma srećnom što je sama, ostvarena osoba koja živi sama bez porodice koja je prilepljena za nju kao neki dodatak.... Tajler je rukama poklopio uši i počeo da vrišti.

„I ja se baš tako osećam”, reče Vendi, hvatajući ga za prednji deo košulje. A on je zatim zamahnuo i udario je. Pravo u lice. Pesnicom.

Vendi je stajala razrogačenih očiju i otvorenih usta od šoka. Njena prva pomisao je bila da nikako nije mogao to da uradi namemo. Ali sada je ponovo krenuo da je udari, mašući svojim mršavim malim rukama. Nije mogla da veruje. Čula je za dečake koji udaraju mame (čula je da to rade čak i adolescenti). Ali nikada nije ni sanjala da će se njen rođeni sin okrenuti protiv nje, da će je njen šestogodišnji sinčić maltretirati kao da je neka čistačica.

Došlo joj je da zaplače. Bila je povređena. Ranjena. Evo ga tu, čak nije ni prikriveno, nepoštovanje muškaraca prema ženama koje traje milionima godina i njihova ubeđenost da imaju pravo na to....

Odjednom ju je ispunio nezadrživ bes. Mrzela je malog skota. Krenula je da diše ubrzano. Zgrabila ga je za zglobove ruku i držala ga. „Nemoj da si ikada više udario mamu!” rekla je, gledajući ga pravo u lice. „Jesi li me razumeo? Nikada više!”

On je izgledao *zbunjeno*. Kao da nije razumeo šta nije u redu. Verovatno i nije, pomisli Vendi, puštajući mu ruke.

„U krevet Tajler. *Odmah!*” rekla je oštro.

W&N

„Ali....”, spremao se da protestuje.

„Odmah!" povikala je.

On mirno leže u krevet obučen. Baš je briga. Šejn može posle da mu obuče pižamu. A može i da spava obučen. Neće mu ništa faliti.

Izašla je iz sobe i zatvorila vrata za sobom. Još uvek se tresla od besa. Stala je i prekrila šakom usta. Suze su joj navrle na oči. Volela je svoga sina. Stvarno ga je volela. Naravno da je volela svu svoju decu. Ali možda je loša majka. Tajler ju je očigledno mrzeo.

Nije mogla da podnese ove emocije. To znači imati decu. Beskrajne, beskrajne emocije. A mnoge od njih nisu veoma prijatne.

Osetila je ogromnu grizu savesti.

Krenula je ka dnevnoj sobi. Iz perspektive uskog hodnika, videla je uokvirenu figuru Dženi u dnevnoj sobi, kao fotografiju prelepe devojkice. Njena talasasta kosa je bila nemarno skupljena pozadi; njene duge noge su se veličanstveno pružale ispred nje. Za trenutak, Vendi ju je mrzela. Mrzela je zbog njenog slobodnog života, zbog onoga sa čim Dženi nije morala svakodnevno da se bori. Da li je znala koliko joj je život lak?

Vendi je skrenula ka kuhinji, otvorila frižider i izvadila flašu votke.

Zašto je uopšte *rađala* decu, pitala se, sipajući votku u malu čašu i iskapila je. Da nije imala decu, ona i Šejn verovatno više ne bi bili zajedno. Ali to nije bio stvarni razlog. Zalupila je vrata od frižidera na kojima su stajali dečiji crteži, baš kao što je su na frižideru u kući njenih roditelja stajali njeni ručni radovi i radovi njeno četvoro mlađe braće i sestara. Imala je decu jednostavno zato što je to bilo najprirodnija stvar – ona nikad nije čak ni razmišljala o tome da ne želi decu. Čak i kad je sama bila dete, kao što je Magda sad, sećala se da je razmišljala o tome da jedva čeka da bude „odrasla” (da ima dvadeset i jednu godinu), tako da može da ima decu (mora da joj je majka rekla da su to godine kad žene mogu da imaju decu) i nije mogla da dočeka ni da počne da upražnjava seks. Počela je da se ljubi sa dečacima kad joj je bilo trinaest godina, a nevinost je izgubila sa šesnaest. Obožavala je seks. Svršila bi čim bi neki dečko ušao u nju.

„Da li je sve u redu?” doviknula je Dženi.

„Da, sve je u redu”, rekla je Vendi, smirujući se i ulazeći u dnevnu sobu. Mora da se tuca sa Šejnom noćas. I to kako kako treba. Proteklih nekoliko meseci, Šejn je postao veoma lenj u seksu ili je možda samo bio raz-

mažen. On ju je puštao da mu popuši, a onda bi se samo okrenuo na drugu stranu i zaspao. To joj je stvarno smetalo, ali nije htela da ga previše maltretira. Kada ste u braku toliko dugo, shvatite da parovi prolaze kroz različite faze...

Čula je kako se ključ okreće u bravi i svet se opet vrati u normalu.

Šejn je ušao u dnevnu sobu u svom uobičajenom dečaćkom raspoloženju. Još uvek je bio malo osunčan od Božićnog odmora koji su proveli u Meksiku, a obrazi su mu bili crvenkasti od hladnoće. U njemu je uvek bilo nečeg ukusno muškog, zbog čega ste imali osećaj širenja neke energije kada bi on ušao u kuću. Kao da je vazduh počinjao da se širi, a kuća da biva ispunjenija...

„Čaos”, reče, prebacujući kaput preko stolice.

„Šejn, dušo”, reče Dženi tapšući jastuče pored nje. „Baš smo pričale o tebi.”

„Stvarno?”, reče, bacajući pogled na Vendi. Na sekundu su im se susrele oči. Bilo je nečeg teškog u njegovom pogledu, ali je Vendi odlučila da to ignoriše. Verovatno je osećao grižu savesti zato što je propustio večeru i očekivao je da će ona da mu prebacuje zbog toga. Pa, razočaraće ga. Ignorišaće činjenicu da kasni; neće ga čak ni pitati gde je bio.

„Pričali smo o tome kako je Vendi srećna što te ima”, reče Dženi zavodnički.

Šejn se sledio. „Ima li još vina?”, upita on.

„Ima na tone vina”, reče Vendi, „ako si se setio da ga naručiš.” Iznenađena je osetila potrebu da istakne svoj autoritet u ovoj situaciji.

„Pa, nisam”, reče Šejn.

„Pa, onda nije bitno”, reče Vendi. Osetila je malu grižu savesti, tako da je ustala i otišla do kuhinje, gde je uzela čašu i sipala Šejnu vino.

„Hvala”, reče gledajući je hladno, kao da je stranac.

„Naš film će biti hit”, reče Dženi naginjući se ka njemu i dodirujući ga po nozi. „Da li ti je Vendi rekla?”

„Naravno da će biti hit”, reče Šejn, uzimajući gutljaj vina. „Biće hit jer ti glumiš u njemu.”

Dženi je otišla četrdest i pet minuta kasnije. Šejn ju je ispratio do auta. Kad se vratio, na stan kao da se spustila neka jeza.

Ne gledajući je, otišao je u kuhinju i sipao sebi čašu votke. „Šta to radiš?“, upita ga Vendi. Želela je da ga dodirne, da sve ispravi, ali on je podigao zid oko sebe. Odustala je. „Ne znam koji je tvoj problem Šejn“, rekla je. A zatim ju je ophrvao bes. „Ali predlažem ti da ga prevaziđeš.”

Uzeo je gutljaj votke i spustio pogled na pod. „Nisam se šalio, Vendi. Želim razvod.”

JADNA VENDI, POMISLILA JE VIKTORI PO HILJADITI put ove nedelje.

Prošlo je punih deset dana otkako je Šejn izjavio da želi razvod i iselio se iz stana. Vendi je zvala u pola dvanaest to več, pijana iju šoku, i Viktori je samo ogrnula kaput preko pidžame i došla do nje. Šejnovo ponašanje je bilo neobjašnjivo i stan je bio u haosu. Magda je ustala iz kreveta i zahtevala da zna šta se dešava, a beba je, osećajući da nešto nije u redu, pokušavala da sisa, iako je bila odvojena od sise već godinu dana. Vendi nije imala mleka, ali ju je pustila da sisa, misleći da će se beba od toga umirili, i bila je u pravu. „Pogledaj me”, uzviknula je, sedeći na kauču sa otkopčanom košuljom i jednom stranom brushaltera skinutom i bebom zakačenom za bradavicu. „Pogledaj moj jebeni život. Radim sedamdeset sati nedeljno i moj muž me je upravo napustio bez ikakvog razloga. Kako mi se, jebote, ovo desilo?”

Viktori je zabrinuto pogledala Vendi. „Nećeš da mi završiš kao Sara Ketrin?”

Na sreću, ovo je nasmejalo Vendi.

Sara Ketrin je bila osnovni primer određene vrste devojke koja je došla u Njujork, bila uspešna jedno vreme, a zatim bila živa zakopana. Ona je grabila rukama i nogama da bi se popela na vrh hotelijerskog biznisa i *Bonfajer* je čak objavio priču o njoj na šest strana. Ali jedne večeri, sa veoma malo znakova upozorenja, poludela je i jedno jutro u četiri sata otišla da razgleda izloge na Petoj aveniji potpuno gola.

„Nikad neću razumeti zašto je Sara Ketrin poludela”, Viktori reče Vendi. „Ponekad se uplašim. To se svakome može desiti.”

Vendi je uzdahnula. Beba je još uvek bila zakačena za njenu bradavicu. „Ona je bila luda oduvek, ali je bila uspešna, pa to niko nije primećivao. Uspela je da to sakrije.”

„Ko je Sara Ketrin?“, upita Magda.

„Neko ko ne želiš da postaneš kad porasteš“, odgovorila je Viktori.

„Ja ću kad porastem da budem kao moja majjjjjjka“, rekla je Magda svojim karakterističnim čudnim načinom govora. „Biću kraljica i stalno ću da naređujem radnicima i da ih maltretiram.”

Vendi i Viktori se pogledaše. „Mama ne maltretira ljude, draga. Ona samo kaže ljudima šta da rade. To joj je posao.”

„Naređivala si tati. Svi kažu da je on to voleo, ali zato je otišao.” Viktori je uspela da stavi Magdu u krevet, ali samo zahvaljujući obećanju da će joj dozvoliti da dođe u njen šourum. Sirota Magda je bila u tom užasnom dobu, između detinjstva i adolescencije. Bila je punačka i počele su da joj rastu grudi. Vitkori se sažali na nju, ali šta se tu može?

Jadna Vendi, još jedanput pomisli, gledajući kroz prozor.

Sedela je na zadnjem sedištu moćnog sportskog Mercedesa, osećajući se pomalo kao jagnje koje vode na klanje. Ova zver od auta je pripadala Linu Benetu i poslata je specijalno po nju. Ona je pokušala da objasni da može sama da dođe na sastanak, ali ju je Elen, Linova asistentkinja, molila da prihvati auto. „On će se naljutiti na mene ako budete odbili”, rekla je.

Lin Benet, razmišljala je. Eto dobrog primera osobe koja voli da naređuje.

Uzela je telefon i nazvala Vendi.

„Stvarno”, rekla je Vendi, glasom koji je bio malo nejasan, jer istovremeno pričala i jela. „Toliko sam bila zauzeta ova dva dana, da nisam imala vremena da razmišljam o Šejnu. Zar to nije bolesno?”

„To je dobro”, reče Viktori. „Bez obzira šta se dogodi sa Šejnom, barem imaš svoju karijeru. I svoju decu.”

„Niko mi ne veruje, ali ja sam uverena da će se vratiti.”

„Ti ga najbolje znaš”, rekla je Viktori. Vendi je, pomisli ona, ili hrabra ili glupa. A možda je oboje. Šejn će se verovatno vratiti. Gde bi inače otišao? Nije imao novca, osim ako nije našao neku drugu ženu da se brine o njemu. Viktori je pazila da joj se ovo slučajno ne omakne ili da slučajno ne pokaže Vendi šta zaista misli o Šejnu. Ako se oni pomire, ne želi da njeno

mišljenje o Šejnu bude problem u njenom odnosu sa najboljom drugaricom. „Da li ste se čuli danas?”

„Juče”, Vendi reče bez dodatnih detalja.

„Kaže da razmišlja. Tako da se trudim da ga ostavim na miru.” „Verovatno prolazi kroz krizu srednjeg doba. Ove godine puni četrdeset, zar ne?”

„Aha”, reče Vendi. „Jebeni muškarci. Zašto je njima dopušteno da imaju krizu srednjeg doba, a nama ne? Jednoga dana ću dići ruke od svega i otići u Indiju na duhovno putovanje. Pa da vidim kako će to da mu se sviđi. Gde si ti?” pitala je.

Viktori je pogledala u vozačev potiljak. „Imam onaj sastanak. Sa Linom Benetom”, prošaputala je. „Trenutno sam u njegovim kolima.”

„Sigurna sam da ćeš se lepo provesti”, Vendi je rekla, dodajući ogorčeno, „on barem može da plati večeru, ali verovatno mora da uzme Vijagru pre seksa.”

„Misliš?” upita Viktori. Nije otišla tako daleko u svojim razmišljanjima o Linu Benetu.

„Svi ti tipovi uzimaju Vijagru. Opsednuti su njom. Naročito ti holivudski tipovi”, reče Vendi sa gađenjem. „Znam da Lin Benet živi u Njujorku, ali on i izgleda i ponaša se veoma holivudski. Svi njegovi najbolji prijatelji su filmske zvezde. Uvek je u prvim redovima na utakmicama Lejkera. To je tako strašno.”

„Košarka?”

„Vijagra”, reče Vendi. „Mislim, ako ne može da ti se digne bez medicinske pomoći, zar to nije način na koji ti priroda govori da verovatno ne bi trebalo da upražnjavaš seks?”

Viktori se nasmejala. Vendi je *zaista* bila besna zbog Šejna, pomisli, iako je tvrdila da nije. Ona obično nije bila tako cinična u vezi sa muškarcima.

Prekinule su vezu i Viktori je pogledala kroz prozor. Auto se kretao Avenijom Medison, pored svih ekskuzivnih radnji od par stotina kvadratičnih metara prostora, kao što je *Valentino*. Namrštila se, samo pomislivši na Vendinu i Šejnovu situaciju. Plašila se za Vendi – šta bi moglo da joj se desi ako se Šejn ne vrati, i jednako se bojala za to kakav će joj biti život ako se vrati.

Kada je prvi put upoznala Šejna sa Vendi pre mnogo godina na nekoj večeri u Los Angelesu, videla je Šejna verovatno isto onako kako ga je Vendi videla. Prvo je bila iznenađena kada je saznala da se Vendi udala. Vendi je bila direktna i malo muškobanjasta – nije se šminkala i obično je nosila plave farmerke i čizme, mušku košulju i gornji deo mornaričke uniforme. Viktori se pitala da li je Vendi namerno odbacila neka ženska obeležja da bi je shvatili ozbiljno u filmskom biznisu, ali je je shvatila da je Vendi bila zaista takva. Vendi joj je bila tako topla osoba i činilo joj se kao da se oduvek znaju i podsetila je Viktori na svoje najbolje drugarice iz detinjstva. Vendi je bila od onih žena koje druge žene smatraju lepom, a muškarci je skoro i ne primećuju i prve nedelje njihovog poznanstva, nika-da nije spomenula nikakvog muškarca u svom životu.

Viktori je bila šokirana kada se Vendi pojavila na večeri sa neodoljivim mladićem. Šejn je imao razbarušenu kosu i okruglo, andeosko lice. Nije bio naročito visok, ali za muškarca tako slatkog kao Šejn, to nije bilo bitno. Na prvi pogled, nije joj bilo jasno kako su njih dvoje uopšte par. Šejn se ponašao kao dečak koji nije izgledao dovoljno zreo za brak i izgledao kao muškarac koji nije ni morao da se trudi da sazri. Viktori je odmah postala sumnjičava – pitala se da Šejn nije možda gej i da se oženio sa Vendi iz koristiljublja. „Nisam znala da si se udala!” uzviknula je Viktori. gledajući čas u jedno, čas u drugo iznenađeno.

„Ja sam njena velika tajna”, reče Šejn, gledajući u Vendi sa obožavanjem u očima. „Pušta me iz kuće kad ona poželi.”

Vendi se ponosno nasmeja i Viktori se oseti kao idiot. Bila je toliko glupa da uopšte nije uzela u obzir treću mogućnost – da je Šejn jednostavno bio zaljubljen u Vendi. A zašto i ne bi bio? Ona je tada poznavala Vendi samo nekoliko nedelja, a već je i sama bila praktično zaljubljena u nju. Činjenica da je Šejn bio dovoljno pametan da uvidi kako Vendi divna bila je dovoljna da Viktori zavoli i njega.

Njegovo obožavanje Vendi nije dugo trajalo. Ako zanemarite njegov izgled, Šejn je bio kao jeftin srebrni tanjir koji, jednom kad potamni, zauvek gubi svoj sjaj. Uvek se ulizivao Vendinim prijateljima koji su bih filmske zvezde ili njene kolege. Vendi je crnčila na poslu, dok se Šejn bavio svojim hobijima – golfom, skijanjem, čak i skejtbordingom – a kad se radilo o izgledu, bio je kao devojka. Bila je kod Vendi nekoliko puta kada je Šejn

pokazivao stvari koje je upravo kupio u butiku Dolče Gabana ili Ralf Loren ili Prada, a jednom je izvukao cipele od aligatorove kože od Koul Hana koje su koštale hiljadu i po dolara. Vendi se samo nasmejala. Ona je smatrala smešnim to što Šejn ide u banje i na masaže i na manikir i pedikir. Čak je šatirao i vrhove svoje bodljikave kose. Takođe je imao i tretman botoksom – to čak ni Vendi, koja je žena, ni radila (nije joj ni bilo potrebno – nije imala bore, pošto je imala belu kožu koja nije mogla da pocrni). Pričao je i o tome da će ići kod jednog veoma cenjenog holivudskog estetskog hirurga da mu sredi očne kapke.

„Ven”, upita je Viktori pažljivo. „Zar te ne nervira to koliko Šejn troši tvoj novac?”

To je bilo na novogodišnje večere pre nekoliko godina. Vendi i Šejn su priredili žurku i bili je kasno i skoro svi gosti su već otišli. Šejn je otišao u krevet, a Vendi, Viktori i Niko su sedeli na njenom propalom kauču, još uvek pijući šampanjac i razgovarajući o svojim najdubljim osećanjima. „Nikad nisi bila udata, pa zato ne razumeš”, Vendi je rekla. „Brak je delje-nje. Želiš da druga osoba bude srećna. Ja nisam policajac i neću da uhodim Šejna i neću da on uhodi mene. Volim ga.”

Vendi je govorila tako strastveno, da Viktori nikada nije zaboravila taj trenutak. On ju je uvek podsećao na to da je Vendi tako dobra i velikodušna. Ona je tako brižna osoba, Viktori pomisli i pitala se kako ljudi postaju takvi. Ona je više bila zaokupljena onim što je pravedno i jednako i kad se radilo o vezama i muškarcima, ona je sve beležila. Eksperti kažu da ne bi trebalo, ali to je bilo jače od nje. Kad se sve svede, htela je da zna da je muškarac uložio jednaku količinu napora u vezu. Oni to obično nisu činili i to je razlog što nijedna njena veza nije potrajala ...

Zazvonio joj je mobilni. Uzela ga je i pogledala broj. Gospode. Zvala je Elen, peti put u jednom danu. „Zdravo Elen”, javila se nerado.

„Nećete verovati, ali Lin ipak želi da dođete do kancelarije.”

Viktori je prevrnula očima. „Okej”, reče oprezno. „Jeste li sigurni?”

„Ovoga puta smo sigurni”, reče Elen ubedljivo. Čula je neko šuškanje, a zatim se Lin Benet lično javi na telefon. „Zdravo mala, gde si?” upitao je. „Dolazi ovde u Sedamdeset drugu ulicu.”

„Biću tu za minut”, reče Viktori, trudeći se da prikrije bes u svome glasu.

Preninula je i rekla vozaču. „To je bila Elen”, rekla je Vendi. „Trebalo bi ipak da odemo u Sedamdeset devetu ulicu.”

Naslonila se na sedište. Mislim stvarno je preterao! Zašto čovek ne može da odluči nešto i da se drži te svoje odluke? Očigledno je posedovao dve zgrade okrenute leđima jedna ka drugoj, koje su se pružale duž celog bloka, od Sedamdeset druge ulice do Sedamdeset treće. On je živeo je na strani Sedamdeset treće ulice, dok su mu kancelarije bile na Sedamdeset i drugoj. Elen ju je zvala celo popodne, prvo da joj kaže da Lin želi da je ugosti u svojoj rezidenciji, zatim se predomislio i rekao da želi da se sretne sa njom u svojoj kancelariji. Zatim je, umesto toga, rekao da će se naći u muzeju Vitni. Sada se opet predomislio i želeo je da ona dođe do njegove kancelarije.

To nije bio veoma suptilan način da joj kaže kako je njegovo vreme mnogo vrednije od njenog, pomisli ona.

Auto se zaustavio i vozač je izašao napolje da bi joj otvorio vrata. Viktori je bila brža od njega i sama je izašla i stala na trotoar gledajući u zgradu koja se uzdizala pred njom. Bilo je to čudovišno zdanje, sagrađeno od belog mermera sa malim tornjevima koji su se uzdizali sa strane. Mogla se zakleti da je videla neko žensko lice na prozoru koje je *nekoga* sa nestrpljenjem iščekivalo.

A zatim je lice nestalo.

Za trenutak se dvoumila. Ovo će zaista biti gubljenje vremena. Nije čak ni poznavala Lina Beneta, a već joj se nije dopadao. „Pozovi Elen odmah i reci joj da si se predomislila”, neki glas u glavi ju je terao. „A šta će on da uradi? Da popizdi i uništi ti život?”

Zatim se teška kapija od kovanog gvožđa sa šiljcima na vrhu otvorila i krupan čovek u odelu i slušalicom u uvetu i malim mikrofonom ispred usta joj je prišao pretećim korakom osobe koje je previše nabildovana. Viktori se činilo da ovaj čovek hoda kao da se upravo uneredio u gaće.

„Ovde ste da se sastanete sa gospodinom Benetom?” pitao je.

„Da...”

„Pođite sa mnom”, reče

„Da li sve posetioce ovako dočekujete?” upitala ga je.

„Da, gospođo”, rekao je dok ju je pratio unutra.

„KAKO TO MISLIŠ, DA LI JE LEPA? Naravno da je lepa. Prelepa je”, rekao je Lin Benet, gledajući u Viktori dok je pričao telefonom. Sedeo je na braon radnoj stolici od antilopa, pušio cigaru i opušteno držao nogu na stolu kao da ima ceo dan na raspolaganju i kao da ona ne sedi tu i ne čeka ga. Kancelariju je dekorater uredio po nekoj svojoj zamisli bibiliteke klasičnog džentlmena, sa lamperijom, policama za knjige, persijskim tepihom i velikom emajliranom pepeljarom od Danhila. Viktori je bila neudobno smeštena na malu francusku stolicu prekrivenu materijalom sa leopardovim šarama. Pogledala ga je smelo.

Koliko će još morati da trpi ovu scenu? Ušla je u Linovu kancelariju pre barem tri minuta i on je još uvek bio na telefonu. Možda bi trebalo jednostavno da ustane i da ode.

„Evo je, sedi ovde”, Lin je rekao preko telefona. „Viktori Ford. Jeste”, klimnuo je glavom, namignuvši joj. „Modni kreator. Aha. Jeste, stvarno je lepa.” Lin je jednom rukom prekrivio slušalicu. „Tener Kol zna ko si ti i odobrava moj izbor. Evo ti je”, reče, pružajući joj slušalicu. „Javi mu se. Reci mu nešto lepo. Ne ide mu preterano dobro u ljubavi u zadnje vreme.”

Viktori je uzdahnula i ustala, uzimajući telefon u ruku. Ovo je tako detinjasto? Mrzela je kad to ljudi urade, kad te teraju da pričaš telefonom sa nekim koga ne poznaješ. Čak i ako su to filmske zvezde. „Zdravo”, rekla je.

„Nemoj da mu dozvoliš da te maltretira”, rekao je Tener Kol zavodnički.

„Neću”, rekla je gledajući u Lina. „A ako ne bude fin prema meni, moraću onda da se zabavljam sa tobom.” Lin je zgrabio telefon iz njene ruke i pravio se da je zgranut.

„Jes’ čuo to?” pitao je, osmehujući joj se. Viktori je primetila da su mu zubi veliki i blistavo beli. „Rekla je da bi možda trebalo da se zabavlja sa tobom. Očigledno ne zna kolika ti je piša.”

Viktori je uzdahnula i opet sela na stolicu. Namerno je gledala na sat, razmišljajući kako se Lin folira. To je malo patetično. Ali možda je samo nesiguran. Bilo je teško poverovati u to, ali je to bilo sasvim moguće. Nesigurnost je verovatno ona snaga koja ga je terala da zaradi milijardu dolara.

Pogledala je po kancelariji i uočila tri crteža od Aleksandra Keldersa, koji su vredni stotine hiljada dolara. Lin je verovatno isplanirao ovu celu scenu da bi je impresionirao, čak i to da priča telefonom sa svojim ortakom Tene-rom Kolom, kad se Elen pojavila.

Ona je prekrstila noge na drugu stranu. Ipak je osetio potrebu da se ne- kako potruđi, pomisli i iznenada joj ga je bilo žao.

„Okej, ortak, vidimo se sutra uveče. Igraju Jenkiji!" povikao je. Bila je sezona u bejzbolu. Lin, bez sumnje, ima privatnu ložu na stadionu Jenkija.

Samo se nadala da neće pričati o sportu celu noć.

„Kako si?" pitao je, kao da je konačno primetio da je ona tu. Ustao je od stola i prišao joj, uhvativši je za ruke i saginjući se da je poljubi u obraz. „Izgledaš fenomenalno", promrmljao je.

„Hvala", Viktori reče hladno.

„Ne, zaista to mislim", reče ne puštajući joj ruku. „Tako mi je drago da si pristala na ovo."

„Nema problema", reče Viktori ukočeno. Pitala se da li i njemu neprija-tno kao i njoj.

„Elen!" on najednom povika. „Je li auto dole?"

„Znate da jeste." Elenin glas je dolazio iza ugla.

„Da, ali je li ispred ulaza? Hoću da direktno iz zgrade uđem u auto. Neću da stojim na trotoaru i čekam Rupu."

„Reći ću mu da upravo silazite", reče Elen veselo.

„Rupu?" upita Viktori, pitajući se o čemu će pričati celo veče.

„Rupa ja moj vozač", objasnio je Lin. „Gospodin Rupa na kolovozu. Ako ima neka rupa u kolovozu, Rupa će je pogoditi. Jel' tako Elen?" reče, izlazeći iz kancelarije.

Viktori mu se nasmešila, pitajući se da li je ozbiljan ili se samo šali.

Elen je stajala pored stola pridržavajući crni kaput od kašmira dok ga je Lin oblačio. „Pićence?" upitao je.

„Evo ga ovde", reče Elen pokazujući flašu Kristal šampanjca na nje- nom stolu.

„Uvek imaju neko sranje od šampanjca u Vitniju", reče Lin, okrećući se Viktori da joj objasni. „Rekao sam im da uzmu barem Vuv, ali su stipse. Tako da sad nosim svoj šampanjac."

Elen ih je pratila do auta, noseći flašu šampanjca i dve čaše. Jedna žena nikad ne bi tražila od svoje sekretarice da radi tako nešto, pomisli Viktori, uputivši Linu prekoran pogled. Seo je na zadnje sedište i Elen mu dodade flašu. „Lepo se provedite deco”, rekla je.

Viktori ju je gledala i Elen nju pogleda i samo bespomoćno slegnu ramenima.

Viktori je bacila pogled na Lina koji je stručno skidao zlatnu foliju sa grlića flaše. Ona je razmišljala o tome ako će, ako ovo večer bude propast, barem naučiti Lina jednu lekciju.

TAJ LIN BENET JE TAKAV KRETEN, pomisli Niko, gledajući naslovnu stranu Njujork Posta.

Veliki naslov je glasio „Red Soksi su nepobedivi”, ali iznad glavnog naslova nalazila se slika Lina Beneta pored manjeg naslova „Milijarder u zavadi sa psima”, strana 3.

Nadam se da ga je neki pas ujeo, pomisli Niko okrećući stranu. Priča je, pak, malo razočarala. Članak je bio o tome kako je Lin Benet pokušavao da spreči da se školsko dvorište pored njegove kuće pretvori u igralište za pse posle šest sati popodne. Lin Benet se žalio na „nehigijenske uslove”, dok su vlasnici pasa iz komšiluka njega okarakterisali kao „siledžiju koji mrzi pse”. Niko je morala da se složi sa njima, pošto nema ničeg goreg od čoveka koji mrzi pse. Ona je znala Lina Beneta godinama i svaki put kad bi ga videla, imala je utisak da je on bio ona vrsta deteta koje bi šutnulo psa kad niko ne gleda. Razmišljanje o muškarcima i psima ju je navelo da pomisli na Kirbija i njegovog psa. I na ono šta je radila sa Kirbijem dva puta prošle nedelje. Obećala je sebi da neće razmišljati o Kirbiju kada je kod kuće sa Sejmurom, jer to nije bilo fer prema njemu. Tako da je sklopila novine i bacila ih na pod.

Bila je subota i bilo je deset sati ujutru. Niko je bila „u pećini” – teretani u podrumu njihove kuće koju je Sejmur napravio posebno za tu svrhu. Prostorija se nalazila jedan sprat ispod prizemlja u kome su bile kuhinja, bašta i boksovi za pse i prethodno je bila lavirint bez prozora u kome su bile

sobe za skladištenje raznih stvari. Sejmur je postavio podne obloge od sisala, i ugradio tuš kabinu i saunu i to je sve koštalo 150,000 dolara, ne računajući i najmoderniju opremu za vežbanje. Niko je upravo vežbala na jednoj od tih sprava, nešto što se zvalo trenažer za celo telo. Sprava je bila takva da je vežbač kaiševima vezan dok radi, tako da se_v Niko osećala kao da je deo nekog bizarnog naučnog eksperimenta. Sto je, pretpostavljala je, na neki način verovatno i istina.

Pogledala je na digitalni displej. Imala je još deset minuta. Gledala se u ogledalu koje je prekrivalo čitav zid. Disala je ubrzano i teško i mrštila se trudeći se da se koncentriše. Možeš ti to, hrabrila je sebe. Samo još devet minuta. A posle toga će biti osam, i tako dalje, sve do kraja. Mrzela je da trenira, ali je morala. Ne samo zbog Sejmura. To joj je bukvalno bio deo posla. Viktor Metrik je uveo pravilo da svi direktori moraju ne samo da budu jaki na radnom mestu, već i na terenu. Dva puta godišnje organizovao je avanture u prirodi za svoje direktore, koje su se sastojale na primer od splavarenja na brzim rekama, iskakanja iz aviona (slabići su mogli da skaču sa instruktorom privezanim na leđima) i mauntin bajking u Juti. Bračni drugovi su dobrodošli, ali ne i obavezni, a ipak, Sejmur ju je ovek pratio i uvek se isticao. „Nema šanse da bilo ko ima vremena da se sprema za ove pojedinačne sportove”, rekao je Sejmur. „Zato moraš uvek da budeš spremna. Sve dok si fizički spremna, moći ćeš da se takmičiš.” I zbog toga joj je sagradio teretanu.

Njen telefon je odjednom zazvonio. Visio je na maloj kuki na bočnoj strani ove sprave za mučenje i, za trenutak, ona je nervozno gledala u njega. U normalnim uslovima, ostavila bi telefon na spratu, naročito subotom. Ali pošto je sad imala nešto sa Kirbijem (nije se usuđivala da sebi prizna da je imala vezu), nije htela da rizikuje. Rekla je Kirbiju da nikako ne sme da je zove uveče ili za vikend, ali Kirbi je bio od onih tipova koji bi odjednom osetili strast i zaboravili bi na pravila. Pogledala je broj. Zvala je Vendi.

„Zdravo”, rekla je, odvezujući se od mašine.

„Viktori se zabavlja sa Linom Benetom”, rekla je Vendi sa mešavinom užasa i divljenja. „Sve je u novinama.”

„Znam da je imala jedan sastanak sa njim..”

„Išla je sa njim na bezbol utakmicu u subotu uveče”, rekla je Vendi zgrožena. „O, Bože. Nadam se da neće završiti kao Sara Ketrin. I Sara Ketrin je isto izlazila sa njim.”

Niko je obrisala znoj sa zadnjeg dela vrata. Zašto je Vendi, pobogu, odjednom razmišljala o Sari Ketrin? Pogotovu što niko ništa nije čuo o njoj već tri godine. „Ni meni se Lin Benet ne dopada preterano, ali Vik uopšte nije kao Sara Ketrin”, rekla je Niko. „Viktori ima pravi posao. I istinski talenat.” Vendi se nalazila, pomislila je, u onom užasnom stanju u koje žene upadnu kad im se život raspada i one pretpostavljaju da se i tuđi životi raspadaju. „Hoćeš na ručak?”, pitala je, znajući da ne bi trebalo, već da mora da radi umesto toga.

„Ne bi trebalo”, rekla je Vendi.

„Ni ja ne bih smela”, rekla je Niko. „*Da Silvano* u jedan? Zvaću Viktori.”

Prekinula je vezu i uzela *Post*, listajući brzo stranice. Evo ih, na strani šest – fotografija Viktori i Lina Beneta, preko četvrtine strane. Oboje nose bejzbol kape Jenkija. Viktori je stajala i navijala, a Lin, koji je imao duguljasto lice koje je ličilo, Niki je to mislila, na septoletu za grlo, sa trijumfalno podignutom pesnicom.

Pa, pomisli Niko. Očigledno nisu imali pojma da će Jenkiji izgubiti.

Odnela je novine do benč klupe i sela je na kraj, odaljivši novine od lica da bi pročitala naslov. Njen vid je popuštao – to je bila neizbežna realnost nakon četrdesetog rođendana – i jedva je uspela da pročita reči: „Meč ljubavi”, i ispod toga „Jenkiji su možda izgubili, ali to izgleda ne smeta milijarderu Linu Benetu i modnoj kreatorki Viktori Ford. Njih dvoje viđaju zajedno po celom Menhetnu...”

Kako se ovo dogodilo? Poslednji put se čula sa Viktori u petak ujutru i rekla je da se sjajno provela sa Linom Benetom, ali ne na romantičan način. U stvari, rekla je, sumnjala je da će se uopšte opet čuti sa njim. Niko je proučila fotografiju pažljivije. Viktori je definitivno izgledala kao da se dobro provodi. Niko je odmahнула glavom, misleći kako je prijatelji neprestano oduševljavaju i šokiraju.

DESILO SE DA SE UN BENET ZAUUBIO u Viktori i ona se zaljubila u njega.

Okej, „zaljubila” je možda prejaka reč, pomisli Viktori. Ali to je bilo nešto kao početak „zaljublivanja”. Toplo, nejasno osećanje koje imate prema muškarcu kada iznenada otkrijete da vam se dopada, da je okej i čak i bolje od okej, da je verovatno izuzetan. Neko osećanje nalik Božiću. Prijatno i mekano unutra, a lepo i sjajno spolja.

„Biću tu dole. Ako ti bilo šta treba siđi do mene. Ili zovi Roberta”, rekao je Lin. Robert je bio batler, jedan od petoro članova osoblja koje je živelo u kući i koje su činili još dva telohranitelja, sobarica i kuvar. Nagnuo se ka njoj da je poljubi. Ona je podigla lice i pomazila ga po licu i vratu, osećajući pod rukom sveže obrijanu kožu. „Moram da obavim par poziva”, promrmljala je. „Tako da nemoj da brineš za mene.”

„Znam da ne moram”, reče, ljubeći je mnogo strastvenije, tako da je ponovo pala na krevet. Posle jednog minuta ga je odgurnula. „Nemoj da zakasniš. Zbog Džordža”, rekla je.

„Baš me briga. Taj skot može da čeka. To je, i onako, moj teren.” Sledeće sekunde je skočio. On je bio frik po pitanju obaveza, baš kao i ona, pomislila je; mrzeo je kad ne uradi ono što obeća. „Vidimo se za sat vremena.”

„Lepo se provedi”, reče ona. Lin, primetila je, izgleda tako sladak jutros, obučen u belu trenerku i teniske patike. Krenuo je da igra skvoš sa još jednim milijarderom, Džordžom Pekstonom, na terenu za skvoš koji je izgleda bio smešten negde u zadnjem delu kuće. Mahnula je, osećajući se kao žena koja maše suprugom koji kreće na posao.

Opet se ušuškala pod pokrivače i pogledala oko sebe. Nameravala je da ustane za minut. Ali Gospode, kako je krevet Lina Beneta bio udoban. Posteljina je bila tako mekana, a iza leđa su joj bila tri ogromna jastuka koja su bila tako mekana, kao da toneš u oblak. Caršav i jorgan su bili beli, naravno, tepih je bio beo, teške svilene draperije su bele i nameštaj je bio Bidermajer – pravi Bidermajer, koji se može naći u Evropi ili na aukciji kod Sotebija – za razliku od imitacija Bidermajera koje su se mogle naći u antikvarnicama u Vilidžu. Samo je Bidermajer vredeo pola miliona dolara. Ali ova posteljina!

Zašto su samo bogataši imali ovakvu posteljinu? Ona je obišla najeskluzivnije radnje koje prodaju posteljinu na Medison aveniji – Pratezi – i platila hiljadu dolara za jedan komplet posteljine (ustvari, pet stotina, pošto su bile na popustu od pedeset posto) i nije ni upola mekana kao ova. Razlika između njene i Linove posteljine je kao razlika između milionera i milijardera, pomislila je, i podsetnik na činjenicu da, ma koliko misliš da si uspešan, uvek postoji neko ko ima više.

Ali, koga je bilo briga za to, pomisli ona. Lin tehnički ima više novca, ali ona je bila svetska žena, koja je izgradila sebi ime i imala svoj posao i svoj zanimljivi život. Nije joj bio potreban Lin, niti njegov novac ni posteljina, što se toga tiče. Ali, baš zbog toga je bilo zabavno sa njim. On je bio kreten, ali zabavan kreten. I puštajući glavu da utone među jastuke, razmišljala je o događajima u proteklih par dana.

Počela je da se svađa sa Linom od kad je auto krenuo u prvu noć koja je mogla da se pretvori u skoro katastrofalan prvi sastanak. „Da li misliš da je zaista neophodno da ti asistentkinja (namerno je izbegla reč „sekretarica“) nosi šampanjac do auta?“ pitala je.

„Zašto bi joj to bilo teško?“ pitao je otvarajući flašu. „Ona je najbolje plaćena sekretarica u Njujorki i obožava me.“

„Samo zato što mora. I zašto ti ona ugovara sastanke? Zašto ti lično ne zoveš? Viktori je znala da je nepristojna, ali nije je bilo briga. On je pustio da ona sedi i čeka dok je pričao sa Tenerom Kolom, a to je bilo još nepristojnije.“

„Pa...“, reče Lin sipajući šampanjac u čašu koja je stajala u drvenom držaču za čaše na sredini zadnjeg sedišta, „minut mog vremena vredi oko pet hiljada dolara. Ne kažem da ti nisi vredna toga, ali, ako bih te ja pozvao, a ti me odbila, to bi me koštalo skoro dvadeset hiljada dolara.“

„Sigurno ti *toliko* možeš sebi da priuštiš“, rekla je prezrivo.

„Ne radi se o tome šta mogu sebi da priuštim, nego šta želim sebi da priuštim“, rekao je uz osmeh. Ona mu se osmehnu cinično. Lin je bio privlačan, ali je imao osmeh kao ajkula.

„Nikada nisam čula tako patetičan izgovor za izbegavanje odbijanja“, rekla je. Odlučila je da se pojavi u Vitniju sa njim, a zatim da ode pravo kući. Nije mogao da je natera da ode sa njim na večeru.

„Ali nisam bio odbijen“, rekao je.

„Tek ćeš biti.”

„Jesi li stvarno ljuta što te je Elen zvala na sastanak?” upitao je. Barem je imao pristojnosti da izgleda zbunjen.

„Ne”, rekla je. „Ljuta sam zato što si me naterao da čekam dok si ti razgovarao sa Tenerom Kolom.”

„Znači, ti očekuješ da ja skočim sa telefona svki put kad ti uđeš?”

„Da”, rekla je. „Osim ako i ja ne telefoniram i u tom slučaju je okej.”

Pogledala ga je pitajući se kako će ovo da podnese. Da li će je izbaciti iz kola? Ako je bude izbacio, neće se ljutiti. Ah on je izgleda uopšte nije shvatao ozbiljno. Telefon mu je iznenada zazvonio i on ga podiže, gledajući ko zove. „Znači, nećeš mi dozvoliti da se javim predsedniku Brazila?” pitao je.

Ona se nasmeja hladno. „Kad si sa mnom, predsednik Brazila može da sačeka.”

„Biće kako ti kažeš”, rekao je i odbio poziv.

Za trenutak su se vozili u tvrdoglavoj tišini. Nije ga čak ni poznavala, pa zašto su se onda svađali kao da su u vezi? Počela je da oseća grizu saves-ti. Uopšte nije ličilo na nju da se ponaša kao takva kučka. Muškarci kao Lin Benet su izazivali ono najgore u ženama.

„Da li je to stvarno bio predsednik Brazila?” pitala je.

„Ne, nego Elen”, rekao je i počeo da se smeje. „Jedan nula za mene.”

Ugrizla se za usnu, pokušavajući da se ne nasmeje. „Za sad”, rekla je.

„Ustvari, jedan nula za tebe. Zato što je to stvarno bio predsednik Bra-zila.”

O, Bože. On je lud, pomisli ona.

Auto je skenuo na Medison aveniju. Ispred muzeja Vitni bila je gomila automobila i Lin je iznenada postao opsednut time da Rupa stane tačno pred ulaz. „Stani tamo Rupo!” vikao je ohrabrivački.

„Pokušavam gospodine Benet. Ali ispred nas je limuzina..”

„Jebeš limuzinu!” uzviknuo je Lin. „To je limuzina onog starog Šajne-ra. Ja ga zovem Seronja”, rekao je Viktori. „Kad sam počinjao sa poslom, rekao mi je da nikada neću ništa zaraditi. Uvek ga podsećam na to. Ako se Seronjina limuzina ne pomeri za pet sekundi, udari je Rupo.”

„Ali onda će doći policija. A to će nam oduzeti još više vremena”, progundao je Rupa.

„Pa šta. Ti umeš da izađeš na kraj sa policijom...” reče Lin.

Viktori je svega bilo dosta. „Hoćeš li prestati sa tim?” rekla je, okrećući se Linu. „Ponašаш se kao potpuni luđak. Kako te nije sramota? Ako ne možeš da prepešačiš dva metra do ivičnjaka, imaš ozbiljnih problema u glavi.”

Lina ovo uopšte nije pogodilo. „Čuješ li ovo Rupo?” pitao je, tapšući vozača po ramenu. „Tek smo deset minuta zajedno, ali me ona već poznaje. Hajde”, rekao je, uzimajući Viktori za ruku. „Znam da će mi biti zabavno sa tobom.”

Ona je složila grimasu. Lin Benet je očito bio čovek koga nije lako uvrediti. Počinjao je da joj se malčice sviđa.

Što je bilo dobro, jer čak i da je želela tada da pobegne od njega, nije mogla. Čim su izašli iz auta, okružili su ih foto reporteri. Vitni bienale je bila najveća prezentacija male grupe izuzetnih umetnika koju je birao Komitet bienala. Bio je to jedan od najvažnijih i najkontroverznijih umetničkih događaja u zemlji, ali je Viktori uvek zaboravljala da je i izuzetno posećen. Svako će pretpostaviti da su ona i Lin ne samo zajedno, već da se zabavljaju duže vreme. Pojavljivanje na Vitni bienalu je nešto što jedan par uradi kad želi da obznani javnosti svoju vezu.

I tu je bio Lin, držao je za ruku pred fotografima, kao da su ljubavnici. Nije joj smetalo da bude viđena sa njim, ali nije želela da ljudi pomisle da spava sa njim. Pokušala je da nežno izvuče svoju ruku iz njegove, ali ju je on samo stegao jače.

„Da li si ikada razmišljao o tome da možda boluješ od poremećaja deficita pažnje?” pitala je, misleći na njegovo ponašanje u kolima.

„Šta god ti misliš”, rekao je, pogledavši je bez reakcije na njen prethodni komentar. „Hajdemo mala”, rekao je vukući je za ruku. „Ako ti je dovoljno paparacija, hajdemo unutra.” Kao kad je bila devojčica!

Čak iako je ona nosila visoke štikle, on je bio barem petnaest santimetara viši od nje, tako da nije mogla da protestuje fizičkom snagom. To je dodalo još poen njegovoj strani njihove tabele nadmetanja. Zatim je ona

poentirala u delu muzeja sa izloženim vaginama, ali je zadala pobedonosni potez, pomisli samozadovoljno, u Siprijaniju

„OGROMNE VAGINE U VITNIJU?” Vendi je pitala. Nije baš bila šokirana – ustvari, sada ništa nije moglo da je šokira, ali joj je bilo teško da se koncentriše na razgovor. Tog jutra je Šejn pozvao i pitao je da li može da povede decu da posete njegove roditelje koji su živeli u Aper Vest Sajdu. Bilo joj je muka od pomisli da će Šejn da se zabavlja sa decom i svojim roditeljima bez nje.

Sedela je za ugaonim prednjim stolom u popularnom restoranu Da Silvano sa Niko i Viktori. Restoran je bio prepun i vrata su se stalno otvarala dok su ljudi uzaludno ulazili unutra da bi čuli da nema slobodnih stolova, zbog čega je hladan vazduh strujao preko zadnjeg dela njenog vrata. Ona je stalno nameštala svoj šal od kôzije dlake, ali on nije hteo da stoji uspravno. Ovi šalovi su očigledno izašli iz mode, ali to je bilo najbolje što je pronašla da bi izgledala dobro u nedelju.

Nagnula se napred, da bi izgledala zainteresovano za razgovor. Da li je Šejn rekao svojim roditeljima? Da li će pričati o njoj? Šejnova majka je nikada nije volela. Verovatno je govorila Šejnu kako je njegova žena loša majka...

„Ti umetnici svake godine pokušavaju da urade nešto šokantno”, pričala je Niko. „Pre nekoliko godina su pustili film o momku koji je ofarban u plavo i igra se sa svojim penisom.”

„Ove godine su to bile ogromne vagine sa plastičnim lutkama koje su štrčale iz njih”, rekla je Viktori umaćući štapić od testa u malu zdelu sa maslinovim uljem.

„Što i nije bilo baš dobro realizovano”, rekla je Niko.

„Jesi li ih videla?” pitala je Vendi.

„Morala sam”, rekla je Niko. „Biće u decembarskom broju časopisa.” Vendi je klimnula glavom, osećajući se izostavljenom iz ovog razgovora. Ona je samo snimala filmove i brinula se o svojoj porodici. Nije imala

dodira sa kulturom, nije imala život van tog svog malog splava egzistencije, a ona je na njega trošila poslednji atom energije da bi ga održala na površini. Pogledala je Viktori koja je izgledala kao da joj je dvadeset i pet godina. Bile su vršnjakinje, ali je Viktori i dalje išla svuda gde je htela i radila sve – još uvek je izlazila na sastanke. Vendi je odjednom shvatila da nije bila na sastanku petnaest godina. Od te pomisli postade joj još više muka. Šta bi bilo da opet mora da počne da izlazi za muškarcima? Ne bi imala pojma šta da radi...

Viktori reče: „Umetnica, mlada žena iz Bruklina, upravo se porodila i bila je užasnuta tim iskustvom. Rekla je da je niko nikad nije pripremio na to što je doživela.”

„Molim te”, rekla je Vendi ravnodušno. „Zašto se žene koje se porode ponašaju kao da to nikad niko pre njih nije radio.”

„Mislim da je samo reagovala na činjenicu da su žene te koje moraju da rađaju decu”, reče Niko.

„Bilo kako bilo, Lin je potpuno pošizeo”, Viktori je nastavila. „Rekao je da će povratiti.”

„I to je čovek sa kojim se ti zabavljaš?” pitala je Vendi.

„Ven, stvarno su grozne”, reče Viktori. „Ne njihova tema, već način na koji su urađene. Bilo kako bilo, ja sam odlučila da se malo našalim sa njim, da mu vratim za to što je bio takav kreten. Ubedila sam ga da će skulpture vagine jednoga dana biti jednako važne kao Venera iz Vilendorfa – praiistorijska statua plodnosti – i on mi je stvarno poverovao. Kupio je statu u vagine za dvadeset hiljada dolara.” Sedela je opuštено prisećajući se trenutka u Vitniju kada je povukla u stranu Lina, koji je gundao kao školarac o tome „u kakvom stanju se nalazi Amerika danas”. „Znaš li da će ove skulpture jednoga dana stajati u muzeju”, rekla je. „Niko u početku nije ozbiljno shvatao konzerve za supu Endija Vorhola.”

„Ti si luda”, rekao joj je.

„Možda sam luda, ali Brendon Vinters nije.” Brendon Vinters je bio kurator muzeja Vitni, koga je Viktori poznavala i sa kojim je namerno razgovarala pred Linom. „Zar nisi čuo šta Brendon kaže?” pitala je. „Muzej savremene umetnosti iz Čikaga je veoma zainteresovan, kao i dva muzeja iz Nemačke. Brendon je rekao da su poredili skulpture vagine sa Venerom iz Vilendorfa...”

Brandon nije rekao tako nešto, ali bilo je to u stilu šašavih gluposti koje on obično govori.

„Venera koja?” pitao je Lin.

Pogledala ga je kao da je zbunjena. „Venera iz Vilendorfa. Bože, Line, čovek tako zainteresovan za umetnost kao ti... Morao si da čuješ za nju. Naravno, stara je samo dvadeset pet hiljada godina, pa možda nisi čuo ”

A onda je Lin dobio neki čudan izraz lica i zaputio se pravo ka gomili gostiju koji su bili okupljeni ispred skulptura vagine. Rekao je nekoliko reči Brendonu Vintersu, koji je odjednom delovao iznenađeno, oduševljeno i ulagivački. Lin mu je dao svoju vizitku.

„Pa?”, rekla je.

Uzeo ju je za ruku i odveo u stranu ponašajući se zaverenički. „Kupio sam jednu”, rekao je.

„Koliko je koštala?”

„Dvadeset hiljada dolara.”

To je, pomisli ona zadovoljno, ista suma novca koju bi izgubio da se potrudio da je pozove sam i da ga je ona odbila. Odlučila je da ipak ode sa njim na večeru, ako ni zbog čega, a ono zbog još nekih trikova koje može da isproba na njemu.

Sedeli su za romantičnim stolom kod Siprijanija. Lin je najpre naručio flašu Kristala, koga je pio kao da je voda. Ona je ozbiljno počela da razmišlja da on boluje od poremećaja deficita pažnje, pošto nikako nije mogao da sedi miran – stalno je ustajao i pričao sa ljudima za drugim stolovima. Nije mu ništa rekla povodom toga, jer je jedini način da muškarac shvati da se ponaša loše taj da mu vi uradite to isto. Kada se po treći put vratio za sto, ona je ustala i otišla do bara. Tamo su bili muškarac i žena koje je poznavala, i ona je naručila svoje pivo od đumbira i ne žureći se, razgovarala sa njima o uređenju njihovog stana. Zatim se vratila za sto.

„Bila si dugo odsutna”, reče Lin osećajući se neprijatno.

„Videla sam neke važne ljude koje poznajem”. Slegnula je ramenima.

Došao je konobar da primi narudžbine. „Ja ću uzeti sto grama beluga kavijara”, rekla je prijatnim glasom, kao da je to savršeno uobičajeno. Lin je pokušao da ne izgleda ljut, pošto je milijarder, ali je mogla da primeti da je malo popizdeo. „Većini ljudi je dovoljno trideset grama”, rekao je formalno.

„Ja nisam većina ljudi”, rekla je. „A uostalom, gladna sam.” Zatim je naručila jastoga i čokoladni sufle za dezert. Navela ga je da priča o svom detinjstvu – kako ih je otac napustio kad mu je bilo četrnaest godina i kako je imao dva mlađa brata i kako je morao da radi u prodavnici delikatesa, gde je slagao za godine da bi mu dali posao – i svideo joj se još malo više. Ispod tog njegovog smešnog foliranja, Viktori je osetila da se krije verovatno dobar čovek. Nažalost, on je smatrao da mora da se ponaša kao kreten sve vreme.

Kada je došao dezert, ona je ustala i otišla do toaleta. Ona jeste otišla tamo, ali je pre toga našla konobara i dala mu svoju crnu Ameriken Ekspres karticu, sa instrukcijom da večeru ona plaća. Planirala je da plati večeru od samog početka, ali ako ćete to da uradite, onda ne čekate da dođe konobar sa računom. To uradite pre nego što konobar dođe, uglađeno i u tajnosti. Tako neće biti raspravljanja oko toga ko će platiti.

Izašla je iz toaleta i potpisala račun. Iznosio je preko hiljadu dolara, ali je nije bilo briga. Njen posao je možda u krizi, ali Lin to ne mora da zna. I pored toga, račun je vredan Linovog izraza lica kad bude saznao da ga je ona već platila.

Vratila se za sto i strpljivo ćaskala o raznim zajedničkim poznanicima. Možda je to bilo nezrelo sa njene strane, ali plaćanje računa je stavlja u poziciju kontrole i čak i ako to većina žena nije sasvim razumela, za biznismene kao što je Lin, to je bio osnovni gest kontrole. A otkrila je da, onog trenutka kad je ona preuzela vlast, Linovo ponašanje je uopšte više nije brinulo.

„Možemo li da dobijemo račun, molim vas”, rekao je Lin, pokretom ruke.

Viktori je uredno savila salvetu i nasmešila se, gledajući kako konobar prilazi stolu gledajući u nju, pa u Lina sa zabrinutim izrazom lica. Kada je došao do Lina, savio se ka njemu i promrmljao: „Račun je već plaćen.”

„Stvarno? Ko ga je platio?” Lin je zahtevao da zna, gledajući po restoranu sa izrazom besa i neverice.

„Želim da znam ko je platio moj račun!” I zapravo je izgledao kao da je spreman nekog da prebije.

Konobar, koji je navikao na ove temperamentne ispade svoje moćne klijentele, skupio je dlanove i napravio naklon glavom rekavši „Mlada dama, gospođica Ford.”

„Ko?” rekao je Lin, još uvek gledajući po restoranu kao da je zaboravio da je upravo večerao sa njom. Onda mu je sinulo. „O!” rekao je.

Nasmešio se i uzdahnuo duboko. Ona je konačno uspela da ga učutka.

Nije mogao da progovori sledećih nekoliko minuta, dok su oblačili ka-pute i silazili niz stepenice. Kad su izašli napolje, rekao je ljutito: „Nisi to morala da uradiš, znaš?”

„Ja ne moram da uradim ništa”, rekla je. „Ja radim ono što hoću.”

„Hteo sam da te pozovem kod mene na piće, ali pretpostavljam da ovo znači da imaš druge planove.”

Bože, kakvo je on dete, pomislila je. „Nemam druge planove”, rekla je, ljuta zbog njegovih pogrešnih zaključaka. „Ali moram da idem. Laku noć Lin”, rekla je ispruživši ruku. „Drago mi je bilo da te vidim.”

„I meni”, progundao je on, dok je išao ka kolima. Rupa je stajao pored držeći vrata otvorena, gledajući je radoznalo.

Podigla je ruku i pozvala taksi. Pa, saznala je sve što je htela da zna o njemu, pomisli, ulazeći u taksi. Bilo je zabavnih trenutaka sa njim, ali na kraju krajeva, on nije džentlmen. Nije sačekao da ona uđe u taksi i nije se čak ni zahvalio na večeri. Možda je bio suviše lišen snage kao muškarac da bi je otpratio do taksija, ali pravi muškarac nikada ne zaboravlja manire. Da li je njegov ego stvarno bio tako osetljiv? Nije imalo nikakvog smisla. Pre nekoliko godina, Lin Benet je kupovao kompanije i nemilosrdno ih rastavljao na delove. Verovatno iz zlobe, sada je shvatila. A mali glas u glavi joj reče da se igra sa vatrom.

Ali ona se iznenada sedi njegovog izraza lica kada je rekao da je hteo da je pozove kod sebe na piće. Za trenutak je izgledao pobeđen, kao da je još jednom shvatio kako je besmisleno ići na sastanke u Njujorku i kako je bilo beskorisno čak i pokušavati. I na trenutak se oseti tužnom.

Nije još puno razmišljala o tome, misleći da je to kraj i da je nikada više neće pozvati.

„Ma naravno da je hteo da te pozove ponovo”, prekinula je Niko. „Morao je da te pozove.”

Zaista je pozvao, nastavi Viktori sa pričom, naginjući se ka stolu, da je neko ne bi slučajno čuo. U pola osam u subotu ujutru. Do tad, bila je skoro potpuno zaboravila na njega. Svi u Njujorku su imali čudne sastanke i znala je, ako ga ikada slučajno sretne, oboje će se pretvarati kao da se ništa nije desilo. Ali Lin nije bio spreman da se preda. „Halo?” rekla je dremljivo, misleći da je, pošto je ovako rano, sigurno zove Vendi.

„Želim da znaš da potencijalno gubim dvadeset hiljada dolara sada pošto te lično zovem”, rekao je Lin.

Ona se nasmeja iako je sebi govorila da se ne smeje, iznenađena što joj je zaista drago da se čuje sa njim. „Zaista?” pitala je. „Znači i vikendom zarađuješ pet hiljada dolara za minut. Šta si ti, telefonska kompanija?”

„Kamo njihove lepe sreće. Ja sam bogatiji od telefonske kompanije”, rekao je šarmantno.

„Za slučaj da zaboravim...”

„U svakom slučaju, dobro sam plaćen. Čak i ako me ti odbiješ”, reče. „Sećaš se one odvratne skulpture koju si me nagovorila da kupim? Samo hoću da znaš da si bila u pravu. Prodao sam je onom muzeju u Čikagu za četrdeset hiljada. Tako da imaš pravo da mi oduzmeš dvadeset hiljada dolara mog vremena. Što znači da imaš još devedeset i dve sekunde...”

„Šta imaš na umu?” pitala je.

„Utakmicu Jenkija protiv Red Soksa. Poslednja u seriji američke lige. Večeras u sedam.

„Važi”, rekla je.

Mislila je da on ne može biti tako grozan, ne samo zbog toga što želi da je opet vidi, već zato što što je zaista voljan da promeni svoje ponašanje.

Naravno, Lin Benet će uvek ostati kreten, ali to večer, krenuvši na bejzbol utakmicu, bio je pažljiv kreten. Već je bio u autu kad je Rupa stigao, što znači da je pristao da ode u centar grada kolima po nju. A zatim su išli kolima nazad do heliodroma na 1st Riveru.

„Ja znam da si bogat”, reče Viktori dok su išli do srebrnog helikoptera koji se nalazio na uzletištu. „Ali, zar ne misliš na je malo preterano da idemo helikopterom u Bronks?”

„Mislim”, rekao je pomažući joj da se popne, „samo što utakmica nije u Bronksu nego u Bostonu.”

O”, reče Viktori. I iz nepoznatih razloga koji su stari koliko i naša dva pola, veće je od tog trenutka teklo sasvim divno.

PA, REČE NIKO U SEBI, navlačeći rukavice. Šta sad da radi?

Hladan povetarac oštar kao nož, kao bičem je šibao Šestu aveniju ispred restorana. Nestrpljivo je pogledala na sat, videvši da je tek pola tri. Njena ćerka, Katrina, će biti u štalama barem do četiri sata gde će trenirati za takmičenje, koje je organizovao Sejmur. U stvari, Sejmur je sad verovatno u štalama, zajedno sa ostalim roditeljima koji gledaju svoju decu kako jašu konje i ponije. Ova misteriozna ljubav prema konjima, koja je bila zajednička Sejmuru i Ketrin, je nešto za šta ona, kako je ona davno priznala, uopšte nije zainteresovana. Čak i dok je bila dete, nikad nije razumela te devojčice kojima su konji hobi i koje su dolazile u školu prljave kose, smrdedeći na štalu. Naravno, Katrina, koja je trenirala pet puta nedeljno u štalama u Čelsi Pirsu (što je koštalo 250 dolara na sat) nije smrdela – ona se tuširala svako jutro i čak je išla kod frizera i manikira jednom mesečno u salon u *Bergdorf Goodman*.. Ali kad su Katrina i Sejmur počeli da razgovaraju o konjima, nije mogla da joj to zabrani, jer je bila opčinjena time.

Poenta je u tome da u sledećih sat i po najmanje ni Sejmur ni Katrina neće razmišljati o tome gde je ona.

Ili šta radi.

Ponovo je bacila pogled na sat, a srce joj je lupalo, da li od hladnoće ili od uzbuđenja, nije znala. Da li se usuđuje da to uradi? Čak i ako to uradi, niko neće znati. Reći će da ide u kancelariju i zatim će stvarno otići. Ovo uopšte nije sumnjivo. Često je radila za vikend. I Vendi je upravo otišla na jedan neplanirani sastanak sa nekim scenaristom, a Viktori je rekla da ide u svoj studio da crta.

Ako misli da to učini, bolje bi bilo da to učini što pre.

Ušla je u taksi, okrećući glavu da vidi da li je neko možda gleda. Ali sada se ponaša paranoično. Nije bilo ništa sumnjivo u tome što ulazi u taksi sama. Ovih dana je ispred Da Silvana uvek bilo paparacija i oni su napravili

nekoliko fotki nje i Viktori kad su izlazile. Ali sada su je ignorisali, sedeći kao svrake na klupi ispred restorana.

Rekla je adresu vozaču. Ako Kirbi nije kod kuće, jednostavno će nastaviti ka kancelariji.

Izvadila je mobilni telefon iz torbe i pogledala ga. Možda je bolje da ga uopšte ne zove. Postajala je sve više neustrašiva, kršila je sebi data obećanja u svakoj prilici. Nakon prvog incidenta, rekla je sebi da to nikada više neće uraditi. Ali nakon dva dana, pozvala ga je i opet otišla do njegovog stana, gde su to opet uradili. Dva puta za jedno popodne. Drugi put je bio odlučujući. Da su imali seks samo jednom, mogla bi da pobegne i da se nikad ne vrati. Ali, taj drugi put, telo joj je bilo gladno za dobrim seksom i ona je svršila još jače – jače nego ikada u životu. I posle tog puta, bez obzira na to koliko se trudila da se kontroliše, njeno telo kao da je imalo sopstvenu volju. Pronalazilo je načine da opet dođe do Kirbija i dobije još.

Sve vreme dok je Viktori pričala o Linu za ručkom, ona nije mogla da misli ni o čemu drugom osim o tome da ode u toalet i pozove Kirbija. Jedino što ju je sprečavalo u tome je pretpostavka da Kirbi verovatno nije kod kuće. Bio je suviše zgodan mladić i bila je subota popodne. Verovatno je izašao sa prijateljima, a možda čak i sa devojkom. Kirbi se kleo da nema devojkicu i da nije zainteresovan za devojke, ali ona mu i nije baš verovala. „Hej, ja ne varam, znaš. Volim da obrađujem samo jednu ženu”, uporno je tvrdio.

Ona je malo ustuknula od ovoga što je čula, činjenice da je on nju smatrao za nešto što „obrađuje”. To je bilo tako grubo i bezosećajno. Ali bilo je seksi.

Nestrpljivo je okrenula njegov broj.

Telefon je zvonio tri puta i on se javio. Po buci koja je dolazila iz pozadine, mogla je zaključiti da nije kod kuće. „Hej”, rekao je malo iznenađen. „Hej. Pa subota je.”

„Znam”, rekla je. „Imam malu pauzu i mislila sam da možemo da se nađemo. Ali, izgleda da si zauzet.”

„Nisam”, brzo je odgovorio. „Mislim, jesam. Na branču sam...” „Nema veze”, rekla je pokušavajući da skrije razočaranje. „Videćemo se ove nedelje.”

„Sačekaj”, rekao je tiho. Čuo se smeh i zvuk posuđa, a zatim tišina „Je-
si li tu?” upita Kirbi.

„Halo?” rekla je.

„U kupatilu sam. Gde si ti?”

„Krenula sam ka tvom delu grada.”

„Kul”, rekao je. Pa dobro, šta mu sad to znači, pitala se nestrpljivo. Je li to značilo da će se videti ili ne? Kirbi je uvek bio tako neodređen, kao da nikad nije shvatio ideju da se jezik može koristiti za prenošenje konkretnih informacija. „Hoćemo li se videti ili ne?” pitala je nestrpljivo.

„Aha, naravno. Što da ne?” rekao je Kirbi. „Mislim, ne odmah. Naručio sam jaja Benedikt i čekam da mi ih donesu.”

Zamalo da mu istakne da bi mu sat koji provede sa njom trebalo da bude važniji od jaja, ali nije. „Pa, šta ćemo da radimo?”

„Zašto ne dođeš ovde, da bih ja mogao da pojedem jaja i onda ćemo otići kod mene.”

Zamislila je sebe kako sedi u tom restorančiću i gleda Kirbija kako jede jaja, dok njegovi prijatelji bulje u nju i pitaju se koji će đavo ona tu i šta Kirbi radi sa ženom koja izgleda skoro dovoljno stara da bi mu bila majka. „Kirbi, znaš da ne mogu to da uradim”, rekla je, zvučeći čak i sebi, malo očajna. Pitala se kako mladi ljudi uopšte uspeju da se organizuju.

„Ček’ da razmislim”, reče Kirbi. Nekoliko sekundi je vladala tišina. „Znaš kako ćemo”, rekao je konačno. „Sačekaj me ispred restorana. Pozovi me kad stigneš. Verovatno ću do tad pojesti jaja. Možemo da se prošetamo do mog stana...”

To je bio rizičan plan, ali pošto je zamislila sebe kako vodi ljubav sa njim celo popodne, nije mogla da odustane. I onako nije poznavala nikoga ko živi u blizini Kirbija ... verovatno će sve biti u redu. „Okej”, rekla je oprezno. „Ali Kirbi, kad te pozovem, izađi odmah.”

„Alo? Pa nisam ja glup”, rekao je zavodljivo.

Prekinula je vezu i naslonila se na sedište, dok joj je srce lupalo od same pomisli da će ga videti. Sad kad su se dogovorili, laknulo joj je, a istovremeno je bila nervozna. Šta ako ih neko vidi da šetaju zajedno? Šta ako je neko vidi da ulazi u zgradu ... sa njim?

Jeo je jaja, pomisli. Jaja Benedikt u subotu popodne za branč. To je bilo tako normalno na vrlo dirljiv način. Tako dirljivo jednostavno. Kirbi je bio momak; momci jedu jaja za vikend. Za razliku od Sejmura koji se ponašao kao da su jaja otrov. Pomislila je kako Sejmur nije svojevolumno pojeo jaje preko sedam godina.

TAKSI JE SKRENUO NA UGLU NA DRUGU AVENIJU. Bila je samo dva bloka udaljena od Kirbijeve zgrade. Možda bi trebalo da ode u predvorje i tamo ga sačeka. Ali to bi bilo još teže objasniti nego čekanje na ulici.

Niko je platila vožnju i izašla. Ovo će biti poslednji put, zaklela se.

„Cao, ovde sam. Stojim ispred restorana *Sej bis?*”

„Izlazim odmah”, rekao je.

Još jače se umotala u bundu, podignuvši okovratnik i sakrivajući vrat u njemu. Pogledala je u prozor radnje. Bila je to mala radnja u kojoj se prodavao kavijar i dimljena riba. „Probajte našu salatu od jastoga!” pisalo je na izlogu. „Najbolja u Njujorku!”

U radnji je bila gužva. Zvono na vratima bi zazvonilo svaki put kad bi neko ušao ili izašao.

„Ovo je jače od mene”, prošaputala je naglas.

Zamišljala je kako bi Sejmur reagovao na taj izgovor ako bi saznao. „Izvini dragi, ali on je bio tako mlad i predivan i to je jednostavno bilo jače od mene. To je nama ženama u prirodi, znaš? To nam je biološka potreba.” To je onaj isti bedni izgovor koji muškarci govore ženama vekovima. Ona nikada nije verovala u to; nikad nije pomišljala da bi možda mogao da bude istina. Coveka jednostavno može da ponese fizička želja koja je jača od njega, ili barem jača od njegovog razuma. Sve što je trebalo da uradi je bilo da ovo okonča pre nego što iko sazna. Ako niko ne sazna, da li je onda bitno?

Gledala je niz ulicu i nadala se da će uskoro ugledati Kirbijevu visoku figuru i brz korak. Gde je on? Ako se ne pojavi za minut ili dva, moraće da ode.

Nije fer, pomislila je sa očajanjem. Samo je želela malo dobrog seksa pre nego što umre. Pre nego što postane previše stara da bi bila poželjna nekom muškarcu...

Zvono iznad vrata je zazvonilo. „Niko?“ čula je muški glas.

Sledila se. Ovo se moralo desiti, pomisli. Svakog trenutka će naići Kirbi i sve će biti gotovo.

Okrenula se. „Zdravo Lin“, rekla je opušteno, kao da uopšte nije iznenađena što ga je srela. Šta je, kog đavola, on radio ovde na Drugoj aveniji, pitala se ljutito. Bolje da ga ne pita, jer će i on njoj postaviti isto pitanje. A šta bi mu ona odgovorila? „Čekam ljubavnika.“

Mozak joj je preuzeo automatski pilot. „Videla sam te u novinama jutros“, rekla je sa ciničnim, blago optuživačkim osmehom.

„Dobro sam ispao na slici, a?“ rekao je potavšavši je po ruci savijenim novinama, kao da je ona neki od njegovih ortaka. Da li je on znao da joj je Viktori najbolja drugarica? Bolje da to ne pominje. Zadnji deo vrata joj se naježio od straha. Kirbi će se pojaviti svakog trenutka...

„Mislila sam na onaj članak sa kućicama“, rekla je hladno.

Lice mu se uozbiljilo. Viktori je mislila da je Lin tako „drag“ i da ume da bude takav kad hoće. Ali Niko je smatrala da je to samo pretvaranje. Lin Benet je bio nemilosrdni ubica koji nije opraštao kad neko pokuša da ga naljuti. „Ta priča je potpuno preuveličana“, rekao je. „Ja sam se jedino usprotivio tome što ljudi ne kupe govna za svojim kućicama. A grad se više ne trudi da sprovodi zakon po kome su obavezni da to rade.“

Zašto li je to pominjala, pitala se, smejući se ukočeno. Sad će verovatno da krene u verbalni napad zbog pasjeg izmeta. Morala je da ga se otarasi...

Slegla je ramenima, dajući standardan odgovor. „Grad je u haosu.“

Ovo je delovalo. Opet ju je potapšao po ramenu novinama i rekao uobičajen sledeći komentar „A stanje se sve više pogoršava.“

Okrenuo se da krene i ona je uzdahnula od olakšanja. „Vidimo se“, reče.

Mahnula mu je.

Ali zatim se okrenuo. „Reci mi“, rekao je, „kad si već pomenula kaos, šta ima novo u *Spleču*?“

O, ne. Hoće da priča o poslu. Ako krenu da pričaju o poslu, trebaće joj barem dva do tri minuta da ga se otarasi. A Kirbi će se do tada definitivno pojaviti.

„Trebalo bi jednom da odemo na ručak i razgovaramo”, rekla je, kao da će se to stvarno dogoditi.

Nije zagrizao mamac. Umesto toga joj se približio i malo se nagnuo ka njoj kao da se priprema da ćaska sa njom. „Sta misliš o Seldenu Rouzu?” pitao je.

O Bože. Moraće ovo nekako da istrpi. Linovo pitanje je zahtevalo nekakav odgovor, ali, ono što ju je više brinulo, bilo je to što se on interesuje za Seldena Rouza? Nekoliko mogućnosti joj prolete kroz glavu, uključujući i ideju da je Lin mislio da bi Selden Rouz mogao da preuzme mesto Viktora Metrika. Ta pomisao je malo oneraspoložila i od nje joj je pripala muka.

Okrenula je glavu. Videla je Kirbija kako ide ka njima. Bio je udaljen oko sto metara....

Okrenula se ka Linu kao da je Kirbi nije primetio. Srce je htelo da joj iskoči iz grudi. Nakašljala se, stavljajući ruku preko usta. „Zavisi od toga zašto te to interesuje Lin”, rekla je.

„Samo sam radoznao”, odgovorio je. Osetila je kako je Kirbi odmah iza nje. Činilo joj se da će je noge izdati.

„Lin!” uzviknu Kirbi i udari Kirbija po ramenu. Lin se okrenuo i licu mu se promeni i od ljutog izraza postade neka vrsta muškog zadovoljstva. „Eeee, Kirbi, družo”, reče Lin, iznenada usvojivši ponašanje nekog dvadesetpetogodišnjaka, podigavši dlan da mu Kirbi „baci kosku”. Kirbi mu baci kosku, a zatim se zagriše tapšući jedan drugog po rukama.

„Šta ima družo?” upita Kirbi, izbegavajući da pogleda u Niko. Ona je na licu pokazivala strpljivi bes.

„Dolaziš u Sent Barts ove godine?” pitao je Lin. Kirbi se prebaci sa jedne noge na drugu, stavljajući ruke u džepove zbog čega mu se njegova jakna od tvida zategla preko zadnjice. Niko nije mogla, a da ne baci pogled.

„Zavisi”, reče Kirbi. „Zoveš me na jahtu ove godine?”

Lin je mudro izbegao da odgovori na ovo pitanje okrećući se ka Niko. „Poznaješ li Niko O’Nili?”

Ona je pogledala u Kirbija najhladnijim izrazom lica koji je mogla da složi. Molim te Kirbi, molila je u sebi, nemoj sad da budeš glup...

„Da...”, reče Kirbi, oklevajući kao da ne može da se seti ili nije siguran. „Mislim da smo se jednom upoznali.”

„Možda”, reče Niko ravnodušno, namemo ne pružajući ruku. Lin se okrenuo ka Kirbiju da se pozdravi i Niko je iskoristila šansu da pobegne.

„Drago mi je što smo se videli Lin”, reče ona pokazujući rukom da mora da uđe u radnju.

„A da”, reče Lin mahnuvši joj. „Najbolje cene kavijara u gradu.” Ona je klimnula glavom kao da to zna i otvorila je vrata. Zaplahnu je talas toplog vazduha koji je imao jak, slan miris. Zvono je zazvonilo.

„EVO TI POKLON” reče Niko dajući Kirbiju konzervu kavijara Beluga. „Zato što si bio tako dobar dečko.”

„Hvala”, rekao je, uzeo konzervu i stavio je na stakleni stočić za kafu. Stajali su u dnevnoj sobi u njegovom stanu. Kirbi se konačno oslobodio Lina i otišao kući, a ona za njim, nakon što je sačekala u radnji petnaest minuta. Prislonio je svoje telo uz njeno. „Da sam znao da ću dobiti kavijar zato što sam slagao Lina Beneta, radio bih to svaki dan”, rekao je dišući joj u vrat.

„Nemoj da ti to pređe u naviku, dragi”, reče mu ona.

„Šta misliš o tome da nam ovo pređe u naviku?” rekao je. Iznenada ju je gurnuo dole, savijajući joj lice preko naslona za ruke. Raširio joj je noge, a rukama joj je dohvatio šlic od pantalona da bi ga otkopčao. „Ti si nevaljala devojčica, zar ne?” rekao joj je uvlačeći joj ruke u pantalone i svlačeći ih do članaka. Trljao je rukama голу kožu njene zadnjice. „Sviđa ti se to?”, pitao je. „Zamalo da te uhvate. Ti si strašno nevaljala devojčica...”

Udarilo je rukom preko zadnjice. Ona je uzvikknula od iznenađenja i zadovoljstva. Podigao ju je i stavio je na pod ispred sebe. „Ne”, rekla je nežno.

„Šta ne”, rekao je i još jednom je udario. I tu, na tepihu Ralf Loren sa leopardovim šarama, koji je dobio na popustu od osamdeset posto, imali su najbolji seks ikada.

„Vidiš?” rekao je Kirbi posle, sedeći potpuno go na kauču sa jednom nogom prekrštenom preko butine druge noge. „Rekao sam ti da umem da glumim.”

AKO VLADATE SVOJIM SEKSUALNIM ŽIVOTOM, vladate svetom, pomislila je Niko.

Ili barem imate osećaj da vladate svetom.

Za poslednjih šest nedelja, od kad je počela svoje nevaljalo druženje sa Kirbijem, osećala se upravo tako. Njen hod je bio brz, njene opaske brilijantne. Dosta se smejala i šalila. Razne delove tela je depilirala i negovala. Bila je puna želje – ne samo za Kirbijem, već za životom.

I drugi ljudi su to počeli da primećuju.

Nikada ranije to nije smatrala mogućim, ali Kirbi Etvud je nenamerno pomogao u njenoj karijeri.

Oko mesec dana je prošlo od onog popodneva kada je naletela na Lina Beneta. Izvukla se za dlaku, ali, kao što je pretpostavila, Lin to nije smatrao bitnim da bi rekao Viktori. Ipak, taj osećaj opasnosti je bio uzbudljiv i ona je postajala sve smelija i smelija, tajno se dogovarajući sa Kirbijem da se pojave na nekom koktelu ili društvenom događaju na kome je ona morala da se pojavljuje skoro svako veče. U javnosti su samo pričali i ništa više, ali činjenica da je Kirbi tu, da je posmatra i da ona može da potajno gleda njega, činila je neko potencijalno dosadno veče mnogo zanimljivijim. Volela je taj osećaj moći koji je dolazio od znanja da ona ima tajnu u koju niko drugi ne može ni da posumnja. I tako, krećući se kroz tople, neukusno uređene sobe u kojima su se održavale zabave u decembru, završavajući poslove, ćaskajući, uvek suptilno i sračunato ističući sebe u prvi plan, osetila se nedodirljivo.

Desio se jedan kratak emotivni pad za vreme Božićnih praznika koji je provela u Aspenu, kada se osetila iscrpljeno i prazno i usamljeno, čak iako

je provodila vreme sa Sejmurom i Katrinom u malom, dvosobnom apartmanu u hotelu *Litl Nel*. Ali ta mala depresija je prošla čim su sleteli na aerodrom Džej-Ef-Kej. Jadni Kirbi ipak nije otišao na Linovu jahtu (uvek ju je iznenađivalo kako on poznaje Lina, ali prelepi muškarci kao Kirbi su uvek uspevali da se probiju) i umesto toga je otišao u posetu roditeljima u Sent Luis. Konačno su se sreli u četvrtak prve nedelje posle Nove godine – ona je efikasno skratila ručak i došla do njegovog stana. Prvih deset minuta je bio neraspoložen i sedeo je na kauču pokušavajući da stavi novu bateriju u daljinski upravljač, i svaki čas bi je pogledao sa zlokobnim izrazom na licu. Konačno je ubacio bateriju i uključio televizor. „Pa”, rekao je, pretvarajući se da je zainteresovan u „Sou Elen DeGeneres”, „jesi li spavala sa njim?”

„Sa kim?” pitala je, razmišljajući da će, ako on ne promeni raspoloženje i ako ne krenu sa seksom, već biti vreme da krene.

„Znaš”, rekao je optuživački. „Sa svojim mužem.”

„Sa Sejmurom?”

„Da. *Sa Sejmurom*” rekao je kao da mu je teško i da mu izgovori ime.

Bio je ljubomoran! Ljubomoran na Sejmura, pomisli ona. Kad bi samo znao....

„Ne, nisam spavala sa njim”, rekla je.

„Zbog mene?” pitao je.

„Da, dragi. Zbog tebe”, odgovorila je.

Ovo je bila laž, ali on to nije morao da zna. Kakva ironija, pomisli Niko, da su njeni bračni odnosi sa Sejmurom predstavljali još veću i još sramniju tajnu nego njena nezakonita veza sa Kirbijem.

Ona i Sejmur nisu imali pristojan seks barem tri godine.

Cesto bi prolazili meseci, a da njih dvoje uopšte ne vode ljubav, a čak i kad se to desi, oboma im je bilo jasno da to rade iz obaveze, a ne zato što imaju želju za seksom. Ali njihov seks najmanje mogao nazvati *vođenjem ljubavi*. Skoro se uopšte ne bi dodirivali, osim povremenih kratkih poljubaca, ili kad bi im se noge dodirnule u krevetu. Sejmur bi uvek stegnuo njene prste na nogama svojim, a zatim bi ih pustio. Znala je da je trebalo da razgovaraju o tome, ali bilo je nečega u Sejmurovom ponašanju što je obeshrabrivalo kad je trebalo započeti intiman razgovor dvoje partnera. Ona je ionako mogla da pretpostavi šta će on reći: „Nisam zainteresovan za seks,

to nema veze sa tobom, ali ja neću raditi nešto što mi se ne radi.” Bojala se da će otkrivanje misterija i motiva iza njegovog stava o seksu uopšte (i seksu sa njom) biti bolno i štetno za brak, tako da nije započinjala tu priču. Bila je zbunjena i povređena u početku, ali su prolazili meseci i ona je shvatila da joj to i ne nedostaje toliko. Rekla je sebi da može da živi bez dobrog seksa, naročito zato što je postojalo toliko važnijih stvari. A zatim je naišao Kirbi.

Bilo je pola jedanaest uveče i ona je sedela u Linkolnu, koji je bio vlasništvo kompanije *Spleč-Verner* i išla je kući. Veče je bilo vlažno i hladno – u toku dana je padala kiša i temperatura je sada pala ispod nule, zbog čega su se ulice sjajile od leda na kome su se presijavali izlozi radnji i ulične svetiljke. Namestila je svoju elegantnu haljinu i još jače se umotala u svoju bundu. Bila je na gala večeri na kojoj se prikupljao novac za škole i Kirbi je bio tamo. Ne za njenim stolom, naravno – to bi bilo suviše rizično. Ali je Suzan Erou, doajen u odnosima sa javnošću, bila presrećna da ugosti Kirbija za svojim stolom – jer je tih dana vladala nestašica zgodnih momaka. Niko je u decembru već uredila da se Kirbi upozna sa Suzan, jer je ona mogla da mu pomogne u glumačkoj karijeri. Suzan i Kirbi su razvili jedan opušteni prijateljski odnos i od tad bilo je prirodno da Kirbi predloži Suzan da joj bude pratilac, kad god joj je potreban. I tako je Kirbi sedeo za susednim stolom, a ono što niko nije znao je da je Niko odgovorna za to.

Niko je opustila glavu na naslonu od sedišta. Uspela je samo dva puta da progovori sa Kirbijem u toku večeri, i to na samo par sekundi. Ali nije u tome bila poenta. Želela je da je njen ljubavnik vidi u svem njenom sjaju – sa podignutom kosom i ogrlicom od dijamantata i rubina oko vrata, koju je kupila sebi pre tri godine, kada je zaradila bonus od pola miliona dolara.

„Izgledaš prelepo”, šapnuo je Kirbi kada se sagnula ka njemu da mu se javi.

„Hvala”, prošaputala je, na kratko ga dodirnuvši rukom po ramenu.

Ali, ona nije htela samo da ga oduševi svojim spoljašnjim izgledom. Želela je da Kirbi shvati koliko je ona važna u svetu i koliko se visoko popela. Želela je da je on vidi tu, u kontekstu, kako sedi za glavnim stolom, pored Viktora Metrika. I kako kasnije stoji na podijumu i prima nagradu za svoj trud u prikupljanju novca za nabavku kompjutera za učionice...

Nije se stidela toga što želi da impresionira ljubavnika, naročito zato što nije mogla da impresionira muža, barem ne na taj način. Sejmur je odbijao da ide sa njom na te društvene događaje, govoreći kako ne želi da ga svi tretiraju kao muža Niko O’Nili. To je jednom povredilo, ali je prešla preko toga. Nema poente patiti zbog stvari koje su, kad se bolje razmisli o njima, samo malo povređen ego.

Pomerila se na sedištu konačno uživajući u značaju te večeri za nju. Sejmur nije bio tamo, ali to nije bilo bitno. Ipak će biti zadovoljan zbog njenog uspeha, naročito kad mu bude rekla za to šta se desilo za stolom sa Viktorom Metrikom i Majkom Hamesom.

Radosno je napola zatvorila oči i posmatrala kroz zatamnjeni prozor radnje koje su se nizale Petom avenijom kao sjajni, žuti lednici. Da li da pozove Sejmura i kaže mu dobre vesti koje joj je Viktor saopštio? Ne. Vozač bi mogao da čuje i ispriča drugim vozačima. Nikome ne sme da veruje, pomislila je. Videla je kako karijere propadaju zbog nediskretnog hvalisanja. Bilo bi bolje da lično kaže Sejmura. Možda će i vatra u kaminu biti upaljena i ona će skinuti cipele i pričaće o tome šta se desilo.

Dozvolila je sebi mali osmeh, sećajući se trenutka na gala večeri kada se Viktor okrenuo ka njoj i rekao joj tiho „Da li biste ti i Sejmur došli do mene u Sent Barts za vikend?” Odmah je razumela da ovo nije poziv na druženje, već tajni strateški sastanak, koji se mora održati daleko od radoznalih očiju i, za trenutak, vreme je stalo. Bacila je pogled na Majka Harnesa koji je gurao veliki komad hleba u usta (hrana na ovim večerama je uvek bila užasna) i izgledao ljut zato što je stavljen da sedi pored pratilje Seldena Rouza – privlačne mlade žene u ranim tridestim godinama, koja za Majka nije bila ni od kakve važnosti.

I Niko pomisli „Majk, dušo, bićeš zajeban.”

A ona je ta koja će to učiniti.

Od te misli joj je bilo u isto vreme i muka i drago. Majk je ipak otišao kod Viktora nakon sastanka sa Piterom Boršom i, kao što je pretpostavljala, Viktor je bio užasnut njegovom očiglednom izdajom. Ona je salvetom dodimula usnu i klimnula glavom. „Naravno, Viktore”, tiho je rekla. „Biće nam drago.”

Auto je skrenuo u ulicu Salivan i, ne čekajući da joj vozač otvori vrata, Niko je izašla. Muškarac u zimskoj jakni i apre-ski čizmama je silazio niz

stepenice od crvenkastobraon kamena usredsređen na tri mala jazavičara vezana za povodac. Od kad je Sejmur počeo da uzgaja jazavičare pre tri godine (nadajući se da će osvojiti barem prvo mesto na izložbi pasa u Vestminsteru ove godine), krenuo je da se ponaša kao neki aristokrata koji ima kuću na selu.

„Sejmure”, rekla je Niko veselo.

Sejmur je pogledao ka njoj i nakon trenutka oklevanja, prišao joj. „Kako je bilo na večeri?” upitao je.

Niko se sagnula ka psima koji su radosno skakutali po obodu njene haljine. Njihovi mali nokti su bili tako tanki i kačili su joj se za haljinu kao mali pauci i ona podiže jednog i krenu da ga mazi držeći ga u naručju. „Zdravo Spajdi”, rekla je poljubivši psa u vrh glave. Pogledala je Sejmura, sačekavši trenutak da bi se pripremio za dobre vesti. „Mislim da je Majk ispao iz igre.”

„Lepo”, Sejmurove oči se raširiše dok je klimao glavom u znak odobravanja.

„Viktor nas je pozvao u njegovu kuću u Sent Barts za vikend”, dodala je trijumfalno. Skupila je bundu i krenula uz stepenice.

Njihova kuća je imala pet spratova, lift i baštu iza kuće. Kupili su je pre četiri godine kad je izgledala kao ruševina za 2,5 miliona dolara i uložili 750,000 dolara u nju, tako da je sad vredela oko 5 miliona. Ipak, hipoteka od 1,5 milion dolara, što je iznosilo oko 15.000 dolara mesečno joj je ponekad teško padala, naročito zato što je to ona sama plaćala. Ali ona nije prezirala Sejmura što nije davao svoj deo, jer je on platio pola avansa i platio je renoviranje i odradio je svoj deo posla, ali kada je dozvoljavala sebi da razmišlja o tome, bila joj je zastrašujuća ideja da mora da plaća toliku količinu novca iz meseca u mesec. Sta ako dobije otkaz? Sta ako dobije rak? Na kraju krajeva, karijere su bile prolazne. Imaš deset, možda petnaest dobrih godina, a zatim te vreme pregazi i svet ide dalje, a ti ostaješ u mestu. Isto se dogodilo Majku, pomisli ona.

Ali ovo veče, ulazeći u kuću, bila je ubeđena da će sve biti u redu. Majku je možda završena karijera, ali njena nije. Moraš da se boriš dok si još na vrhu. A ako ona dobije Majkov posao (a dobiće ga), neće morati da brine o hipotekama i novcu barem nekoliko godina.

Ušla je u predvorje i ponovo osetila taj mučan osećaj trijumfa.

Kuća je bila uređena više kao kuća na selu u Vermontu, nego kuća u Njujorku, sa podom od cigle u predvorju i lamperijom na zidovima koji su poduprti drvenim gredama, sa kojih su visili kaputi i šalovi. U vazduhu je bio slabi miris pečenih kolača, što je nije iznenađivalo – njena ćerka Katrina je nedavno postala opsednuta kuvanjem i insistirala je da je Sejmur vodi u sve restorane sa četiri zvezdice na Menhetnu. Prošla je kroz hodnik – a prostorije gde su živela dva člana posluge, jedan bračni par, činile su dve sobe i kupatilo sa desne strane – i otvorenu kuhinju. Sejmur je sagradio konzervatorij od stakla u zadnjem delu kuće, koji se koristio za ono što je on nazivao njegovu „štenara”. Pozvala je lift i popela se na treći sprat.

Treći sprat se sastojao od velike spavaće sobe i kupatila, a u zadnjem delu koji je gledao na baštu nalazila se Sejmurova kancelarija. Niko je ušla u sobu i otkopčala haljinu. U normalnim okolnostima sada bi joj se već spavalo, ali je posle Viktorovog tajnog poziva u Sent Barts bila nemirna. Pred oči joj je stalno izlazilo Majkovo lice, sa onom njegovom kožom bojom mahagonija, zgrčeno u ljutitu grimasu. Da li je imao pojma šta ga čeka? Niko je pretpostavljala da nema. Nikad ne znaš da će ti se to desiti. Možda sumnjaš, ali nikada to ne vidiš kao mogućnost. A to je upravo ono na šta su oni (u ovom slučaju ona i Viktor) računali: element iznenađenja.

Skinula je haljinu i bacila je nemarno na fotelju. Za trenutak joj je bilo žao Majka, ali i njoj se ista stvar jednom desila. Dobila je otkaz, što je za nju bilo šokantno i potpuno neočekivano, pre deset godina, kada je bila glavni urednik časopisa *Glimer* – i povrh svega, bila je trudna. Dve nedelje pre tog užasnog događaja imala je razgovor za posao za mesto glavnog urednika nekog drugog modnog časopisa sa većim tiražom i većom platom, naravno u tajnosti, i mislila je da je bila dovoljno pažljiva. Ali prevarila se. Jedno jutro, ubrzo nakon razgovora, u jedanaest sati, njena asistentkinja je ušla u njenu kancelariju. Imala je čudan izraz na licu i držala je neki papir u ruci. Kroz otvorena vrata, Niko je videla da se ispred skuplja mala grupa zaposlenih. Znala je da se nešto strašno dešava, ali tek kada joj je asistentkinja dala faks i kada je ustala i pročitala ga, shvatila je da se to užasno dešava njoj.

„*Rac Neste Pablišing* sa žaljenjem vas obaveštava da Niko O’Nili glavni urednik časopisa *Glimer* daje ostavku na to radno mesto. Njena predanost poslu i vizija su visoko cenjeni, ali gospođa O’Nili se povlači sa

ovog radnog mesta iz ličnih razloga. Njena ostavka stupa na snagu odmah, a novi glavni urednik će ubrzo biti imenovan."

Nakon što je jednom pročitala obavještenje, još uvek je smatrala, čvrsto i samopouzđano, da se radi o nekoj ogromnoj greški. Nije imala nameru da daje otkaz. Brzo će ispraviti ovu dezinformaciju koju je dobila faksom; a možda je ovo nečija ideja da se našali sa njom, a u tom slučaju će *taj neko* dobiti otkaz. Ali bukvalno pet sekundi kasnije, zazvonio je telefon. Bila je to sekretarica Voltera Bozaka, vlasnika, predsednika i glavnog izvršnog direktora kompanije *Rac Neste Pablišinga* i rekla joj je da gospodin Bozak želi da je vidi.

Odmah.

Grupica zaposlenih se razmislila do svojih stolova, kao da su nešto skrivili. Znala je šta se događa. Niko je nije ni pogledao dok je išla hodnikom sa faksom savijenim u ruci. Trljala je ivicu papira o palac i, kad je ušla u lift, videla je da joj je prst krvario.

„Udite”, rekla je Volterova sekretarica, izvesna gospođa Inid Veblem, kako je pisalo na malom kartonu koji je stajao na prednjem delu njenog stola.

Volter Bozak je skočio sa stolice kad je ona ušla. Bio je visok i neverovatno je ličio na nekog glodara. Za trenutak, gledala ga je pravo u oči, svesna samo toga koliko su male i krvave. Zatim je progovorila. Rekla je: „Pretpostavljam da ovo nije šala.”

Nije imala pojma u kom stanju je on očekivao da se ona pojavi – uplakana, možda – ali je izgledao kao da mu je laknulo. „Ne, nije šala”, rekao je. Smejao se. Najgore na njemu je upravo bio njegov osmeh, koji je otkrivao male, napola izrasle, sivo žute zube koji su jedva prelazili ivicu desni – crta koja je bila zajednička svima u klanu Bozak, kao da su genetski inferiorna vrsta koja ne može da proizvede dovoljno kalcijuma ni za cele zube.

Ali, kad bolje razmisli, koliko novca imaju, nisu im ni trebali celi zubi.

Volter joj je prišao da se rukuje sa njom. „Cenimo sav tvoj trud koji si uložila u ovu kompaniju, ali, kao što možeš da vidiš, tvoje usluge nam više nisu potrebne.”

Ruka mu je bila vlažna i slaba kao deformisana kandža. „Gospođa Veblem će obezbediti dva čoveka koja će te ispratiti do kancelarije i van

zgrade”, rekao je. I uputio joj je još jedan od onih njegovih zastrašujućih osmeha.

Niko nije ništa rekla. Jednostavno je stajala tamo i gledala u njega, prazno, neustrašivo i jedino što je u sebi mislila bilo je: ”Ubiću te jednoga dana.”

Njen pogled mu je postajao neugodan. On je načinio korak unazad. Ne skidajući oči sa njega, nagnula se napred i stavila faks na njegov sto. „Hvala Vam”, rekla je bez emocija. Okrenula se i izašla iz njegove kancelarije.

Dva muškarca u jeftinim odelima stajala su kod stola gospođe Inid Veblem. Lica su im bila gruba i lišena emocija, kao da su ovo radili svaki dan i kao da su spremni na sve. Iznenada je sve jasno videla. Možda je dobila otkaz, ali neće dozvoliti da je ponižavaju. Neće dozvoliti da je sprovede kroz hodnik kao kriminalca kojeg šalju na giljotinu. Neće da pakuje svoje stvari iz kancelarije dok ova dvojica gorila gledaju, a njeni saradnici – *njeni* saradnici – se smejuje bojažljivo za svojim stolovima.

„Pozovi moju asistentkinju i reci neka pošalje moje stvari u moj stan”, rekla je oštro.

Gospođa Veblem se usprotivila „Ali ova dvojica ...”

„Samo uradi onako kako sam ti rekla.”

Gospođa Veblem je klimnula glavom.

Niko je izašla iz zgrade. Bilo je jedanaest sati i dvadeset i dva minuta.

Tek kad je došla do ugla, shvatila je da nije imala ni torbu, ni telefon, ni ključeve, ni novac. Nije imala čak ni dvadeset centi da pozove Sejmura na govornici.

Stajala je pored kante za đubre i pitala se šta da radi. Nije mogla da se vrati u kancelariju – verovatno su je već stavili na neku tajnu listu ljudi kojima je zabranjen ulaz u zgradu – i nije imala načina da dođe kući. Mogla je da ide peške, ali je njen stan bio udaljen četrdeset blokova na aveniji Jork, i nije bila sigurna da će moći toliko da prepešači u svom stanju. Bila je u trećem mesecu trudnoće i imala je jutarnje mučnine, iako su se javljale u bilo koje doba dana i to potpuno neočekivano. Nagnula se i povratila u kantu za đubre i u tom času se, zbog nekog njoj znanog razloga, setila Viktori Ford.

Ona i Sejmur su bili na žurci u potkrovlju Viktori Ford prošle nedelje. To potkrovlje nije daleko, baš tu, sa druge strane Šeste avenije i ona i Viktori su nakon žurke provele na ulici preko sat i po pričajući o svojim karijerama. Viktori je tada bila modni kreator u usponu i imala je u sebi neko suptilno samopouzdanje i uredsređenost na ciljeve, što ukazuje na budući uspeh. Niko nije znala puno žena kao što je Viktori, i, kad su počele da pričaju, bilo je to kao kad dva psa shvate da pripadaju istoj vrsti.

Kako su samo bile mlade tada, Niko je razmišljala, skidajući gaćice. Imale su samo trideset dve ili trideset tri godine...

Niko se jasno seća da se pojavila na vratima Viktorinog potkrovlja tog jutra – ulica je bila prepuna kamiona, trotoari su bili prepuni umornih lica ljudi koji su radili u distriktu robnih kuća. Bio je vreo dan sredinom maja, skoro trideset i dva stepena. Viktorino potkrovlje je bilo u zgradi koja je nekada bila mala fabrika; na ulazu je bio red starih crnih dugmića za interfon koji su izgledali kao da možda nisu ni priključeni. Imena pored dugmića su bila imena nekih nepoznatih kompanija koje su sigurno odavno propale, a pri kraju se nalazila diskretna bela kartica na kojoj je bilo odštampano V.F.

Za trenutak je oklevala. Viktori verovatno nije kod kuće, a čak i da jeste, šta će da misli o ženi koju je upravo upoznala na žurci, a koja se iznenada pojavila u sred bela dana pred njenim vratima?

Ali Viktori nije bila iznenađena i Niko nikad nije zaboravila kako je Viktori izgledala kada je otvorila teška siva vrata potkrovlja, jer je prva misao Niko bila *Tako je lepa!* Njena kratka, tamna kosa je bila ošišana kao u dečaka – ali kad imate lice kao Viktori, ništa više vam i nije bilo potrebno – a telo je držala sa lakoćom žene koja uvek zna da je njena figura privlačna muškarcima. Niko je pretpostavila da je ona tip devojke koji izaziva ljubomoru kod žena, ali bilo je nešto velikodušno u Viktorinom duhu, što je zavist činilo suvislom.

„Tako mi je drago da te vidim! ” uzviknula je Viktori. Pod dnevnim svetlošću potkrovlje je izgledalo svetio i opuštено boemski, i izgledalo je da nagoveštava mogućnost i drugačijeg življenja. Činjenica da je otpuštena je počela da joj polako dolazi u svest, ali umesto očajja, imala je neki čudan, lebdeći osećaj, kao da je upravo ušla u nekakav paralelni svet, gde je sve ono što joj je nekad bilo bitno, sada nebitno.

Bila je u Viktorinom potkrovlju do uveče, čekajući vreme kad je pretpostavljala da će Sejmur biti kod kuće. Kada je ušla, Sejmur je pao u paniku. Čuo je vesti – brzo su se raširile gradom, i novine i trač kolone su zvale tražeći komentar. Dobiti otkaz od *Rac Neste* izdavačke kuće je izgleda bilo zanimljivija vest nego kada je dobila posao kod njih pre dve godine. I nedeljama nakon toga morala je da pretrpi laži i poluistine o razlozima otkaza i mogućim manama u njenoj ličnosti i profesionalnom stilu. Bila je šokirana kad je saznala da su je mrzeli ljudi koje je ona zaposlila da rade za nju – žalili su se na njeno „hladno držanje” prema novinarima. Bila je više iznenađena da su novine uopšte zainteresovane za nju. Nije do tad shvatala da je tako „važna”.

Želela je da nestane, ali je Sejmur insistirao da se pojavljuje u javnosti. Bilo je važno poslati svima poruku da je još uvek tu, da je neće pobediti. Sejmur je rekao da je ova negativna propaganda samo test. I tako, tri večeri svake nedelje ona se doterivala i vukla svoj sve veći stomak van stana i ona i Sejmur bi išli na koktel zabave, otvaranja i večere koje su činile društveno tkanje izdavaštva u Njujorku.

Pa, pomisli ona, oblačeći pižamu. Sejmur je bio u pravu. To je bio test. Bilo je ljudi koje je poznavala, a koji su je jednostavno odbacili. A bilo je i drugih, kao što su bile Viktori i Vendi, koji su bili tu za nju, kojima nije bilo važno da li je dobila otkaz ili ne. Na kraju tih izlazaka, ona i Sejmur bi analizirah šta se dešilo, koga su videli, šta su rekli i kakvi su mogući planovi tih ljudi za budućnost. Bilo je ključno, govorio je Sejmur, znati šta ljudi žele, šta im je potrebno i koliko daleko bi išli da to dobiju. To je bilo pitanje ličnog morala

U početku je bolela glava od tih razgovora. Nikad nije bila zainteresovana za to da ulazi ljudima u glavu, pošto je mislila da ni oni nisu zainteresovani da uđu u njenu. Sve što je ikada želela u *Glimeru* je da od njega napravi sjajan časopis. To je razumela. Izgledalo joj je da će naporan rad i dobar rad doneti svoju nagradu, i da će, ako drugi ljudi imaju mozga, napredovati uz pomoć toga. Ali Sejmur joj je uporno objašnjavao da svet – ili barem poslovni svet – ne funkcioniše na taj način. Postojali su milioni talentovanih ljudi koji su bivali zgaženi svaki dan, jer nisu shvatali da talentat nije bitan za uspeh. Bitna je moć opažanja i bitno je pozicioniranje.

Moraš da umeš da jednostavno uletiš u neku situaciju i da je odmah razumeš.

Jedne večeri su bili na koktel zabavi povodom lansiranja novog Mont Blan naliv pera, kada joj je prišao čovek u poznim četrdesetim godinama. Dve stvari su joj odmah zapale za oko: koža mu je bila boje mahagonija od sredstva za samotamnjenje i nosio je kravatu na srebrne i crne pruge. „Samo sam želeo da Vam kažem da ste izvrsno obavljah posao u *Glimeru*. Napravili su veliku grešku što su Vas otpustili”, rekao je.

„Hvala Vam”, rekla je Niko. Ko je taj čovek? Imala je osećaj da je trebalo da se upozna sa njim.

„Na čemu sad radite? Osim na onome što je očigledno”, rekao je bacivši pogled na njen stomak.

„Razmišljam o nekim zanimljivim ponudama”, rekla je Niko. To joj je Sejmur rekao da govori kad je neko pita čime se bavi.

„Da li biste možda bili zainteresovani da dođete do nas na razgovor?” pitao je taj čovek.

„Naravno”, klimnula je glavom.

Tek kad je čovek otišao Niko je shvatila ko je on – Majk Hames, koji je upravo postavljen za glavnog izvršnog direktora Verner Pablišinga u kompaniji *Spleč-Verner*.

„Vidiš”, Sejmur je trijumfalno izjavio u taksiju na putu do kuće. „To je poenta izlaženja u Njujorku. Sada treba samo da sedimo i čekamo.”

„Možda neće pozvati”, rekla je Niko.

„O, pozvaće on”, reče Sejmur pouzdano. „Ne bi me čudilo da dobiješ mesto Rebeke DeSoto u časopisu *Bonfajer*. Rebeku nije zaposlio lično on, tako da će želeći da stavi svog čoveka umesto nje. Da bi učvrstio svoju poziciju.”

Niko je poznavala Rebeku i dopadala joj se. „Jadna Rebeka”, rekla je.

„Nemoj ništa daje sažaljevaš”, reče on prezrivo. „Moraš da razviješ malo čvršći stav. To ne znači da imaš nešto lično protiv nje. Ti je uopšte ni ne poznaješ. To je posao i ništa više.

Tri meseca nakon rođenja Katrine, *Spleč-Verner* kompanija je objavila da će Niko O’Nili zameniti Rebeku DeSoto na mestu glavnog urednika časopisa *Bonfajer*. I Niko je pretpostavljala da ni Rebeka nije očekivala otkaz.

A tada, kad je opet bila na vrhu, ljudi su počeli da se pojavljuju iz mišjih rupa i da šalju cveće i čestitke. Sejmur je insistirao da odgovori na svaku, čak i na poruke od ljudi koji su je izbegavali kad je otpuštena. Ali prvu poruku je poslala Rebeci DeSoto, rekavši joj da je radila fenomenalno svoj posao i poželevši joj sreću u budućnosti. Nije bilo potrebe, mislila je Niko, da stvaraš neprijatelje ako ne moraš.

Naročito ako imaš prave rivale koje moraš da pobediš.

Već posle dve nedelje na poslu, Niko je shvatila da je njen prvi smrtni neprijatelj neko ko bi trebalo da joj je saveznik – Brus Cikalis, izdavač časopisa, arogantni mladić od tridesetak godina, koji je smatran zlatnim dečkom Majka Harnesa, što nije dozvoljavao da iko zaboravi.

To je bila mržnja na prvi pogled.

Brusovo razumevanje žena bilo je ograničeno na njegovu usku definiciju uloge žene koja je u vezi sa njim. Postoje, po njemu, samo dve vrste žena: žene koje bi „tucao” i žene koje ne bi. Ako spadate u ovu drugu kategoriju, bolje bi bilo da niste ni rođene. Prema njegovom mišljenju, žene bi trebalo da su lepe, da imaju ogromne grudi, da su mršava i poslušne, što znači da mu rado popuše kad god on to poželi. On nikada javno nije priznao ovo, naravno, ali nije ni morao. Niko je mogla da oseti njegov prezir prema ženama u svemu što je izgovorio.

Prvi put kad ga je srela, ušao je u njenu kancelariju, pokazao prstom na manekenku sa naslovne strane zadnjeg broja njihovog časopisa i rekao „Sve što želim da znam je da li možeš da mi zakažeš sastanak sa ovim?”

„Izvini?” rekla je Niko.

„Ako možeš da mi zakažeš sastanak sa njom”, rekao je cereći se i pokazujući da je navikao da ga žene saleću, „možda zadržiš posao.”

„Sa takvim stavom, mislim da bi ti trebalo da se brineš za svoj posao.” Niko mu je odgovorila.

„Videćemo. Tvoj prethodnik nije dugo sedeo tu”, rekao je Brus sedajući i osmehujući se prividno dečački nevinim osmehom.

Niko je ustala. „Ali ja nisam moj prethodnik, Brus. Sad te molim da me izviniš. Imam sastanak sa Viktorom Metrikom.” I izašla je iz kancelarije, ostavljajući ga da sedi tu i da razmišlja o svojoj sudbini.

Naravno da nije imala sastanak sa Viktorom Metrikom, ali Brus to nije mogao da dokaže. Umesto toga, otišla je u toalet i sedela sakrivena u jednoj

kabini deset minuta i razmišljala. Moraće da uništi Brusa Čikalisa. Nije ni sumnjala u njegovu umešanost u neuspeh Rebeke DeSoto. Ali najvažnije, mislila je da Brusu uopšte nije stalo do časopisa. Za njega, časopis je samo jedan od stepenika ka višoj poziciji, što je značilo, više novca i bolje ribe. Ako i ona doživi neuspeh kao Rebeka, to bi išlo u prilog činjenici da on nije kriv i još bi on ispao dobar u celom tom procesu. Ali ovoga puta je izabrao pogrešnog suparnika. Ona neće rizikovati da je dva puta otpuste. Jednom čovek može da pogreši. Ako pogreši dva puta, onda je gubitnik. Njena karijera bi tada bila završena, i šta bi Sejmur rekao? I šta bi njena ćerkica mislila o njoj?

Odgovor je bio jednostavan: moraće da uništi Brusa Čikalisa.

Pre nego što je dobila otkaz i pre nego što je upoznala Brusa, nikad joj ne bi palo na pamet da razmišlja o svojoj karijeri na taj način. Mislila bi da je eliminisanje protivnika ispod njenog nivoa, ali samo zbog toga što nije bila sigurna da može da ih uništi. Nije znala da li ima petlju. Ali sedeći tu na WC šolji razmišljajući o tome, shvatila je da, ne samo da nema izbora, već i da će možda uživati u tome.

Skinuće mu taj prezrivi, podrugljivi seksistički osmeh sa lica.

Sledećeg dana je pozvala Rebeku DeSoto. Ona i Sejmur su sat vremena raspravljali o tome gde bi trebalo da se vidi sa njom. Sejmur je mislio da bi trebalo da se sastanu u tajnosti, ali se Niko protivila toj ideji. Nije mogla da pozove Rebeku DeSoto na ručak i da je odvede na neko skriveno mesto – Rebeka bi to shvatila kao uvredu, a Niko nije zaboravila kako se osećala kada su je svi izbegavali nakon što je dobila otkaz. Nije mogla da izvuče informacije od Rebeke ako se ponaša da ju je sramota da bude viđena u društvu sa njom.

Otišli su u Majkls na ručak.

„Ti si jedina osoba koja je bila dovoljno pristojna da mi pošalje poruku”, rekla je Rebeka. Sedele su za jednim od prednjih stolova na mestu gde ih je ceo restoran mogao videti i Niko je mogla da oseti radoznale poglede ostalih patrona. „Pazi se Brusa. Opasan je”, rekla je Rebeka oprezno.

Niko je klimnula glavom. „U kom smislu?” pitala je.

„Marketing”, reče Rebeka. „Zakazuje važne sastanke sa klijentima, a zatim menja vreme, a njegova asistentkinja „zaboravi” da ti javi.”

Sledećeg dana, Niko je sreća Majka u liftu. „Čuo sam da si ručala sa Rebekom DeSoto juče u Majklsu”, rekao je opušteno.

Niko oseti kako joj se stomak grči, ali se setila da je namerno izabrala Majkls, tako da se pročuje po gradu sa kim je ručala. Želela je da ljudi znaju da se ne plaši. „Jesam”, rekla je opušteno. Nije ponudila nikakvo objašnjenje ni izvinjenje. Lopta je opet na njegovoj strani.

„Neobičan izbor partnera za ručak, zar ne?” pitao je Majk, češući vrat sa unutrašnje strane okovratnika košulje.

„Zaista”, rekla je Niko. „Rebeka mi je prijateljica.”

„Ja bih se pripazio da sam na tvom mestu”, rekao je Majk, gledajući tamno narandžastu kožu svoje nadlanice. „Čuo sam da je lažov.” „Hvala ti. Zapamtiću to”, rekla je.

Skot, pomislila je, gledajući ga dok je izlazio iz lifta. Muškarci se uvek drže zajedno, bez obzira na to koliko nisu u pravu. Pa, i žene mogu tako da igraju.

Dve nedelje kasnije, počela je da ostvaruje svoj plan.

Viktor je organizovao tradicionalno porodično okupljanje za odabrane izvršne direktore Spleč-Vernera koje je održavano svake godine na njegovom imanju u Griniču, država Konektikat. Kuća je bila ogromno zdanje od sivog kamena sa kulama koje su se uzdizale sa strane, sagrađeno dvadestih godina ovoga veka, a nalazila se pored rezervata. Ona i Sejmur su tada imala džip Vegonir i upravo su se uparkiravali na kraju parkinga koji je dugačak kilometar i po, kada je došao Brus Čikalis u svom najnovijem Poršeu 011. Niko je izašla iz džipa držeći Katrinu u rukama, a Brus je ležerno skliznuo iz Poršea i polako čistio naočare za sunce specijalnom tkaninom, a zatim ih je pažljivo vratio na lice, pogledao Niko i nasmejao se – baš u trenutku kad je Viktor Metrik prolazio pored kuće u opremi za tenis. „E, tako te ja *stvarno* zamišljam Niko”, Brus je glasno prokomentarisao. „Kao mamu. Zar to nije divno Viktore?”

Niko je poželela da ga ubije, ali je umesto toga uhvatila Viktorov pogled. Viktor je potapšao Brusa po leđima. „I ti bi trebalo da počneš da razmišljaš o deci, Brus”, rekao je. „Muškarci sa porodicom su bolji direktori.”

To je sve što je Niko želela da čuje.

U toku popodneva, Niko je morala da ode na drugi sprat u jednu od gostinskih soba da podoji Katrinu, i dok se vraćala na zabavu, sreća je Viktora u holu.

„Hvala Vam za ono“, rekla je opušteno, misleći na incident na parkingu. „Ti mladi direktori moraju da znaju gde im je mesto“, rekao je. „Kako inače ide?“ Skoro da su došli do stepenica – za par sekundi će svako otići na svoju stranu – i ovo je možda jedina prilika da nasamo razgovara sa Viktorom.

„Imaćemo fenomenalan prvi broj“, rekla je Niko samopouzdanom, prebacujući bebu sa jednog kuka na drugi. „I znam da ćemo povećavati tiraž, sve dok imamo na umu da je Bonfajer časopis koji promovira žene. Mada, kad nas u poslu sa klijentima koji kupuju reklamni prostor predstavlja muškarac, nisam sigurna da šaljemo jaku poruku.“

Viktor je klimnuo glavom. „Možda si u pravu što se toga tiče“, rekao je. „Razmisliću o tome.“

Nastavila je sa tim, malo po malo, koristeći svaku priliku kada je sa Viktorom nasamo da ga podseća da moramo poslati jaku poruku klijentima, a istovremeno je čuvala leđa od Brusa. Nekoliko meseci je prošlo bez ikakvog pomaka po tom pitanju, ali, kao i obično, pojavila se prava prilika.

Jedan od kozmetičkih giganta je organizovao celonedeljnu promociju i proslavu u ekskluzivnom ski centru u Čileu. Privatnim Boingom 747 dolazile su poznate ličnosti, manekenke i ljudi iz sveta modnih časopisa na ekskluzivan odmor – bila je to vrsta događaja za koje je Brus živeo. Nažalost, Spleč-Verner nije blagonaklono gledao na to da direktori odlaze na poslovne puteve u udaljene zemlje odakle se ne mogu brzo vratiti ukoliko je potrebno. Niko je znala da, ako Brus ima bar malo mozga, neće otići na taj put. Ali, trik je bio u tome da ga ona ubedi da ode.

Ali kako?

„To je lakše nego što misliš“, rekao je Sejmur. „Muškarci su tako jednostavna bića. Samo mu reci da ne može da ide.“

„Ali ja nisam u poziciji da mu kažem šta sme, a šta ne sme“, rekla je Niko.

„U tome je i poenta“, objasnio je Sejmur.

Sredom ujutru, Niko je imala nedeljni sastanak sa Brusom i njegovim višim saradnicima. Na kraju sastanka je pomenula taj događaj u Čileu. „Ne

bih da ideš tamo”, rekla je ravnim glasom. „Mislim da bi bolje iskoristio vreme da tu nedelju provedeš u Njujorku.”

Brus je podigao obrve od besa, ali se brzo oporavio. „Opet se igraš mame?” Zvučalo je kao da se šalio, ali je u njegovom glasu bilo ozbiljnosti.

Posle deset minuta došao je u njenu kancelariju. Zatvorio je vrata. „Moramo da razgovaramo. Nemoj da mi ikada više govoriš šta smem, a šta ne smem pred mojim saradnicima”, rekao je.

„To su i moji saradnici”, rekla je Niko smireno. „Samo mi je bitno da sve ide po planu u časopisu.”

„Ja se brinem o svojim poslovima, a ti misli na svoje.”

„Kako hoćeš”, rekla je Niko sležući ramenima. „Samo ti čuvam leđa. ”

Glasno je izdahnuo u neverici i izašao.

Progutao je mamac. Dok je on bio na skijanju u Čileu sa manekenkama za bikini, Niko i Viktor su izabrali njegovu zamenu – koja je bila žena. Majk Hames je možda mogao da zaštiti Brusa, ali je Niko sumnjala u to da Brus koristi incident sa Brusom da pokaže Majku gde mu je mesto time što je insistirao da Brus mora da leti.

Zakazano je da Brus dobije nogu dan nakon povratka iz Čilea. Mora da je naslućivao da se nešto dogodilo dok je bio odstupan, jer je ono popodne kad je doputovao pozvao Niko i insistirao da odu na večeru kako bi „napravili strategiju”.

Tu ponudu Niko nije mogla da odbije i to je bio jedan od sjajnih momenata njene karijere. Nikad neće zaboraviti to veče kada je sedela sa Brusom i kada je on neprestano pričao kako su pogrešno počeli, ah bi sada trebalo da pokušaju da rade kao tim. A ona je klimala glavom i govorila kako se slaže sa njim, znajući sve vreme da će sutra do podne on biti otpušten i izleteće iz zgrade, a ona će biti pobednik. Bilo je nekih kratkih trenutaka u toku večere kada joj ga je bilo žao, i kada joj je stvarno padalo na pamet da mu kaže istinu. Ali je brzo odbacila tu ideju. Osetila je slatki, zavodljivi ukus moći. Ovo je veliki biznis i Brus je veliki dečko. Moraće da nauči da pazi na sebe.

Kao što je ona to naučila.

U pola jedan, pola sata nakon što je objavljeno da Brus daje otkaz, pozvao ju je. „Ovo je tvoje maslo, zar ne?” pitao je, čestitajući joj ogorčeno.

„Pa, moram da ti čestitam. Nisam mislio da si u stanju da to uradiš. Mislio sam da nemaš petlje.”

„To je samo posao Brus”, rekla je.

Bože, kako je ovo jak osećaj. Nikad išta slično nije osetila u životu. Gledala je sebe iz čudne perspektive. Izvan svoje svesti, znala je, da bi, kao žena, trebalo da oseća krivicu. Trebalo bi da se oseća loše ili uplašeno zato što nije bila „dobra”. I jeste se uplašila na delić sekunde. Ali čega se plašila? Svoje moći? Sebe? Ili arhaične ideje da je uradila nešto „loše” i da će biti kažnjena?

Sedeći u kancelariji to popodne, odmah nakon razgovora sa Brusom, iznenada je uvidela da neće biti kažnjena. Tu nije bilo pravila. Ono što su žene mislile da su „pravila” bili su ustvari principi za pokazivanje ženama gde im je mesto. „Biti dobra” je udobna lepa kutijica za koju je društvo savetovalo ženama da će, ako ne izađu iz nje, biti sigurne. Ali niko nije bio siguran. Sigurnost je laž, naročito u poslu. Jedina prava pravila su bila pravila moći: ko ima moć i ko može da je demonstrira.

Ako možeš da je demontriraš, imaš je.

Prvi put je osetila da je jednaka sa najvećim igračima. I ona je postala igrač.

To večer, kupila je beluga kavijar i Kristal šampanjac i ona i Sejmur su proslavljali. Kasnije je Sejmur hteo da vode ljubav, ali ona nije. Jasno se sećala tog osećanja: nije želela nikoga drugog u sebi. Izgleda da je popunila praznine i pukotine u sebi i, prvi put, bila je dovoljna sama sebi.

Ali je li još uvek tako?

Došla je do prozora spavaće sobe i pogledala napolje. Godine su prošle od Brusa Čikalisa i ona je pažljivo raspolagala svojom moći, upotrebljavajući njenu punu snagu samo kad je to apsolutno neophodno. Naučila je da ne likuje nad svojim trijumfima, niti da ih prizna, jer prava moć dolazi od nevidljive, uvek kontrolisane ruke. Osećala je uzbuđenje svaki put kad bi pobedila, ali to nije značilo da i drugi ljudi moraju da znaju za to.

Razmišljajući o Majku i šta će da radi sa njim, osetila je neizbežnu ushićenost zbog pobeđe koja se bliži. To osećanje je ipak bilo i malo prazno i pomalo tužno. Postojao je deo nje koji se još uvek nadao da će se ljudi na vrhu korporacije ponašati pošteno, ali ju je iskustvo naučilo da je, kad su u pitanju novac i moć, priča uvek ista. Da je Majk stariji, i možda pred penzi-

jom... ali nije, i ako ga ne eliminiše, napraviće joj pakao od života. Već je dva puta zamahnuo ka njoj, sledeći udarac bi mogao biti nokaut.

Okrenula se od prozora i šetala napred-nazad po persijskom tepihu. To je samo posao, podsećala se. Majk Harnes zna kako Spleč-Verner funkcioniše. Morao je da pretpostavi da će mu jednoga dana Viktor odrubiti glavu. Ali i Majk je sekao glave..

Čovek uvek misli da njemu ne može da se dogodi tako nešto. To se uvek događa drugima.

Možda je u tome razlika između nje i ostalih direktora Spleč- Venera, pomisli. Ona je znala da se to njoj može desiti. I nakon što dobije Majkov posao, u zavisnosti od okolnosti, možda će ga zadržati par godina, možda čak i pet, a ako bude stvarno imala sreće – deset godina.

Ali na kraju će i njena glava odleteti.

Osim ako ne dobije posao Viktora Metrika.

Pogledala je u mračnu ulicu ispod prozora i nasmešila se. Niko O’Nili, glavni izvršni direktor korporacije Spleč-Verner. To svakako nije bilo nemoguće.

VENDI SE TRGNULA IZ SNA.

Sanjala je uvek isti san. Bila je negde (bilo gde) i bila je slaba i bolesna. Jedva je hodala. Neko joj je govorio da mora da uđe u lift, ali ona nije mogla da dođe do njega. Pala je na pod uz dramatičan tresak. Nije mogla da ustane. Osećala je kako život polako ističe iz nje. Ona to nije mogla da kontroliše. Sad kad je znala da umire, nije je bilo briga. Tako je bilo mimo ležati tu, znajući da nema drugi izbor osim da odustane....

Otvorila je oči. Dođavola. U sobi je još uvek bio mrak. Znala je da je četiri ujutru, ali nije htela da gleda na sat. Za par sati će svanuti još jedan dan. Četrdeset i treći dan, da bude precizna. Prošlo je tačno četrdeset i tri dana i pet sati otkako je Šejn uništio njihovu savršenu malu porodicu.

Zlokobna crna nit srama joj je išla kroz telo i kao da joj se obmotavala oko vrata. Zatvorila je oči i škrgutala je zubima. Znala je puno ljudi koji su se razveli, ali niko je nije pripremio na to kako razvod zaista izgleda. Mogla je da čuje priče o prevari i o tome kako ljudi nikada stvarno nisu poznavali svog partnera. Čula je priče o besu i luđačkom ponašanju. Ali niko nije pričao o sramu. Ili krivici. Ili osećaju neuspeha koji te guši i zbog koga se pitaš da li život više ima smisla.

Sram je bio kao nož. Osetila je njegovo sečivo na svojoj koži nekoliko puta u toku deset godina svog braka, kada su Šejn i ona bili toliko besni jedno na drugo, da je i sama pomišljala na razvod. Ali bol i sram su joj uvek bili dovoljni da se predomisli i pomisli da, ma koliko da je užasan njen brak, razvod bi bio još gori.

A sledeći dan ili dva dana ili tri ili sedam kad se ona i Šejn pomire (obično nakon njihovih posebnih serija vođenja ljubavi), osetila bi kako na neki bolan način voli Šejna i njihov brak. On možda nije konvencionalan, ali koga je briga za to? Funkcionisao je. Znala je da su neke žene ludele zato što moraju da plaćaju sve, ah ona je uživala u tome. Volela je da zarađuje novac, dosta novca; i volela je to što je uspešna u ludom, nemilosrdnom svetu šou biznisa i da njen posao uvek bio šou (iako često frustrirajući i zastrašujući, ali bi ona radije da se plaši nego da joj bude dosadno). Znala je da može sa tim da izađe na kraj, jer je imela da napravi ravnotežu. Imala je porodicu kao oazu.

Prevrnula se na svoju stranu kreveta i zgrčila. Neće plakati. Ali sve je izgubljeno, a ona ne zna zašto. Uvek je mislila da se ona, Šejn i deca odlično provode. I, iz nekog razloga, seti se Tajlerove ribice, Plavog Drejka. Kupila mu je kinesku ribu borca na počektu leta i on je navaljivao da je ponesu kad krenu na letovanje u Dark Harbor u državi Mejn, gde su provodili po dve nedelje, jer su tamo išli svi iz Holivuda. Plavi Drejk je dobio status člana porodice i vožnja do Mejna se uglavnom sastojala od održavanja te proklete ribe u životu, naročito nakon što ju je Šejn slučajno šokirao stavljajući je u ledeno hladnu vodu u lavabou u hotelu. Opstanak Plavog Drejka je bila glavna tema celog odmora i to je bila ona vrsta priče koju je Vendi zamišljala da će prepričavati nakon dvadeset godina kada deca porastu i dođu kod roditelja za vreme praznika. Kakanje se širilo njenim telom kao otrov. To se sada više nikad neće dogoditi. Kako će porodica izgledati bez Šejna? Šta će se desiti sa pričama?

Nije mogla da zaspi. Svaki dan je bio isti – odzvanjao je od besa zbog nepoznatog. Bila je uplašena. Shvatila je da je dobar deo života provela potajno uplašena. Plašila se samoće, plašila se da neće imati muškarca. Plašila se da neće izgledati dovoljno dobro da bi uopšte mogla da ima muškarca. Da li je to jedan od razloga zašto je radila tako vredno da bi bila uspešna? Da bi kupila muškarca? Ako je uspela da kupi jednog, pomisli ogorčeno, možda će uspeti da kupi i drugog.

Odlučila je da ustane iz kreveta i radi. Pre dosta vremena je shvatila da je jedini način da smanji strah da radi više. Bilo je pet ujutru. Sumoran i cm sat, ah je ona odlučila da ustane iz kreveta i opere zube. Otišla je u kuhinju i napravila kafu. Ponela je šolju kafe sa sobom u kancelariju i sela za jeftin

metalni sto. To je bio Šejnov sto iz koledža, ali je on odbio da ga baci iz sentimentalnih razloga. Ona ga nikad nije terala da ga baci. Uvek je dozvoljavala Šejnu te njegove idiosinkrazije, zato što ga je poštovala. Ne bi volela da ima muža koji bi joj naređivao šta da radi i, druge godine braka, shvatila je da je ključ uspeha jednog braka u tome da se ponašaš prema nekome onako kako želiš da se taj neko ponaša prema tebi.

Ali očigledno to nije bilo dovoljno.

Uzela je neki scenario sa vrha gomile. Upravo je shvatila da je gomila scenarija bila uvek prisutan faktor u njenom životu već dvadeset godina. Dobijala ih je poštom za čitanje preko vikenda. Stizali su FedExom iz egzotičnih mesta, prenošeni u poštanskim džakovima automobilima, vozovima i autobusima. A ona ih je sve čitala. Do sada je pročitala blizu pet hiljada scenarija. I nije im videla kraja. Iznenada je videla depresivnu sliku svoje budućnosti. Bila bi skoro ista kao sadašnjost, jedino bi bila starija i umornija i usamljenija. Bilo je dana kada je razmišljala o tome da ne ustaje iz kreveta nedelju dana.

Otvorila je scenario, pročitala pet strana i spustila ga, jer ju je iritirala scena u u kojoj majka grdi svoju dvadesetpetogodišnju ćerku zato što se još nije udala. Pogledala je korice scenarija, znajući da je pisac sigurno muškarac, i to mlad muškarac – jer su još jedino oni verovali da majke svojim ćerkama žele samo da se dobro udaju. Ali ovaj scenario je napisala žena: neka Sasta. Kakvo je to ime – Sasta? Ono što je još važnije, kakva je ta Sasta žena? Zar ona ne zna da je kliše majke koja očajava zbog neudate ćerke *passee*?

Napisala je „Ne” preko cele prednje strane korica i gurnula ga u stranu.

Uzela je drugi scenario sa gomile i pomeriha naočare ka ivici nosa da bi videla bolje. U zadnje vreme je primetila da reči na stranici uporno odbijaju da miruju. Ali, isto tako, i njen mozak je odbijao da miruje i bilo joj je teško da se koncentriše. Razmišljala je o Šastinoj majci. Naravno, još uvek su postojale takve žene, žene koje su verovala da se žena jedino može ostvariti kroz muža i decu. Uvek je osećala duboko neslaganje sa tom određenom vrstom žena – koje su mislile da je poželjno biti domaćica, zavisiti od muškarca. Do skora, držala se svojih osećanja prema tim „drugim” ženama tako žestoko, kao u političkim i verskim uverenjima u kojima ne može biti moralnih kompromisa. Ali sada više nije bila sigurna. Ovu ponovnu proce-

nu stavova je inicirao razgovor sa majkom pre dva dana. Vendi ju je pozvala da bi joj rekla da se razvodi od Šejna, sigurna da će je majka podržati. Vendi je godinama mislila kako je njena majka šampion i govorila je sebi da je uspešna, zbog uticaja svoje majke. Bila je ubeđena da joj je u detinjstvu i dok je bila tinejdžerka, majka davala neizrečenu poruku da ne sme da završi kao ona – kao domaćica – i da je greška kad žena zavisi od muškarca, naročito onakvog kakav je bio njen otac. Vendina majka je imala četvero dece i nije nikada radila i bilo je dana kada nije mogla da ustane iz kreveta. Njena majka je očigledno patila od depresije, ali tada nije bilo tako jednostavnih dijagnoza i ostajanje u krevetu je bilo jednostavno nešto što se dešava majkama iz predgrađa. Mogla je da prezire majku zbog toga – zbog onih časova poniženja kada ju je čekala pred školom, a ona se ne bi pojavila – ali je Vendi volela majku toliko jako da je bila slepa za njene mane. Njena majka je verovatno bila psihički nestabilna osoba, histerična žena, ali je Vendi pamtila svoju majku kao lepu i šarmantnu, najglamurozniju ženu u susedstvu kada bi se doterala i ona je uvek imala veliki uticaj na Vendi u njenoj ambiciji da postane uspešna.

Ili je Vendi to samo verovala sve dok nije rekla majci za Šejna. „O, Vendi”, njena majka uzdahnu. „Pretpostavljam da je to bilo samo pitanje vremena.”

„Pitanje vremena?” upita Vendi šokirano. Očekivala je saosećanje od majke, a ne prekor.

„Znala sam da će se to jednom desiti. Takvi brakovi nikad ne potraju. To je jednostavno neprirodno.”

Vendi je zanemela od zaprepašćenja. „Mislila sam da ti i tata volite Šejna.”

Njena majka uzdahnu. „Volimo ga kao osobu. Ali ne kao muža. Mi nikad nismo verovali da će vaš brak da potraje.”

Vendi je ostala bez daha. „Pa, trajao je četrnaest godina”, rekla je.

v „Samo zato što je Šejn tako lenj. Tvoj otac i ja smo uvek mislili da će Šejnu jednom sve dosaditi i da će otići. Godinama sam želela da te upozorim na to, ali nisam htela da te naljutim.”

„Sada me ljutiš”, reče Vendi, „ali ne mogu da shvatim zašto.” „Samo bih volela da si se udala za uspešnog muškarca i da ne moraš toliko da radiš”, rekla joj je majka. „Tada se ovo nikada ne bi dogodilo.”

Vendi je sedela otvorenih usta od šoka. „Mislila sam da ti želiš da ja uspem. Oči su je pekle. Njena rođena majka ju je napuštala.

„Naravno da sam želela da budeš uspešna”, rekla joj je majka. „Ali ne moraš da osvojiš ceo svet da bi bila uspešna. Želela sam da budeš srećna. Uvek sam mislila da bi mogla da budeš srećna sa nekim advokatom ili bankarom. Mogla si i sa njima da imaš decu i da radiš ako želiš.”

Vendi je bila tako zaprepašćena da je morala da se uhvati za jednu stranu stola da bi ostala na nogama. Ovo je njena majka bila zamislila kao njen uspeh u životu? „Ti želiš da ja radim neki bedni posao?” rekla je dižući glas od besa.

„Ne bi morao da bude bedan”, reče njena majka strpljivo. „Ali tvoj muž je mogao da izdržava porodicu.” Zastala je. „Znam da ti ne veruješ u to, dušo, ali brakovi funkcionišu samo kada muškarac zarađuje više. Muškarcima je potrebna ta vrsta stimulacije da bi ostali u braku. Oni se zbog toga osećaju ponosni na sebe.”

„A ja?” reče Vendi u neverici, skoro vrisnuvši. „Zar ja nemam prava da budem ponosna na sebe?”

Njena majka uzdahnu. „Sve tumačiš na pogrešan način”, rekla je i Vendi je shvatila da je to upravo radila godinama. „Žene imaju dosta razloga i načina da budu ponosne na sebe. Imaju decu i dom. Muškarac ima samo jednu stvar – posao. A ako mu to žena oduzme, ne možeš zaista očekivati da će ostati sa njom.”

Da li ovo njena majka priča ili je to neko drugi? Vendi se pitala pres-travljeno. Njena majka sigurno nije verovala u to što govori. Ali je iznenada shvatila da u poslednjih dvadeset godina nije sa majkom iskreno razgovarala o seksu ili odnosima između muškarca i žene. Njena majka nikada nije izrazila svoje mišljenje o muškarcima i ženama i njihovim ulogama, tako da je Vendi naravno pretpostavila da ona i majka imaju isto mišljenje o tim stvarima. Da li je moguće da je sve što je ona pretpostavljala o *svim* svojim vezama bilo pogrešno?

„Zašto si takva majko?” pitala je.

„Vidim sve te divne parove u gradu”, rekla je majka. „Dosta parova tvojih godina, sa decom. Muškarci rade i žene rade. Ali takođe imaju vremena da vode decu na utakmice...”

„Ako hoćeš da kažeš da su moja deca uskraćena za...” Vendi je krenula da kaže.

„O, znam ja da oni imaju sve Vendi”, njena majka je prasnula. „I previše. Ali nije u tome stvar. Ovi parovi izgledaju srećni.”

„Ali ko su oni? Sta su oni? Je li neko od njih predsednik velike filmske kompanije?”

„To nije stvarno bitno”, reče njena majka uspijeno.

„Bitno je”, Vendi je prasnula. „To je jedino bitno. To čini glavnu razliku.“

„To ne znači da možeš da imaš normalnu vezu”, reče njena majka.

„Ja sam imala normalnu vezu.”

„Sa muškarcem koji izdržava porodicu”, reče njena majka.

„Muškarci imaju ego. To kad žena drži kontrolu ... svega to ne funkcionišu u braku.”

Vendi je zastala. „Koliko ima muškaraca koji su uspešniji od mene?” pitala je i, iz nekog bizarnog razloga, pomislila je na Seldena Rouza.

„Možda ne moraš da budeš uspešna.”

Ovo je za Vendi bilo tako narazumljivo da nije mogla da odgovori. Zalupila je slušalicu.

Mrzela je da se svađa sa majkom. To je suviše bolelo. Zaista ju je fizički bolelo. Sve te godine, ubijala se od posla ne samo zbog Šejna i dece, već i da bi obezbedila majku kad ostari.

Vendi je uzela šolju za kafu i ponela je do prozora. Nije razgovarala sa majkom od kad joj je spustila slušalicu i to je bio još jedan težak kamen bola. Zašto je gubila sve bliske osobe? Zašto je kažnjavana?

Gledala je u sivu tamu zore. Želela je da odbaci sve što joj je majka rekla, ali je umesto toga počela da razmišlja o nekim neprijatnim i neizbežnim istinama. Da je mogla da nađe muškarca koji bi nju izdržavao (uh, mrzela je tu reč „izdržavao”), da li bi to učinila? Nije znala odgovor, jer joj ta mogućnost nikada nije izgledala kao opcija – tu bolnu istinu koju je sad shvatila njena majka nikad ne bi razumela.

Svi uvek govore kako žene imaju izbora, ah to nije zaista tačno. Žene uopšte nemaju pun džak opcija koje svi misle da imaju – neugodna stvarnost koju je Vendi počela da shvata na koledžu. Do druge godine, ona je

shvatila da postoje dva tipa žena u svetu: žene za kojima muškarci odlepe i koje na kraju ožene i koje izdržavaju; i žene koje, iz bilo kog razloga, ne bude veliku strast kod muškaraca – barem ne onu vrstu strasti zbog koje bi je muškarac „izdržavao”. Ona je odmah razumela da spada u ovu drugu kategoriju i, ako je želela neku vezu sa muškarcem, morala je da ponudi nešto dodatno.

Njen je plan uvek bio da skrene pažnju muškarca sa njenog nedostatka lepote na njenu efikasnost u poslu, njenu samostalnost, njenu sposobnost da se brine o sebi – i o njima.

I to je delovalo. Toliko vreme je radila kao asistent, trpela maltretiranje, ostajala do ponoći, vukla scenarije, i na kraju išla naviše na lestvici šou biznisa, dok nisu došli rezultati uspeha. Novac i stanovi i pristojna odeća i automobili, sve je ona to sa ponosom platila sama. Rekla je sebi da joj nije „potreban” muškarac, da joj nisu „potrebne” igre.

Ali i to je bila laž.

Ona je igrala igrice. Radila je na Šejnu od samog početka, uprkos sumnjama da on nije u dubini duše želeo da bude sa njom. Ona je ubedila sebe da može da ga izmori i da učini da on vidi njene vrednosti. Kada on shvati koliko mnogo ona može da učini za njega, moraće da je zavoli. U početku, kada ga je ubeđivala da bude sa njom, ona je se pravila da ne vidi njegove flertove sa drugim ženama. Nikada ga nije kritikovala; uvek mu je govorila da je genije (a ustvari je on trebalo njoj da govori da je ona genije). Ponašala se materinski. I više od toga. Kod nje je uvek imao spreman obrok i ženu spremnu za seks. I na kraju je popustio. Rekla mu je da ga voli nakon dva meseca zabavljanja. Njemu je bilo potrebno dve godine da prelomi te reči.

Kupila ga je i, kao kupac, mislila je da je bezbedna.

Njena majka je bila u pravu. Bila je arogantna luda.

Sedela je ukočeno i ova strašna stvarnost se kao otrov širila njenim telom.

Uvek je insistirala na tome da ona i Šejn imaju nov, moderan tip braka – brak budućnosti! Ali, u stvarnosti, bio je ništa drugo do obrnutog tradicionalnog braka – i zar uostalom nije toliko puta u šali nazivala Šejna „savršenom suprugom izvršnog direktora u filmskoj industriji”?

Ta rečenica je uvek izazivala smeh kod njenih kolega i klimanje glavom u znak uvažavanja kod njenih drugarica. Uvek je pazila da to ne kaže

pred Šejnom, ali je on sigurno osetio ove suptilne napade na svoj muški ego. I to mu se nije dopalo.

Stavila je glavu u šake. Kako se njihov odnos pretvorio u takav kaos? Nije da ona nije želela da Šejn radi. Ona ga je podržavala u svemu što je pokušao da radi. Problem je bio u tome što nije bio dobar ni u čemu. Nije imao moć da istraje, imao je nerealna očekivanja i nije trpeo kritike. Bio je arogantan. Ljudi su mu pružali šanse (obično kao uslugu njoj) i nakon njegovog kašnjenja sa izvršavanjem zadataka, svađanja, arogantnog ponašanja, ljudi su jednostavno odbijali da rade sa njim. Ona je želela da mu objasni da jednostavno nije dovoljno talentovan da bi ljudi trpeli te njegove ispade, ali kako to reći nekome, naročito osobi sa kojom si u braku?

A šta da su zavisili od njegovih prihoda? Odmahnula je glavom. Umrli bi od gladi. Definitivno ne bi imali sve ovo....

Pogledala je patetičnu, prenatrpanu kancelariju sa ciničnim gađenjem. Ostatak stana je bio isti ovakav – malo više od golog prostora sa tankim, gipsanim zidovima koji su sklepani da stvore iluziju sobe. Kao deo njenog ugovora sa Paradorom, studio (ili da budemo precizni, Spleč-Verner) je trebalo da plati pedeset procenata troškova renoviranja, ako iznose do pola miliona dolara; povrh svega, trebalo je da ugrade i sobu za projekcije. Pre dve godine, dala je Šejnu u zaduženje renovaciju stana (mислеći da će to biti dobro za njega, da će mu to dati nešto konstruktivno i muževno i dobro za ego), ali je Šejn potpuno zabrljao. Odmah je počeo da se svađa sa svom trojicom građevinaca koje je zaposlio, tako da su svi dali otkaz za tri nedelje; zatim je rekao da će sam to bolje uraditi. Nije uradio ništa.

Mogla je sama da se pozabavi tim projektom, dajući Džošu, svom asistentu ovlašćenje da pronađe nekoga ko bi to preuzeo, ali zbog Šejna je uvek odustajala. Nije želela da se on oseća kao da opet u nečemu nije uspeo, i uvek se trudila da mu ne maše svojim autoritetom (na koji je imala pravo, jer je ona zarađivala sav novac) ispred nosa. I, ma kako nepraktičan, stan je ostao isti. Ona je to opravdavala tako što je stalno govorila da je stan okej; čak je i bolje što je ovakav, jer, da ga je ona renovirala, taj njen uspeh (za njega nedostižan) bi ponizio Šejna. Mogao je da nastavi da živi u iluziji da je taj njen nivo uspeha za njega ostvariv – barem bi mogao da kaže, kada bi ikada našao posao i počeo da zarađuje, da bi on mogao da priušti od svoje plate ovakav stan.

Pa, očigledno da nijedna od njenih strategija nije bila dovoljna da nadmudri Šejna Hilija, pomisli ogorčeno. Ljudi uvek kažu da u svakoj promeni ima nečeg dobrog, ali čega to? Pretpostavljala je da sada, kada je Šejn otišao, ne mora više da zadovoljava njegov osetljivi ego. Mogla je da dozvoli sebi da zablista. Prvo što će učiniti biće da sredi stan kako treba, da izgradi prave zidove; da unajmi dekoratera da sredi stan po njenom ukusu. Možda će napraviti spavaću sobu celu u beloj boji. Kao dete, maštala je da živi u kući koja je bela i čista sa lepršavim, prozirnim draperijama. Ugušila je tu svoju fantaziju, znajući da se Šejnu neće dopadati.

Ali sada, pomisli oprezno, bila je slobodna. Malo joj se podiže raspoloženje, oprezno, kao kad tek rođeno štene njuška vazduh. Možda to što je Šejn otišao i nije tako loša stvar. To bi moglo da se pretvori i u šansu, drugu šansu da postane sve ono što je ostavljala sa strane da bi bila sa Šejnom.

Sa ovom novom odlučnošću, uzela je scenario koji je napisala mlada žena po imenu Šasta i pripremala se da joj da drugu šansu. Vendi je imala pravilo da ne odbacuje scenario, dok ne pročita barem dvadeset pet strana (neki direktori bi stali na desetoj strani, ali njena logika je bila: ako se neko potrudio da napiše ceo scenario, ona može da uloži malo napora da otkrije njegove moguće vrline) i sada nije bilo vreme da snižava standarde, već da ih povisi. Otvorila je scenario, pripremila se da čita i kako je okrenula stranu, za oko joj je zapala gomila koverata koja se nalazila nagomilana ispod scenarija.

Uzdahnula je i spustila scenario. Sve koverte su bile od verovatno od prošlog meseca. Šejn je bio zadužen za poštu i plaćanje računa i sada, kad je on otišao, spremačica je verovatno stavila sve to na njen radni sto. Odlučila je da brzo sortira svu poštu, odvajajući račune za kasnije.

Bilo je nekoliko koverata od Ameriken Ekspresa. Najpre se zbunila. To je sigurno neka greška. Imala je samo dve kartice Ameriken Ekspresa – jedan račun od kompanije (za koji je i Šejn imao karticu za hitne slučajeve) i platinum karticu njenog ličnog računa. Bila je jedna debela koverta i četiri tanke. Tanke su je brinule. Ličile su na one preteče koverte kada ste u velikom minusu na računu. Ali to nije moguće, pomislila je, i mršteći se, otvorila jednu kovertu.

Izveštaj je bio za njen Senturion račun i preletajući očima došla je do količine novca koju duguje od koje joj se zavrte u glavi. Ovo je sigurno bila greška. Cifra je bila 214,087.53 dolara.

Ruka joj se tresla. Ovo je nemoguće. Neki računovođa je sigurno dodao previše nula. Uzela je debelu kovertu i otvorila je, nečujno vrisnuvši kada je pogledala izveštaj.

Bilo je troškova u iznosu od 14,087.53 dolara, što je bilo normalno. Ali pored toga, uzeto je 200,000 dolara sa Šejnovog računa.

Ustala je, bacivši račun na sto i šetajući napred-nazad dok je prstima pritiskala slepoočnice da joj glava ne bi eksplodirala. Kako je mogao to da učini? Ali tehnički, *mogao* je to da uradi – imao je svoju karticu i jedino što ga je sprečavalo u tome da ne napravi toliki račun svakog meseca bila je činjenica da mu je ona verovala. Ali trebalo je da bude pametnija, i uz ovo osećanje da tone, shvatila je da je ovo očekivala. Bilo je neizbežno. Duboko u sebi, uvek je sumnjala da bi Šejn mogao da izvede ovako nešto jednog dana.

To je bilo ono finalno „jebi se“. Završni ekser u kovčegu njihovog braka. Čak i da je ona gajila neku nadu da bi oni mogli opet da se pomire, Šejn je zagarantovao da se to nikada ne desi.

I sve je odjednom opet bilo crno i opet je obuze bes. Dve stotine hiljada dolara je bilo 400,000 pre poreza. Četiri stotine hiljada dolara. Da li je Šejn imao pojma koliko ona mora da radi da bi zaradila toliki novac?

Ubiće ga. Insistiraoće da joj vrati novac, svaki peni, makar mu trebalo dvadeset godina....

Uzela je telefon i nazvala ga na mobilni. Baš je briga koliko je rano – barem jednom će da pobesni pred njim i da bude sigurna da to nikada ne zaboravi. Naravno, uključila se govorna pošta.

Prekinula je vezu. Neće ostaviti poruku – otići će do njegovog stana i suočiće se sa njim. Otići će sad u svojoj staroj pidžami. Bes ju je odveo u spavaću sobu, gde je ugurala bosa noge u par starih Konvers patika koje je nosila po kući.

Zatim je stala. Nije mogla da ode. Imala je troje dece u kući.

Užasna misao joj se javi. Deca su čvrsto spavala. Mogla je da istrči, izvrišti se na Šejna i vrati se kući za pola sata. Deca nikad ne bi znala.

Zastala je i pogledala u svoje noge i crne platnene patike koje su nezgrapno štrčale ispod plave flanelske pidžame. Šejn ju je izluđivao. Samo siromašni ljudi su ostavljali decu samu u kući. Širomašni ljudi koji su osećali da nemaju izbora ili koje je porazila nemilosrdnost života, pa nisu marili. Stalno čitate o takvim ljudima u Njujork Postu. Oni ostave decu samu i zatim se nešto dogodi i deca nastradaju. Obično su muškarci krivi za to. Majke su na poslu, a očevi prosto odluče da moraju da izađu na pivo sa ortacima.

Pogledala je na sat. Bilo je skoro šest sati. Gospođa Miniver će stići za sat vremena. Mogla je da sačeka dok ona dođe, pa da se tad suoči sa Šejnom.

Ali čekati čitav sat! Opet ju je obuzeo bes. Neće moći da razmišlja ni o čemu drugom. Ovo joj nije trebalo. Morala je da radi. Morala je da se koncentriše. Sada, povrh svega, moraće da ode do banke u devet ujutru da skinе Šejnovo ime sa svih računa.

I to je čovek koga je odabrala da bude otac njene dece.

Ustala je i pošla ka kupatilu. Šejn će joj platiti za ovo. Ako joj je on ukrao novac, ona će njemu uzeti decu. Još danas će uzeti advokata i potrošiće koliko je potrebno da ga zauvek ukloni iz svog života. Neka vidi kako je u stvarnom svetu, u svetu u kome ljudi moraju da rade. Neka Šejn vidi kako izgleda biti pravi muškarac.

Ušla je u tuš kabinu i dok joj se topla voda slivala niz lice, iznenada se setila. Bila je subota. Gospođa Miniver neće doći. I Šejn je rekao da ide negde za vikend i da će biti „nedostupan”.

Nije mogla da uradi ništa.

A zatim joj se ote vrisak, kao neka vanzamaljska životna sila, ogroman naboј emocija od kojih je imala osećaj kao da će joj se stomak pocepati i zbog čega zgrabi zavesu da bi se pridržala. Spustila se na dno kabine i sela prekrštenih nogu ispod vode koja je tekla, ljuljajući se napred-nazad kao neka luda osoba. Jedan deo nje je bio čisto životinjski, ridao je i jecao. Ali drugi deo nje je bio odvojen, kao da je bio van njenog tela. Znači zato se ovo zove „slomljeno srce”, pomisli onaj odvojeni deo nje. Čudno kako su neki klišeji u opisima emocija veoma odgovarajući za neke prilike kada ih doživljavate. Njeno srce se bukvalno lomilo. Sve u šta je njeno srce verovalo i na šta je računalo bilo je otkinuto od nje. Godine onoga što je smatrala

za neoborive emotivne istine su pukle kao tanke grančice. Nikada više neće moći ponovo da veruje u ono u šta je verovala.

Ali u šta će da veruje umesto toga?

VENDIN TELEFON U KANCELARIJI u Parador Pikčersu je imao pet linija i trenutno, na svih pet je gorela lampica.

Tako je celo jutro, ustvari cele nedelje. Zapravo, tako je bilo sve vreme.

Pogledala je u digitalni sat na stolu koji je pokazivao ne samo minute i sekunde, već i desetinke. Bila je na konferencijskoj liniji već petnaest minuta, trideset dve sekunde i četiri desetinke. Ako misli da se drži rasporeda, moraće da ga završi za tri minuta, dvadeset sedam sekundi i nešto desetinki. Matematika joj ne ide toliko dobro da može na brzinu da izračuna desetinke.

„Još uvek vam nedostaje više radnje momci. Više zapleta”, Vendi je govorila u slušalicu. Bio je četvrtak ujutru. Četvrtak ujutru je vreme za konferencijske pozive radi diskusija o napretku različitih scenarija koji su u fazi razvoja u Paradoru. U bilo koje doba, ovaj broj bi se kretao od četrdeset do šezdeset, i od tih šezdeset, ona bi dala zeleno svetlo za trideset da idu u produkciju, a od tih trideset, petnaest će verovatno biti hitovi, što znači da će zaraditi novac. Većina studija računa na deset hitova godišnje. Njene brojke su uvek bile bolje od proseka.

Ali samo zato što je ona ulagala više vremena u scenarije!

„Priča je egzistencijalno otkriće ovog klinca. O životu. Kao ono, šta je smisao života?” umešao se jedan od scenarista, Voli.

Dobro pitanje, Vendi uzdahnu. A šta to, dođavola, dva klinca od dvadeset sedam godina znaju o životu? Sta podrazumavaš pod egzistencijanim? Kontretno? pitala je. Zašto je uopšte kupila ovaj scenario, pitala se. Zato što je morala. Voli i njegov parter Rouen su trenutno smatrani fenomenalnim timom scenarista. Ustvari su napisali scenarije za dva hit filma, a i to je Vendi počinjala da tumači kao da su jednostavno imali sreće. Ili to, ili ih je uspeh već pregazio i već su pušili travu sve vreme, verovatno se vozeći Los

Anđelesom u svojim Poršeima i Hamerima samouvreno misleći da znaju sve.

„To je pitanje, znaš”, rekao je Rouen. On i Voli su naglabali o tome bar još jedan minut. Vendi je prošla kroz vrata do svoje treće asistentkinje, Ksenije, koja je slušala razgovor. Ksenija joj je pročitala misli i zgrabila malo izdanje Vebsterovog rečnika i uletela u njenu kancelariju držeći otvorenu stranu na slovu „E”.

„Egzistencijalizam”, Vendi pročita naglas, prekidajući Volija ili Rouena, nije znala koga tačno „je filozofija koje se bavi individualnom egzistencijom i ličnom odgovornošću za činove slobodne volje u odsustvu određenog znanja o onome što je dobro i loše.” Napravila je pauzu. Ovo je zvučalo kao njen celokupni život sumiran. Nije imala ideju šta je ispravno, a šta ne i bila je odgovorna za sve. Uključujući ovo sranje od scenarija. „To je divna ideja, ali nažalost, niko u publici ne zna šta je egzistencijalizam. Niti će ići u bioskop da to sazna. Ljudi idu u bioskop da vide priču. Da se identifikuju sa pričom koja je nekako slična njihovim mislima o i njihovim osećanjima.” Zastala je. Bože, i ona se proseravala kao i oni. Niko nije zaista znao zašto se publici sviđaju neki filmovi, a neki ne. Niko nije stvarno znao ništa. Ali čovek je morao da se pretvara da nešto zna.

„Mislim da biste vi momci – potajno je uživala u tome da ih zove „momci” – morali da se vratite na početak i da razradite radnju.”

Sa druge strane veze tišina. Verovatno su kipteli od besa, Vendi pomisli, i nisu se usuđivah da odgovore.

Prošle su tri sekunde i dve desetinke. Ne bi se usudili da joj se suprotstave, pomisli Vendi. Filmska industrija bila je kao dvor Luja XIV – suprotstavljanje nadređenom značilo je zatočeništvo ili smrt. Nije bilo šanse da se Voli i Rouen suprotstave predsedniku Parador Pikčersa. Ali će je verovatno nazvati kučkom kad spuste slušalicu.

Nije je bilo briga. Bila je u pravu – ili barem više u pravu od njih – i zbog toga je ona na čelu Paradora, a ne oni.

„Odmah ćemo Vam poslati radnju”, rekao je Voli.

„Hvala Vam puno”, reče Rouen, sav šarmantan i potpuno se slažući. „Zaista cenimo Vaše savete.”

„Vendi?” Njen asistent Džoš je upao u vezu. „Imam sledeći poziv.”

„Hvala Džoš”, rekla je. Ovaj poziv je bio od direktora i scenariste koji su radili na akcionom avanturističkom filmu koji je bio u preprodukciji. Njene osnovne instrukcije su bile da im je potrebno više pucanja u trećem činu. „Prvi čin, jedan pucanj”, rekla je. „Drugi čin, tri pucnja. Treći čin, pet velikih pucnjeva, jedan za drugim. Beng. Završili smo i nadamo se da ćemo zaraditi trideset miliona dolara za prvi vikend prikazivanja.

Direktor i scenarista se zakikotaše u očekivanju tolikog plena.

Dok je bila na telefonu, njena druga asistentkinja, Marija, je ušetala sa porukom. „Carls Henson mora da otkáže ručak”, pisalo je. Vendi je pogleda radoznalo. „Avion mu kasni iz Londona”, Marija je tiho rekla.

„Dodavola!” Na dnu lista, Vendi je napisala „Pomeri ručak za što ranije”. Nastavila je da sluša svoj telefonski razgovor razmišljajući da je avion koji kasni verovatno izmišljotina da bi Carls Henson mogao da za još jedan dan odloži potpisivanje ugovora. Verovatno razmišlja o ponudama drugih studija. „Proveri Hensona” napisala je na velikom žutom papiru koji je uvek stajao na njenom stolu.

Obavila je još dva konferencijska razgovora. U sred jednog od njih, Marija je uletela sa porkukom na žutom papiru na kojem je pisalo „SEJN?”. Vendi je klimnula glavom.

Šejn je bio na čekanju četiri minuta, četrdeset i pet sekundi i tri desetinke.

„Da?” rekla je hladno.

„Šta to radiš?” pitao je.

„Radim”, rekla je naglašeno.

„Mislim šta to radiš meni?” rekao je.

Ovaj komentar je bio tako nečuveno egocentričan da Vendi nije znala šta da kaže.

„Skinula si sav novac sa našeg zajedničkog računa”, rekao je Šejn optuživački.

„Da”, reče Vendi, „drago mi je da si primetio.”

„Ne budi kučka, Vendi”, rekao je. „Magdin dvanaesti rođendan se bliži. Moram da kupim *našoj ćerki* poklon.”

„Zašto onda ne nađeš *posao*“ rekla je Vendi i zalupila slušalicu.

Obavila je još tri poziva i tada je bio jedan sat popodne.

„Šta ćeš da radiš za ručak?” pitala je Ksenija, svrativši do njene kancelarije. Vendi je prazno gledala u Holivud Riporter. Priče su zaokružene markerom po redu važnosti: crvena boja za članke koji imaju veze sa Paradorom i nekim njegovim projektima, žuta za članke o konkurentnim projektima, i zelena za druge stvari koje bi mogle biti interesantne.

Vendi se trgnula. „Ručak?” rekla je.

„Pošto je Carls Henson otkazao, pitala sam se da nećete možda da poručim neku hranu?”

„A to”, reče Vendi. „Daj mi minut.” Ona je odsutno uzela Holivud Riporter, polako dolazeći sebi. Svaki put kad bi vezala četiri sata rada, jedan poziv za drugim, uvek je padala u neki oblik transa. Bilo bi joj potrebno par minuta da se povrti i vrati na zemlju. Sad se vratila i to sa treskom.

Izenada se prisetila Šejnovog poziva.

Gospode. Stvarno je bila kučka.

Nek se nosi, pomislila je uzevši žuti papir i ustajući. Kako se samo usuđuje? Barem je počeo da kapira poruku. Bila je tako besna na njega što ju je pokrao, da je planirala da u ponedeljak ujutru unajmi advokata za razvod, ali je bila tako zauzeta, da je jedino uspela da prebaci sav novac sa zajedničkog računa na njen lični račun. Bila je izenađena što se Šejn nije toga prvi setio i uradi to njoj. „Dvesta hiljada dolara nije mnogo”, rekao joj je Šejn u ponedeljak kad je konačno odlučio da je ponovo pozove.

„Molim?” pitala je.

„Ti zarađuješ preko tri miliona dolara godišnje, Vendi”, rekao je, kao da to neko krivično delo. „Taj novac što sam ti uzeo i onako se odbija od poreza dušo.”

„Tako je, Šejn. Ali; 'a *sam ga zaradila!*” skoro je zaplakala. „Ja sam ta koja odlučuje kako će da ga potroši.”

Šejn očigledno nije mogao da smisli dobar odgovor, i samo je rekao „Jebi se” i spustio slušalicu.

Postalo joj je muka kada je shvatila da se njihov odnos toliko pogoršao da ne mogu da budu ni uljudni jedno prema drugom.

„Marija?” rekla je i Marija uđe. „Moram da otkrijem da li Čarls Henson ima još neki ugovor u planu. Možeš li da pozoveš neku tvoju prijateljicu koja je asistent i da saznaš?”

Marija, koja je bila visoka i graciozna i veoma praktično inteligentna, klimnu glavom. Za otprilike šest meseci, Vendi će moći da je unapredi i da se otarasi Džoša. U suštini je planirala da se otarasi svih muškaraca. „Prvo ću da pokušam sa Diznijem.”

„Znam koga ću pozvati”, reče Marija. „Ručak?”

„Ja” Vendi je počela. Telefon zazvoni.

„Šejn”, Džoš je doviknuo iz spoljašnje kancelarije.

Vendi je osetila grč u stomaku od besa. Krenula je da podigne slušalicu, ali je razmislila malo bolje. Ove svađe sa njim se ne mogu odvijati pred njenim saradnicima. Oni su već počeli da pretpostavljaju da se dešava nešto ozbiljno. Ako bi razgovarala pred njima, za nekoliko dana bi ceo Spleč-Verner znao da se razvode.

„Pozvaću ga kasnije”, rekla je glasno.

Ustala je, zgrabila torbu, išetala kroz spoljašnju kancelariju u hodnik. „Poješću nešto u menzi za direktore”, rekla je opušteno. „Vraćam se za pola sata. Ako me neko traži, na mobilnom sam.”

„Trebalo bi da odete na svež vazduh”, rekla je Marija.

Vendi se osmehnu. Nigde u celoj ovoj zgradi nema svežeg vazduha. U tome je bio problem.

Izašla je iz lifta, razmišljajući o tome da pozove Šejna sa mobilnog. Ali i to je bilo previše riskantno – neko bi mogao da naiđe i da čuje nešto što će sigurno biti neprijateljski, iako kratak, razgovor. Bez razmišljanja, ušla je u lift i pritisla dugme za trideset deveti sprat, gde se nalazi ne samo restoran za direktore, već i teretana za direktore, koju niko nikada ne koristi. Lift je oglasio dolazak na trideset deveti sprat i Vendi je izašla.

Skoro odmah je pomislila da se vrati u lift, ali se vrata brzo zatvoriše iza nje. Šta je to radila? Mrzela je restoran za direktore. Ideja je bila da bi restoran trebalo da neguje opušteno, prijateljske odnose među direktorima Spleč-Venera, ali je Vendi uvek mislila da je zastrašujuća, kao menza u školi, sa ne-tako-suptilnim razlikama u statusu i polu. Mogli ste da insistirate na tome da su ljudi jednaki, ali oni bi nazadovali i vratili se na pripadanje klikama na tinejdžerskom nivou.

Vrata lifta se otvoriše i dva izvršna direktora iz odeljenja za marketing su izašla. Klimnuli su glavom u znak pozdrava Vendi i ona im je uzvratila

pozdrav. Sada se stvarno ponaša kao tinejdžer. Nije mogla da samo tako stoji tu neodlučno. Morala je da uđe.

Možeš ti to, rekla je, prateći dva izvršna direktora niz hodnik. Od sada, život će ti biti suočavanje sa različitim vrstama izazova.

Kao na primer, ručati sama, pomisli ogorčeno. Poželela je da je barem ponela scenario. Tada ne bi morala da sedi tako sama kao čudak.

Restoran je trebalo da podseća na bistro u Parizu. Zidovi su bili od lamperija, stolovi prekriveni crveno-belim stolnjacima. Od konobara ste mogli da naručite salatu i piće, a za glavno jelo ste morali da čekate u redu za švedski sto, na kome je bilo piletine, ribe (obično losos) i pečenja. Vendi je stavila torbu na prazan sto u uglu, pored prozora, i uz osećaj da je svi gledaju, došla do reda.

Naravno da je niko nije gledao, a nije ni bilo puno ljudi unutra. Uzela je drveni poslužavnik i stavivši tanjir na njega, iznenada se upustila u svoju omiljenu fantaziju. Šta ako, jednog dana, nađe Šejna u nekom trošnom stanu (koji je, pretpostavila je, nekako uspevao da plati) i to u krevetu sa drugom ženom? Ne bi ga sama ubila, već bi unajmila nekoga da to uradi. Znala je jednog mafijaša koji je bio savetnik u jednom od njenih filmova pre dve godine i ona bi veoma lako mogla da potraži njegov broj telefona bez izazivanja sumnje. Pozvala bi ga iz govornice sa stanice Pen i dogovorila bi se sa njim da se sastanu u Sbaru. Nosila bi periku, ali to bi morala da bude stvarno dobra perika – jer su loše perike štrčale. Ljudi uvek pamte osobe koje nose loše perike. Ali u kojoj boji? Plavoj, pomisli. Ali ne srebrno plavoj boji. Boja bi morala da bude prirodija. Možda braonkasto plava

...

Njen poslužavnik je malo odskočio i ona se prenu i vrati se na zemlju. Neko je udario u njen poslužavnik. Odmah je pogledala dole i videla mušku ruku naslonjenu na ivicu njenog poslužavnika. Bila je glatka i lepog oblika i malo pocrnela i to je iznenada navede da pomisli na seks. Zatim je podigla pogled i sledila se. Ruka je pripadala Seldenu Rouzu.

Tako tipično, pomisli. „Pokušavaš da izguraš moj poslužavnik sa puta?“ upitala je grubo.

„O, Vendi“, rekao je iznenađen. „Izvini, nisam video da si to ti.“

„Znači, da si znao da sam to ja, ne bi udario u moj poslužavnik?“

„Ne”, rekao je. „Udario bih još jače. Ti to možeš da izdržiš.”

Bila je iznenađena. Ovo je bilo tako neobično (Da li to on pokušava da flertuje? Ili joj je samo otvoreno pretio?) da nije umela da mu odgovori.

Umesto toga, dobro ga je osmotrila. U poslednjih mesec dana verovatno se nije šišao, jer mu je kosa bila duža nego obično i zalizana iza ušiju. Smešio se. „Pretpostavljam da smo oboje ovde zbog iste stvari”, rekao je.

Jesmo li, pomisli Vendi. O čemu ovaj priča? On je zaista izgledao sladak. Nikad u životu ne bi pomislila da bi flertovala sa Seldenom Rouzom, ali je nesvesno odgovorila. „Aha. A šta bi to moglo biti?”

„Sveže meso”, reče Selden. Nagnuo se ka njoj i šapnuo joj u uvo: "Ovo je najbolje čuvana tajna u Njujorku. Četvrtkom. Menza Spleč-Venera.” Zastao je. „Specijalitet je pečenje od govedine. Direktno sa matorčevog ranča u Koloradu.”

„Stvarno?” reče Vendi, impresionirana i neugodno uzbuđena. Kako je Selden Rouz znao ovakve stvari, a ona ne? I zašto je odjednom tako fin prema njoj?

Ha! Koga on zavarava, pomisli. Svako ko je stigao do njihovih pozicija imao je sposobnost da bude potpuno šarmatan po potrebi.

Ne želeći da je on nadmaši u tom pretvaranju, ona reče: „Hvala ti, Seldene. Zapamtiću to.”

„Bilo mi je zadovoljstvo Vendi. Uvek sam srećan kad uputim ljude na gastronomsko uživanje.”

Vendi ga oštro pogleda. Da li je tu bilo seksualnih signala? Podigao je obrve i nasmešio se kao da možda ima, i nekoliko odgovora na frazu „ostalih mogućih uživanja” prođe joj kroz glavu. Ali je odlučila da ne kaže ništa. Selden Rouz je bio neprijatelj i ne može mu se verovati.

Izgleda da su iscrpeli teme za razgovor i oni su nastavili da stoje u redu čuteći, dok je tišina postajala sve teža i sve neugodnija. Kada je konačno došla do kraja reda, zaista joj je laknulo.

Sela je za sto, odmotala salvetu i stavila je na krilo. Salveta je pala na pod i ona se savila da je dohvati. Tako savijena, videla je nogavice muških pantalona koje joj se približavaju. Selden Rouz. Opet!

„Da li mogu da ti se pridružim?” pitao je. „Hteo bih da razgovaramo o sastanku korporacije.”

Ovo je savršeno razumno, pomisli ona, i nije mogla da se ponaša kao kučka prema njemu bez razloga. „Naravno”, reče, pokazujući salvetom koju je podigla na stolicu preko puta. Selden je seo. Ona poče nesvesno da mu se smeši, kao da joj je drago da sa njim ruča.

Dok je on razmeštao hranu po poslužavniku, ona baci još jedan pogled na njega. Uvek je zamišljala Seldena kao malo smotanog, ali sad i nije baš bila sigurna u to. Možda zbog toga kako je obučen. Njegovo šiveno teget odelo, sa otkopčanom belom košuljom, je odavalo ležernu moć. Uzela je viljušku. „Ne treba ti izgovor da sedneš sa mnom, Seldene”, rekla je.

„U redu”, reče sedajući. „Ali nisam ni tražio izgovor. Samo nisam želeo da te uznemiravam.”

„Stvarno”, Vendi reče, razmišljajući kako nikad ranije nije pokazao ka-
janje zbog njenih osećanja u prošlosti. „To je prvi put.

„O, Vendi”, rekao je gledajući je kao da ga je potpuno pogrešno shvatila. Podigao je ruku i pokazao konobaru da priđe. „Planirao sam da te pozovem u vezi sa Tonijem Krenlijem.”

Vendi je osetila iskrnu neobjašnjivog besa. Skoro sve bije razbesnelo ovih dana. „Tonijem?” pitala je, nakon čega se grubo nasmeja.

„Svi znamo da je kreten”, reče Selden opušteno. „Ali veoma zgodan kreten.”

„Stvarno?” upita Vendi.

„Ti ne misliš tako?”, reče Selden. „Mislio sam da je on ona vrsta muškarca za kojima vi žene odlepitate.”

Vendi ga je pogledala sa gađenjem. Da li je Selden pokušavao da joj kaže da je i on kreten, i da bi ona trebalo da ga zbog toga voli? Ili je ovo bio samo jedan od onih testova? Da li je pokušavao da kaže da, ako ona voli kretene, on joj se neće svideti? Sta se dešava? Selden je znao da je ona o njemu mislila da je kreten. A da li je to stvarno znao? „Muškarci su tako glupi”, reče Vendi.

„Zar ti ne voliš kretene?” pitao je drsko.

Da lije on, nekako, mislio na *Šejna*? Ne, pomisli ona. To nije moglo već da se pročuje. Verovatno je samo neodređen. A najverovatnije se samo ponašao kao kreten.

„Da li ti voliš sponzoruše?” prasnula je.

Ovo nije izazvalo odgovor kome se nadala. Umesto visprenog odgovora, Selden je spustio viljušku i pogledao kroz prozor. Izgledao je tužan. „Seldene?” upita obazrivo.

„Bio sam oženjen jednom”, on jednostavno reče.

Vendi, potpuno iznenađena, reče „Izvini”. Iznenada se setila nekih neodređenih glasina o nekoj ludoj ženi sa kojom je Selden Roz bio oženjen, ali on nikad nije govorio o njoj.

Slegao je ramenima. „To ti je život.”

„Da”, reče ona, misleći na Šejna. „Nemoj meni da pričaš..”

„Nevolje u raju?” pitao je.

„Moglo bi se tako reći”, reče ona neodređeno. Grlo joj se stegnu. Usiljeno se nasmeja.

„Prošao sam kroz to i nije lako”, rekao je.

Odmahnula je glavom. Bože, *suze su joj krenule*. I sve zato što je Selden Rouz bio ljubazan prema njoj. Sto je, samo po sebi, bilo podsetnik da svet i nije tako loš. Ali da je Selden Rouz nosilac tih dobrih vesti... Pa to je bilo dovoljno da je nasmeje.

„Slušaj”, reče on. „Znam da te ovo neće puno utešiti, ali taj tip mora da je potpuno sjeban u glavu.”

„Sjeban u glavu?” reče Vendi, koju je ova reč prenula iz misli. „Nisam čula tu frazu od sedamdesetih”, reče ona, pomalo prezrivo.

„Ja je vraćam u modu”, reče on. „To je suviše dobra fraza da bi nestala.”

„Stvarno?” reče. „Da li imaš još neke fraze koje planiraš da vratiš u modu?”

„Hoćeš da razgovaramo o tome?” pitao je nežno, sekući pečenje.

Ona je stisnula usne. Stvarno je želela da sa nekim popriča o tome. Selden je muškarac i ponekad su muškarci razumeli ove situacije. Ali on je takođe njen kolega i neko kome verovatno ne sme da veruje. Ali zar će ovako da živi svoj život, da nikada više nikome ne veruje? On će to kad tad saznati.

„Izgleda da se moj muž razvodi od mene”, rekla je.

„Ne zvučiš ubeđeno”, rekao je. Oči su im se susrele. Evo ga opet. Neki seksualni podtekst. Nije moguće da im se pričinja. A zatim, bila je sigurna da su mu oči na tren pale na njene grudi. Nosila je belu košulju sa kaš-

mirskim džemperom. Košulja je bila uska i njene grudi su bile podignute, jer je nosila puš-ap brushalter. Nije ga obukla namemo, već su svi ostali bili prljavi i taj je bio jedini čist, kao i par velikih, pamučnih roze gaćica.

„Ništa još uvek nije konačno. Nisam ni našla advokata.” Gledala je u tanjir, pretvarajući se da je zainteresovana za pečenje. On nije rekao ništa, ali kad su im se pogledi opet sreli, oči su mu izgledale tako pune razumevanja.

„Još uvek se nadaš da će sve da se sredi?” pitao je.

„Radi se o tome što jednostavno ja to uopšte ne razumem”, rekla je bespomoćno. Naslonila se na stolicu.

„Šta *on* kaže?” Selden je upitao.

„On ne želi da priča. Jedino što govori je da je među nama sve gotovo.”

„Bračno savetovalište?”

„Odbija. Kaže da nema poente.”

„Za njega verovatno nema.”

„Bili smo zajedno dvanaest godina”, Vendi je rekla.

Selden se namršti saosećajno. „Bože Vendi. Tako mi je žao. Znači vi ste u principu odrasli zajedno.”

„Pa... ona se nakratko, ogorčeno nasmeja. „Moglo bi se reći da sam ja odrasla. On nije.”

Selden je mudro klimnuo glavom. „Ne želim da budem indiskretan, ali čime se on bavio?”

U uobičajenim okolnostima ona bi u ovom trenu postala defanzivna. Rekla bi da je Šejn scenarista (izostavljajući reč „propali”) i da dosta radi na otvaranju restorana. Ali iznenada joj više nije bilo stalo do toga. „Ništa”, rekla je. „Nije radio nijednu prokletu stvar.”

„To je nešto što nikad nisam mogao da razumem”, rekao je. Vendi se nasmeja. „Ni moja majka to nikada nije mogla da razume.”

Seldenove usne se razdvojiše u sarkastičan osmeh. Nikad ranije nije primećivala njegova usta. Usne su mu bile pune i zakrivljene, kao dva crvenkasto roze jastuka. Mogla bih da poljubim te usne, iznenada pomisli.

„Znam kroz šta prolaziš”, rekao je. Prošao je rukom preko glave, stavljajući pramen kose iza uвета. Nasmejao se. Nastupio je još jedan blesak seksualne tenzije. Da li je odjednom zainteresovan za nju zato što je sama?

Da li se oko nje širi neki miris slobodne ženke? „Osećaš se kao da ti je stomak pun razbijenog stakla”, rekao je.

Klimnula je glavom. Da, upravo tako se osećala. Bilo joj je mnogo lakše kada je saznala da nije sama. Nije bila frik.

„Teško je, ali moraš da uradiš sledeće”, rekao je. „Moraš da doneseš odluku i da se držiš nje. A zatim da nastaviš dalje sa životom. Bez obzira na to koliko se loše osećaš, čak i ako poželi da ti se vrati, a sigurno hoće, moraš se držati svoje odluke. Kad te neko izda jednom, izdaće te opet.”

Nije rekla ništa, samo ga je gledala u oči, i, na trenutak, zadržala dah. Zatim je podigao viljušku. „To je lekcija koju sam naučio na teži način”, rekao je.

„Uvek misliš da će život biti lakši kad ostariš, ali nije lakši”, rekla je, pretvarajući se da je sve normalno.

„Ne, nije”, rekao je. Pogleda je i pogledao je očima tako punih tuge, da je skoro ostala bez daha.

Umesto toga je uzela mali komad govedine. Dok je žvakala meso, razmišljala je o tome kako je luda, kako misliš da poznaješ neku osobu i potpuno se prevariš. Selden Rouz je iskusio bol. Zašto nikad pre nije razmišljala o tome? I on je verovatno isto razmišljao o njoj.

Može biti da je to samo plod njene mašte, ali činilo joj se da su ona i Selden veoma shćni.

Kako bi to izgledalo biti u braku sa Seldenom Rouzom, pitala se.

Završili su ručak i išli zajedno liftom do svojih kancelarija.

Selden je pričao o nekoj TV emisiji koju upravo sad radi. Vendi je klimala glavom sa entuzijazmom, ali nije stvarno slušala. Šta, pitala se ona, ako nekim čudnim preokretom sudbine, ona i Selden završe kao par? Pre ovoga, uvek su se mrzeli, ali šta ako je to zbog činjenice da su bili tajno privlačni jedno drugom? Takve stvari se stalno događaju. Uglavnom u filmovima, naravno. Ali to ne znači da to nije moglo da se dogodi u stvarnom životu.

Ugrizla se za unutrašnji deo usne. Ako je to istina, onda bi ceo fijasko sa Šejnom imao smisla. Svi kažu da su potrebne godine i godine da čovek preboli razvod, ali šta ako to nije istina? Šta ako odmah upoznaš pravu osobu i počneš novi, srećan i bolji život? Gde piše da čovek mora da pati?

Bila je dobra osoba. Bila je osoba puna ljubavi. Zašto da nema divan život, život pun ljubavi i davanja o kome je uvek sanjala?

Lift je stao. „Hvala na ručku”, rekao je Selden opušteno.

Da li je u njegovom glasu bilo nagoveštaja nečeg više, pitala se. „Molim i drugi put”, reče.

A zatim je Selden uradio nešto. Krenuo je ka njoj i zagrlio je.

Ukočila se. Grudi su joj bile pritisnute na njegove grudi. Da li ih je i on osećao. O, ne. Šta ako dobije erekciju?

Šta ako ne dobije?

„Ako ti bude trebao advokat, zovi me”, rekao je.

Klimnula je glavom širom otvorenih očiju od šoka. Krenula je da napravi korak nazad, ali se pramen Seldenove nove, misteriozne kose zamrsio u njene naočare. Cimnula je glavu na stranu i usne su joj bukvalno završile na njegovom vratu.

„Izvini...”, promrmljala je, brzo se povlačeći unazad. Naočare su joj pale i završile na podu.

Selden se sagnuo i pokupio naočare koje joj je dao uz odmahivanje glavom. „Ja sam kriv”, reče, nameštajući taj pramen kose. Selden Rouz nije ranije imao takvu kosu. Da li ju je peglao, pitala se radoznalo.

Stavila je naočare i njihove se oči sretoše.

Evo ga opet! Seks!

Hvala Bogu, vrata se otvoriše i ona izađe iz lifta.

Šetala je hodnikom, a srce joj je jako udaralo u grudima. Sta se upravo dogodilo? Nešto jeste, bila je sigurna u to. I to sa Seldenom Rozoum! Mora da ludi. Bila je odrasla žena – predsednik Parador Pikčersa pobogu – a evo je kako se ponaša kao glupava šiparica. Ali to je neodvojiv deo žene, deo koji niko nije razumeo. Bez obzira koliko da ste stari uprkos činjenici da znate „šta je dobro za vas”, ipak ste mogli da postanete tinejdžerka koja se kikoće kada se suočite sa seksi muškarcem u osjetljivom trenutku. Verovatno se radi o nadi, pretpostavljala je.

Nada i ono previše ljudsko uverenje da je moguće vratiti se i pokušati ponovo, pomislila je idući ka kancelariji. Nada da ovoga puta nećete pogrešiti.

PROTEKLIH TRIDESET SATI SU IZGLEDALI OVAKO:

Probudila se i shvatila da je revija za jesen-zimu za šesnaest dana, jedanaest sati i trideset i dva minuta. Imam potrebu da povraćam, ali ipak ne. Otrčala do studija – još nisam oprala kosu, ali me briga. Išla taksijem, kišobranom oborila biznismena koji mi je stajao na putu. Pozvala Niko rano ujutru. Panika u glasu. „Šta je inspiracija?“ „Petar Pan“, reče Niko smireno. „Okovratnici Petar Pan?“ izgubila sam dah. Ovo neće biti dobar look za jesen. „Ne, mi. Žene koje se ponašaju kao Petar Pan. Odbijamo da odrastemo.“ „Ali mi vodimo kompanije i imamo decu“, kažem iako ja nemam decu, ali umesto njih imam zaposlene, što bi moglo biti isto. „Ipak želimo da pobegnemo“, reče Niko. Pitam se o čemu ona priča. Zabrinuta sam za Niko, ali nema vremena da pričamo o pitanju bežanja, jer obe imamo druge pozive.

Jutro: buljim u očajanju u tkanine koje sam kupila u Premijer Vižnu u Parizu prošlog septembra. O čemu sam dovruga razmišljala? Svi ostali kreatori kupili materijal sa leopard štamptom – opet – ali ne „vidim“ leopard za jesen. Drugi dizajneri kupili limeta zeleni file i roze vunu, ah ne „vidim“ boje za jesen. Sad ionako kasno. Moram da radim sa materijalima koje imam ili će kompanija propasti zbog prevelikih troškova. Ležem na pod i stavljam ruke preko očiju. Asistenktinja me nalazi u ovom položaju, ali nije iznenađena – „navikla“ na luđačko ponašanje kod šefova. Opet ustala i piljila u materijal.

Podne: otrčala na ručak u Njujork Siti Balet. Ne bi trebalo da idem (ne bih smela da radimo bilo šta drugo osim da užasno patim radi umetnosti), ali ipak otišla, tražeći inspiraciju. Godišnji ručak u u Njujork Siti Baletu je

pun najuticajnijih žena u gradu: senatorka iz Njujorka, dve sutkinje, bankari, advokati, ličnosti sa televizije, „novi” socijalisti (mlade društveno istaknute ličnosti koje *rade* – to je novo), kraljice pčela, feministkinje (žene od pedeset i nešto godina koje ne „prate” modu niti sređuju kosu i tako su moćne da ih nije briga), Prada supruge (žene koje su nekad radile, ali su se udale za bogate muškarce i sada imaju dadilje i idu na kozmetičke tretmane svaki dan), i gradske devojke (odlučne u tome da napreduju i znaju da je balet pravo mesto za to) i svako nosi krzno i materijale sa leopardovim šarama i broševe svojih baka (uh, kako mrzim taj trend) ili haljine u pastelnim bojama koje prekrivaju telo tankim tkaninama sa nezavršenim slabim porubima (što može biti metafora za današnju modu – odšiva se i nije namenjena da se izdrži više od dva nošenja) i ja i dalje mislim da je to pogrešno. Ali šta je ispravno?

Nakon ručka, napolju je hladno i kišovito, tipično vreme za februar. Viktori je shvatila da je zaboravila da pozove taksi i sve ostale žene su ulazile u automobile sa svojim vozačima koji su poredani kao kočije ispred Linkoln centra. Bilo je nečeg zastrašujuće glamuroznog i bogatog u svemu tome – sve te žene koje su same zarađivale svoj novac i same kupovale svoju odeću (osim Prada supruge, koje ništa same nisu plaćale) i koje su imale svoje automobile i vozače i čak odlučivale o slučajevima na Vrhovnom sudu. To je trebalo da bude inspirativno, ali Viktori ništa nije „videla”. Na sreću, naišla je Mafi Vilijams, sažalila se na nju i ponudila joj da je poveze. Viktori je ušla u luksuzni Mercedes S 600 Sedan, i bukvalno je grizla nokte od straha za svoju budućnost. Shvatila je da joj je lak iskrzan i da nije imala manikir četiri nedelje. Pitala se da li je Mafi primećivala da joj je kosa prljava.

„Šta predviđaš za jesen?” Mafi je pitala. Htela je da ispadne fina, ali je ovo pitanje izazvalo da malo žuci krene do Viktorinog grla i skoro je udavi. Još uvek nije „predviđala” ništa za jesen, ali je rekla uvereno, „Predviđam *pantalone*.”

Mafi je mudro klimnula glavom kao da je ovo imalo smisla i reče „Svi ostali predviđaju leopard print.”

„Leopard trenutak je prošao.”

„Dužina suknje?”

„Previše suknji. Pantalone, mislim. Niko ne zna da li ekonomija raste ili pada.”

„Srećno”, prošaputa Mafi i njena ruka puna prstenja sa dragim kamenjem od barem deset do dvanaest karata uhvati Viktorinu za trenutak i stegnu je. Mafi je izašla iz auta ispred blještave Be e Se zgrade, dajući uputstvo vozaču da odveze Viktori do njene kancelarije

... Gde su svi stajali i čekali da ona smisli konačne dizajne za reviju za jesen ili da dobije neku vrstu *vizije* pa da svi mogu da nastave posao. Zabrinutost se suptilno ocrtavala na njihovim glatkim, mladim licima. Viktori je shvatila da su verovatno čuli glasine da ona samo što nije propala, iako se zabavlja sa milijarderom Linom Benetom, koga je, po njihovim pričama, jurila u očaju da bi mu izmolila novac kako bi kompanija opstala. Pre ću da isečem vene, nego da od tog čoveka tražim ijedan peni, Viktori pomisli. „Šta je bilo sa baletom?” neko ju je pitao.

„Baletske suknje? Ne. Svi su dizajnirah baletske suknje za proleće.” Osim mene, Viktori pomisli i to je razlog što je kompanija u nevolji. Ali ju je balet podsećao na ručak, a ručak je podsećao na loš film koji se zove Pozornica u kome učitelj baleta govori učeniku da se vrati na osnove. I kao zombi, ona je otišla u sobu za šivenje i opet piljila u materijal. Uzela je neki novi materijal koji je bio narandžasto-braon i prekriven malim providnim šljokicama i sela za jednu od šivaćih mašina. Počela je da šije pantalone, iz zabave, jer to je jedino što je umela. Većina dizajnera nije mogla da se zamara šijući, podsećajući se kako je bilo nekada kada su počinjali, kada su bili bezbedni, kada su bili nepoznati i nisu imali ništa da izgube i kada su bili samo čudni tinejdžeri sa snom...

I nekako je prošao ceo dan i bilo je podne sutradan i Viktori je stajala na peronu podzemne železnice na Zapadnoj četvrtoj ulici.

Nije bila u podzemnoj godinama, ali je šetala Šestom avenijom nakon skoro besane noći mučenja zbog kolekcije i ugledala je devojkicu u žuto zelenom sving kaputu. Devojkica je izgledala zanimljivo, pa je Viktori pratila niz prljave stepenice od cementa koje su silazile u podzemnu železnicu i u masu ljutih i pomahnitalih ljudi koji su se u vreme našli u podzemnoj. Devojkica je prošla kroz kapiju za podzemnu i Viktori je stala, tražeći je, pitajući se kako bi izgledalo biti ta devojkica u žuto zelenom kaputu, imati dvadeset i pet godina i biti potpuno bezbrižna, bez vrtoglave težine moranja

da ponovo uspeš, da očajnički zaviruješ u sebe, da izvučeš to što je potrebno za uspeh, da rizikuješ da opet ne uspeš...

Biti modni kreator, kakav smešan posao – dve kolekcije godišnje, sa jedva dovoljno vremena da udahneš vazduh između njih, obaveza da izmišljaš nešto „novo” svaki put, nešto „sveže” (kad zaista nema ničeg novog pod kapom nebeskom) iznova i iznova, svake godine. Bilo je čudo kako je bilo ko od kreatora opstajao.

Načinila je nekoliko koraka napred. Ljudi su se gurali pored nje, gledajući je sumnjičavo – kao ženu koja nema kuda da ode, kao ženu bez cilja. To je kao smrt u podzemnoj železnici, u kojoj je trik za opstanak da uvek izgledate kao da ste negde krenuli, na neko mesto bolje od ovoga. Mobilni je počeo da vibrira u njenoj ruci – ona ga je nesvesno stiskala, kao da je uže za spašavanje. O, hvala Bogu, pomisli. Veza.

„Gde si?” pisalo je u poruci. Bila je to Vendi.

„U podzemnoj”

„Tiiiiiiii”

„tražim inspiraciju”

„inspiraciju Z kod majka? u jedan? velike vesti”

„štaaaaaa?”

„idem u rumuniju mislim + pustila šejna da se vrati”

Viktori je skoro ispustila telefon od šoka.

„jesi u blizini? možeš da dođeš?”

„Da!!!! ” Viktori pritisnu dugme na tastaturi i posla poruku.

Napravila je grimasu. Sta je ovo značilo – pustila Šejna da se vrati?

Nije mogla da zamisli ali to je značilo da je imala nešto važnije za razmišljanje od proklete jesenje kolekcije. Bila je potrebna Vendi i, hvala Bogu, mogla je da ode kod nje. Nestrpljivo je stajala u redu za mašinu za prodaju karata i nakon što je kupila kartu za metro, provukla je kroz otvor koji je automatski otvarao kapiju za ulaz u podzemnu. Sa šina je u naletu naišao vlažan, ustajao vazduh i voz je ututnjao u stanicu, od čega se zatresla cementna platforma. Bila je puna osećaja koji su bili uznemirujući, ali čudno utešni – godinama, pre nego što je uspela u karijeri, vozila se podzemnom svaki dan, svuda i sad se setila svih starih trikova, stajanja sa jedne strane gomile ljudi, odmah pored ivice otvorenih vrata, gde je bilo lakše skliznuti unutra, guranja u sredinu vagona i zauzimanja položaja pored

šipke. Iznenada joj je sinulo da su kritičari bili u pravu za njenu prolećnu kolekciju. Stvarno ne možeš da nosiš dugu suknju u podzemnoj železnici. Trebale su vam pantalone i čizme. I pravi stav. Pogledala je lica ljudi u prenatrpanom vagonu, njihove prazne izraze, strance koji stoje preblizu jedni drugih, i situaciju u kojoj je najbolje pretvarati se da oko vas nema nikoga

A zatim se dogodilo nezamislivo. Neko ju je potapšao po ramenu.

Viktori se ukočila, ignorišući tapšanje. Verovatno je to neko greškom učinio. Nadala se da će tapšač sići na sledećoj stanici. Pritisla se još više uz šipku, pokazujući da je, ako je potrebno, spremna da se pomeri.

Tapšanje se ponovi. Ovo je već bilo uznemirujuće. Sada će morati da nešto preduzme. Okrenula je glavu, očekujući moguću svađu.

„Hej devojko.” Tapšač je bila mlada žena tamne kože koja je nosila naočare.

„Da?” reče Viktori.

Devojka se nagnula napred. „Sviđaju mi se tvoje pantalone.” Šljokice u toku dana. To je kul.

Viktori pogleda devojkicu. Pantalone! Potpuno je zaboravila da nosi pantalone koje je skrčila juče popodne i uveče. Reči „Sviđaju mi se tvoje pantalone” su joj odzvanjale kao eho u glavi kao veseli slogan. „Hej, devojko. Sviđaju mi se tvoje pantalone.” To nisu bile samo pantalone. To je bila Moda – sa velikim slovom „M” – međunarodni jezik devojaka, koji probija led, kojim se daju komplimenti i kojim se umiruje, kojim se dobija automatsko članstvo u klubu

„Hvala”, reče Viktori ljubazno, osećajući neku toplinu i prijatnost prema ovoj mladoj ženi koja je bila stranac, ali nije više, jer su sad ujedinjene u zajedničkoj osnovi ljubavi prema njenim pantalonama.

„O, Bože” došlo joj je da vrisne, jer je dobila iznenadnu eksploziju inspiracije koja je skoro oborila sa nogu.

Voz se zaustavio i ona je otrčala uz stepenice i izletela sa stanice na Šestu aveniju kao raketa.

Mobilni joj je još uvek bio u ruci i ona okrenu svoju kancelariju.

„Zoi?” reče asistentkinji. Zastala je. Konačno vidim jesenju kolekciju”, objavila je.

Počela je da brzim korakom hoda trotoarom, vešto izbegavajući gužve. „Vidim Vendi kao u Petru Panu. Odrasle žene kao Vendi Hili – žene koje imaju sve i koje to same plaćaju; žene izvršni direktori koje se brinu o svemu .. putovanjima, deci. Vidim muškobanjaste žene; naočare i ne tako savršena kosa. Odela od debelih vunениh materijala i bele košulje sa dugmadima od imitacija dijamanta i novim oblicima, malo šire, ništa suženo u struku, jer je nespontan srednji deo znak moći. Kolonijalne košulje sa pantalonama sa suptilnim šljokicama i cipele cipele satenske cipele sa otvorenom petom sa malim i visokim štiklama, stil Luj XIV sa imitacijom dijamanta Nastavljajući da priča o ovome još šest blokova, Viktori Ford je došla do Majklsa i konačno spustila telefon, smirila se i otvorila vrata, osetivši nalet toplog vazduha na licu i oseti kako joj je laknulo i oseti trijumf.

CEO DEBAKL SA ŠEJNOM je verovatno najinteresantnija stvar koja se dogodila u njihovoj vezi u zadnjih nekoliko godina, Vendi je objašnjavala, sedeći preko puta stola sa Viktori u Majklsu. Dosta zanimljivih stvari van braka joj se dogodilo, ali, tužno je shvatila, možda ne lično Šejnu. Ali to nije njena krivica, zar ne? I što bi kog đavola on imao da se žali? Imao je decu! Imao je sreće. Mogao je da provodi koliko god vremena je želeo sa decom. Zar nije znao koliko je to dragoceno? I mogao je da provodi to vreme sa decom zahvaljujući njoj.

Viktori je klimnula glavom u znak razumevanja. „Inače, da li si videla Seldena Rouza? Izlazio je kad sam ja ulazila i definitivno je uradio nešto sa kosom. Izgleda kao da ju je ispravljao. Onom novom japanskom tehnikom. Moraš da sediš kod frizera satima.”

Na pomen njegovog imena i naročito njegove kose, Vendi se zacrvvenela. „Selden je okej”, rekla je. „Bio je tako dobar prema meni kad sam mu rekla za Šejna.”

„Misliš daje zainteresovan?”

Vendi je panično odmahivala glavom, jer su joj usta bila puna zelene salate Nikoaz. Kada je progutala, rekla je „Sigurna sam da ima devojkju”. „A Šejn je unajmio bračnog savetnika.”

„A šta je sa Rumunijom?”

„Nisam sigurna da ću morati da idem. Znaću za sat-dva. Ako taj prokleti reditelj uopšte pozove”, rekla je Vendi. Uzela je mobilni i pogledala ga sumnjičavo, a zatim ga spustila pored tanjira da slučajno ne propusti poziv. „Uostalom, i ovo sad je terapija, znaš? Vičemo jedno na drugo sat vremena, i zatim se osećam kao da je sve u redu i mogu da preživim još jednu nedelju.” Telefon je zazvonio i ona ga zgrabi. „Da, anđele”, rekla je možda previše veselo. „To zvuči divno. Svideće joj se.... Ne, još uvek ne znam Samo na par dana. Verovatno bih se vratila u subotu oko podneva.” Napravila je grimasu. „O, i anđele? Hvala ti što si organizovao ovo. Volim te.”

„Šejn?” Viktori upita.

Vendi je klimnula glavom, a oči su joj se raširile kao da nije mogla da veruje šta je upravo čula. „On planira put u Transilvaniju za vikend. Da traži ponija za Magdu.” Zastala je, čitajući Viktorin izraz lica. „Bolje je ovako, obećavam ti. Prošle nedelje se Tajler ukakio u pantalone, a to nije uradio barem tri godine...”

Viktori je klimnula glavom u znak razumevanja. Verovatno je bolje za Vendi što se Šejn vratio, čak iako je on poznat kao muška verzija bogate, razmažene domaćice. Njegova jedina interesovanja, osim za samog sebe, su se izgleda sastojala od poznatih ljudi sa kojima su se Vendi i on viđali, glamuroznih žurki i poznatih mesta na koja su išli na odmor i koliko je sve to koštalo, što je još iritirajuće kad se uzme u obzir činjenica da on uživa u tom glamuroznom životu bez ikakvog sopstvenog napora. Čak i kad idu u restoran Vendi uvek plaća za njega – već je apokrifna priča o tome kako je neko zamolio Šejna za pet dolara za napojnicu konobaru, a Šejn je samo slegnuo ramenima i ravnodušno rekao „Izvini, uopšte nemam novca.”

„Nije čak imao ni pet dolara!” Niko uzviknu u neverici. „Ko je on! Kraljica?”

Obe su se složile, pak, da je vrhunac njegovog bezočnog ponašanja incident sa njegove rođendanske zabave prošle godine. Vendi mu je kupila Vespu i organizovala je da je donesu u Da Silvano, gde je organizovala rođendanski ručak za njega. Vendi je sigurno satima planirala celu tu stvar,

jer je tajming bio savršen. Odmah nakon što je iznešena torta, beli kamion sa natpisom „Vespa Motors” sa strane stao pred restoran i iz njega je izneta Šejnova Vespa, uvezana crvenom vrpcom sa mašnom. Vespa je bila nebo plava, a Šejn je imao drskosti da kaže „Jebiga Vendi, hteo sam *crvenu*.”

Ali je Vendi uvek govorila kako je Šejn divan otac (u stvari, ponekad se žalila da je previše dobar otac i da deca uvek traže njega, a ne nju, zbog čega se uvek osećala kao luzer) i uvek je bolje za decu da imaju oca u kući. Tako da je Viktori rekla „Mislim da je divno što si mu dozvolila da se vrati, Ven. Morala si.

Vendi je nervozno klimnula glavom. Uvek je bila nervozna kad je u sred snimanja nekog velikog filma, ali je sada izgledala na ivici živaca. „On postaje bolji”, rekla je, kao da ubeđuje sebe u to. „Stvarno mislim da mu ovaj psihijatar pomaže.”

Viktori je umirala od radoznalosti da čuje o ovome sa Šejnovim psihijatrom, ali joj je u tom trenutku zazvonio telefon.

„Da li se zabavljaš?” Lin Benet je pričao kao mačka koja prede. Viktori se okrenu – Lin je sedeo udaljen dva stola od njih sa debelim milijarderom Džordžom Pekstonom. Obojica joj mahnuše rukom.

„Zdravo”, reče Viktori, koja uopšte nije bila nezadovoljna što ga vidi. Nije ga videla barem nedelju dana, zbog radnih obaveza kojima su oboje bili pretrpani.

„Džordž bi da zna da li želimo da odemo u njegovu kuću u Sen Tropeu”, rekao je Lin svojim glatkim, niskim tonom.

„Zar nisi mogao da dođeš do mene da me to pitaš?”

„Ovako je više seksi.”

Viktori se nasmeja i prekinu vezu. „malo sam zauzeta, halo, sećas se? modna revija” – poslala je poruku. Okrenula se ka Vendi. Razgovarala je još par minuta i zatim je Viktorin telefon ponovo pozvonio. „Samo sam hteo da ti kažem da ja ne šaljem poruke”, Lin je opet počeo da prede.

„Imaš i deficit snalaženja sa tehnologijom, zar ne? Drago mi je da ima stvari koje ne umeš da radiš.”

„Ne želim da ih radim.”

„Zašto Elen ne pošalje poruku umesto tebe?” reče Viktori okrenuvši glavu da Vendi ne vidi da se nasmejala. Prekinula je vezu.

Vendin mobilni je zazvonio. Podigla ga je i pogledala broj – zvali su je iz kancelarije. „To je to”, reče sumorno.

Ustala je da ode van restorana i javi se. Ako je zaista *bio* Bog Vejburn, režiser, razgovor će verovatno postati žestok. „Da?” rekla je.

Javio se Džoš, njen asistent. „Imam poziv za Vas.”

„Bob?” pitala je.

„Ne, Henk.”

„Dodavola!” reče. Henk je bio izvršni producent. Ovo je značilo da Bob Vejburn, režiser, verovatno odbija da priča sa njom, upotrebljavajući ovo kao nadmetanje u moći da bi je naterao da dođe u Rumuniju. „Spoji ga.”

„Vendi?” Veza nije bila najbolja, ali Vendi je po glasu zaključila da je Henk uplašen. To takođe nije bilo dobro. „Stojim ispred njegove prikolice.”

To je prikolica Boba Veburna. „I?” pitala je Vendi.

„Zalupio mi je vrata ispred nosa. Rekao je da je suviše zauzet i da nema vremena da prima pozive.”

„Ovo ćeš da uradiš”, reče Vendi, izlazeći iz restorana na trotoar. „Uđi u prikolicu, daj mu telefon i reci mu da sam ja na vezi. A njemu bi bolje bilo da se javi.”

„Ne mogu to da mu kažem”, reče Henk. „Izbaciće me sa snimanja.”

Vendi je duboko udahnula, nateravši se da bude strpljiva. „Ne budi slabić, Henk. Znaš da je i to deo posla.”

„On može da mi zagorca život.”

„I ja mogu da ti zagorčam život”, reče Vendi. „Samo se popenji uz stepenice i otvori vrata. *I nemoj da kucaš*. Mora da zna da ne može da se tako ponaša. Ja ću sačekati”, rekla je.

Trljala je rukom drugu ruku, da se zagreje, priljubivši se uza zid kao da će je ovo nekako zaštititi od hladnoće. Dva policijska automobila su jurila Šestom avenijom i njihove sirene su parale vazduh, a ona je čula deset hiljada kilometara udaljen zvuk Henkovih radnih čizama kako se penju uz metalne stepenice do prikolice za produkciju u planinama Rumunije.

Čula je i kako Henk sa naporom diše.

„Pa?” rekla je.

„Vrata su zaključana”, reče Henk. „Ne mogu da uđem.”

Svet se odjednom srušio i ona je imala utisak da gleda u jednu crnu ru- pu. Duboko je udahnula i podsećala se da ne sme da plane. Nije Henk kriv zato što Bob ne želi da razgovara sa njim, ali je bio kriv što ne ume da radi svoj posao. „Reci Bobu da ćemo se videti sutra”, rekla je sumorno.

Henk je prekinuo vezu. „Džoš?” rekla je. „Kad imam let?”

„Imate let u pet Er Fransom do Pariza, a zatim u sedam za Bukurešt. Avion stiže tamo u deset ujutru i odatle svi idu helikopterom do Brasova. Let traje otprilike sat vremena. Za one koji ne vole da lete ruskim helikopte- rom starim trideset godina, tu je voz. Ali putovanje traje četiri sata.

„Rezerviši helikopter i reci vozaču da me sačeka ispred restorana za dva minuta, a zatim nazovi Er Frans i organizuj da me neko iz Specijalnih usluga sačeka na aerodromu.” Proverila je koliko je sati. Bilo je skoro dva. „Neću moći da dođem na aerodrom pre četiri.”

„U redu šefe”, reče Džoš uvredljivo i prekide.

„Rumunija?” upita Viktori kad je Vendi dotrčala do stola.

„Izvini, imam u pet avion za Pariz...”

„Ne brini dušo. Moraš da radiš. Samo idi.” Vendi ju je požurivala. „Ja ću platiti račun. Zovi me iz Rumunije....”

„Volim te”, Vendi reče, nakratko čvrsto zagrlivši Viktori. Kad bi samo Šejn imao toliko razumevanja kao njene drugarice, pomislila je, zgrabivši torbu i jureći ka vratima.

Viktori je ustala i prošetala do Linovog separea. Činjenica da je Lin ru- čao sa Džordžom Pekstonom predstavljala je zanimljivu šansu da malo pronjuška, radi Vendi, koja je bila suviše privlačna da bi je ignorisala. Poznata je priča o tome kako je Džordž Pekston pokušao da kupi Parador pre četiri godine, ali je Spleč-Verner dao bolju ponudu, ali ono što se ne zna u javnosti je kako je Džordžov navodni „najboljni” prijatelj Selden Rouz radio njemu iza leđa da se sklopi taj ugovor u korist Spleč-Venera, misleći da nakon toga, uzme Parador za sebe. Ali nije baš ispalo kako je on planirao – Viktor Metrik, glavni izvršni direktor Spleč-Venera i Seldenov šef, čuo je za Seldenovu duplu igru i, iako je bio srećan što je kupio Parador, Viktor je prezirao izdaju i samtrao je da, ako Selden može tako nešto da učini najboljem prijatelju, sigurno će to kad-tad pokušati da uradi i Viktoru. I tako, kao mali podsetnik za Seldena da tako nešto ne pokušava u njihovoj kući, Viktor je doveo nekog spolja da vodi Parador – Vendi. Niko je nekako

saznala ovu informaciju od Viktora lično, kad su Sejmur i ona išli na onaj tajni put u Viktorovu kuću u Sent Barts i Niko je to naravno ispričala Vendi i Viktori. I iako su se Džordž i Selden navodono pomirili (očigledno su smatrali da je sve dozvoljeno u ljubavi i biznisu), bilo je moguće da je taj čitav incident sa Paradorom još uvek izvor nerviranja za Džordža. Nakon sveg njegovog muljanja, ni on ni Selden nisu dobili Parador – i povrh svega, nadigrala ih je *jedna žena*.

„Zdravo mala”, reče Lin povukavši Viktori ka sebi da je poljubi.

„Uživajte u ručku?” pitala je.

„Uvek”, reče Lin. „Ali ne kao što Džordž uživa. Malo se ugojio, zar ne?”

„Ma 'ajde...” reče Džordž Pekston, glasom koji je zvučao kao da dolazi sa dna bunara.

„Sa kim si ručala?” pitao je Lin, igrajući baš kako njoj odgovara.

„Sa Vendi Hili”, rekla je nonšalantno, gledajući nevino u Džordža Pekstona i pitajući se kako će on reagovati na ovu informaciju. „Direktorom Paradora.”

Džordž je namestio svoj najbolji pokerski izraz lica. Ipak ga je to još nerviralo, pomisli ona radosno, što bi moglo da se pokaže kao korisna informacija.

„Ti poznaješ Vendi Hili, zar ne Džordže?” pitao je Lin Benet opušteno, razmenjujući brz, zaverenički pogled sa Viktori. Lin je, pomisli ona, verovatno uživao u ovome koliko i ona, jer je dobio priliku da Džordža, koji je od njega teži nekoliko stotina miliona, malo pecka.

„O, da” Džordž Pekston je klimnuo glavom, kao da je odlučio da ipak prepozna Vendino ime. „Kako je Vendi?”

„Odlično”, reče Viktori, sa takvim entuzijazmom kao da je bilo šta drugo nemoguće. „Priča se da će Parador imati nekoliko nominacija za Oskara ove godine.” Ona ništa slično nije čula, ali u ovim situacijama, sa ovakvom vrstom muškaraca, morala je da sve maksimalno ulepša. A uostalom, Vendi je rekla da će verovatno dobiti nekoliko nominacija za Oskara, što je blizu istine Plus, vredelo je viditi taj prepadnut izraz na Džordžovom licu. On se očigledno nadao da će Vendi doživeti neuspeh.

„Pa, pozdravi je”, rekao je Džordž.

„Hoću, naravno”, Viktori reče ljubazno. A tada, osećajući da je uradila sve što je mogla u ovoj situaciji, izvinila se i otišla do toaleta.

VENDI SE SRUŠILA U SVOJE SEDIŠTE U PRVOJ KLASI, dok joj je srce još uvek lupalo od trčanja do aviona. Pogledala je na sat. Imalo je još punih deset minuta do poletanja. Čak iako je ponavljala sebi da avion neće poleteti bez nje, jedan drugi glas je ponavljao *Sto ako poleti? Sto ako poleti?* kao neki šestogodišnjak koji se ruga. Ako poleti ja sam *sjebana*, vikala je tom pakosnom glasiću. To bi značilo da neće stići na lokaciju do sutra uveče i da će posle biti *suviše kasno*

Barem Džoš nije zabrljao sa osobom za specijalne usluge, pomisli i duboko udahnu. Osoba za specijalne usluge je bila jedna fina žena koja nikad nije gubila smirenost, čak i kad je videla da je Vendi na ivici da pobesni pred carinicima koji je trebalo samo da udare pečat u njen pasoš. „Putujete dosta”, rekao je. „Da li putujete poslovno ili turistički?” Za trenutak ga je bledo gledala, pitajući se da li je dobra ideja da mu objasni da jedan od vrhunskih režisera namerno ubija njen film koji košta 125 miliona dolara i verovatno će time ubiti i njenu karijeru. Ali, pretpostavila je da bi to bilo malo preterano. „Ja sam izvršni direktor u jednoj filmskoj kompaniji”, rekla je hladno.

Filmovi! Bože, to je bila magična reč. Umesto svog uvređenog stava, ponašanje ovog momka se odmah promeni. „Stvarno?” upita oduševljeno. „Da li znate Tenera Kola?”

Vendi mu se usiljeno nasmeši. „Pokušao je da me poljubi u ormaru za moj trideseti rođendan.” Razmišljala je da li da to kaže, što je bilo istina, ali, umesto toga, samo je promrmljala „On mi je jedan od najboljih prijatelja.”

A zatim su ona i žena iz specijalnih usluga (nije čula kako se zove) ušle u neko aerodromsko vozilo koje je ličilo na vozilo za golf terene i odvezle se brzinom od tri kilometra na čas do gejta. Vendi je razmišljala o tome da je zamoli da ide malo brže, ali bi to izgledalo malo previše neuljudno, čak i za nju. Ipak, gledala je na sat svakih trideset sekundi u pauzama između nagingjanja na stranu vozila i mahanja ljudima da se sklone sa puta.

„Šampanjac, gospođo Hili?” pitala je sjuardesa.

Vendi je pogledala u nju, iznenada svesna činjenice da verovatno izgleda strašno. Dahtala je kao pas, kosa joj se izvukla iz trake koja ju je držala, a naočare su joj bukvalno visile sa lica. Moraće da uzme nove ovih dana, podsetila se, gurajući ih nazad na nos.

„Izgledate kao da bi Vam dobro došla jedna čaša”, rekla je sjuardesa.

Vendi joj se nasmeši, iznenada zahvalna za ono što je bio, u poređenju sa ostatkom ovog dana, ogroman čin ljubaznosti. „Da, to bi mi baš prijalo...”

„Da li Vam dogovara Dom Perinjon?”

O, da, pomisli Vendi, naslanjajući se na sedište i dišući duboko da bi se smirila. Sjuardesa se vratila za sekund, noseći čašu šampanjca na srebrnom poslužavniku. „Želite li da večerate ili biste više voleli da se odmorite?”

„Da se odmorim”, reče Vendi, iznenada iscrpljena.

Sjuardesa je odšetala do prednjeg dela aviona i vratila se noseći komplet za spavanje – koji se u osnovi sastojao od velike majice sa dugim rukavima i širokog donjeg dela pižame uvijenog u plastičnu kesu.

„Hvala”, reče Vendi i pogleda oko sebe. U prvoj klasi je bilo deset sedišta koja su se mogla pretvoriti u ležajeve, većinu od njih su zauzimah biznismeni koji su već bili u svojim pižamama. Sve je izgledalo kao jedna velika pižama žurka, osim što su svi ignorisali jedni druge. Podigla je svoju torbu – staru, crnu kožnu Kol Han torbu sa malom rupom na vrhu gde ju je „slučajno” isekao carinik u Maroku – i otišla u jedan od toaleta.

Otvorila je plastičnu kesu i skinula sako i bluzu. Još uvek je bila u Armani odelu koji je obukla jutros za posao i verovatno će to isto odelo nositi sledeća tri dana. Navukla je gornji deo pižame, zahvalna na tome što ga ima, jer je, za tri minuta koliko je imala vremena za pakovanje, zaboravila da spakuje pižamu, a toga se setila na putu za aerodrom. To je značilo da će morati da spava u ovoj pižami iz aviona sledeća tri dana. U rumunskim

planinama će biti hladno; sve zimske scene su snimih tamo. Bolje da kupi neke debele čarape na aerodromu u Parizu...

Mobilni joj je pozvonio.

„Mama”, glas njenog šestogodišnjeg sina Tajlera je bio ozbiljan.

„Da dušo?” pitala je, držeći telefon ramenom dok je otkopčavala pantalone.

„Zašto Magda može da dobije konja, a ja ne mogu?”

„A da li ti želiš ponija?” Vendi upita. „Oko ponija ima puno posla. To nije isto kao Plavi Drejk. Moraš da ga hraniš i da ga šetaš”, rekla je misleći da li je to istina. Da li i konji moraju da se šetaju kao kućići? Gospode, kako je uopšte dozvolila da se započne sve ovo sa ponijima?

„Ja mogu da ga hranima mamice”, rekao je Tajler nežno. „Ja ću ga *dobro* paziti”, njegov glasić je bio tako zavodljiv da je mogao da se takmiči sa Tenerom Kolom, pomisli ona.

Njoj je prepuklo srce od pomisli da mora da ga ostavi, makar i na samo par dana. „Odlučićemo za vikend, mili? Kada odemo u Pensilvaniju. Odvešću te da pogledaš ponije i, ako ti se neki sviđa, možemo da razgovaramo o tome.”

„Da li se stvarno vraćaš mamice?”

Sklopila je oči. „Naravno da se vraćam dragi. Uvek se vratim. Znaš to.” Možda ne za vikend, pomislila je, osećajući strašnu grižu savesti.

„Da li će tata opet da ode?”

„Ne, Tajlere. Tata će da ostane.”

„Ali bio je otišao.”

„Sad će da ostane. Neće više da odlazi.”

„Obećavaš?”

Da, dušo. Obećavam. Je li tata tu? Daj mi ga na telefon.?

Šejn je uzeo slušalicu. „Jesi li stigla na avion?”

„Da anđele”, rekla je umiljatim i blagim glasom kojim je sad trebalo da mu se obraća. Doktorica Vinsent, bračni savetnik koga je Šejn unajmio i čija se klijentela uglavnom sastojala od filmskih i sportskih zvezda (ona ne samo da je išla u kućne posete, već je takođe putovala u bilo koji deo sveta, pod uslovom da joj obezbede privatni avion ili prvu klasu), rekla je da Vendin oštar ton čini da se Šejn oseća kao jedan od njenih zaposlenih. Zbog toga je, jedna od Vendinih „vežbi” bila da se obraća Šejnu kao da je on

„njena najdraža ljubav na svetu”. Ovo je bilo tako iritirajuće, naročito zato što je, u zadnjih deset godina, radila sve što je u njenoj moći da usreći Šejna, ali nije jednostavno imala srca da se raspravlja. U ovom trenutku, bilo je lakše da popusti – Šejnu i doktorki Vinsent – i da pokuša da nastavi sa svojim filmom.

„Kako si?” upita umiljato, iako ga je videla pre samo dva sata u stanu kada se panično pakovala.

„Okej”, reče Šejn svojim uobičajenim izveštačenim glasom. A onda, mora da se setio instrukcija doktorke Vinsent, zato što je dodato „ljubavi moja.”

„Samo sam htela da ti kažem koliko cenim to što si toliko posvećen deci”, reče Vendi. „Bez tebe ne bih mogla.”

„A ja hoću tebi da zahvalim zato što toliko radiš za našu porodicu”, rekao je Šejn, ako da je čitao odgovor sa neke kartice sa tekstom. Kao jedan deo „rehabilitacije njihovog braka”, doktorka Vinsent im je dala dva kompleta kartica sa frazama za izražavanje zahvalnosti i uvažavanja, koje je trebalo da unesu u svakodnevnu konverzaciju. Na jednom kompletu je stajao naziv „osoba koja radi za porodicu”, a na drugom „osoba koja se brine o porodici”

„Obično, muškarac dobija kartice onoga koji radi, rekla je doktorka Vinsent, uz razdragani, cvrkutavi osmeh, otkrivajući porcelanske zube koje su ličile na bele, kockaste bombone. Doktorka Vinsent, koja je za vreme prve terapije ponosno objavila da joj je pedeset sedam godina, imala je neprirodne osobe koja je imala previše plastičnih operacija. „Ali u ovom slučaju, mislim da bi Vendi trebalo da uzme kartice za osobu koja radi. Ako ti je zbog toga neugodno, Šejn, možemo da razgovaramo o tome”, rekla je, tapšući Šejnovu ruku šakom koja je ličila na kandžu male naslikane ptice. „Ali, vidim da ovih dana dajem sve više i više ovih kartica ženama, tako da nisi u manjini.”

„Ali ja zaista obavljam najviše posla po kući”, Šejn je jasno istakao. „Ja sam tata koji je na dužnosti dvadeset četiri časa dnevno, sedam dana nedeljno.”

Veni nije istakla da gospođa Miniver i čistačica obave sve teške poslove.

„To je dobro, Šejn”, reče doktorka Vinsent, klimajući glavom u znak odobravanja. „Prihvatanje, uvažavanje i ljubav – to su glavna pravila braka. A šta ona obezbeđuju?” pitala je. „Fenomenalnost!”

Vendi ustuknu. Pogledala je u Šejna, nadajući se da i on misli da je doktorka Vinsent smešna i da bi ovo mogla postati jedna od njihovih internih šala. Ali Šejn je pomno posmatrao doktorku Vinsent, sa trijumfalnim držanjem osobe koja u svakom času očekuje da će neko dokazati da je on u pravu. Očigledno, poslednje godine, njihov brak je prešao iz faze interne šale u fazu internog pakla.

I sada, stojeći u malom toaletu u avionu, sa čarapama na rukama i pantalonama spuštenim do poda, rekla je „Cenim to što me ceniš, anđele.”

„Dobro”, rekao je nestrpljivo, kao dete koje je upravo rešilo da okonča svađu.

Ona uzahnu. „Šejn, možemo li da prekinemo sa ovim? Možemo li da se opet ponašamo kao pre?”

„To meni nije odgovaralo Vendi, znaš to”, rekao je sa prizvukom upozorenja u glasu. „Dolaziš li u subotu. Stvarno je *važno*.”

Predanost, Pričanje i Popuštanje, pomisli Vendi, podsećajući se na tri P za dobar brak o kojima je doktorka Vinsent govorila na poslenjoj terapiji. „Potrudiću se”, rekla je, „znam da je *važno*.” Trebalo je da to prihvati bez rasprave, a zatim da pokaže *Predanost* tome tako što će se pojaviti. Ali, dođavola Šejn joj je nametnuo ovaj put bez Priče sa njom – namemo, pomisli, pošto je znao koliko je ovaj film *važan* za njenu *karijeru*.

„Ali i film je važan Šejn”, rekla je, pokušavajući da ne zvuči suviše svađalački i umesto toga je zvučala kao da kuka. Kukanje, Menjanje mišljenja i Slabost – „no -no” u braku, to je ono zbog čega brak postaje *gori*, pomislila je, čuvši u glavi glas doktorke Vinsent.

„Dobro”, reče Šejn na brzinu, skoro kao da se nadao ovakvom njenom odgovoru. Prekinuo je vezu.

„Zvaću te sutra. Čim sletimo”, rekla je Vendi, ali sa druge strane veze nije bilo nikoga.

Isključila je telefon i ubacila ga u torbu.

Otišla je do sedišta i sela. Ne razmišljaj o tome, rekla je sebi, pretražujući torbu. Ne možeš tu ništa da promeniš. Izvadila je crvenu masku za spavanje (poklon za Božić od Magde prošle godine), malu metalnu kutiju u

kojoj su bili voštani čepovi za uši i bočicu tableta za spavanje, koje je stavila u mali pretinac na naslonu za ruke.

Avion se trgnuo iz mesta. Sela je na sedište i naslonila je glavu na prozor, čija je plastika bila prijatno hladna. Duboko je udahnula, pokušavajući da se smiri. Pred sobom je imala sedam sati slobode – sedam sati blaženstva kad niko neće moći da je dobije telefonom ili imejлом.

Iznenada je čula Šejnov glas u glavi. „Bez mene bi se sve raspalo. Zato sam otišao. Da pokažem Vendi kako bi joj bilo bez mene.”

Otkrio je ovu šokantnu informaciju doktorki Vinsent na početku njihove prve terapije. Vendi se samo mučno nasmeja na ovaj komentar. Činjenica je da je Šejn u pravu.

To bila prinuđena da prizna one noći kad je došla kući i zatekla Tajlera koji se ukakio u gaće.

Avion je ubrzao duž piste i odvojio se sa zemlje uz zujanje motora koje se pretvori u nisko brujanje. „Buuuuu, buuuuu”, brujali su motori, kao da joj se rugaju Stjuardesa joj donese još jednu čašu šampanjca. Vendi je uzela pilulu za spavanje i progutala je u jednom penušavom gutljaju. Pritisla je dugme da spusti sedište u horizontalni položaj, stavila dva jastuka pod glavu, pokrila se pufnastim jorganom i zatvorila oči.

„Buuuuu, buuuuu”, čula je.

Na desetine misli joj se odmah javiše u mozgu bez određenog redosleda: Selden Rouz, *Poklonici*, Bob Vejbum, Šejn (i njegovo sve čudnije ponašanje), doktorka Vinsent, šareni poni, Viktori i Lin Benet (šta se tu koji đavo dešava?), proliv u Tajlerovoj pižami....

To je bilo stvarno odvratno. Skinuo je donji deo pižame i proliv je jednostavno skliznuo iz njegovih gaća i razlio se po posteljini. Tajler očigledno nije išao u kupatilo ceo dan (on je to zadržavao, kao je opisala doktorka Tajler, u pokušaju da nađe podršku u samom sebi) i kada je legao da spava, jednostavno je izgubio kontrolu nad tim.

To je bio najgori od svih dana, apoteoza rezultata Šejnovog odlaska.

Popodne su stigli nemontirani snimci sa prva dva dana snimanja *Poklonika*, a već su bili tri dana u zaostatku, i ona je jednostavno morala da ih vidi. Nisu bili dobri – četiri sata sranja koje će verovatno morati ponovo da se snimi (po ceni od pola miliona dolara – tri dana snimanja, a već su prekoračili budžet) – a sledeća dva sata je zvala Rumuniju u panici. Otišla je kući u devet sati, a da ništa nije resila i sa mučnim osećanjem da će propasti

pet godina posla i kad je došla kući, čekao ju je kaos. Tajler je stajao na kravetu i vrištao; Magda je pokušavala da ga nadjača tako što je do kraja pojačala televizor na kome je gledala rieliti šou o plastičnoj hirurgiji; gospođa Miniver je bila u Tajlerovoj sobi, a Kloi joj je bila zakačena za nogu i plakala je. A nastojnik je kucao na vrata da je upozori da se komšija ispod nje žali na buku.

Tajlerova soba je zaudarala na proliv i, za trenutak, Vendi je pomislila da će povratiti. Gospođa Miniver je skinula Kloi sa noge i dala je Vendi. „Mladi Tajler je imao nezgodu u pižami”, rekla je optuživački, kao da je ovo nekako Vendina greška. „Ljudi ne bi trebalo da imaju toliko dece, ako ne mogu da se brinu o njima. Bolje vratite muža, draga.”

„Hoću tatul” Tajler je vrištao.

Vendi je pogledala gospođu Tajler pogledom koji je govorio „Ti bezdušna ženo, vidi šta si uradila!” Ali gospođa Miniver nije prihvatala krivicu za to. Stegla je usne i odmahнула glavom, sigurna u svom uverenju da je Vendi loša majka i to je to.

„Sad kad ste stigli, ja idem kući”, rekla je naglašeno.

Vendi je uspela da stavi Kloi i Tajlera u kupatilo, a zatim da stavi Tajlera u kadu. Nije mogla da se baka sa posteljinom, tako da ih je pustila da spavaju u njenom krevetu. Ovo je bilo „no-no”, ali ljudi koji su smislili ta pravila, nisu mogli ni da zamisle njenu sadašnju situaciju. Tajler se prevrtao celu noć, najpre se zakačivši za nju kao hobotnica, a zatim je šutirajući u snu. Nešto se moralo učiniti, ali šta?

U šest ujutru ju je probudio telefonski poziv od Henka, njenog pomoćnika u produkciji filma *Poklonici*. Henk je imao nezahvalan posao da bude zadužen za produkciju prvih nekoliko nedelja i dao posla mu je bio da joj raportira svako jutro o tome šta se dešava na lokaciji. Ona se javila na telefon konfuzna od umora. „Bob Vejburn je pijan”, rekao je, misleći na genijalnog, ali napornog režisera. Pio je sa meštanima do tri ujutru. Već je stvorila tenzija između Dženi Kejdin i Boba. Dženi je rekla da je pozoveš. Ona hoće da joj sestra dođe ovde, a Bob je uveo ovo pravilo da nema posetilaca. Rekla je jednom od kamermana da je Bob namerno snima iz loših uglova. Saznao sam ovo zato što taj tip kaže da je spavao sa njom prošle noći i da je jedino htela analni seks” Nastavio je da priča na ovu temu još deset minuta i na kraju je rekao „Slušaj, ja ne mogu ovo više da izdržim. Moraćeš da dođeš ovde.”

Pogledala je Tajlera koji je konačno mimo spavao, sa rukama pod bradom i otvorenim ustima. Pitala je da li će i on hrkati kao Šejn...

„Vendi.”

„U redu, Henk”, rekla je. Nije mogla da mu kaže da je u ovom trenutku nemoguće da ostavi decu – to bi moglo da se pročuje i Bob Vejburn bi pretpostavio da može da radi šta hoće. Ako se njena porodična situacija ne popravi, stvarno će *moći* da radi šta hoće, ali je morala malo da odugovlači. „Odlučiću šta ću da radim kad budem videla nemontirani snimak sledeća dva dana snimanja”, rekla je.

Poželela je da legne i da nastavi da spava, ali se odvukla do kupatila i ušla u tuš kabinu. Ranije je uvek mogla da otputuje u kriznim trenucima, ali to je zbog toga što je Šejn bio ovde. Ali Šejnov odlazak je bio pogoršan činjenicom da je budžet za njen najnoviji film 125 miliona dolara i ako bi *Poklonici* doživeli neuspeh, njena karijera bi bila gotova. Šejn je znao kako je ulog veliki, pomisli ona umorno; bez sumnje je planirao da ode sad kad može da načini najveću štetu. Morala je da ga vrati. Možda ako mu kupi auto ... nešto fensi, kao na primer novi Porše.

„Gospođo Hili?” gospođa Miniver je kucala na vrata kupatila. „Želela bih da porazgovaramo o ovoj situaciji.”

Da li je i gospođa Miniver planirala da ode? Možda je bolje da gospođi Miniver kupi auto umesto Šejnu.

„Izlazim odmah”, rekla je.

Mobilni joj je zvonio. Zvala je Dženi Kejdin. „Neću da ti pravim problem, ali nisam srećna”, rekla je.

Dženi joj je pravila problem, ali je Vendi prećutala. „Znam sve i srediću to”, reče Vendi trudeći se da ne zvuči ni malo iritirano. „Pozvaću Boba i pozvaću te čim se čujem sa njim.”

„Bolje požuri...”

„Gospođo Hili!” gospođa Miniver je zahtevala da razgovara.

„Za deset minuta”, rekla je Vendi preko telefona i prekinula vezu.

Išla je za gospođom Miniver u kuhinju. Nije znala ni kako joj je ime. Da li je uopšte imala ime, pitala se Vendi.

„Ona situacija od juče ne sme da se ponovi”, rekla je gospođa Miniver. „Ja imam svoje radno vreme i svoje obaveze i moram da ih poštujem. Moje radno vreme je od sedam ujutru do pet popodne. Vi možda niste upoznati sa

tim, jer me je Šejn nekoliko puta zamolio da ostanem duže i ja sam pristala. Ali on je, sa druge strane, pomagao u brizi o deci.”

Vendi nije znala šta da kaže. Osetila užasno od griže savesti. Čak joj je i osmeh bio kiseo. „Izvinite, rekla je.

„Ne radi se o izvinjavanju”, rekla je gospođa Miniver uvređeno, sipajući vodu u aparat za kafu.”Ja obično ne kritikujem svoje klijente, ali ova kuća je u haosu. Deca su u jadnom stanju i verovatno im je potreban psihijatar. Magdi je potreban brushalter ...”

„Kupiću joj brushalter... ovog vikenda”, rekla je Vendi.

„Stvarno ne znam šta da radite”, reče gospođa Miniver, uzdišući i sipajući kafu.

Dok joj je gospođa Miniver bila okrenuta leđima, Vendi je gledala pogledom punim mržnje. Stajala je tu u krutoj sivoj uniformi sa čarapama sa lastišem ispod kolena (gospođa Miniver je bila dadilja stare škole i nikad nije dozvolila da se to zaboravi), dok je ona, Vendi, njen poslodavac, čiji život bi ta osoba trebalo da olakša, stajala tu mokre kose i u mekanoj, staroj kućnoj haljini dok joj se život raspadao pred njenim očima. Vendi je videla da ima dva izbora. Mogla je da se izviče na gospođu Miniver, a u tom slučaju bi ona sigurno dala otkraz, ili je mogla da se stavi na milost ove nemilosrdne Engleskinje. Izabrala je ovu drugu opciju.

„Molim Vas, gospođu Miniver”, rekla je preklinjući. „Ja nemam drugog izbora. Ne mogu jednostavno da prestanem da radim. Kako ću onda da kupim hranu svojoj deci?”

„To stvarno nije moj problem”, reče gospođa Miniver, nasmešivši se superiornim. „Iako je to pitanje organizovanja radnog vremena.” Vendi je osetila luđačku želju da se smeje. Od kad je gospođa Miniver postala ekspert po pitanju uspeha u filmskoj industriji?

„Možda bi trebalo da unajmim još jednu osobu”, Vendi pažljivo reče. „Nekog ko bi dolazio u pet i bio tu do uveče.” Isuse. Dve dadilje. Kakav će život da imaju deca?

„To je možda dobra ideja”, reče gospođa Miniver. „Takođe biste mogli da razmislite o internatu.”

„Kao u Engleskoj?” upita Vendi povišenim glasom od neverice. „Magda je sigurno dovoljno stara za to. I Tajler će uskoro biti.” Vendi je čula uzdah zaprepašćenja iza sebe. Okrenula se. Magda je stajala u otvorenom

prostoru između kuhinje i dnevne sobe. Koliko li je čula? Sudeći po izrazu povređenosti i konfuzije na njenom licu očigledno je čula dovoljno.

„Magda!" reče Vendi.

Magda se okrenu i otrča.

Vendi ju je pronašla na krevetu kako sedi zagrljena sa Tajlerom. Tajler je jecao. Magda je pogledala u Vendi sa optužujućim izrazom trijumfa na licu. „Zašto mamice?" pitao je Tajler između jecaja. „Zašto hoćeš da nas oteraš?"

„Zato što si se ukakio u gaće, glupane", reče mu Magda. „Sada će oboje da nas oteraju." Odskočila je od kreveta. „Kao siročiće."

Vendi spusti ramena „Niko neće oterati nikoga, u redu?"

„Gospođa Miniver je rekla da ćeš nas oterati."

„Gospođa Miniver je lagala."

„Kad će tata da se vrati?"

Dvogodišnja Kloi je utrčala u sobu vrišteći, a iza nje je išla gospođa Miniver.

A zatim je usledio događaj kao u filmovima, zato što je Vendi uzela kaput gospođe Miniver iz ormara i rekla joj da njene usluge više neće biti potrebne. Dobar osećaj zbog toga je trajao oko dva minuta, dok nije pogledala svoje troje uplašene dece i počela da se pita šta da radi.

„Mamice, hoćeš li da i *nas* da otpustiš?" upitao je Tajler.

Pozvala je Šejna. Nije imala izbora. Za to i služe bivši muževi, pomisli ogorčeno.

Plašila se da se Šejn neće javiti na telefon. Nedeljama je dokazivao svoju nezavisnost time što se nije javljao na telefon, a zatim bi joj uzvraćao pozive kad njemu odgovara.

„Da?" rekao je.

„Pogodi šta ima novo?" rekla je veselo, pokušavajući da to preokrene na šalu. „Otpustila sam gospođu Miniver."

„U osam ujutru?" rekao je Šejn, pospano zevajući. Zamislila ga je u krevetu, pitajući se da li je sa drugom ženom i želeći da zameni mesta sa njim. „Pametnan potez" rekao je.

„Htela je da pošalje decu u internat", reče Vendi, zaprepašćena.

Šejn je došao pola sata kasnije, otključavši vrata svojim ključem, opušteno kao da nikada nije otišao i kao da je samo skoknuo da kupi novine. Kada se to večer vratila kući oko sedam sati, ponovo je vladao red. Deca su

bila okupana i nahranjena; Magda i Tajler su čak radili domaći. Dok je Šejn bio odsutan, ona bi došla kući i deca su bila kao ptići koji su napušteni u gnezdu, puni očajničke potrebe za roditeljima. Ovaj mir ju je malo nervirao. Mislila je da je deci nedostajala ona, ali ustvari im je nedostajao Šejn. Ali neće se žaliti. Čula je za majke koje pošize kad deca traže „tatu” umesto „mamu” (zaista, ovo je onaj filmski trenutak kad bi žena trebalo da shvati da su joj deca mnogo važnija od karijere), ali ona je uvek smatrala ta osećanja za egoistična i nezrela i, u njenom slučaju, takođe izuzetno glupa. Šta ima veze sve dok su deca srećna?

Ali koliko dugo će biti srećna? Kako da nagovori Šejna da ostane?

Otišla je u kupatilo i primetila da je Šejn vratio četkicu za zube na svoje uobičajeno mesto u baricu vode pored česme na ivici lavaboja. Uzela je četkicu za zube i ponela je u dnevnu sobu. „Da li ostaješ?” pitala je.

„Aha”, rekao je podigavši pogled sa DVD-ja koga je gledao. Bila je to akcioni visokobudžetni film koji nije još u bioskopima.

Oklevajući, jer nije želela da ugrozi njegovu odluku, ona upita „Pa, zašto si onda otišao?”

„Trebao mi je odmor od svega. Da razmislim.”

„Stvarno?”, rekla je. Nije mu rekla da žene nemaju tu opciju da napuste svoju porodicu kad im je potrebno vreme da razmišljaju. „I šta si odlučio?”

„Da ću da se brinem o deci. Neko mora da se brine o njima.” Ovo je malo uplašilo i, Vendi je pretpostavila da je to bila kritika na njen račun što ne ume da se brine o deci. Ali nije nameravala da se žali. Ustvari, osetila je nelagodnu krivicu što je sve bilo rešeno, a da se ona nije mnogo pomučila.

I Šejn je držao reč. Zaposlio je novu dadilju, Gvinet, koja je bila Irkinja u poznim dvadesetim godinama, koja je radila samo od dvanaest do pet popodne, što je Šejn obrazložio time da ne želi da mu dadilje podižu decu. Vendi je pretpostavljala da je razgovarao sa nekim domaćicama iz sveta šou biznisa, koje su uvek pričale o najnovijim trendovima u odgajanju dece. Ovako je, pretpostavila je, i dobio ime i broj telefona doktorke Širli Vinsent, bračnog savetnika. Doktorka Vinsent je naplaćivala 500 dolara po jednoj terapiji („Znam da to zvuči kao puno novca”, rekla je svojim usnama punim kolagena koje su ličile na patkin kljun, „ali toliko biste platili dobrog frizera. Ako možete toliko da platite za kosu, sigurno biste želeli da platite najmanje toliko za svoju vezu. Kosa ponovo poraste, veze ne!”) i

proglasila je njihov brak za „visoki rizik – narandžasto”, preporučujući dve do tri terapije nedeljno za početak.

„Šejn se vratio”, Vendi je rekla majci. „Odlučio je da postane TPRV.”

„Prodaje taperver?” uzviknula je njena majka, ne razumevši je.

„Tata Puno Radno Vreme”, objasnila je Vendi.

„Uz dadilju i kućnu pomoćnicu?” pitala je mama.

„Šejn radi najveći deo posla sad.”

„Znači ne radi nigde.”

„Briga o deci *jeste* rad, mama. To je posao, sećaš se.”

„Da, znam dušo”, rekla je njena majka. „Samo imaj na umu da to kažu sve one žene koje na kraju plaćaju ogromne alimentacije.”

Ne mogu dopobedim u ovome, pomisli Vendi. „Šejn je *muškarac*, mama”, reče ona prekomu.

„Da, muškarac je”, njena majka uzdahnu. „I sigurna sam da je zaključio da mu je mnogo lakše da bude sa tobom, nego da bude sam.”

Ovo je podsetilo na stan u kome je Šejn stanovao u toku svog odsustva, koji ona lično nije videla, ali u koji je poslala svoju asistentkinju da pomogne Šejnu da spakuje svoje stvari. To je bio stan u zakup koji je na jedvite jade dobio od barmena (Vendi nije pitala da li je barmen bio žensko ili muško) – mali jednosoban stan sa dušekom na podu i bubašvabama u kupatilu – što je opet podseti na 200,000 dolara koje je ukrao od nje za potrebe svog restorana. O tome nisu pričali, osim što je Šejn priznao da je cela ta stvar sa restoranom ustvari bila greška i da će on to da batali. Ovo je bio signal da bi i ona trebalo to da batali. Ipak, malo joj je to smetalo. To je bilo kao kada vas nešto jako i misteriozno zavrbi upravo kad se spremate da zaspate.

„Hej”, rekao je Selden Roz jedno popodne, ulazeći u njenu kancelariju. Od onog zajedničkog ručka, Selden je često svraćao do njene kancelarije neočekivano, proletevši pored dve asistentkinje u spoljašnjoj kancelariji i Džoša u sredini. Svaki put kad bi ušetao, sa rukama u džepovima, ona je uvek bila na telefonu, i uvek je malo glumila zbog njega i to je bilo jače od nje. Tako je bilo i ovog popodneva, iako se Šejn vratio. Razgovarala je telefonom i prevrnula očima da Selden to vidi, a zatim pogledala u sto malo se mršteći, zatim naslonila lakat na stolicu, naslanjajući glavu na ruku; zatim je prekrstila noge i podigla obrve, hvatajući njegov pogled i osmehom izrazila nevericu.

A zatim se okrenula na stranu i oštro rekla u mikrofon. „Slušaj Ajra, Sem Vitlstejn je kreten i mi nećemo tako da radimo. Mene niko neće ucešnjivati. To će uništiti posao i ako on neće da sarađuje, moraćemo da nastavimo bez njega.”

Skinula je slušalice sa glave i ustala, dolazeći do prednjeg dela stola i naslonivši se na ivicu. „Prokleti agenti”.

„Paraziti”, Selden se složi.

„Ajra bi pre uništio ceo posao nego da ne bude po njegovom.

„Kao i većina muškaraca.”

„Nadam se da ti nisi takav, Seldene”, rekla je sa seksi, autoritativnim smehom, naslonivši se unazad oslanjajući se na ruku da bi pritisla dugme interkoma.

„Mors Bliber?” upita Džoš.

„Neka sačeka.” Zatim je usredsredila svu pažnju na Seldena. „Kako napreduje premijera.”

„Pravo pitanje je – ko će doći da vidi moj vrhunac kreativnosti?” reče Selden stavljajući naglasak na reč „vrhunac” kao da nagoveštava seks. Podigao je pantalone i seo na meku fotelju sa raširenim nogama.

Vendine oči su slučajno skliznule na njegovo međunožje, gde se materijal njegovih pantalona zgužvao u oblik šatora. Ali to nije značilo ništa. Verovatno je to samo od materijala.

„Kako to misliš?” pitala je.

„Toni Krenli je rekao da je to veče zauzet.”

„Sigurna sam da jeste. Ili planira da bude”, reče Vendi, prekrštajući ruke. „Sa prostitutkom.”

„Nikad se ne zna. Može biti i sa nekom glumicom u usponu.” „Hoćeš da ga pozovem?” pitala je.

„Ako misliš da bi vredelo.”

„Mislim da hoće. Znam šta da mu kažem. Toni je drag, ali glup.” Oči su im se srele i oboje su brzo skrenuli pogled, znajući da je ovaj razgovor mogao da se obavi telefonom ili imejlom. Trebalo bi da mu kaže za Šejna, pomisli ona.

„Ti bi trebalo da dođeš”, reče on ležerno ispružajući ruku. Klimnula je glavom, pretvarajući se daje zainteresovana za slaganje gomile scenarija na stolu. Bila je potpuno nespremna za njegov poziv. To je bio ili suptilan nagoveštaj sastanka ili lukav strateški potez, a verovatno i jedno i drugo.

Pre tri meseca, Selden Roz se ne bi usudio da nagovesti da se ona pojavi na nekoj njegovoj premijeri – njeno prisustvo bi bilo ekvivaletno javnom obaveštenju da ona u potpunosti podržava njegov projekat i veruje u njega. U svakom slučaju, počele bi da kruže razne priče, naročito zato što je ona kategorički odbijala da prisustvuje njegovim premijerama ranije.

„Mogla bih”, rekla je oklevajući. „Ako se na vreme vratim iz Rumunije.”

„Problemi?” pitao je ležerno.

Ona ga pogleda oštro. Da li je čuo za katastrofalne nemontirane snimke?

„Uobičajene stvari.” Slegla je ramenima. „Verovatno ću biti odsutna dva-tri dana.”

„Dobro. Onda se vidimo na premijeri”, rekao je ustajući. „Uvek sam govorio da niko ne može da odbije lični poziv.”

„Duguješ mi piće”, rekla je.

„Već ti dugujem”, reče on. „Ako mi dovedeš Tonija.”

Morala je da mu kaže za Šejna. Bio je skoro na vratima, kada joj je izletelo „Inače, Šejn se vratio.”

Zastao je za trenutak i okrenuo se i potpuno mirno rekao „A, dobro. Mislim, dobro je za tebe. Olakšava dosta stvari. Povedi i njega.”

Dođavola, pomisli ona, uzimajući slušalice. Zašto je bio tako nonšalantan? iznenada je shvatila da je želela da bude malo tužan zbog toga.

Sve vreme dok je on sedeo kod nje, ona je razmišljala o seksu, potajno upoređujući svoja osećanja prema Seldenu sa onim što oseća prema Šejnu. Nažalost, u tom trenutku, Selden je pobeđivao. Ali, tu zapravo i nije bilo takmičenja: otkad se vratio, Šejn joj uopšte nije bio seksualno privlačan. Ali ovo je nije sprečilo da mu popuši pre nego što je krenula za Rumuniju, zbog čega nije imala vremena da se spakuje.

„Ovo je malo glupo, Vendi”, rekao je Šejn ranije tog popodneva, prateći je u spavaću sobu. „Nema ni nedelja dana od kad sam se vratio, a ti si odlučila da odeš?”

„Šta da radim anđele? Da im kažem da zaustave produkciju od 125 miliona dolara da bih malo poradila na braku?”

„Da”, reče Šejn. „Ako hoćeš da naš brak funkcioniše, moraš da budeš ovde.”

„Zašto ju je mučio?“ „Anđele“, reče strpljivo. „Znaš šta *Poklonici* znače. *Nama. Svima nama.*“

„Znači *tebi, Vendi*“, rekao je. I dodao zlobno. „Najvažniji ti je novac, zar ne?“

To je bio nizak udarac, pomisli Vendi. Zašto kada muškarci misle o tome kako da zarade novac, to je za divljenje, a kada je žena u toj poziciji, ona je sumnjiva? A što se tiče novca – koji ona sa *teškom mukom* zaradi – Šejn svakako nema problema da ga potroši. Ili da ga jednostavno ukrade.

Ovo je bila suviše velika i suviše ružna tema za ovaj trenutak, tako da nije ništa rekla. A kao što bi rekla doktorica Vinsent „Omalovažavanje, zvocanje, čine vaš brak lošim.“

Uzdahnula je, izvlačeći torbu ispod gomile cipela u ormaru. „Ja moram da radim. Sećaš se šta je doktorica Vinsent rekla? Samo pokušavam da odradim svoj deo posla. *Da obezbedim novac za porodicu.*“

Ali Šejn je bio suviše pametan za ovo.”Doktorica Vinsent je rekla da postoji granica između posla i bekstva.”

Užasna misao joj prođe kroz glavu. Doktorica Vinsent je bila u pravu. Ona je stvarno želela da pobjegne. Od Šejna, koji je bio njena supruga, domaćica koja stalno zvoča. Pitala se kada će doktorica Vinsent doći do tog dela programa.

Iznenada je osetila grižu savesti. Ne sme tako da razmišlja o Šejnu, nikad više. On se samo trudio da uradi ono što je najbolje za porodicu. Tako da se okrenula i počela da mu puši. Ionako je bila na kolenima.

„Trebalo je da se vidimo sa Širli večeras. Neće joj se svideti ovo“, rekao je posle. Izašao je iz sobe i vratio se nekoliko minuta kasnije. „Biće sve okej. Širli je rekla da možemo da zakažemo terapiju preko telefona sutra. Koje vreme ti odgovara?“

Iz Rumunije?

Buuuuuu. Buuuuuuu, brujali su motori.

Otvorila je oči i skinula masku za spavanje. Sad je bila skroz nervozna. Pogledala je na sat. U Njujorku je sedam sati. U Parizu je jedan sat, a u Rumuniji dva. Pilula nije delovala i sada neće više moći da zaspi.

Sela je pritisnuvši dugme za podizanje sedišta. Iz torbe je izvadila dva scenarija. Jedan je bio za *Poklonike*, pun njenih beleški, a drugi je bio za snimanje, sa scenama raspoređenim po danima snimanja. Ova dva doku-

menta su bila njena biblija. Zatim je izvadila kompjuter, uključila ga i ubacila disk.

Diks je sadržao nemontiran materijal od prethodne dve nedelje snimanja. *Poklonici* su snimljeni na film, i svaka dva dana, specijalni kurir iz odeljenja za produkciju, leteo bi iz Rumunije za Njujork da donese film u centar za obradu filma u Kvinsu. Zatim bi odneo film u zgradu Spleč-Venera gde bi on bio prikazan. Nakon toga, film bi bio digitalno kopiran na disk, tako da ona može da ga detaljno prouči na kompjuteru.

Stavila je scenario sa snimanja na krilo i počela da gleda nemontiran materijal, upoređujući beleške sa onim što gleda na ekranu kompjutera.

Škrgutala je zubima od frustracije, što je prouzrokovalo oštar bol u vilici odmah ispod uveta. Baš joj je to bilo potrebno, ponovna disfunkcija zgloba vilice. Stalno joj se javljao taj problem, godinama, i to se uvek dešavalo kada je bila pod velikim stresom. Jako je pritisla vilicu, pokušavajući da opusti mišiće. Nije mogla ništa drugo da učini, osim da istrpi bol.

Ponovo je pomno posmatrala ekran. Bila je u pravu, pomisli, jer su nemontirani snimci bili stvarno očajni. Ona je u ovom poslu skoro dvadeset i pet godina i imala je potpuno poverenje u svoje mišljenje. Problem nije bio u tome što glumci ne izgovaraju tačno svoj tekst, već način na koji ga izgovaraju i ton scena koji je bio potpuno pogrešan. Ovo je bio nemoguć deo snimanja filma, u nekom smislu – umetnost pravljenja filmova: da preneseš svoju viziju i ono što ti je u glavi na ekran. Ali ta distanca je bila dubok jaz, pun stotina ljudi – koji su svi imali svoje ideje.

Kao na primer Bob Vejburn, režiser. Napravila je grimasu. Ona i Bob bukvalno nisu govori istim jezikom kad je u pitanju ovaj film i on je to znao. Zbog toga je Bob odbijao da se javi na telefon kad ga je ona zvala u protekle dve nedelje. To je bilo uvredljivo i nekulturno, ali ne i neobično, i u nekim okolnostima, ona bi to prećutala. Da je, na primer, Bob u pravu – da pronalazi neke nijanse u scenariju koje ona nije zamislila – ili da ima dovoljno filma u nemontiranim snimcima da bi se film popravio u montaži. Ona je uvek išla na lokacije i setove na kojima se snima za svaki film koji je Parador pravio i, da su okolnosti malo drugačije, ona bi mogla da odloži put u Rumuniju na nekoliko dana, posle vikenda kad Magda izabere svog ponija. Ali *Poklonici* nisu bili prosečan film. Bio je to film koji naiđe jednom u pet do deset godina, film koji ima srce, mozak i fascinantne likove. Bio je to film koji ljudi u industriji zovu „vredan”.

Pročitala je nekoliko rečenica skripti za snimanje, ali nije ni morala. Znala je napamet svaku rečenicu dijaloga, svako uputstvo za scenu. Radila je na ovom projektu pet godina, pošto je kupila prava na *Poklonike*, kada su još bili u obliku rukopisa šest meseci pre što je rukopis postao knjiga. Niko, čak ni izdavač nije imao ideju da će knjiga postati svetski bestseller koji je preko godinu dana ostao u vrhu liste bestseleru Njujork Tajmsa. Ali ona je bila sigurna u to. Naravno, svako u ovom poslu je znao da treba snimiti film po knjizi koja je bestseller. Ali bila je potrebna posebna vrsta talenta da znaš da će knjiga biti hit pre nego što se to desi. Još uvek se seća iskustva kada je prvi put pročitala prvi paragraf *Poklonika*, kada je legla u krevet sa rukopisom, izmorena nakon što je naterala je sebe da radi još dodatnih pola sata. Prošlo je jedanaest sati uveče i Šejn je ležao pored nje i gledao televiziju. Imala je stvarno loš dan. Tada je radila drugačiji posao – bila je producent u Global Pikčersu i imala je svoju kompaniju za produkciju – i Global je upravo zaposlio novog predsednika. Pričalo se da Global samo želi da radi sa muškim producentima i da će Vendi prva otići. Sećala se da se u očaju obratila Šejnu. "Ne znam da li je ovaj posao više vredan ovolikog nerviranja", rekla je. „Izgleda da niko više neće da snima filmove koje ja želim da vidim. ”

„O, Vendi” , Šejn uzdahnu, ne skidajući oči sa TV ekrana. „Ti uvek dramiš. Jednostavno zaboravi na to.”

Uputila mu je pogled pun razočaranja i počela da čita.

Skoro odmah, srce je počelo da joj lupa od uzbuđenja. Okrenula je prvu stranu, a ruka joj se tresla. Nakon tri strane, okrenula se Šejnu. „To je to”, rekla je.

„Šta?” upitao je.

„Film. Onaj na koji sam čekala.”

„Zar ti to ne kažeš za svaki film?” upitao je i zevnuo, a zatim se okrenuo i ugasio svetlo.

Otišla je u kuhinju. Čitala je celu noć sedeći na stolici za radnim delom.

Film *Poklonici* prati dirljive doživljaje tri američke medicinske sestre koje su stacionirane u Evropi za vreme Prvog svetskog rata, sa ženskim hemingvejevskim tonom. U devet ujutru je pozvala agenta i kupila prava za 15,000 dolara svojom ušteđevinom. To je bila, pomisli ona, jedna od njenih najboljih investicija ikada. Film *Poklonici* bi mogao da dobije Oskara – dobiće Oskara, podsetila se – i upotrebom svog novca ona je osigurala svoje

učešće na tom projektu. To je značilo da, kad ga ona odnese u studio, niko ne može da joj ga oduzme.

Šest meseci kasnije, knjiga *Poklonici* je postala bestseler i njoj su ponudili mesto predsednika Parador Pikčersa. Ona je donela *Poklonike* u Parador i provela zadnje četiri godine boreći se za taj film. Borila se da se scenario dobro odradi (za to je trebalo tri godine i šest scenarista) i zatim podržavala projekat govoreći da će biti hit. Problem je bio budžet – lokacije i kostimi su pretvorili film u film sa budžetom od 125 miliona dolara – što je najveća suma novca koju je Parador dao za neki film.

Svi su u Paradoru bili uplašeni, osim nje. Ali zato je ona bila predsednik, a ne oni. Sve do skoro, do pre dve nedelje kada su počeli snimanje, ona je bila nepokolebiva u svom uverenju da će film biti hit, da će zaraditi dosta novca, i da će biti nominovan barem za deset Oskara. A onda je videla nemontiran materijal.

U suštini, to je bio feministički film i, mogla je da zaključi po snimcima, da je Bob Vejbum potajno mrzeo žene. Bob Vejbum je njena jedina greška, ali velika greška, i ona je bila malo nerealna u očekivanjima kad ga je zaposlila, misleći da će on uneti balansiranu perspektivu u materijal. Umesto toga, on ga je uništavao. Nije mu se moglo verovati i nije smela da ga ostavlja samog.

Izazivao je i dobiće svoje, ali scena uopšte neće biti prijatna. Moraće da se vrate na početak i da ponovo snime sve scene koje su već snimili i Bob Vejbum će dobiti nervni slom. Ali ona je i ranije izlazila na kraj sa arogantnim, kreativnim muškarcima i strategija je bila jednostavna: radićeš kako ja kažem ili put pod noge. Bob ima dve nedelje da radi onako kako mu ona kaže, a, ako ne bude tako radio, otpustiće ga. Postojala je, naravno, mogućnost da on sam da otkaz, ustvari, kad njen helikopter sleti u rumunske planine, možda će biti kasno, jer je on to već možda izveo na dramatičan način. Ali ona je bila spremna na to. Tri dana je bila neprekidno na telefonu, potajno tražeći druge reditelje koji bi bili zainteresovani za taj posao i koji bi zaista mogli da ga odrade i već je imala jednog reditelja spremnog.

Nažrvrljala je nekoliko poruka na scenariju i osetila grižu savesti. Činjenica od koje nije mogla da pobegne je to što je slagala Šejna i slagala je svoju porodicu i uskoro će morati da slaže doktoru Vinsent. Nije bilo načina da stigne kući za vikend. Trebaće joj najmanje deset dana da vrati film na pravi put, a zatim će verovatno morati da se vrati u Rumuniju na još

deset dana malo kasnije. Naravno da je loše lagati (možda bi fraza „ne ispuniti obećanje” bila bolja), ali postoje trenuci u životu kad čovek mora da donese teške odluke, verujući da će jednog dana, ljudi kojima je stalo do tebe, razumeti.

A niko ne bi trebalo da razume više od Šejna, pomisli ona ljutito. On je dovoljno dugo upoznat sa tim biznisom (čak je i bio u njemu) da razume kako on funkcioniše. Neuspeh ovog filma nije uopšte opcija i ona je imala moralnu obavezu da uradi sve što je u njenoj moći da on doživi uspeh. Ako treba, iskakaće iz aviona; radiće dvadeset četiri sata dnevno, odseći će desnu ruku ako je potrebno. Ako ne ode na lokaciju i ne popravi stanje dobiće otkaz – ne odmah, ali kad film bude pušten u bioskope za devet meseci i doživi neuspeh, a Parador izgubi dosta novca (pedeset ili šezdeset miliona ili više), izbacije je za dve sekunde. Ako se to desi, možda bi mogla da dobije manje važan posao u nekom velikom studiju. Ali to bi značilo da mora da preseli porodicu u Los Anđeles – i da deca ostanu bez Njujorka, svojih škola i svoje familije. Postojao je jedan veliki filmski studio u Njujorku i jedno radno mesto za predsednika. I ona ga je imala. Odatle, mogla je da ide samo naniže.

A to se neće dogoditi. Ne nakon što je uložila dvadeset godina naporog rada u taj posao.

Pa, nije se plašila da uloži još nekoliko godina u njega. Ona radi – kraj priče To je ono što voli i za šta je rođena.

Nastavila je da radi celu noć, u tami, dok je avion preletao Atlantik i dok je svitala rumena zora nad Parizom. Avion je sleteo u pet sati i dvadeset minuta po lokalnom pariškom vremenu. Uključila je mobilni, prebacujući mobilni na evropsku mobilnu mrežu. Telefon je odmah počeo da pišti. Pritisnula je dugme za glasovnu poštu.

„Imate trideset i dve nove poruke”, rekao je prijatan glas automatske sekretarice.

BIO JE KRAJ MARTA I SNEG JE OPET PADAO PETI PUT za deset dana.

Svuda po ulici autobusi i bljuzgavica, automobili koji trube i ljudi kojima se smučio sneg (i koji su se nadali da je pao poslednji put ove godine), a u taksiju je bilo vruće i vlažno sa baricama vode na podu, tako da se Viktori vozila malo podignutih kolena dok je vrhove svojih antilop čizama podigla ka zadnjem delu prednjeg sedišta da se ne bi previše pokvasile.

Zašto ne uzmeš auto i vozača, pitala ju je Niko. Verovatno je mogla to da priušti, ali Viktori nije volela nepotrebne troškove. Važno je da čovek zapamti ko je i odakle je došao, bez obzira na to koliko je uspešan. Ali sada kada se činilo da će dobiti ponudu od Be e Se koji bi da kupe njenu kompaniju, pretpostavila je da bi mogla da kupi auto i unajmi vozača. Možda nešto stvarno fensi – nešto kao Mercedes, kao onaj koji ima Mafi Vilijams

Ali ne sme da donosi preuranjene odluke. Ništa još nije odlučeno.... Telefon je emitovao prijatan ton i ona je pročitala poruku.

„ne zaboravi da si ti glavna u ovom gradu, srećno!” Niko „hvala ti!”

„nervozna?”

„neeeee. prosto k’o pasulj.”

„zovi me posle, tražićemo nakit.”

Viktori se nasmejala malo cinično gledajući telefon. Niko je, pomisli ona, bila više uzbuđena zbog njene poslovne prilike nego ona sama. Od kad je Niko saznala o prvom sastanku u Parizu sa Be e Se, to je praktično bilo sve o čemu su pričale i Niko ju je ohrabivala i savetovala kao ponosna majka guska. „Možeš ti to Vik”, stalno joj je govorila. „Povrh svega, ti to

zaslužuješ. Niko ne zaslužuje da zaradi trideset miliona dolara više od tebe, znajući koliko si naporno radila”

„Ali verovatno će biti manje od trideset miliona. I možda ću morati da odem iz Njujorka i preselim se u Pariz...”

„Pa, onda se preseli u Pariz”, Niko reče kratko. „Uvek možeš da se vratiš.” Niko je bila u Viktorinom prljavo roze šourumu, gde je naručivala odeću za jesen i izašla je iz male kabine za presvlačenje u teget pantalona koje su imale kroj za dečake.

„Izgledaš fenomenalno”, reče Viktori.

„Znači ovo će svi nositi?”

„Verovatno”, reče Viktori. „Radnje su poludele...”

„Vidiš?” Niko reče, stavlajući ruke u prednje džepove i šetajući do ogledala. „Mi smo moderne žene. Kad moramo da se preselimo u Pariz zbog karijera, selimo se u Pariz. To je tako uzbudljivo. Koliko ljudi dobije takvu šansu? Mislím”

Niko je izgleda zamalo otkrila nešto važno, ali se onda predomislila i počela da namešta visok okovratnik košulje umesto toga.

„Da li bi se ti preselila?” upita je Viktori.

„Za tren oka.”

„I ostavila bi Sejmura?”

„Za sekund”, Niko je promrmljala. Njen izraz, pomisli Viktori, bio je samo delimično šaljiv. „Naravno, povelá bih Katrinu sa sobom Vik, poeta je u tome što moraš da prihvatiš šansu ...”

A zatim je Niko dobila ideju da, ukoliko Viktori dobije ponudu, mora da ode u Sotebi i kupi „važan” komad nakita koji košta barem 25,000 dolara da obeleži taj događaj. Zbog toga je pominjala nakit.

Taksi je prebrzo skrenuo i ušao u Pedeset sedmu ulicu, i Viktori je još jače nabila vrhove čizmi u zadnji deo prednjeg sedišta da bi održala ravnotežu. Niko je bila tako čudna u zadnje vreme, ali je Viktori pretpostavila da je to zbog njene strogo poverljive situacije na poslu. Bilo bi fenomenalno, pomisli ona, da u sledećih par nedelja i ona i Niko postanu dosta bogatije i uspešnije. Niko je bila blizu preuzimanja mesta Majka Hamesa, što bi značilo ne samo veću platu (verovatno 2 miliona dolara), nego i opcije sa deonicama i bonuse koji bi potencijalno mogli da izađu još nekoliko miliona. Naravno, kod Niko je stanje na poslu „ššššš”, dok njenu situaciju zna ceo grad. Baš je tog jutra u Vimins Ver Dejliju bio još jedan članak o teome

kako je Viktori Ford u tajnim pregovorima sa Be e Se oko kupovine njene kompanije, a tu priču su preuzeli i Post i Dejli Njuz. Viktori nije rekla ni reč nikome osim naravno Vendi i Niko i još nekolicini ključnih ljudi, kao na primer svom računovođi Marši – ali je nekako modna štampa saznala za pregovore i do najmanjeg detalja. Uključujući i činjenicu da je u pregovorima sa Be e Se već dve nedelje i čak je i dva puta putovala do Pariza radi sastanaka.

Pa, nema tajni u modnom biznisu, a to nije ni bilo bitno. Modna industrija je imala koristi od dešavanja i do određene tačke, percepcija je zaista bitnija od stvarnosti. Sto se tiče modne industrije, Viktori Ford je opet „u žiži”. Prvo je u Vimins Ver Dejliju objavljena priča o tome kako je njena kolekcija asesoara – oni kišobrani i čizme – razgrabljena sa policia. Zatim je objavljeno kako je njena revija doživela uspeh i smatrana je svežim, novim pravcem za jesen. A odmah posle toga, tu je bila užurbana serija sastanaka sa Be e Se, koje je ugovorila Mafi Vilijams. Hvala Bogu što Mafi postoji – i naročito mu hvala za Niko! Nema puno ljudi sa kojima možeš da raspravljáš o mogućnosti da zaradiš milione dolara, a Lin tu nije bio ni od kakve pomoći. „Mrzim jebene žabare!” rekao je gundajući.

„Ne pomažeš mi puno”, rekla mu je.

„Pa, mala, moraš sama da donosiš odluke.”

„Svesna sam toga.”

„U ovakvim situacijama, prvo uzmi ponudu, pa onda razmisli.”, Niko je rekla mirno. A Viktori se još jednom podsetila činjenice da, kada se radi o važnim stvarima u životu kao što su seks i posao, samo drugarice mogu da te razumeju.

Taksi se zaustavio ispred blještave Be e Se kule, koja je izgledala kao moderan zamak u snegu i Viktori je izašla, noseći pod rukom portfolio pun crteža za sledeće dve sezone. Glavni face su htele da vide neke varijante za sledeće sezone i ona je u proteklih par nedelja radila kao konj da bi ih završila između letova do Pariza i njenih uobičajenih poslovnih obaveza. Aksiom života je da, što si uspešniji, to više moraš da radiš, i ona je radila od dvanaest do šesnaest sati, sedam dana nedeljno. Ali, ako bi Be e Se izneli ponudu i ona je prihvatila, život bi mogao postati lakši – imala bi više zaposlenih i ne bi morala da brine oko prebacivanja novca da bi pokrila troškove proizvodnje. Situacija je bila takva da, pošto su robne kuće dostav-

ljale velike narudžbine za jesenju kolekciju, bio joj je potreban svaki peni od ekstra kapitala da pokrije proizvodnju.

A kakvo će olakšanje biti da ne mora stalno da brine o novcu!

To je bio pravi luksuz u životu.

Prošla je kroz pokretna vrata i zastala kod stola čuvara. Be e Se su ozbiljno shvatali obezbeđenje – uniformisani čuvar je imao pištolj ispod jakne. „Pjer Bertej, molim vas”, rekla je, dajući ime glavnog izvršnog direktora kompanije. Čuvar je pritisnuo dugme za otvaranje vrata i ona je ušla u malo predvorje sa tri lifta. Pritisla je dugme; jedna od vrata se otvoriše i ona uđe. Stajala je na sred lifta, koji je bio šik i crn, i okrenula je glavu unazad da vidi kako prolaze spratovi. Da li će ovo biti njen novi dom, pitala se. Bio je tako prostran, elegantan i hladan....

Ali, bez obzira na to šta se dogodi, već joj je veza sa Be e Se strašno pomogla. Asistent Pjera Berteja joj je zakazao sastanak sa tri najekskluzivnije kompanije za proizvodnju tkanina u Italiji, koje prave tako skupe i lepe materijale, da jedino uzimaju u obzir da rade sa kreatorima koji imaju duboke džepove, drugim rečima, investitore koji mogu garantovati plaćanje od preko pola miliona dolara samo za materijal! Predstavnici kompanija su došli u njen šourum i kako je drugačije iskustvo od onog kad moraš da se probijaš kroz štandove Premijer Vižna u Parizu. Bilo je to kao razlika između bitke sa ostalim kupcima u rasprodajama po podrumima i kupovine u ekskluzivnoj robnoj kući. I sve vreme dok je dodirivala materijal, udobno smeštena u svetosti svog šouruma, razmišljala je da je, po prvi put u životu, uspela u igri sa velikim igračima.

Vrata lifta se otvoriše i ona je skoro naletela na samog Pjera Berteja.

„Dobar dan, Viktori”, reče on toplo, prefinjenim francuskim akcentom. Nagnuo se ka njoj i poljubio je glasno i vlažno u oba obraza, a zatim joj uhvatio ruku, prateći je kroz još jedan niz zaključanih vrata. Pritisnuo joj je ruku kao da joj je dečko, a ne poslovni saradnik, što bi se smatralo za nekulturno ponašanje u Americi, ali je bilo normalno za Francuze, koji su, barem na površini, mnogo više *intime* sa poslovnim saradnicima.

„Vi ste spremni za veliki sastanak? Da?” on je preo kao mačka.

„Da, veoma sam uzbuđena”, rekla je.

„To je veoma uzbudljivo, ne?” rekao je, gledajući Viktori kao daje smatrao priliku da poslovno sarađuje sa njom seksualno uzbudljivom i još jednom je Viktori bila iznenađena koliko su različiti bili biznismeni u Evro-

pi od američkih. Pjer Bertej je bio vrsta muškarca za koje biste mogli rekli da su bili „zgodni do bola” u mladosti; sa pedeset godina, jasno je da je on još uvek čovek koji je navikao da bude privlačan ženama i mora da zavodi svaku ženu koju sretne, jer je to jače od njega.

„Vi ste uživali u ze šou?”, Pjer je upitao.

„O, smučile su mi se revije”, reče Viktori iskreno, glasom koji je čak i njoj zvučao metalno i grubo u poređenju sa Pjerovim kremastim akcentom. Kad bi se preselila u Pariz, pomisli, morala bi da promeni način govora.

Pjer izgleda nije primećivao. „Ja? Ja volim ze šou”, reče on strastveno. „Kad gledam ze šou, to me podseti na ze ski. Znaš, Francuzi, mi volimo ski. Znaš Mežev, da? Moja porodica ima najlepšu kolibu tamo. Kad smo u Francuskoj, idemo tamo svaki vikend. Koliba je ogromna”, objasnio je, šireći ruke da bi naglasion. „Koliba ima nekoliko krila, inače mi ubijemo jedni druge, da?” Stavio je ruke preko srca i pogledao u plafon. „O, ali je tako lepo. Sledeći put kad dođeš u Pariz, ja te odvedem tamo za vikend.”

Viktori se nasmeja, ignorišući nagoveštaj seksa u ovoj primedbi. Pjer je bio šarmantan na uobičajen francuski način – on je svakoj ženi stavljao do znanja da mu je seksualno privlačna i da bi je on, kad bi imao priliku, odveo u krevet – a opet je uspeo ovo da saopšti na način koji je laskav, a ne ljigav. Ali, ovo nije po čemu je on najviše privlačan. Njegova najbolja privlačna osobina je to što je bio na ivici da od nje napravi bogatu ženu.

„Nije valjda da je pozivaš u onu staru, hladnu kolibu u Meževu?” Mafi Vilijams je prošaputala, pojavljujući se iza njih. „Grozna je. Nema grejanja.”

„Tako je zdravije”, Pjer se usprotivio. Viktori je osetila prizvuk ljutnje u njegovom pogledu kad se savio da poljubi Mafi u oba obraza.

„Veoma je toplo noću. Ako znaš ... kako se kaže da se ušuškaš?” reče Pjer naglašavajući.

Mafi je pogledala u Pjera, pa u Viktori i reče „Hajde da se ušuškamo” na ovaj sastanak.”

Otišli su u salu za sastanke, koja se bila osvetljena nekom prigušenom, zelenom svetlošću koja je dolazila od ugrađenog osvetljenja na plafonu. U sredini sale je bio dugačak pravougaoni sto od debelog zelenog stakla; na jednakim razdaljinama na površini stola nalazili su se mali oblikovani žbunovi u crnim kutijama. Na stolu sa strane stajala je srebrna kófica sa ledom u kojoj je bila flaša Dom Perinjona. Ovo nije bilo neuobičajeno –

Pjer je počinjao svaki sastanak sa čašom šampanjca, zbog čega se Viktori pitala kako je uspevaio da ostane trezan ceo dan.

A, možda i nije bio trezan.

U salu za sastanke je ušlo još dvoje ljudi – šefovi za marketing i za prodaju i distribuciju. Iza njih je ušla neka mlada žena, skroz obučena u crno, koja je sipala šampanjac i poslužila ga na srebrnom poslužavniku. Pjer je nazdravio i zatim je ekran na dalekom zidu prostorije, kojim je neko nevidljivo upravljao, oživeo, pokazujući sliku žene koja je obučena u jedan Viktorin model iz kolekcije za proleće. Viktori je ostala bez daha i spustila je čašu sa šampanjcem. O, ne, pomisli ona divlje. Pogrešno je, sve je pogrešno. Žena je bila previše mršava i previše arogantna i previše mlada i previše Francuskinja. U naslovu je stajalo: „Viktori Ford: Poželi je.” Čak je i to izgledalo pogrešno.

Na trenutak ju je obuzeo dečiji bes zbog koga je poželela da ustane i ode iz te prostorije, na način na koji bi to uradila da je upravo počinjala sa ovim poslom. Ali od tad je dosta napredovala i ovo je bio veliki biznis. Veliki, ogroman biznis u kom se radi o milionima dolara.

Ostala je na mestu, gledajući netremice u sliku.

„Veoma je lepo, da?” reče Pjer.

Dođavola, pomisli ona. Zašto neko ne može da uradi nešto kako treba? Ali to bi bilo previše lako. Slika je bila samo skica onoga kako bi mogla da izgleda reklama. Ali ova slika je takođe bila i podsetnik da će, ukoliko prihvati ponudu, raditi sa raznim ljudima koji bi mogli da njenu viziju zamišljaju drugačije od nje. A ona će morati da otvoreno prima takve vrste sugestija.

Uzela je gutljaj šampanjca. Sada je trebalo naterati Pjera da misli da je ona oduševljena, istovremeno ga nežno upućujući na pravac kojim ona želi da on ide „Veoma je zanimljivo, da”, rekla je. „Sviđa mi se...”

Mrzela je sebe zato što je lagala. Ali tada joj je pogled pao na prstenje na Mafinim rukama. Mafi Vilijams je gledala sliku na ekranu, dok su joj prsti nežno držali čašu sa šampanjcem, i, na ovom zelenom svetlu, prstenje na njenim prstima je svetlucalo kao zvezde. I ti možeš da imaš takvo prstenje, rekao joj je glas u njenoj glavi. Možeš da imaš takvo prstenje i još puno toga. Možeš da budeš bogata...

I sada je čula sebe kako kaže, sa više entuzijazma ovoga puta „Da Pjer, zaista mi se dopada. Veoma mi se dopada.”

W&N

SAT I PO VREMENA KASNIJE, Viktori je gledala svetlucave dubine retkog šestokaratnog plavog dijamanta u obliku suze. Na kartici pored dijamanta pisalo je „Vlasništvo džentlmena”. Procenjena vrednost 1,200,000-1,500,00 dolara.

Ko je bio taj džentlmen, pitala se, i zašto je prodavao dijamant? Kako je u opšte došao u posed ovakvog dijamanta? Zamislila je nekog matorog gundala, koji se nikada nije ženio i sada mu je bio potreban novac. Možda je imao prsten godinama i koristio ga da namami žene u krevet. „Dođi kod mene, želim da ti pokažem nešto”, zamišljala ga je kako govori. A zatim bi izvadio dijamant iz sefa i žene bi odlazile u krevet sa njim, misleći da, ako dobro odigraju ovu partiju, jednog dana će dijamant biti njihov.

Gospode, kako je cinična, pomisli, trljajući čelo rukom. Priča je verovatno romantičnija – neki muškarac je poklonio prsten svojoj ženi i ona je iznenada umrla, a on ga je zadržao. Ona je pokušala da pređe u drugi svet, ali ju je dijamant misteriozno vukao nazad. Bio je bledo plavozelene boje – plavi led, pomisli ona – sa neonskim odrazom, kao zeleno svetio sale za sastanke u Be e Seu.

Ko bi mogao da kupi ovaj dijamant? Mogli su Lin Beneti ovoga sveta ... i filmske zvezde. Ali zašto da ona nema taj dijamant, pomisli iznenada. Želim taj dijamant, pomisli. Imaću ga jednog dana.

Zaista je gubila razum. Čak i da može da potroši milion dolara na dijamant, da bi bi to učinila? Ne bi. To joj je bilo odvratno razmetljivo. Ali lako je kritikovati takvo ponašanje ako nikad niste imali taj novac i priliku da se bahato ponašate. Možda bi razmišljala drugačije kad bi sklopila ovaj posao i iznenada dobila milione dolara. Da li bi je novac promenio? Kakva bi žena postala?

Bilo je toplo na sedmom spratu Sotebija i ona je skinula kaput. Niko je kasnila, a to uopšte nije ličilo na nju. Niko je bila nacista po pitanju vremena – uvek se precizno držala rasporeda, govoreći kako je to jedini način da

stigne sve da uradi. Otrgla se od dijamanta i produžila do sledeće vitrine, u kojoj je bilo nekoliko prstenova one vrste koje je nosila Mafi Vilijams.

„Da li tražite nešto posebno, gospođo Ford?” pitala je jedna žena koja je prilazila. Obučena je u sivu haljinu bez struka preko braon- bele bluze na pruge. Na maloj pločici sa imenom je pisalo „gospođica Smit”.

„Samo razgledam, hvala”, reče Viktori.

„Imamo neke fenomenalne komade na sniženju”, reče gospođica Smit. Viktori poče da razmišlja da reč „sniženje” i nije adekvatna reč za ove cene. „Ako želite da probate neki komad, rado ću Vam ga pokazati.”

Viktori je klimnula glavom. Bilo je baš kul da te prepoznaju zaposleni u Sotebiju i naročito da se ponašaju prema tebi kao da je savršeno prirodno da si tu i da možeš da sebi priuštiš nešto odavde. Čak iako ništa ne kupiš. Niko je bila u pravu. Bilo je nečeg zadovoljavajućeg u znanju da si uspešna žena i da možeš sama sebi da kupiš nakit. Naporno si radila i sada zaslužuješ da ugodiš sebi...

I iznenada se opet oseti presrećno.

O čemu je kog đavola brinula, pomisli, gledajući nisku prirodnih bisera debelih 12 milimetara koji su koštali 25,000 dolara. Trebalo bi da skače od sreće. Čak je i Mafi Vilijams rekla da je sastanak protekao odlično, a posle sastanka, Pjer Bertej se rukova sa njom, poljubi je u oba obraza i reče „Sad mi idemo kod advokata, da? Mi njih pustimo da rade prljav posao, a naše ruke ostaju čiste.” To je značilo samo jednu stvar – Pjerovi i njeni advokati će sada napraviti dil. A ona bi bila luda da ga ne prihvati. Pored miliona dolara koje će morati da plate za kupovinu njene kompanije i njenog imena, nudili su joj svakakve stvari koje sama nikada nije mogla da priušti, kao što je, na primer, ogroman budžet za marketing od preko milion dolara godišnje. „Industrija te mnogo ozbiljnije shvata, ako imaš marketing, da?” rekao je Pjer. „Jeste tužno, ali je život. Mi igramo ze igra.”

„To je nešto što mi zaista znamo ovde”, prošaputala je Mafi. „Znamo kako da odigramo i pobedimo.”

„Ti ćeš biti ze nova zvezda mode, draga”, rekao je Pjer, podižući čašu šampanjca. I ona je dopustila sebi da pluta na ovom balončiću neverovatnih mogućnosti. Moraće da se preseli u Pariz, jer je većina poslovnih kontakata tamo i ona će raditi sa Pjerom sledeće dve godine. Ali zadržaće svoj stan u Njujorku i provodiće svakog meseca po nedelju dana tamo. Ko bi mogao da zamisli da će njen život postati tako glamurozan?

Pariz! Pariz je jednako uzbudljiv kao Njujork i još lepši – barem su to svi govorili. Kad je bila u Parizu pre nedelju dana, odsela je u apartmanu na Plaža Ateneu, u sobi sa malim balkonom koji je gledao na Ajfelovu kulu. Zatim je šetala na Tizeriju, gledajući lale i jela senvič sa šunkom i prešla reku na Levu obalu, gde je sedela u kafiću i pila kafu. To je bilo malo kliše, shvatila je tužno, ali se nalazila u onoj tački svog života kad pogled sa Ajfelove kule jednostavno nije više dovoljan. Ali sate je provodila i vozika-jući se taksijem po gradu, govoreći loš francuski i trčeći trotoarom u visokim štiklama i širokim, dečačkim pantalonama prekrivenim šljokicama kada je shvatila „Ziveću u Parizu i biću bogata!”

Samo ju je jedna stvar mučila: ta slika koju su joj prikazali na današnjem sastanku. Ali ona će moći to da promeni. Naravno da još uvek nije sve savršeno. Predomišljanje i sumnja su deo procesa poslovanja, kao što su deo kreativnog procesa. Važno je doneti odluku i držati se nje. Odluke se mogu promeniti. Neodlučnost ne može....

„Desetokaratni prsten sa žutim safirom u platini sa dvokaratnim sertifikovanim dijamantima. Procenjena vrednost 30,000 – 35,000 dolara, pisalo je na kartici.

„Izvinite”, reče Viktori. „Mogu li da probam ovo?”

„Naravno”, reče gospođica Smit. Otključala je vitrinu i izvadila prsten, stavljajući ga na malo crno jastuče od antilopa.

Viktotri ga stavi na prst. Kamen je bio tako veliki da je ličio na lešnik.

Telefon joj zazvoni. „Šta se radi?” Lin je pitao zavodnički.

„Kupujem neki nakit kod Sotebija”, rekla je, uživajući u tome što je rekla.

„Znači da si potpisala ugovor”, reče i zakikota se.

Vitkori se ukoči. „Nisam”, rekla je uvređeno, uštinuvši svoj džemper od nerveze. „Tek rade nacrt ugovora.”

„Znači da još imam vremena da te spasem.”

„Ne, nemaš”, rekla je Viktori, pitajući se zašto se i dalje viđa sa ovim čovekom. U njemu je bilo nečeg tako iritirajućeg, ali nije mogla da ga ostavi – barem ne još. „Potpisaću čim dobijem ugovor.”

„Tako je. 'Čim' dobiješ ugovor”, reče Lin „Mala, koliko puta treba da ti kažem? Nemoj nikada da radiš za žabarima. Veruj mi, oni rade stvari na drugačiji način.”

„Lin”, uzdahnu ona. „Ti si samo ljubomorani!”

Lin je prasnuo u smeh. „Ma nemoj. A na koga sam ljubomorani?" Pa, to je bilo dobro pitanje. Šta sad da kaže? Da je Lin ljubomorani na Pjera? To bi bilo smešno – Njujorčani poput Lina nisu mogli ni da zamisle da su ljubomorni na bilo koga, naročito na muškarca kao što je Pjer Bertej, koga je Lin smatao „pederkom”, samo zato što je bolje izgledao. Nije mogla ni da kaže da je Lin ljubomorani na činjenicu da je ona u sred velikog posla, jer je on u sred velikih poslova sve vreme. „Jednostavno ne želim da ulazim u tu raspravu. Opet”, rekla je bezbrižno.

„Zašto”, reče Lin izazivački. „Zato što znaš da sam u pravu?” „Zato što ne želim da ti dokazujem da nisi u pravu – opet”, rekla je. Tišina. Lin je izgleda razmišljao o ovome. „Dopada mi se kad dokažeš da nisam u pravu. Ali u pravu sam kad su u pitanju žabari!” Zatim je imao još jedan telefonski poziv i prekinuo je vezu, obećavši da će je pozvati za par minuta. Uzdahnula je, želeći da je ne pozove. Lin je ovo ponekad radio satima – zvao je u pauzama između važnih poslovnih razgovora, kao da ona nije imala pametnija posla nego da sedi i čeka da je on ponovo pozove.

Vratila je prsten gospođici Smit i krenula dalje, gledajući par antikvarnih dijamantskih minduša na preklap. Lin je bio naporan, ali je njihov razgovor podseti na to kako je bilo ironično i zadovoljavajuće kada ju je Mafi Vilijams pozvala odmah nakon svađe sa Linom oko toga kako se zarađuje novac. Svađa se odigrala u njenom stanu, nekoliko dana posle revije, kada je dobila pozitivne kritike. Osećala je samopouzdanje, osećala je da može da postigne sve o čemu sanja, ali iznenada, kada je ušla u Linovu kuću, postala je razdražljiva. Svaka soba u Linovoj rezidenciji bila je remek-delo dekoratera koje se razmetalo bogatstvom i ukusom, ali nije to samo bilo zbog nameštaja ili tepiha ili prozora, već zbog bezbrojnih ukrasnih predmeta i objeta d’art, koji su se savršeno uklapali, i koji su bile uglučani i ispolirani tako da svaki posetilac može da razmišlja o tome kako puno koštaju i koliko je vremena bilo potrebno da se skupe i uklope. Čak ni kuća njene najbolje drugarice Niko nije ni bila blizu ovom nivou detalja. To je bila ona vrsta detalja koja se mogla postići jedino milionima i milionima dolara. I iznenada postala svesna da ma koliko bila uspešna, verovatno nikada neće imati onu količinu novca koju ima Lin – i to nije bilo fer. Poznavala je mnogo žena koje su uspešne, koje su zarađivale dosta, ali nijedna nije bila tako bogata kao Lin Benet ili Džordž Pekston. Zašto su uvek muškarci ti, a

ne žene? Prateći Lina u salu za projekcije, iznenada ga upita „Reci mi, kako čovek da zaradi milijardu dolara?”

Lin, naravno, nije ozbiljno shvatao ovo pitanje. Podigao je slušalicu i po vikao batleru da donese dve votke tonik i zatim je seo na svileni bež kauč koji se sastojao od jednog polukružnog dela koji je očigledno pravljen po porudžbini. Soba za projekcije je bila Linova omiljena soba u kući; nalazila se na najvišem spratu, imala je pogled na Central park i gledajući na istok, mogao se videti deo reke. Soba je bila u modernom azijskom stilu, sa braonkasto-crvenim draperijama koje su se završavale resama koje su se uklapale u atmosferu, zatim su tu bili svileni jastučići i konji i ratnici iz dinastije Tang koji su se nalazili na polici na zidu. Soba je izlazila na ogromnu terasu sa savršeno oblikovanim žbunovima u ogromnim saksijama od terakote i još azijskih statua.

„Stvarno te pitam Lin”, ona je instistirala, gledajući park. Drveće je bilo ogoljeno, i mogla je da vidi jezerce nakome su se deca, kada je lepo vreme, igrala utrkujući svoje jedrilice na daljinski upravljač. „Stvarno hoću da znam kako.”

„Kako ja mogu da zaradim milijardu dolara ili kako to da učine obični ljudi?” pitao je.

„Obični ljudi”, rekla je.

„Pa, lako je. Ne mogu.”

„Ne mogu”, pogleda ga ljutito. „Šta ne mogu! Reci mi!” Batler je doneo piće na crvenom lakiranom poslužavniku – onom poslužavniku za koji je Lin insistirao da se na njemu poslužuje u ovoj sobi i samo u ovoj sobi.

„Ne mogu da to urade”, reče on, uzimajući čašu i veliki gutljaj pića.

„A zašto?”

„Zato, Vik”, rekao je pompezno, prekrštajući noge i pritiskajući dugme sa strane stočića za kafu, nakon čega se soba ispuní muzikom. „To je kao klub. Klub milijardera. Radiš godinama i godinama i, u jednom trenutku, ostali milijarderi odluče da te prime kao člana.”

Viktori je razmislila o ovome za trenutak, mršteći se „Pa, zašto ne odluče da ja postanem član.”

„Zato što to ne ide tako”, rekao je Lin, smešeći se. „To je zatvoren klub. Ne primaju se žene ni nacionalne manjine. Možda ti se to ne dopada, ali tako je.”

„Zar to nije nelegalno?”

„Kako?“ pitao je Lin nonšalantno, siguran u svom stavu. „To nije zvanična organizacija. Vlada ne može da uređuje način na koji biraš prijatelje.“ Slegnuo je ramenima. „Za ove ljude, žene služe za tucanje, a ne za poslovnu saradnju.“

„To je strašno.“

„Je li?“ pitao je podigavši obrve. „Ali ipak stvari tako stoje. Kad će žene shvatiti da ne mogu da promene način razmišljanja muškaraca?“ Ustao je, zveckajući kockama leda u čaši. „A kad smo kod tucanja ” rekao je sugestivno.

Ona se kratko nasmeja. Prevario se ako je mislio da će otići sa njim u krevet posle tog malog govora. Ustala je i otišla do telefona i zamolila batlera za još jednu rundu votka tonika.

„Ozbiljno Lin“, rekla je. „Šta ako ja želim da zaradim milijardu dolara? Kako to da uradim?“

„Zašto bi htela da zaradiš milijardu dolara?“ upitao ju je, dižući obrve, jer su ga njena pitanja zabavljala.

„Zašto iko želi da zaradi milijardu dolara? Zašto bi ti hteo da zaradiš milijardu?“ upita Viktori.

„Zato što je tamo negde, zato što je izazov“, reče on strastveno. „Za muškarca, to je najviši vrh. To je kao da si kralj ili predsednik. Osim što ne moraš da dobiješ to pravo rođenjem ih da budeš izabran od naroda. Ne moraš da ubeđuješ gomilu luzera da te vole kako bi te izabrali.“

Viktori se nasmeja. „Ali moraš Lin, upravo si to sam rekao. Rekao si da je jedini način da postaneš milijarder da budeš primljen u klub.“

„U pravu si“, rekao je. „Ali ja govorim o možda deset ljudi. Ako ne možeš da pridobiješ podršku deset ljudi, onda si stvarno luzer.“ Zastao je. „Možemo li sad u krevet?“

„Za minut“, rekla je, proučavajući njegovo lice. Kako bi to izgledalo biti Lin Benet, pitala se. Biti tako siguran u svoje mesto u svetu, da osećaš da imaš pravo da uzmeš sve što želiš.... da imaš pravo da misliš kako ti volja, da živiš u svetu u kome ti niko ne postavlja granice onoga što možeš da radiš i koliko novca smeš da zaradiš...

„Dragi“, reče ona, prošetavši pored njega, i namerno sedajući na svilom prekriveni oman bordo boje „šta kad bih ja želela da zaradim.... pa, ne milijardu dolara – očigledno nikad neću ući u tvoj klub. Ali na primer nekoliko miliona“

„Šta imaš na umu?“ pitao je Lin, počevši da shvata diskusiju ozbiljno. Linu uvek možeš skrenuti pažnju sa nečega razgovorom o poslu, i ponekad je ovo Viktori koristila kao sredstvo kojim bi ga oraspoložila. Ali, ovoga puta, zaista je želela ovu informaciju.

„Ne kažem da to ne može da se desi“, reče on. „Ali to je kao Monopol, baš kao Monopol, koji vi žene ponekad ne razumete. To je *igra*. Trebaju ti nekretnine koje imaju drugi ljudi – ne mislim na neke avenije i uličice. Treba ti Park Plejs i Bordvok... To ja imam, shvataš? U biznisu kozmetike, ja imam Park Plejs.“

„Ali ti ne poseduješ Belon Kozmetiks, Lin“, ona je naglasila. „Zar ne?“

„To je pitanje semantike“, reče on. „U suštini, kao da posedujem. Ne celu stvar, ali veliki deo. Trideset procenata. To je udeo dovoljan za kontrolu.“

„Ali na početku igre nisi imao Park Plejs“, reče Viktori smešeći se. „Sam si rekao: počeo si ni od čega. Mora da si jednom imao samo neku aveniju.“

„Pa, jeste“, reče, klimajući glavom. „Počeo sam sa poslom distribucije pre mnogo godina, kada sam upravo završio koledž u Bostonu. Distribuirao sam malu kolekciju kozmetike koju je neka bakica muljala u svojoj kuhinji. Naravno, ta bakica je bila Nana Romemberg, a njen puder za lice je postao Remčajld Kozmetiks...“

Viktori je radosno klimnula glavom. „Ali zar ne vidiš Lin? Ja već imam svoju aveniju... svoju kompaniju Viktori Ford“

„Bez uvrede ali to je slaba karta, Vik“, rekao je. „Modne kompanije kao tvoja, pa, one vise o koncu i vrlo brzo ispadaju iz igre.“ „Ali ja sam u ovom poslu preko dvadeset godina.“

„Stvarno? Koliki imaš profit? Jednu, možda dve stotine hiljada dolara godišnje.“

„Zaradili smo dva miliona prošle godine.“

Pogledao ju je sa probuđenim interesovanjem. „To je dovoljno da investitori zagrizu. Da neko kao ja uloži neki keš u tebe da bi mogla da povećaš proizvodnju i prodaju.“ Popio je piće i stavio čašu na sto sa strane kao da sada stvarno ide u krevet. Naravno, ono što bih ja prvo pokušao da uradim, i što bi svaki biznismen uradio, je da pokušam da napravim što bolji dil za sebe i što gori za tebe. Drugim rečima, pokušao bih da te iskoristim“, reče

on prebacujući joj ruku preko ramena da bi je izveo iz sobe. „U suštini, hteo bih da uzmem tvoje ime i da ti oduzmem svu moć. Ali ne zbog toga što si žena. Uradio bih isto to nekom muškarcu koji bi mi prišao sa sličnim predlogom.”

Viktori pogleda u njega i uzdahnu. Upravo zbog toga, pomisli ona, nikad neće raditi *sa njim*.

Izmigoljila se iz njegovog zagrljaja i stala ispred malog lifta koji se nalazio preko puta stepeništa koje su vodile naniže u Linovu spavaću sobu. „Ali sigurno nisu svi tako nemilosrdni kao ti Lin”, rekla je zadirkujući ga. „Mora postojati neki način da dobijem investitora, a da ne izgubim svu svoju kontrolu.”

„Naravno da postoji”, rekao je. „Ako možeš da navedeš ljude da pomisle da će kompanija uskoro doživeti veliki uspeh – da ih navedeš da pomisle da je to prilika da zarade novac bez puno rizika – tada ti vučeš konce.”

„Hvala ti dragi”, reče ona, pritiskajući dugme za lift.

„Zar nećeš da prespavaš?” upitao je.

Viktori se nasmeja i odmahnu glavom, misleći da je to jedna od njegovih retkih ustupaka finom izražavanju – izražavao se kao da su deca – „hoćeš da prespavaš”. „Ne bih smela”, reče tonom izvinjenja. „Idem za Dalas rano ujutru.”

„Uzmi moj avion”, reče, nagovarajući je. „Niko ga ne koristi sutra. Stići ćeš brže. Uštedećeš barem dva sata”

Ova ponuda je bila primamljiva, ali nije želela da joj pređe u naviku da koristi Lina za privatni avion – ili bilo šta drugo.

„Izvini”, reče ona, odmahujući glavom. „Više volim da se sama pomučim.”

Lin je izgledao uvređeno – verovatno je bio više uvređen što nije htela da uzme njegov avion, nego što neće da spava sa njim – i zatim je rekao hladno „Kako hoćeš”.

Okrenuo se kao da je ona neki zaposleni kome je upravo rekao da je slobodan i otišao do stepenica, ne rekavši ni „zdravo” i ne isprativši je.

A sledećeg jutra, kada je avion iz Dalasa dva sata kasnio sa poletanjem zbog nekog problema u vazdušnoj kontroli saobraćaja, ona je istog trena poželela da je prihvatila Linovu ponudu za seks i privatni avion. To bi joj puno olakšalo život. Zašto da ona mora da sedi u avionu bez hrane i pića,

dok se njena sudbina nalazi u rukama loše organizacije drugih ljudi, ako je imala bolje rešenje? Ali Linova ponuda bi joj samo olakšala život na kratko, podsetila se strogo. Znala je kako je lako navići se na Linov način života i kako je lako da te neko navede da misliš da si poseban i da ne možeš da živiš na bilo koji drugi način. A odatle te čeka klizava nizbrdica. Ne samo zato što ti taj stil života može biti oduzet za sekundu, već zato što postaješ spreman da radiš neke stvari da bi ga zadržao – kao na primer, da postaviš muškarca kao prioritet, a ne posao.

Naravno, verovatno je to ono što se Linu sviđalo kod nje – činjenica da joj on nije bio važniji od posla. Ona je još jednom bila ubeđena, nakon te večeri kada je odbila njegov avion, da je on više neće pozvati. Ali Lin je bio kao čičak koga jednostavno ne možeš da otreseš. Izgleda da se on uopšte nije sećao tih neprijatnih trenutaka među njima. Ili to, ili ga jednostavno nisu doticali. U svakom slučaju, nazvao je dva dana kasnije kao da je sve u savršenom redu i pozvao je u svoju kuću na Bahamima za vikend. Bila je zaista iscrpljena i mislila je da bi bilo lepo da ode negde na par dana, tako da je odlučila da prihvati ponudu za vikend za opuštanje....

Ha! Vikend za opuštanje je najveća preterana izjava godine, sada je mislila, pokazujući gospođici Smit da želi da vidi i dijamantske minđuše na preklop. Linova kuća na ekskluzivnom ostrvu Harbor je bila prelepa, naravno, sa, kako je to Lin nekulturno rekao, „vrelim i hladnim slugama – za svačiji ukus”. Suzan Erou i njen muž Volter su takođe pošli i, u petak u pet popodne, njih četvoro je selo u Linov sportski auto i krenulo na Teterborou aerodrom, gde su Linovim avionom otišli na Bahame. Viktori je bila šokirana kada je sela u auto i videla da i Linova asistentkinja Elen takođe ide. Ovo je trebalo da bude dovoljan nagoveštaj. Činjenica da je Lin odbijao da da Elen dva slobodna dana, zašto što nije hteo da sam organizuje stvari za vikend nije bila dobar znak.

„Ako radiš za mene, radno vreme ti je dvadeset i četiri sata, sedam dana nedeljno. Je li tako Elen?” rekao je Lin u kolima, na putu za aerodrom.

„Tako je Lin, mi radimo non-stop”, reče Elen ljubazno.

Lin se nasmejao i pogledao je kao ponosni roditelj. „Šta ja uvek kažem za tebe, Elen?”

Elen je uhvatila Viktorin pogled „Da sam kao supruga, samo bolja.”

„Tako je!” uzviknuo je on. „A želiš li da znaš zašto?” pitao je Viktori.

„Naravno”, rekla je ona, počevši da se pita da li će ovaj Vikend biti jednina velika greška.

„Zato što nikada ne može da traži alimentaciju.”

Elen je pogledala Viktori i razumele su se.

„Uvek kažem Elen da moram da budem dobar prema njoj ili će njen mužić da me prebije”, reče Lin, golicajući Viktorinu ruku da proveri da li sluša. „On je policajac.”

„On bi te samo uhapsio”, reče Elen, ispravljajući ga. „I zove se Bil. Lin nikad ne zapamti kako se on zove”, Elen reče Viktori. Za par meseci koliko se Viktori zabavljala sa Linom, ona i Elen su razvile prijateljski odnos. Lin je, po Eleninim rečima, naporan, ali ga ona trpi zato što ima dobro srce – i zato što joj daje veliku platu koja joj omogućava da plaća privatnu školu za svoja dva sinčića u nadi da će jednog dana i sami postati bogati. Baš kao Lin.

„Zato te plaćam 250,000 dolara godišnje”, reče Lin. „Da ne moram da pamtim imena.”

„Ali pamti imena svakoga ko je bitan”, istakla je Elen.

„Zar muškarci nisu divni?” rekla je Suzan Erou sa uzdahom malo kasnije u avionu. „To mi, žene ne smemo da zaboravimo. Možete li da zamislite kako bi svet bio dosadan bez muškaraca? Iskreno, ne znam šta bih radila bez mog dragog Voltera.”

U tom trenutku, „dragi Volter”, koji je imao barem šezdeset godina, bio je u sred zahuktale rasprave sa Linom o argumentima za i protiv operacije hernije.

„O čemu vi žene razgovarate?” Lin je zahtevao da zna, okrećući se u sedištu i mazeći Viktori po glavi.

„O tome kako ste vi muškarci divni”, reče ona.

„Ja znam da sam divan, ali nisam siguran za Lina”, reče Volter u šali.

„Znaš kako kažu: svi muškarci su skotovi, a sve žene su lude”, reče Lin.

„Lin, to je apsolutno netačno”, usprotivi se Viktori. „Žene *nisu* lude, sve dok iz neki muškarac ne izludi. Sa druge strane, sa izuzetkom Voltera, moram da se složim sa tim delom o skotovima.”

Lin se nasmeja i gurnu Voltera laktom u rebra. „To obožavam kod nje. Uvek ume da uzvrat pametno.”

„I uvek ću uzvratiti”, reče Viktori.

„Volim ženu koja je svoja, koja se ne pretvara da je neko drugi”, reče Volter. „Kao Suzan. Ona je ovek svoja.”

„Čak i kad ljudi kažu da je kučka”, reče Lin zadirkujući ga.

„Lin Benet. Ja nisam ni upola tako loša kao ti”, Suzan mu uzvratila. „A šta si onda ti ako sam ja kučka?”

„Da, ali to meni niko ne zamera, zato što sam muškarac”, reče Lin kratko i otvori novine. Šta kog đavola ja radim ovde, pomisli Viktori.

ČIM SU STIGLI U KUĆU, Elen je razdelila „Raspored”. On je glasio:

Petak

19:30 večera

21:00 projekcija filma

23:00 svetla se gase!

Subota

7:30-8:30 doručak u istočnoj trpezariji 8:45 tenis

10:00 obilazak ostrva

12:45 ručak – baldahin pored bazena

13:30 vožnja gliserom

I tako dalje, sa aktivnostima isplaniranim sve do polaska na aerodrom u pet popodne u nedelju. „Drago mi je da vidim da sada funkcionišeš po intervalima od 15 minuta”, reče Volter na šaljivo- sarkastičan način.

„Želela bih da znam jednu stvar”, reče Viktori. „Kad po rasporedu imamo odlazak u kupatilo? I da li postoji posebno kupatilo za tu svrhu?”

Suzan i Volter su prasnuli u smeh. Lin to nije smatrao smešnim. Sve joj je dojadilo kada je jednog dana u nedelju ujutru sedela, opet, u pletenoj stolici ispod baldahina na teniskom terenu gde je gledala lina kako igra nemilosrdni set protiv lokalnog profesionalnog igrača tenisa, pošto je dan ranije odlučio da ni ona, ni Volter, ni Suzan ne igraju dovoljno dobro za njega. Suzan i Volter su nekako izbegli ovu aktivnost, iskrali se i otišli u šetnju na plažu (ili možda da prilegnu, što im je bilo potrebno nakon neprekidnih aktivnosti), ali je Lin insistirao da ga Viktori gleda kako igra. Baš kao prava devojka. Mislila je da će početi da vrišti od dosade. Znala je da

postoje žene koje bi bile savršeno zadovoljne, čak i oduševljene, da gledaju svog dečka milijardera kako ubijajopticu za tenis, ali ona nije bila jedna od njih.

Šta je kog đavola tražila tu, pitala se po milioniti put.

Ustala je i otišla do telefona, pritisnula dugme „repcija”. Samo Lin Benet može da ima repciju u privatnoj kući na Bahamima, pomisli ona ljutito.

„Izvolite gospođu”, reče ljubazan glas „Izvinite, da li možda imate olovku?” upita ona.

„Naravno gospođu. Odmah.”

Viktori je sela. Lin nije bio veoma dobar u tenisu, ali, kao i većini muškaraca, niste mu to smeli reći. Pokušavao je da udari lopticu tako jako, da je skoro svaka išla preko ograde. To nije bio problem, jer je Lin imao dva dečaka za skupljanje loptica.

„Izvolite, gospođu”, rekao je čovek nasmejana lica, držeći srebrnu olovku. „Da li Vam ovo odgovara?”

„Odlično. Hvala”, reče Viktori, razmišljajući kako bi bila dovoljna i obična Bik hemijska. A1 Bik hemijske olovke verovatno nisu bile dovoljne za Lina Beneta.

Uzela je „Raspored” koji su ona i Suzan i Volter uzeli i nosili ga svuda i pominjali ga što češće, da bi nervirali Lina. Ona ga prevrnu i na poledini poče da piše:

„Deset stvari koje bih uradila drugačije od Lina da sam milijarder”

Zastala je za trenutak. Gde da počne?

„Pod jedan”, napisala je. „Ne bih terala poslugu da nose bele pamučne rukavice. Izgleda čudno i ponižavajuće je za njih.”

„Pod dva: Ne bih pravila raspored i ne bih terala goste da ga se pridržavaju.”

„Pod tri: Ne bih u frižideru držala gomilu Slim Fastova. Kakav to čudak pretpostavlja da njegovim gosti žele Slim Fast za doručak, ručak i večeru? Plus, u čemu je poenta – milijarder ste, a ne možete da jedete pravu hranu?”

„Broj četiri: ne bih terala goste da se tuširaju pre ulaska u bazen. Ako se toliko brinete o čistoći svojih gostiju, zašto ste ih pozvali?” „Broj pet: ne bih svaki obrok provela na telefonu završavajući poslove, naročito kada primoram goste da ručaju sa lokalnim agentom za nekretnine.”

„Broj šest: ne bih pokušavala da ubijem goste.”

Zastala je, a zatim je podvukla reč „ubijem”, setivši se jučerašnje vožnje gliserom ili debakla gliserom. Lin je insistirao ne samo da se razmeće svojim novim gliserom, već i da ga vozi. A zatim da pokušavao da se utrkuje sa malim lokalnim ribarskim brodićem. Posle toga se Suzan zaklela da nikada više neće doći na ovo ostrvo.

Viktori je pogledala Lina koji je stajao u centru teniskog terena, i stezao lopticu u ruci. Bio je zajapuren u licu – izgledao je kao da će svakog časa dobiti infarkt. „Ova loptica je mrtva!” povikao je.

„Zao mi je gospodine”, rekao je dečak koji skuplja lopte „ali upravo sam otvorio novu konzervu sa loptama – ”

„Pa, otvori još jednu!” Bacio je loptu na zemlju i ona odskoči i odlete preko mreže.

„Broj sedam”, napisa Viktori. „Pokušala bih da se ponašam kao normalno ljudsko biće. Čak i ako nisam.”

I u tom trenutku joj zazvoni mobilni. Pogledala ga je, moleći se da je zovu Niko ili Vendi.

„Viktori?”, Mafi Vilijams je pitala svojim tihim glasom, „Gde si?” „Na Bahamima... sa Linom”, reče ona. Bilo je nečeg u Mafinom tonu što joj odmah usadi osećaj krivice što je otputovala i uzela slobodne dane.

„Možeš li sutra da dođeš u Pariz na sastanak? Sa Be e Se?” upita Mafi.

Viktori je bacila pogled na Lina. On više nije bio na terenu – jedna od njegovih zalutalih loptica je udarila u osinje gnezdo, i on je pomahnitalo mlatarao reketom i vikao dok je trčao preko travnjaka, a pratili su ga onaj profesionalni igrač i dva dečaka za skupljanje loptica. „Nema problema, Mafi”, rekla je. „Krećem odmah.”

Lin je bio besan.

„Ja neću da skraćujem svoj vikend”, penio je.

„Niko to ne traži od tebe”, rekla je ubacujući stvari u svoju torbu.

„Ako su toliko zapeli da održe sastanak sa tobom, mogu da sačekaju do utorka.” On je verovatno bio u pravu, ali nije razumeo koliko je njoj zapelo da pobegne od njega.

„Povodom čega je sastanak?”

„Kako to mogu da znam?” rekla je.

„Trčiš na sastanak u Pariz – ostavljaš Bahame u nedelju ujutru i uništavaš vikend – i letiš na neki sastanak za koji ne znaš ni o čemu je?”

„Tako ja radim svoj posao Line”, rekla je.

„To je glupo.”

Ona je slegnula ramenima i nastavila da se pakuje. Nije htela da kaže Linu da bi, u tom trenutku, iskoristila bilo koji izgovor samo da pobegne od njega, od njegovog rasporeda i njegovog prokletog vikenda za „opuštanje” na Bahamima.

„Znaš u čemu je tvoj problem Line?” upitala ga je. „Tebe je toliko strah intimnosti da moraš da organizuješ svaki minut svog života. Ne možeš uopšte da sedneš i razgovaraš kao normalna osoba.”

Ja se plašim intimnosti?” pitao je šokiran. „Ti si ta koja trči na neki glupi sastanak u Parizu.”

Sad je na nju bio red da pobesni. Okrenula se ka njemu, lice joj je bilo crveno i srce joj je jako lupalo u grudima. „To nije glupi sastanak, znaš? to je *moj* posao. Samo zato što ja ne zarađujem milijardu dolara ne znači da *moj* posao nije jednako važan kao *tvoj* posao.” I toliko je vikala dok je izgovarala ove poslednje reči, da ju je grlo izdalo.

„Gospode Bože!” reče on, potpuno iznenađen. „Opušteno, mala. Uzmi moj avion do Njujorka ako želiš. Treba mu samo četiri sata da se vrati, tako da mi stizemo da se ukrcamo u pet...”

Evo ga opet, pomisli ona iracionalno, *njegov* raspored. „Zar ne shvataš?” pitala je, bacivši gaćice na pod od besa. Ovaj dramatični gest nije imao efekat kojem se nadala, naročito što su one samo pale na pod i ležale tamo, kao odbačena maramica. „Meni *nije potreban* tvoj avion...”

„Kako hoćeš.” Slegnuo je ramenima i izašao iz sobe, kao što uvek učini kad stvari ne idu onako kako on želi.

Kada je taksi stigao da je odveze na mali aerodrom, on je već prešao na sledeću aktivnost – gnjuranje. I još jednom, stojeći na asfaltu koji je upekao od sunca, čekajući avion koji prima samo pet putnika sa glasnim motorom, kojim je došla do aerodroma Ajzlip na Long Ajlendu, poželela je da je prihvatila Linovu ponudu. Ali jednostavno nije mogla. Čarterju je koštao 3,000 dolara i zatim je platila 200 dolara taksi do aerodroma Džej Ef Kej, i stigla taman na vreme za popodnevni let za Pariz u šest sati, koji ju je koštao još 3,000 dolara. Sve ukupno, taj sastanak u Parizu ju je koštao skoro 8,000 dolara, ali vredelo je, naročito kada se vratila i naletela na Lina u Majklsu, rekla opušteno „Pa, izgleda da Be e Se imaju veliku ponudu za moju kompaniju” i on se zamalo nije udavio parčetom jagnjetine...

Setivši se toga, nasmejala se i nagnula se da se ogleda, okrećući jednu, pa drugu stranu glave, uživajući u tome kako se dijamantske minduše presijavaju na svjetlu. Možda bi trebalo da kupi sebi neku sitnicu da proslavi. Možda ove

Telefon joj zazvoni. „Pa”, reče Lin, kao da nastavlja tamo gde je stao pre nekoliko minuta, „pošto moram da prenoćim u Vašingtonu, mogla bi da skokneš na avion i dođeš na večeru?”

Uzdahnula je. „Lin, radim.”

„Šta radiš?”

„Živim svoj život.”

„Znači nećeš da dođeš u Vašington na večeru.”

”Ne!“

„Okej. Cao”, reče on i prekinu vezu.

Niko se upravo pojavi, mokra, zgužvana i bez daha, obraza tako zajapurenih kao da je trčal. „Izvini što kasnim”, rekla je. „Imala sam nešto ...”

„Okej. Ja sam malo razgledala”, reče Viktori.

„Lin?” upita Niko, videvši da je Viktori mobilni u ruci i da ima ljutit izraz na licu.

Viktori je slegla ramenima i prevrnula očima. „Hoće da dođem u Vašington da večeram sa njim noćas. Rekla sam da neću. Malo mi je to kurvanjski, zar ne, da letiš privatnim avionom nekog tipa, samo da bi večerala sa njim?”

„Je li?” Niko je pitala. „Ne znam. Sviđaju mi se ove minduše.” „Koštaju 22,000 dolara”, Viktori je prošaputala i vratila minduše gospođici Smit.

Pomerile su se do vitrina sa plavim dijamantom, koji je vlasništvo džentlmena.

„Probaću ovaj”, reče Niko.

„Ali ne možeš da ga priuštiš....”

„Nikad se ne zna Vik. Možda bismo mogle jednog dana”, rekla je samopouzdana. Skinula je bundu i gospođica Smit je prišla i otključala vitrinu.

„Prelep je, zar ne?” reče gospođica Smit, vadeći dijamant iz vitrine. Podigla ga je i on je visio na divnom lancu od platine. „Da li ga kupujete za sebe?” pitala je. „Ili za poklon? Od vašeg muža možda...?” „Ne, Bože, ne”, reče Niko brzo. A zatim je pocrvenela. „Moj muž nikad ne bi”

Viktori je gledala iznenađeno. Znala je Niko godinama, ali nije imala pojma za njenu strast za nakitom. Covek nauči nešto novo o svojim prijateljima svakog dana.

„Moj muž ne ceni nakit”, reče Niko podižući kosu da bi gospođica Smit zakačila lanac sa dijamantom oko njenog vrata.

Zbog čega tačno, nije sigurna. Spustila je slušalicu Rodžeru Pomfretu pre nego što je stigao da joj kaže za šta je njen film nominovan. Mada to ne pravi neku razliku.

Brrrrp. Njen mobilni je zacvrkutao sa stolice na koju ga je bacila oko jedan ujutru. Uzela ga je i pokušala da se ponaša normalno. Soba je bila mala – samo petnaestak kvadratnih metara – i stolica je bila samo metar udaljena od kreveta. Pokušala je da dohvati telefon bez ustajanja iz kreveta, ali posteljina u ovim luksuznim hotelima može biti klizava i ona pade na pod, udarivši koleno.

Au! Jebem ti! „Halo?”

„Čestitam!” reče Dženi Kejdin.

„I ja tebi čestitam”, reče Vendi pretpostavljajući daje nominovana za najbolju glumicu.

„Zar to nije uzбудljivo? Tako sam uzbuđena!”

„Zaslužila si to. Odlično si odradila posao.”

„A u pitanju je romantična komedija”, Dženi je nastavila. „Obično ne nominuju za romantične komedije”

Zaveži Dženi, Vendi je želela da kaže. Ionako verovatno nećeš pobediti. „Znam”, Vendi reče naglas, „stvarno je neverovatno.” Sela je na ivicu kreveta i odmarala glavu u rukama. Prošle noći je spavala možda sat vremena. Od iscjeljenosti kombinovane sa stresom činilo joj se kao da će bukvalno povratiti. „Čestitam još jednom”, rekla je, pokušavajući da završi razgovor.

„Jesi li kod kuće? Jesi li rekla Šejnu?”

„U Merseru sam”, reče oklevajući, jer je želja da nekome kaže svoje užasne vesti, nadvladala zdrav razum koji joj je govorio da ćuti. Sranje, pomisli, zašto nije jednostavno lagala i pretvarala se da je sve normalno? „Pukla je cev u stanu....”

„Obožavam Merser”, reče Dženi. „Pozdravi sve. I još jednom čestitam!”

„I ja tebi.”

Dženi je prekinula vezu i Vendin telefon je opet zazvonio. Bio je to režiser; očigledno da su nominovani i za kategoriju Najbolji film.

Imala je još nekoliko poziva i kada je pogledala na sat, bilo je 5:45.

Da li je bilo suviše rano da zove Šejna? Verovatno, ali nije je bilo briga. Probudiće ga. Neka se i on muči kao ona. Zašto bi njemu bilo dozvoljeno da spava, a njoj ne? Uostalom, nakon tri sata ležanja u krevetu i mučnih misli o celoj situaciji, odlučila je da je najbolje da se pretvara da je sve normalno – i možda će biti normalno. A ako je sve normalno, onda bi prvo trebalo da pozove Šejna i saopšti mu dobre vesti.

„Da?” on se javio pospano.

„Samo sam htela da ti javim”, reče ona glasom punim nervoznog, lažnog entuzijazma. „Nominovani smo za šest Oskara. *Za Pegavo prase.*”

„To je dobro. Za tebe”, reče Šejn. Zvučao je kao da pokušava da bude srećan zbog njenog uspeha, ali je pretpostavila, da, ako je stvarno srećan, to je zato što je mislio da bi to moglo da je neutralizuje. Ako je mislio da se neće boriti, gadno će se iznenaditi. „I kad se tačno vraćaš kući?” zahtevala je da zna.

„Rekao sam ti” rekao je umorno. „Možda oko sedam ili osam.”

To je previše kasno, želela je da vrisne. Kloj mora da je u krevetu do sedam. „Sačekaću te ispred stana”, rekla je.

„Ja to ne bih radio da sam na tvom mestu”, upozorio je.

„Nemoj da mi govoriš šta smem, a šta ne smem Šejne Hili!” povikala je, iznenada gubeći strpljenje. „Ne možeš da me sprečiš da vidim svoju decu.” Nešto je u njenoj glavi, možda krvni sud, eksplodiralo i ona oseti oštar bol iza očiju.

„Meni su rekli drugačije”, Šejn je krenuo da kaže, ali ga ona prekinu. „Ne znam ko te savetuje ili šta ti govore, ali su napravili ogromnu grešku. Moji advokati će se tako okomiti na tebe da više nikada nećeš videti našu decu. Nikada....”

Šejn je prekinuo vezu negde na sredini ovog verbalnog napada. Gledala je telefon bezizrazno. Neko je zvonio na vratima.

„Ko je?” upitala je, idući kroz malu sobu do vrata.

„Rum servis.”

„Nisam ništa naručila.”

„Vendi Hili?”

„Da?”

„Rum servis. Ostaviću ovo ispred vrata!”

Ostavite me na miru¹. Otvorila je vrata.

Mladić, tako zgodan da to ne može da vam promakne, pomisli ljutito, koji je verovatno radio u hotelu zato što je želeo da bude glumac i mislio je da je ovo dobro mesto da upozna bitne ljude, stajao je ispred vrata držeći poslužavnik na kome je stajala kofa sa ledom i flaša šampanjca. Mogla je da zaključi po tamnozelenoj etiketi oko čepa da je to bio Dom Perinjon.

„Gde da spustim ovo?” pitao je ljubazno.

Pogledala je po sobi u očajanju. Da li je on imao predstavu da je šest ujutru? „Ne znam. Pretpostaljam na stočić za kafu.” On je teatralno pomerio malu vazu sa cvećem na mali sto pored kauča. Da li je to mogao ikako sporije, pitala se. Stavio je kofu sa ledom na stakleni stočić, a dokumenta na njemu su klizila sa strane.

O, Bože, pomisli ona. Zakoračila je napred, zgrabila dokumenta i gurnula ih u džep svog bademantila.

„Imate i čestitku”, rekao je brižno, dajući joj malu belu kovertu koja je stajala na poslužavniku.

„Hvala”, rekla je hladno, streljajući ga pogledom.

Počeo je da namešta beli peškir oko grlića flaše. „Da li biste želeli da Vam otvorim šampanjac?”

„U šest ujutru?”

„Nikad se ne zna”, rekao je ne razumevši signal. „Mislim, ako je neki poseban dan. Možda biste želeli da se napijete. Znam da bih ja hteo da se meni nešto posebno desi.”

Sigurna sam da bi ti hteo, pomisli ona, odmeravajući ga od glave do pete. „Ja ne pijem”, naglasi ona. Ovo je problem sa Njujorkom. Svi su suviše prijateljski nastrojeni, svi su previše bliski, naročito u Merseru, koji je praktično jedna velika žurka. „Molim vas”, reče ona gledajući u pravcu vrata.

„Samo sam hteo da kažem da znam ko ste Vi i da volim Vaše filmove”, on je izbrbljao. „I čestitam na nominacijama”

„Hvala”, rekla je, skupljajući zadnje zrno uljudnosti. Držala je otvorena vrata.

„Ćao”, reče mladić.

„Ćao”, reče ona i zalupi vrata za njim. Zašto joj se ovo stalno dešavalo u životu? Baš kad se sve ruši u njenom privatnom životu, njena karijera doživljava veliki procvat.

Odmahnula je glavom, preplavljena tugom koja je bila kao veliki, prazan, zadimljen vazduh koji diše. Otvorila je malu kovertu i pročitala tekst unutra. Pisalo je „Najdraža Vendi. Ti si zvezda. Ne bih nikada uspela bez tebe i ludo te volim. XXOO Dženi.”

Pa, barem je neko cenio, pomisli. Pocepala je karticu i gledala kako de-lići lepršaju padajući u kantu za đubre.

Zatim se vratila u sobu i sela na krevet prekstivši noge i povlačeći jorgan ka sebi. Mogla je da oseti vene u svom telu – ili su to bile arterije kako pulsiraju u njenim slepoočnicama, kao da joj je u glavi orkestar udaračkih instrumenata. Gledala je u zid. Ovo se ne dešava. Ovo nije stvarno. Ovo je nemoguće. Ovakve stvari se ne dešavaju, ali ljudi kažu, kad dođe do razvo-da, rade se lude stvari.

Kao na primer, ne dozvoliš supruzi da uđe u stan i ukradeš decu.

To je sigurno nelegalno.

Pozvaće policiju u Palm Biču i oni će uhapsiti Šejna za kidnapovanje.

Pozvala je Šejna. „Šta je?” rekao je.

„Iznenadena sam da si se javio.”

„Za minut ću prekinuti.”

Skoro da se opet slomila, skoro da je počela da ga moli da je primi nat-rag, da joj da drugu šansu. Pre nego što je izgubila živce, rekla je „Pozvaću policiju i uhapsiće te.”

„O, Vendi. Ti si luda”, reče kao da je treba sažaljevati.

„Jesam i ovog trena ću da pozovem policiju”, reče upozoravajući ga.

„Izvoli. Hoće li da uhapsi i moje roditelje?”

„Hoće. Svi vi Hiliji idete u zatvor.” U tišini koja je usledila, Vendi je zamislila Šejna i njegove roditelje, koji su imali sedamdeset godina i počeli su da se smanjuju, kako stoje zajedno u zatvorskoj ćeliji. Šejnova majka bi verovatno imala Hermes šal obmotan oko vrata, a njegov otac bi verovatno imao Ralf Loren teget blejzer sa zlatonm dugmadi. Bili bi preplašeni na smrt, baš kao ona sad.

„O, i Šejn?” rekla je. „Mrzim te. Samo hoću da to znaš.”

„To je lepo, Vendi. Samo nastavi tako. To će mi olakšati sve ovo. Sa-mo naprad. Neka nas uhapsi. Siguran sam da će sudija uzeti u obzir takvo

razumno ponašanje.” Prekinuo je vezu. Bacila je telefon preko sobe i od je udario zid uz veliki prasak. Sad je verovatno slomila telefon. Ustala je iz kreveta da ga dohvati i dokumenti su ispali iz džepa njenog bademantila. Pokupila ih je i reči koje su pisale na njima su joj bole oči. „Država Njujork”, „Odeljenje za porodična pitanja” „Napuštanje”, „Ovim se poziva da se pojavi na sudu 14. aprila.”

Sud? Ne, ne, ne, mislila je, odmahujući glavom. Nikada nije išla na sud. Nikada. Nije čak nikad dobila ni kaznu za parkiranje. Bila je dobra devojčica. Bila je dobra osoba i dobri ljudi ne idu na sud.

Bila je predsednik Parador Pikčersa i predsednik Parador Pikčersa ne ide na sud.

Uzela je mobilni. Maska je naprsila, ali je izgledalo da telefon radi. Okej, pomisli ona, možda i nije dobra ideja da pozove policiju. Sve bi završilo u novinama i bilo je moguće da bi ceo incident mogao da eksplodira. Ali, ništa nije moglo da je spreči da ode u Palm Springs i sama uzme svoju decu. A ako Šejn i dalje pokuša da je spreči da ude u kuću, odvešće decu u hotel Merser. Mogli bi da žive tamo, dok Šejn ne nestane iz njenog života. Merser je hotel koji nude potpunu uslugu imaju ljude koji šetaju pse, i pretpostavljala je da imaju i dadilje. Čak i da nemaju, ona će naći neku.

Pozvala je neki drugi broj. „Halo Džoš”, rekla je, trudeći se da joj glas zvuči normalno.

„Pretpostavljam da bi trebalo da Vam čestitam”, reče Džoš.

O čemu je on kog đavola pričao?

„Nominacije za Oskara?” pitao je. „Pretpostavljam da me zato zovete ovako rano u nedelju ujutru.”

„Ah, da. Imamo šest. Hoću da ti se zahvalim Džoš, bio si od velike pomoći i *bla, bla, bla, bla*, čula je glas u svojoj glavi.

„Trudim se”, reče Džoš sa dramskim preterivanjem.

„Džoš?” rekla je svojim najljubaznijim tonom. „Moram odmah da otputujem u Palm Bič. Ovoga jutra. Možeš li da mi rezervišes let i da me pozoveš kad to učiniš? A ako mi ne nađeš let, možeš li da saznaš da li je kompanijin privatni avion slobodan? Upotrebiću svoju NetDžet karticu.” Zastala je. Upotreba kompanijinog aviona u privatne svrhe je bila veoma nepoželjna (i, tehnički, mogla je da je košta posla, ali je ona mogla da tvrdi u svoju odbranu da je situacija bila hitna (Šejn je kidnapovao njenu decu!) – i jedini razlog zbog kog je imala hitan slučaj je posao – morala je praktično

da provede mesec dana u Rumuniji da bi popravila situaciju na snimanju *Poklonika*. Ako se desi najgore, ona će jednostavno platiti iz svog džepa. Bez obzira na to koliko košta.

„Kad bolje razmislim”, rekla je, „prvo vidi da li je slobodan naš avion. Ako je rezervisan, probaj komercijalne letove.”

Džo je pozvao nakon petnaest minuta. „Imate sreće”, rekao je. „Naš avion je na Teterborou i slobodan je, ali mora da se vrati u tri popodne, jer je potreban Viktoru Metriku u četiri.”

„Nema problema”, rekla je. Pogledala je na sat. Bilo je šest sati i pedeset i tri minuta. Imaće dovoljno vremena da ode u Palm Bič, pokupi decu i vrati se u Nju Džersi očas posla.

Uzela je svoju ofucanu torbu – istu onu koju je vukla sa sobom mesec dana i nije je čak ni raspakovala prethodne noći – i mali kofer sa točkicama koji je kupila na aerodromu u Parizu i koji je bio pun poklona za decu. Nestabilno je hodala hodnikom do lifta, jer joj je iscrpljenost kidala svaki mišić. Samo još par sati, rekla je sebi i tada će, nadam se, ovaj užasni događaj biti gotov.

„Dobar dan gospođo Hili”, rekao je recepcionar dok je prolazila. „Da li odlazite iz hotela?”

Vendi je zastala. „Ne znam”, rekla je, iznenada svesna svog izgleda. Nije se ni umila ni oprala zube i nosila je istu majicu u kojoj je putovala (i u kojoj je spavala prošle noći, ako se to moglo nazvati „spavanjem”), i nosila je pantalone koje su nekad bile uske, a sad su visile, jer su bile iznošene, nije se ni očesljala, samo je vezala kosu gumicom – ali da li je to, jebote, bitno? – i rekla je „Moram da vidim šta će se dogoditi. Javiću vam, okej?”

Na sreću, mladoj ženi na recepciji nije uopšte bilo čudno kako ona izgleda (i zašto bi, pomisli Vendi, navikla je da ima posla sa ekcentričnim likovima iz šou biznisa) i ona je klimnula glavom i nasmejala se i, držeći vrata otvorena, rekla „Inače, čestitam na nominacijama za Oskara.” „Hvala”, reče Vendi.

Svetu je samo do toga stalo – do nominacija za Oskara, pomisli ona ogorčeno. Ako imaš nominacije, ti si kralj.

Ali to ne znači da ćeš sačuvati muža.

Taksi se zaustavio i ona je ušla. „Na aerodrom Teterborou, molim vas”, rekla je. Taksi je krenuo cimnuvši se i ona pade na naslon od sedišta. Odlazak u Palm Bič na ovaj način je verovatno ludost, loše zamišljena avantura

koja bi mogla da pogorša stvari. Ali nije imala izbora. Kad joj deca odrastu, šta će im reći? Kako bi ikada mogla da objasni da ih je Šejn odveo i da ona nije učinila ništa da ih vrati? To je verovatno malo dramatično (hej, odseli su u hotelu Brejkers za vikend, zar je to loše?), ali kad odstranite glamurozne delove priče, to je u suštini ceo scenario.

Nije bilo sumnje u to što je radila. Morala je da ode tamo i spasi svoju decu od Šejna. Na kraju krajeva, to su *njena deca*.

SEDEĆI U TAKSIJU, VENDI JE PRSTIMA uhvatila suvo parče kože na usni, razmišljajući o bizarnom nizu događaja koji je doveo do ovog trenutka kada je jurila do aerodroma u sedam ujutru da bi se ukrcala u kompanijin avion da bi otišla u Palm Bič da uzme decu od muža koji je hteo da se razvede od nje, jer je provela mesec dana u Rumuniji popravljajući film vredan 125 miliona dolara, za koji je ona odgovorna..

U tome je bilo nečeg uznemirujuće neizbežnog.

Pa kako to da je pre samo dvadeset i četiri časa sve bilo u redu? Stajala je na blatnjavoj padini planine koja se uzdizala nad udaljenim selom i gledala Dženi Kejdin koja je pokušavala da vodi kravu uz stenovitu stazu. Krava nije mrdala iz mesta. Ovo je trajalo sat vremena."Da li bismo mogli da dovedemo drugu kravu?"pitala je.

„Nema druge krave. Ovde nema krava. I ovu smo morali da dovezemo iz Moldavije", neko je rekao.

„Mora da ima još neka krava. Od čega dobijaju mleko?"

„Druga krava je na putu", neko joj reče u slušalicu, koja je bila prikazana na mali toki-voki koji je nosila zakačen za zadnji deo pantalona. Njena uloga u ovom filmu na ovom stupnju – kao super- direktor/producent – nije bila uobičajena za šefa studija. Ali, ona je odlučila, da će, ako film ima ikakve šanse da bude snimljen kako treba, ona morati da zasuče rukave. Moraće da bude na licu mesta, u rovovima, i da vodi svoje trupe.

Incident sa kravom ju je naveo na razmišljanje da postoje dve vrste ljudi na snimanjima. Oni koji predvide probleme i planiraju unapred, koji su uvek jedan korak ispred (i ovi ljudi postaju uspešni) i oni koji samo guraju

napred dok se ne javi problem, a onda slegnu ramenima i nerado se trude da ga reše.

Ako bi se ista gruba ocena mogla dati za ljude u braku, pomisli ona uplašeno, većina bi nju smestila u ovu drugu kategoriju. Proteklih nekoliko meseci, ona je samo gurala napred, pretpostavljala je, molila se da će sve biti u redu (i bilo je neko vreme, zar ne?) i tek kad joj je to eksplodiralo u lice, ona se setila da reši problem. Možda je trebalo da više vremena posveti onim transatlantskim terapijama sa Šejnom i doktorkom Vinsent. Ali, postojala je vremenska razlika od šest sati i, dok je doktorka Vinsent naplaćivala 500 dolara na sat, to nije bilo ništa u poređenju sa troškom jednog protraćenog sata na snimanju filma koji iznosi 25,000 dolara. A kad ste spremni da snimate, morate da radite neprekidno. Ne možete da kažete „Vraćam se za par minuta, čim završim umirivanje ega svog muža.”

Ali ona je pokušala. I kad je došla kući, pre dve nedelje, na pet dana, napravila je slobodno vreme za hitne tročasovne terapije sa doktorkom Vinsent. Doktorka Vinsent je stajala ispred bloka velikog belog papira koji televizijski pisci koriste za osmišljavanje radnje svake epizode koji je bio na držaču za blok. Ispostavilo se da je doktorka Vinsent bila pisac na televiziji, ali je shvatila da može da učini više dobra pomaganjem ljudima u filmskoj industriji da bolje razumeju Veze i Same sebe.

„E” napisala je plavim markerom i zaokružila je slovo. „Na šta vas asocira slovo „E”?”

„Ego?” reče Vendi, misleći da joj ova igra dobro ide.

„Veoma dobro. Šejn?” upita doktorka Vinsent.

„Ekskalibur”, Šejnu izlete reč. Pogledao je u Vendi, čikajući je da mu se nasmeje.

„Ekskalibur”, napisala dokorka Vinsent na papiru, iza koga stavi veliki znak pitanja. „Hajde da porazgovaramo o tome. Ekskalibur je mač. Da li razmišljaš o svom penisu, Šejne?”

„On uvek razmišlja o svom penisu”, reče Vendi. To je bilo jače od nje i jednostavno je izletelo. Šejn ju je ljutito gledao. „Mislim, svi muškarci stalno razmišljaju o svojim penisima?”

„Ne, Vendi, ne razmišljamo”, reče on.

„Hajde da razgovaramo o ovom slovu – B”, reče doktorka Vinsent. „Napisala je reč „bekstvo” velikim slovima.

„Bekstvo?” upita Vendi.

„Rad jednako Bekstvo”, reče doktorka Šejn, ispisujući to po belom papiru.

„E, to je istina”, reče Šejn, prekrštajući ruke.

„Nije tačno!” reče Vendi, gledajući u Šejna, pa u doktorku Vinsent u očajanju. „Ljudi moraju da rade”, objašnjavala je, shvatajući šta je rekla tek kad je to izgovorila. Šta je rekla? Šejn ne radi. Šta je to značilo? Sve je bilo tako konfuzno.

„Rad je Bekstvo”, naglasila je doktorka Vinsent. „Ali kad spojiš ta dva slova, šta dobijaš?”

„R-B. RB?” upita Vendi.

„BR”, reče Šejn, gledajući je kao da je glupa.

„Tako je Šejn. BR-AK”, reče doktorka Vinsent. „Ti ne želiš da Rad postane Bekstvo od BRAKA.”

„Ali rad mi nije bekstvo”, Vendi je protestovala. „Šejn i ja imamo pravila i ja ih poštujem. Ne smem da budem odsutna više od dve nedelje. I nikad nisam. Trebalo je da ostanem u Rumuniji – ne bi uopšte trebalo da budem ovde – ali ja sam se vratila Šejn. Vratila sam se, zar ne Šejn? Bila sam odsutna samo deset dana....”

„Rekla si da ćeš biti odsutna samo tri dana. Maksimalno”, reče Šejn.

Vendi je pogledom tražila pomoć od doktorke Vinsent. „Morala sam da otpustim reditelja i da zaposlim novog i zatim sam morala” Naslonila se u stolicu, poražena. Kako da objasni taj bolan i težak proces kad morate da nađete novog reditelja i da radite sa njim? A zatim producent da otkaz u znak protesta, i morate da preuzmete njegov posao dok novi producent (koji završava neki drugi film) ne završi to i ne pojavi se na lokaciji za tačno, ako sve ide po planu, četiri dana.

„Jednostavno nemoj da odeš. Čekam te Vendi”, reče Šejn sledećeg dana kada se spremala da ponovo krene.

„Moram da idem.”

„Zar nisi čula šta je rekla doktorka Vinsent? Ti bežiš. Koristiš te svoje filmove – fantazije – da pobegeš od života.”

Trebalo je da ubije doktorku Vinsent tada. Ne postoji ništa opasnije, pomisli ona, od muškarca koji ima malo znanja iz psihologije, jer on to jedino koristi protiv tebe. Možda je ženama bilo bolje ranije, kada su muškarci bili kao Neandertalci, kada nisu razumeli zašto rade to što rade i nisu shvatali ni zašto to žene rade.

U svoju odbranu je rekla „Ljudima trebaju fantazije Šejn. Kad bismo samo posmatrali svet u njegovom pravom svetlu, niko ne bi mogao da ustane iz kreveta ujutru.”

„To je samo tvoj slučaj Vendi. Ja vidim svet realno i izlazim na kraj sa tim.”

To je bila tako uvredljiva laž, da je Vendi izgubila živce. „To je zato što ti ne moraš da fantaziraš Šejn. Moj naporan rad ti omogućava da živiš u maloj kuli od stakla u kojoj ne moraš da radiš ništa i ne želiš da radiš ništa!”

To je to – konačno je izašlo na videlo. To je, Vendi pomisli, verovatno najbolnija svađa koju su imali za dvanaest godina braka. Ali samo zato što, ovoga puta, ona nije jednostavno otišla ili mu slagala da bi umirila njegov ego. Doktorka Vinsent je bila u pravu. Ona jeste koristila posao da pobjegne – od Šejna!

Bože. Da li ga još uvek voli?

Kako bi mogla da ga voli? Čak i da to želi, ne može, ne posle svega što je pokušavao da učini njoj i njihovoj porodici. To je bilo tako nezamislivo, tako nisko, da nije mogla ni da razmišlja o tome. A sada, sedeći u taksiju i gledajući kroz prozor u sumorni pejzaž od cementa (taksi je upravo izlazio iz tunela Linkoln u Nju Džerzi), ona je osetila da crveni u licu zbog stida i besa.

Znala je da nešto nije u redu kad je bila na pariškom aerodromu na putu ka kući iz Rumunije. Imala je tradiciju da se uvek vrati kući sa puta sa poklonima, i to je bio jedini deo puta kome se radovala kupovini stvari za decu, jer je to značilo da će ih uskoro videti. Kupila je mali kofer od platna na točkiće da ga napuni poklonima i dok je šetala po radnjama, pokušala je da pozove Šejna nekoliko puta. Nije se javljao ni na mobilni telefon, ni na kućni, čak ne ni na telefon u kući njegovih roditelja. Pokušala je da pozove decu na njihove mobilne, ali ni oni se nisu javljali. Bilo je četiri popodne u Parizu, deset ujutru u Njujorku. Verovatno je postojalo logično objašnjenje za sve ovo – negde su otišli. Možda u kupovinu. Da li je moguće da Šejn ne zna da se ona vraća u subotu uveče? Bila je sasvim sigurna da mu je rekla, ali joj možda nije poverovao. Ona je zvala Šejna i decu barem jednom dnevno. Njeni razgovori sa Šejnom su bili hladni i nategnuti, ali to se očekivalo; čak i kad nisu bili u svađi, transatlantski razgovori su bili nemogući, i ona je pre dosta vremena naučila da im ne pridaje značaja i da ih ne tumači jer bi je to izludelo. Ali kad nije mogla da dobije Šejna sa aerodroma u

Parizu, počela je da paniči i zvala je i njega i decu svakih deset minuta u naredna dva sata, sve dok se nije ukrcala na avion i dok je stjuardesa nije zamolila da isključi telefon. Počela je da strepi – u nju se uvukao strah koji je nije napuštao ni tren u toku sedmočasovnog leta. Imali su neku nesreću. Možda je izbio požar. Možda je Šejn mrtav. Ali nešto joj je govorilo da se desilo nešto mnogo gore.

(Jedina gora stvar je bila da se nešto desilo deci. Molim te Bože, samo ne to.)

Počela je da okreće telefone čim su točkovi dodirnuli pistu na aerodromu Džej Ef Kej u 20:03.

Još uvek se niko ne javlja. Ni na koji broj.

Ovo je loše. Počela je da ubrzano diše, vukući torbu i kofer kroz tunel i duž neverovatno dugog krivudavog prolaza koji je vodio do carinske kontrole. Razmišljala je samo o tome da dođe kući.

„Da li imate nešto da prijavite?” pitao je carinik, pregledajući joj pasoš.

Nasmešila se nadajući se da će je odmah pustiti da prođe. „Ne.” *Molim vas pustite me odavde brzo.*

Carinik je pogleda i napisala „1” na carinskoj deklaraciji i zaokruži broj. Ovo je još jedan loš znak. On je značio da su zbog nekog razloga izabrali nju – nju! – kao potencijalnog kriminalca (što je i bila, na neki način, zar ne, zbog napuštanja muža i dece da bi jurila glamuroznu i sada verovatno beznačajnu karijeru) i da im je potrebna ženska osoba u slučaju da situacija zahteva celokupan pregled telesnih šupljina. Niko joj nije verovao kad je pričala o ovoj carinskoj rutini koju oni uvek rade, ali je ona dovoljno putovala da zna šta ovo znači.

On su stvarno sumnjali da je ona kriminalac. Da prenosi drogu. Jer svet još uvek nije mogao da zamisli da je žena koje dosta putuje sama mogla da bude išta drugo nego švercer droge.

Instinktivno, oči su počele da traže put za bekstvo (čak i ako nije uradila ništa pogrešno, ili barem ilegalno) i zatim, pre nego što je mogla da pobegne, jedna žena carinik („Agent Kodi” kako ju je Vendi nazvala u svojoj glavi) joj je prišla i ispružila ruku.

„Mogu li da vidim vašu carinsku deklaraciju?” To je bila komanda, a ne pitanje.

„Naravno”, reče Vendi nervozno prebacujući torbu iz jedne ruke u drugu.

Agent Kodi je pregledala kartončić. „Pođite sa mnom, moliću.”

Vendi je došla za njom do dugačkog stola, već osećajući da je u centru pažnje, kao je izvode голу pred gomilom stranaca. „Da li ste putovali poslom ili turistički?” upita je agent Kodi.

„Poslom” reče Vendi čvrsto, dok su joj se usta sušila.

„A čime se bavite?” Agent Kodi je podigla njenu torbu na sto i počela da pretura po njom.

„Ja sam filmski producent.... ustvari, ja sam predsednik jedne filmske kompanije. Upravo sam bila na lokaciji gde snimamo”

„Koji film?”

„Zove se *Poklonici*”

„*Poklonici*? Je li poznat?”

„Ne. Upravo se snima.... biće u bioskopima za sledeći Božić”, reče ona kao da se izvinjava.

„Jesi gledao *Poklonike*?” upita agent Kodi agenta Tanke usne.

„Jok”, odgovori agent Tanke usne.

„Kaže da je filmski producent”, reče agent Kodi, vadeći njen nesenser iz torbe i dodajući ga agentu Tanke usne. Tanke usne je otkopčao nesenser i pogledao unutra, izvlačeći četkicu za zube koja je bila u tako jadnom stanju da su se dlake širile u stranu kao opušteni prsti.

„Da li.... bih mogla da telefoniram?” upita Vendi. „Moram da pozovem svoju decu.”

„Ne”, reče agent Kodi.

„Šta?”

„Ne. Nema korišćenja telefona u delu za carinsku kontrolu.”

„Mogu li to da vidim?” upita agent Tanke usne.

Vendi joj je dala telefon. Tanke usne ga uze i protrese. „To je samo telefon ... *zaista*”, reče Vendi, usuđujući se da pokaže nestrpljenje. Koliko još su mislili da je ovako maltretiraju? Za nekoliko sekundi će je verovatno pretresati do gole kože.

„Mogu li da vidim vaš pasoš moliću?” Tanke usne ga prelista. „Dosta putujete”, reče ona strogo, kao da je to samo po sebi sumnjiva aktivnost koju bi trebalo izbegavati. „Trebalo bi da znate da carinici imaju pravo da pretresu svakog putnika u bilo koje doba iz bilo kog razloga.”

Ona je pokorno savila glavu i rekla. „Da gospodine. U pravu ste”

I tek tada, kada su je potpuno ponizili, oni je pustiše.

O, hvala Bogu. Slobodna je! Požurila je kroz pokretna vrata u čekaonicu. Tu je bila gomila ljudi, ali je u prvom redu stajao uniformisani vozač sa kolicima i natpisom „Gospođa Hili.“ Ona je požurila ka njemu, mašući mu.. A zatim je prišao još jedan muškarac. Nosio je prljavi kaput i bio je ćelav, sa nekoliko vlasu masne crne kose začesljane preko čvornovate glave.” „Vendi Hili?” upita on.

O, Bože, pomisli ona sa očajanjem. To je to. Nosilac loših vesti. Bila je u pravu sve vreme, nešto užasno se desilo Šejnu i deci. I kolena su počela da joj se tresu od straha.

Nije mogla da govori.

„Da li ste Vi Vendi Hili?” čovek je još jednom pitao. Imao je hrapav glas, onakav glas kakav bi imala preparirana životinja da ume da govori. Ona je nemo klimnula glavom.

„Hvala.” rekao je dajući joj kovertu.

Okrenuo se i nestao u gužvi. Zbunjena, Vendi je otvorila.

„Država Njujor, Odsek za razvode, Hili protiv Hilija”, čitala je brzo „Zahtev za razvodom..”, optužena za napuštanje... deca će ostati pod brigom zakonitog oca, Šejna Hilija, dok Suda ne donese odluku...”

Osetila je vrtoglavo olakšanje – deca nisu mrtva – nije se desilo ništa strašno, ovo je samo još jedan od Šejnovih glupih trikova.

Crk’o dabogda.

Vozač je požurio ka njoj i pomeri je. „To je nizak udarac” on reče sa prezirom „Uručiti ženi papire za razvod kad izađe iz aviona. Da sam znao šta će taj tip uraditi, sprečio bih ga.”

„Mmmmm”, reče odsutno. Ovo ne može biti ozbiljno, zar ne?

„Nema veze. Nije to ništa”, reče ona i verovatno je pritom zvučala neprikladno i začuđujuće hladno. „Nije to ništa”, ponavljala je. „Samo još jedan problemčić. Moj muž je lud.”

Vozač joj je pomogao da uđe u auto. „Ako su Vam potrebne papirne maramice, imate kutiju Klineksa u pregradi.”

Ona odmahnu glavom. Neće plakati. Uvek ju je čudilo kako, u ovakvim trenucima nije plakala. Umesto toga, imala je samo tupu, mučnu, žučkastu prazninu u glavi. Pa, zato se Šejn nije javljao na telefon. Plašio se.

Bilo je to suviše bizarno i patetično da bi se moglo izraziti rečima.

Noćni čuvar je pogleda čudno kad je ušla u zgradu.

„Da li je moj muž kod kuće?” upita ga.

W&N

Čuvar je pogledao u stranu, a kad se okrenuo ka njoj, slegao je ramenima i imao je blago neprijateljski izraz na licu, kao da je očekivao svađu i pokušavao da je upozori da je ne započinje.

„Ne znam“, reče on. „Mislim da su otputovali za vikend.“

Otputovali? Ovo nije moguće. Ne povrh svega. Srce joj opet poče da lupa u panici.

„Mislite ili znate?“ zahtevala je da zna, pritiskajući dugme za lift.

„Nisam ih video danas, a juče su otišli sa koferima. Ali ne znam ništa.“

Vrata lifta su se otvorila u slabo osvetljenom hodniku sa cementnim zidovima. Na svakoj strani zida bila su dvojna vrata; njen stan je bio sa desne strane. Šetajući kroz hodnik, imala je osećaj kao da se nalazi van svog tela ili da se pokreće po scenariju koji je neko napisao. Njena vrata su joj izgledala nepoznata, uglačana i nova i mesingana. Videla je užasnu scenu pred sobom: pokušaće da stavi ključ u bravu i on neće hteti da se okrene, a zatim će u konfuziji pomisliti da je pred pogrešnim vratima i pokušati da otključa drugu bravu, a zatim će shvatiti da je Šejn promenio brave. Ipak je pokušala da otključa i bilo je baš onako kako je zamišljala: ključ je ušao do pola i nije hteo da ide dalje i, zato što je morala da isproba svaku mogućnost, otišla je do kraja hodnika da pokuša da ubaci ključ u druga vrata. Ni to nije uspela i, u još jednom očajničkom pokušaju, zaglavila je ključ u novoj bravi.

Samo je stajao tako i rugao joj se.

Ispunio je očaj i bespomoćnost i iz tog crnog osećaja, javilo se iracionalno i nepobitno znanje da je nešto izgubljeno i nikad neće biti nađeno. Došao je taj dan, pomisli ona; ceo život je strahovala da ovaj dan može doći. Doživela je kompletni i totalni neuspeh. To je bilo sigurno i nije se moglo poreći. Sve je učinila pogrešno. Izneverila je sve, a naročito svoju decu.

Taj osećaj krivice je bio nepodnošljiv. Ona se otetura od vrata i savi se od bola, naslanjajući se rukom na cementni zid. Šta sad da radi? Da li da zove bravara, ili advokata ili policiju? Kada je pomislila na taj napor koji mora da učini, savlada je užasan osećaj inercije. Mogla je, umesto toga, jedanostavno da digne ruke od svega i legne u hodnik. Na kraju, Šejn bi se vratio i našao je tu.

Sve je ličilo na san, pomisli ona, čučnuvši uz zid. Onaj san kad ona leži bespomoćna i umire u hodniku, kad ne može da se pomeri. Prekrila je rukama oči i otvorila usta ispuštajući nemi vrisak.

Udahnula je duboko, prelazeći rukama preko lica. Mora da diše i mora da razmišlja. Prvo što će uraditi – pozvaće bravara, jer tako piše u scenariju – a zatim će otići u stan i tražiti dokaze gde je Šejn mogao da odvede decu. Ustala je i podigla torbu. Sve je sad igra čekanja. Čekaće bravara i zatim će naći decu.

Uzela je telefon i pogledala u ekran. Bio je prazan. Baterija je bila prazna.

Znači, ovo će biti od onih scena kada majka izgubi decu i u panici je, a na svakom koraku je čekaju prepreke da ih nađe.

Hajde, razmišljaj, ona je požurivala sebe. Skupila je svoj patetični prtljag i sišla u hol.

„Da li imate ključeve?” upita čuvara.

„Nemamo ničije ključeve”, reče on tvrdoglavo.

„Moj muž je promenio bravu. Dok sam ja bila na putu. Morate imati ključ.”

„Mi nemamo ključeve. Ne smemo da imamo ključeve.”

„Ko ima ključ?”

„Nemam pojma.”

„Da li nastojnik ima ključ?”

„Nemam pojma.”

„Da li imate njegov broj telefona?”

Jok.”

Napad odbijen. Osetila je ubilački poriv prema ovom čoveku koji je verovatno samo pokušavao da „radi svoj posao”. Da je muškarac, verovatno bi pokušala da ga udari. „Kako se vi zovete?” upita ona, tražeći papir i olovku u torbi.

„Lester Džejms.”

„Hvala vam, Lestere. Sutra ćete ostati bez posla.”

„Nemojte da mi pretite gospođo.”

„Ovo nije pretnja.”

Od ovog konflikta je srce počelo da joj pulsira jako i ona je izašla kroz staklena vrata na ulicu. Sad, kad je otpustila malo tog besa na površinu, on ju je potpuno obuzeo. Stala je na kolovoz da bi zaustavila taksi. Jedan auto

je zamalo udario i skrenuo je u poslednjem trenutku da je izbegne, a zatim legao na sirenu. Pokazala mu je srednji prst, dok je kiptela od besa.

Nekoliko taksija je prošlo, svi zauzeti i nakon nekoliko minuta je shvatala da će morati da traži taksi. Počela je da šeta duž Sedme avenije, noseći torbu, koja je sad izgledala kako da ima tonu, i vukući prljavi kofer na točkiće iza sebe. Nakon nekoliko metara, zaustavila se da prebaci teret u drugu ruku, boreći se za dah od umora. Zašto nema taksija? I primetivši masu mladih na ulici, iznenada joj je sinulo da je subota več.

Subota, deset uveče u Čelziju. Nije moglo da bude gore. Ceo kraj je bio pun jeftinih restorana i šik klubova; bila je to destinacija za ljubitelje provoda za vikend. Neće naći taksi, ali tu je podzemna u Dvadeset trećoj ulici. I zaustavljajući se svakih par metara da prebaci teret u drugu ruku, ona je na bolan i spor način prešla tri duga bloka do ulaza u stanicu podzemne železnice.

Kada je došla do ograde, ofarbane plafom farbom koja se ljuštila, a koja je vodila do stepenica, zastala je, verovatno se pitajući gde bi tačno trebalo da ide. Mogla je da proba kod Sej novih roditelja koji su živeli u Central Park Vestu – bilo je moguće da Šejn kod njih ostavio decu za vikend i otišao negde sam – ali je takođe bilo moguće da nisu tamo, što će značiti da je protraćila jedan sat koliko joj je potrebno da ode tamo, a da je neće čak ni pustiti da uđe. Mogla bi da pokuša kod Viktori ili Niko, ali i one možda nisu kod kuće. Najbolje bi bilo da ode u hotel... i iznenada se setila da Parador Pikčers ima apartman u Merseru. Ona ga nikad lično nije koristila, pošto je on zaostatak iz dana kada je Komstok Dibl bio predsednik Paradora i koristio ga je za svoje legendarne after partije i ljubavnice. Ali bila je sigurna da je kompanija još uvek vlasnik apartmana – jer kad god bi se pokrenulo to pitanje, neko bi uvek istakao da su ga dobili jeftino i da bi trebalo da ga zadrže.

Za hitne slučajeve pomisli ona očajno, silazeći niz stepenice, dok je kofer na točkiće odskakao iza nje. Grupica devojaka prođe pored nje, skoro je saplevši; nosile su kratke suknje i jeftine cipele na štikle i časkale tako uzbuđeno kao papagaji, pune mladalačke hrabrosti. Da li su znale šta ih čeka u životu, Vendi se pitala, odmeravajući ih od glave do pete sa gnevom i divljenjem za njihovu dečiju uzbuđenost. Čak i da su osetile njen uporan pogled, nisu to pokazivale, i ona upravo shvati, da nemaju ni razloga za to? Za njih, ona je bila potpuno beznačajna, nevidljiva i, čak i da su znale da je

ona predsednik Parador Pikčersa, da li bi ih to zanimalo, da li bi bile impresionirane? Mislim da ne bi. Za njih, ona je bila samo očajna srednjovečna žena, ona vrsta žena koje devojke vide i okrenu se da prokomentarišu drugaricama „Ako ikada postanem ovakva, ubi me, važi?”

Ali sve će postati kao ona. To je ono što mladi odbijaju da razumeju. Ljudi stare, vreme prolazi i sranja ti se dese. Stvarno velika sranja. Sranja koje ne možeš da kontrolišeš....

Ušla je u voz i išla je u centar grada u nekom balončiću anonimnosti, zahvalna što je niko ne gleda. Uzdahnula je i sišla sa voza na stanici ulice Spring, vukući se umorno uz stepenice na staru kaldrmisanu ulicu. Od svih krajeva na Menhetnu, Soho je naročito imao tu atmosferu filmskog seta, u kome šetaju prolaznici koji su izgledali kao statisti sa Central kastinga, koji su se savršeno uklapali u okolinu. Čovek ima osećaj da ništa ovde nije potpuno stvarno ili je bilo tako suviše savršeni kliše da bi bio istinit. Počela je da pada sitna, maglovita kiša sa neba boje crne kože.

Konačno se čula sa Šejnom u jedanaest uveče.

Javio se na telefon grubim i sumnjičavim „Halo”, kao kriminalac u bekstvu, pomisli ona. Osetila je olakšanje kada mu je čula glas; ali je osetila i ljutnju i strah – strah da joj neće reći gde su deca, ili da će joj spustiti slušalicu, znajući da se javio na telefon samo zato što je zvala sa telefona u hotelu i zato što nije prepoznao broj. Sve što joj je učinio – uzeo joj decu, uručio joj papire za razvod, izbacio je iz njenog stana -je odjednom bilo toliko teško, da nije znala odakle da počne. On joj je izmakao tlo pod nogama. On je imao svu moć, a ona nikakvu.

„Šejn.... počela je da priča čvrsto, ali ne agresivno.

Oklevao je, zbog krivice, straha ili iznenađenja – pokušavajući da oceni ton njenog glasa, da bi znao da li je bezbedno ili ne da razgovara sa njom.

„O, zdravo”, reče, kao da se priprema.

„Gde su deca?” pitala je, gotovo bezbrižno. Iznenada joj je sinulo da je najbolji način da se postavi u ovoj situaciji taj da ga zbuni, ponašajući se kao da je sve u redu.

„U Palm Biču smo”, reče on, zvučeći malo zbunjeno. „Došli smo ovde da pogledamo neke ponije...”

„To je lepo”, reče ona, misleći kako je potpuno zbunjen i razmišlja odakle ona zove i da li joj avion kasni i da li je bila kući i da li je otkrila šta je učinio.

„Da”, reče on oprezno. „I moji roditelji su pošli...”

„To je divno”, reče ona glumeći entuzijazam. „Pravi porodični izlet. Zao mi je što nisam mogla da stignem da krenem sa vama.” U njenom glasu je bilo prizvuka sarkazma, ali se ona borila za vazduh iznenada shvatajući važnost situacije. Oni je nisu želeli, nije im bila potrebna, nije ih bilo briga za nju, nisu je želeli u blizini. Kao da je dete u razredu koje niko ne zove na rođendanske žurke, ali hiljadu puta gore. Bol ju je šokirala i uzela joj svaki atom snage za svađu.

Nikad joj nije palo na um da bi oni pravili zaveru da bi je otuđili od dece.

Sela je na ivicu kreveta, boreći se da umiri emocije kako bi mogla da priča. „Gde ste odseli?” upita veselim glasom.

„Mama je našla povoljnu cenu u Brejkersu”, Šejn je prošaputao. Zvučao je tužan.

„A, Brejkers. Čula sam da je tamo lepo”, reče ona.

„Imaju tri bazena”, reče on bespomoćno. Pauza. Ona je sa naporom udahнула vazduh, jer joj se nos napunio od suza koje su navirale. Čvrsto je zatvorila oči i stegla usne, pokušavajući da zadrži bol i tugu u sebi. „Vendi?” upita on. „Da li si... ovaj...”

Neće mu dozvoliti da ulazi u tu temu, sad kad je potpuno poražena. „Je li Magda tu?” upita ona brzo. „Mogu li da je čujem?” reče, misleći koliko je patetično kad moraš da moliš svog muža da te pusti da pričaš sa decom.

„Verovatno spava...” Srce joj se steglo u očajanju. „Idem da vidim”, reče Šejn, sažalivši se.

Čekala je s nestrpljenjem, kao tinejdžer, čijim životom vlada strah od odbacivanja.

„Halo?” čuo se Magdin glas, mekan od spavanja, a opet iznenađujuće odrastao.

„Zdravo dušo. Kako si?” Njen glas je bio brižan i blag.

„Dobro sam. Videli smo najboljeg ponija danas. Visok je metar i četrdeset santimetara i pegavo sive boje je.” Ovo je rekla ponosna zbog svoje stručnosti u oblasti ponija.

„Da li si u redu? Kako su Tajler i Kloj?”

„Tajler kaže da i on hoće ponija, ali on je mnogo mali, jel’ tako majka? Mora da čeka da ima barem dvanaest godina. Kao ja.”

„Ne znam Magda....”

„I baka i deka su ovde.”

„Gde je Kloj?”

„Ona spava u krevetu sa mnom, a Tajler spava sa tatom.. Gde si ti majka? Jesi li kod kuće?”

„U Njujorku sam.” Oklevala je, a zatim nastavila. „Ja sam u hotelu. Tata je promenio brave na vratima da ja ne mogu da uđem.”

„Ooo”, reče Magda, kao da je u tom jednom tonu sadržano sve, pomisli Vendi. Tuga i razumevanje i saosećanje i strah i bespomoćnost, ali i uzdržanost. Ona zna, pomisli Vendi. Ona tačno zna šta se dešava, ali ne zna šta bi trebalo da uradi povodom toga.

„Ali ipak će sve biti u redu”, reče Vendi samouvereno, nadjačavši potrebu da se emotivno osloni na svoju dvanestogodišnju ćerku, da je navede da joj oda informacije, da učini od nje svog pomoćnika u zaveri, u ovoj drami protiv njenog tate – ili, što bi bilo realnije, protiv sebe. Osećala se tako ranjivo, ali to je bio njen problem; dete ne bi trebalo da teši roditelja.

„Hoće li, majka?” Magde upita.

„Da, dušo”, reče Vendi sa lažnom notom optimizma. „Kad se vraćate kući?”

„Sutra”, reče Magda. A zatim, kao da je potpuno uverena da će sve biti u redu, dodade. „Majka, jedva čekam da vidiš mog ponija!”

Mali zvuk nevoljno se ote iz Vendinog grla, kao iznenadno cviljenje iznenađenog miša koji je uleteo u zamku. Sa teškoćom proguta knedlu u grlu. „Vidimo se sutra. Pozvaću te sutra ujutru.”

„Doviđenja majka.”

Vendi je vratila slušalicu na mesto. Razmišljala je samo o tome kako je Magda jedva čekala da joj pokaže ponija, a nije jedva čekala da vidi nju.

Polako se spustila na krevet. Njena deca su u redu i mrze je... *Lepo!* Mora zvati advokata. I ruka joj se polako vratila na telefon i jedva svukla slušalicu. Pritisla je dugme za razgovor i zamislila da okreće broj ... ali koga da zove? ... Naravno, glavnog savetnika Spleč-Venera ... i zamislila je da ustaje i pronalazi njegov broj u maloj plavoj knjizi u kojoj se nalaze svi važni telefoni za važne direktore... ali da li je njegov broj tu? ... I okretala je broj, ali nije mogla da pogodi brojeve i morala je da počinje iz početka...

Probudila se sat vremena kasnije, cvileći kao prebijeni pas. Šejn! Deca! Razvod! Bes je pulsirao u njoj i postajao sve jači, kao pobesneli voz.

Okrenula je broj, bez greške. „Hotel Brejkers. U Palm Biču.” Pauza. *Molimo pritisnite jedan za dodatnih šezdeset centi.* Molim vas, Šejna Hili-ja.”

„Halo?” Taj ton – kao da je znao da će ga još jednom pozvati i kao da je čekao taj poziv.

„Kako si mogao da promeniš brave Šejn?”

„Morao sam.” Ovoga puta je bio spremniji na poziv.

„Zašto?”

„Tajler spava!” rekao je optuživačkim glasom, kao da je ona namemo pokušavala da povredi svoje dete.

„I uručio mi papire za razvod.”

„Razgovaraćemo sutra. Kad se vratim.”

„Razgovaraćemo sad.”

„Idi da spavaš”, reče umorno.

„Ne možeš ovo da uradiš. Nelegalno je....”

„Idi da spavaš. Molim te.”

„Zar te zanima što sam izludela od straha? Da sam morala da dođem u Merser? Da li ti je stalo do mene uopšte?”

„Ti nisi prva osoba kojoj se ovo dogodilo.” Šta mu je to značilo? „Preživećeš ti to.”

„Ne mogu...”

„Idi da spavaš.” Klik.

Zatim je ležala budna, moleći se da svane, dok nije nastupio neki nemi-ran san i zatim pet ujutru i poziv i sad, i sad, i sad, i sad....

Vendi je pogledala kroz prozor taksija.

Auto put rano ujutru pod naradžasto belim nebom. Sa druge strane re-ke, sunce je obasjavalo vrhove oblakodera na Menhetnu, oslikavajući ih zlatnom bojom. Stresla se. Dan će biti sunčan i lep.

U BANERU NA VRHU NJUJORK POSTA STAJAO JE NASLOV „50 najmoćnijih žena u Njujorku“. U kancelariji Viktori Ford, sa nogama podignutim na stočić za kafu i licem sakrivenim iza novina, sedela je glumica i komičarka, Glinis Rurk.

„Hej, pa vidi ti ovo!“ reče, spuštajući novine i pokazujući anđeosko lice, koje je predstavljalo oštar kontrast njenoj ličnosti, koja je često upoređivana sa pit bulom. „Hilari je broj jedan, naravno, niko ne može da pretekne budućeg predsednika Sjedinjenih Američkih Država kada se radi o moći, pretpostavljam, a ja sam na šestom mestu „jer sam vredna toliko novca – pedeset i pet miliona – što nije baš tačno, a tvoja drugarica Niko je na osmom, a dobra stara Vendi na dvanaestom .. a ti, mala, ti si na sedamnaestom. Šta mi kog đavola onda radimo ovde? Trebalo bi da smo tamo napolju i da osvajamo svet.“

„Ali mi ga i osvajamo“, reče Viktori, podigavši pogled sa svog crteža. Glinis je njena stara dobra prijateljica (stara prijateljica sa kojom se viđa samo tri ili četiri puta godišnje, ali se uvek obrađuju jedna drugoj kada se vide) koja je bila na njenoj prvoj reviji i, tipično za nju, zahtevala posle revije da „čestita glavnom kuvaru“. Glinis je tada bila izuzetna komičarka, ali je u poslednjih deset godina njena karijera doživela strmoglav uspeh uz njenu emisiju na televiziji, časopis, i sada, nominaciju za Oskara za najbolju sporednu glumicu za *Pegavo prase*. „Čim te obučemo za dodelu Oskara“, dodala je Viktori.

„Haljine! Ha. Mrzim ih“, reče Glinis odsečno i nastavi sa čitanjem.

„Viktori Ford, stara četrdeset i tri godine – jel’ ti smeta što su ti stavili godine ovde? Mislim da je laganje o godinama bezveze – ono kao da žena

koja laže za godine ne laže za sve ostalo, a? 'Miljenica modne industrije koja je najbolja prijateljica svake Njujorčanke i koja je namerila da osvoji Evropu kada spoji svoju kompaniju vrednu dvadeset i pet miliona dolara sa Be e Seom. Potražite asesoare koji su još više šik, koji će ići uz odeću koju obožavamo'. Lepo"

„Veoma lepo. Ali ne u potpunosti tačno.”

„A, teraj ih u”, reče Glinis. „Novine sve pogrešno skapiraju.” Bacila je novine na stočić za kafu sa gnušanjem i skočila na noge. Glinis je bila punačka – ustvari, bila je debela – ali je imala energije kao da je gimnastičarka. Kao osoba, bila je fenomenalna, ali kao klijent, bila je noćna mora svakog modnog kreatora, pošto je bila visoka samo metar i pedeset. Ali Glinis ju je pozvala to jutro u osam, kada je čula vest da je nominovana i molila Viktori da je obuče. Viktori je jedina, kako je ona uporno govorila, koja je neće obući u ono što je Glinis nazvala „neku prokletu haljinu za matursko.”

Prolećno sunce se pomaljalo kroz prozor njene kancelarije i za trenutak, Viktori se zamisli o tome koliko uživa u svom životu sada. Da li od ovoga ima nečeg boljeg, pomisli, od sedenja u svojoj kancelariji u kompaniji koju je podigla od temelja i od titule jedne od pedeset najmoćnijih žena u Njujorku (to nije značilo ništa, ali je uvek lepo kada ti neko oda priznanje) i oblačenja Glenis Rurk za dodelu Oskara? Glenis je bila samo početak, naravno; sledećih nekoliko dana će biti preplavljena molbama glumica i njihovih stilista koji svi žele savršene večernje haljine – i zaista, stilista Dženi Kejdin je već zvao. Ona bi bila savršeno srećna, pomisli, kad bi nastavila ovako zauvek. Ali, naravno, nije to mogla. U sledećih nekoliko dana, moraće da donese najvažniju odluku u svom životu...

„Glinis?” upita Viktori, gledajući u nju kako skače po kancelariji udara zamišljenog protivnika kao bokser. „Da li si ikada mislila da će ovako nešto da ti se desi?”

„To se pitam sve vreme”, reče Glinis, udarajući protivnika. „Kad si de te, imaš ideju u glavi da želiš da budeš bogata i poznata, ali ne znaš stvarno kako to izgleda. Onda dođeš u Njujork, i vidiš to, i pitaš se kako ćeš ikada uspeti. Ali voliš to što radiš, i nastavljaš to da radiš onda možda dobiješ par šansi i počinješ da se penješ. Ali da stigneš tamo, to ti je kao kad slučajno uđeš u pravi voz. Oni debili u Holivudu kažu da zvezde na nebu odlučuju – bla, bla – „ali to je zato š'o je većina njih tako zaostala, da ne umeju sami ni

da obrišu sebi dupe. Ali mislim da ima tu nečeg. I ako dobiješ priliku, treba da je iskoristiš. Naravno, moraš da platiš cenu, a to je da neki pederi pokušavaju da te zgaze, a neki drugi da te kontrolišu sve vreme.” Glinis je iscrpljena pala u stolicu, ali se oporavila za tren i počela da gurka novine prstom. „Oćeš li da prihvatiš onaj dil?” upita je.

Viktori je uzdahnula i protrljala gornju usnu. „To je puno novca”, reče. „I ja želim da zaradim puno novca. Uvek mislim da lažemo kad kažemo da novac nije bitan – na kraju krajeva, ako pogledaš oko sebe, nema načina da imaš pravu moć bez novca i to je razlog što muškarci još uvek vladaju svetom, zar ne? Ali ne znam...”

„Pa, sad ću ti kažem nešto”, reče Glinis, govoreći kroz ugao usana. „Teško je zaraditi milion dolara. Ali zaraditi dvadeset miliona, to je stvarno teško. A kad to zaradiš, š’a onda? iz nekog čudnog razloga, koji ja još ne kapiram, dvadeset miliona se ne razlikuje puno od dva miliona, znaš. Ne moš’da kupiš avion svakako.”

„Možda neki manji”, reče Viktori. Ali ona se opet zamisli. Gde drugde na svetu možeš da nađeš žene kao što su Glinis i Vendi i Niko osim u Nju-jorku? Sigurno ne u Parizu, pomisli ona, gde se čak i žene koje su uspešne ponašaju kao da su neka specijalizovana vrsta rasnog psa, sa svojim šalovima i jednostavnim suknjama od tvida i svojim prepotentnim ponašanjem. One nikada ne razgovaraju o novcu i nikada ne razgovaraju o osvajanju sveta. Dođavola, pomisli. Ja volim da razgovaram o novcu i volim da razgovaram o osvajanju sveta. Čak i ako to nikada ne uspe, ipak je uzbudljivo pričati o tome.

Uzela je skicu, ustala i došla do dugačkog stola ispod prozora. „Problem je da mi to izgleda kao lako zarađen novac”, reče. „Dvadesetpet miliona za kupovinu kompanije i mog imena. Ne verujem lako zarađenom novcu. Glin, uvek postoji neka caka. Inače, vidim Bitls look za dodelu Oskara. Naročito Ebi Roud, Džon Lenon u onom belom odelu.”

„Odelo, a? Svida mi se to”, reče Glinis koja je ustala i doskakutala do stola.

„Lutko, svideće ti se sve što budem stavila na tebe”, reče Viktori, šaljivo je prekorevajući. „Nemoj nikad da dovodiš u pitanje sposobnost kreatora. Da li bi mogla da ideš bosa na dodelu, kao Pol MekKartni? I da šetaš sa podignutim prstima?”

„S'a bre? Jesi normalna?" uzviknu Glinis, shvatajući da je ovo bila samo šala. „Neće da te puste unutra bez cipela – mislim da je to Džulija Roberts jednom probala. To ima neke veze sa zdravstvenim propisima.”

„Sećaš se kako su izgledali Bitlsi na ploči Ebi Roud”, upita Viktori. „Imaćemo duge pantalone, zvoncare; dugačku svilenu košulju, široku, svetio plavu, ali ne bebi plavu, nešto kao boja leda, da istakne tvoju tamnu kosu, a zatim tanku teget kravatu od teške svile koja je vezana na sredini grudi i zatim sako – kratak, fenomenalne svetio plave boje prošaran crvenim i žutim koncem – prividno ležeran, jer će biti prekriven bezbojnim šljokicama.

„Vau!” uzviknula je Glinis, držeći uspravno crtež. „Kako si to dodavola uradila?”

„To ja radim. Ni ja ne znam kako ti uspevaš to što ti radiš.” „Društvo uzajamnog uvažavanja, a?” reče Glinis. I Glinis, koja je bila naklonjena strastvenim i dramatičnim izlivima, iznenada se zasuziše oči „Vik. Stvarno ćeš ovo da učiniš za mene?”

„Naravno draga.”

„Tako je kul.... Brate, biću najbolja riba na dodeli Oskara." I kada su završile ovaj posao, Glinis je skočila na drugu temu. „Ako moram na sud, šta misliš da treba da obučem?”

„Ideš na sud?” upita Viktori, podižući obrve.

„Pa, možda ću morati”, objasni Glinis. Ponovo je pala na stolicu i pomerila se ka napred da sedi na ivici. „Znaš kako si rekla da se brineš što će Be e Se da uzmu tvoje ime? Ja imam sličan problem koji se zakuvava. U vezi sa onim časopisom koji radim sa Spleč-Vernerom. Naravno, ovo je strogo poverljivo, ali mi devojke možemo da verujemo jedna drugoj.” Naslonila se na stolici i poprimila ljut izgled lica. Gledajući kako joj se menja izraz lica, Viktori se podsetila na činjenicu da je, iako je svet gledao Glinis kao šašavu komedijašicu, ona je u stvarnom životu bila ubica u poslu. „Vidiš? Ja sam malo popizdela Vik”, nastavila je. „A bolje da se ne kačiš sa mnom kad popizdim." Viktori je klimnula glavom. „U čemu je problem?” upita je.

„Pa”, reče Glinis, prekrštajući ruke. „Jesi nekad čula za tipa koji se zove Majk Harnes?”

„NIKOL O'NILI,42 GODINE", pisalo je u Postovih „50 najuspešnijih žena". „Nemojte da vas njena legendarna hladnokrvnost zavara. Kada se radi o časopisima, ona je živa vatra. Pretvorila je Bonfajer, koji se već gasio, u najprofitabilniji organ Spleč-Venera – i glasine kažu da će uskoro preuzeti čitav odsek časopisa vredna tri milijarde dolara."

Niko je odmahнула glavom i zatvorila novine, pošto je ovo pročitala već deseti put toga jutra. Nije bilo katastrofa, ali nije joj baš to sad trebalo. Zamišljala je Majka Hamesa u svom stanu u Aper 1st Sajdu, u sobi za doručak (ili je možda bio u svojoj seoskoj kući u Griniču, u Konektikatu) kako jede žitarice i dobija infarkt zbog članka. Da je obrnuta situacija, ona je sigurna u to da bi sad ona dobila infarkt. Pretpostavljala je da je Majk već zvao Viktora Metrika, zahtevajući da zna šta se dešava. A Viktor ga je verovatno ubeđivao kako je sve u redu i kako štampa i onako sve pogrešno prenosi, a ko bi to bolje trebalo da zna od Majka?

Osim u ovom slučaju, Niko pomisli, oni su znali celu priču. Ili skoro celu, u svakom slučaju.

Stavila je novine na američki seoski sto (koji su kupili veoma povoljno za 10,000 dolara, kako je to Sejmur objasnio, jer je rani američki nameštaj tako redak danas) i popela se uz stepenice da pozove ćerku. „Ket-ket, zaka-snićemo", pozvala je. Pogledala je na sat – bilo je deset minuta do dvanaest, što znači da imaju još vrlo malo vremena da stignu u Medison Skver Garder na vreme. Ali nije htela da rizikuje da ne stigne da vidi Sejmura na izložbi. Bio je dan kada se održavala Vestminsterska izložba pasa; u pola dva nastupa klasa jazavičara u kojoj je Sejmur izlagao Petuniju. Niko je bila ubeđena da će „Tuni" pobediti, ali čak i da ne pobjedi, Niko nije htela da se Sejmur nervira oko toga da li su ona i Katrina stigle na vreme.

Osećajući blagu nervozu i uzbuđenost zbog Sejmura i nestrpljiva da krenu, odšetala je kroz predvorje ponovo ljutito gledajući Post. Od koga li su dobili tu poverljivu informaciju, pitala se. Nije rekla nikome osim Sejmuru, Viktori i Vendi za mogućnost da će preuzeti Majkovo mesto i znala je da niko od njih ne bi to ispričao nikome. Naravno, još od onog tajnog vikenda u Sent Bartsu sa Viktorom, ona je učvrstila svoj položaj kao Viktorova „zlatna devojka", a takve stvari se primećuju. Naročito kada su ona i

Viktor ručali zajedno na svakih desetak dana i ponekad bi bili primećeni u kratkim, poverljivim razgovorima u hodnicima ili na raznim društvenim događajima. Neko je, pretpostavljala je ona, mogao lako da donese zaključak da je Viktor priprema za Majkov posao – ili za nešto krupnije od njenog sadašnjeg položaja. Ali joj sinu još jedna mogućnost: možda je informacija procurela od Viktora.

To je zvučalo neverovatno, čak i smešno, ali ona je u poslednjih nekoliko meseci dobro upoznala Viktora i shvatila je da njemu ništa nije strano i ništa mu nije toliko ispod nivoa da to ne bi učinio, u pravim uslovima. Viktor Metrik je bio veš stari skot, koji je koristio svoj dobroćudno i prijateljsko ponašanje Deda Mraza da uhvati ljude nespremne. „Najvažnija stvar u biznisu je persona, Niko”, on je voleo da govori. „Ljudi žele odmah da znaju sa kim imaju posla. A kada razmišljaju o tebi, moraš da se ističeš u njihovim očima – kao jedan od likova u romanima.”

Niko je klimnula glavom – nije sve što je Viktor govorio imalo smisla na početku (on je stvarno bio malo lud, ali je ona shvatila da su super-uspešni ljudi često malo ludi, ili da se blaže izrazimo „drugačiji”, atribut koji je morala da primeni i na sebe), ali kada bi kasnije razmišljala o onome što je Viktor rekao, obično je nalazila genijalnost u tome. „To je ono što ti poseduješ, Niko. Personu. Tu ledenu smirenost. Zbog toga ljudi pomisle da te nije briga i to ih strašno plaši. Ali ispod te Grejs Keli spoljašnjosti, tebe je strastveno stalo do posla. Kad bolje razmislim, i Grejs Keli je bila veoma strastvena žena. Imala je svakakve tajne ljubavnike.”

Viktor je pogleda onim svojim probojnim pogledom i Niko pocrvene, pitajući se da li on aludira na njenu vezu sa Kirbijem. Ali Viktor nije mogao da sazna za Kirbija ili je možda mogao?

„Hvala ti Viktor”, reče ona mekim, niskim glasom. Nije rekla Viktoru Metriku da je njeno „kul držanje” proisteklo iz strašne stidljivosti, protiv koje se borila celog života, još od kad je bila dete.

A sada, razmišljajući o tom članku u Postu, pomisli da tu vidi Viktorovu suptilnu ruku. Jukstapozicija reči „kul” i „živa vatra” je bila čudan podsetnik na to što joj je Viktor rekao. Viktor je možda pustio da informacija procuri da bi stvar sa Majkom kulminirala. Sa druge strane, ako on nije pustio informaciju, mogao bi da posumnja da je to Niko učinila – a to bi joj donelo nevolje. Viktoru se ne bi svidela ideja da ona preuzme uzde i da pokušava da se utrkuje do finiša.

„Katrina draga“, pozvala ju je ohrabrujući je da požuri, i odšetala nazad do stepeništa.

„Samo još jedan minut majka“, Katrina je glasno odgovorila.

Niko je šetala po izgazenom antikvamom persijskom tepihu. Kad bi dobila Majkovo mesto, njeno zvanje bi bilo predsednik i glavni izvršni direktor Verner Pablišinga. Svaki put kad se dopuštala sebi da razmišlja o tome, bila je puna uzbuđenja i ponosa – to bi značilo strašno puno posla, ali je ona znala da to može. Ono što je u svemu tome teško jeste dobiti zvanje i mesto.

U toku onog vikenda u Sent Bartsu, ona i Viktor su satima pričali o Verner Pablišingu. Viktor je smatrao da je Majk Harnes isuviše „stara škola“, i još uvek je pokušavao da smisli naslove koji će zainteresovati muškarce. Oboje su znali da muškarci više ne čitaju časopise – barem ne kao nekada, u takozvanim zlatnim danima izdavaštva časopisa u pedesetim, šezdesetim i sedamdesetim godinama. Sada je čitalačka publika mlađa, čine je žene i opsednute su javnim ličnostima, Niko je objasnila. Od trideset i tri časopisa Spleč-Venera, samo tri su donosila prihod, a Bonfajer je bio na prvom mestu. Samo ta činjenica je bila dovoljna Viktoru da otpusti Majka i da na njegovo mesto stavi nju, pomisli Niko. Ali Viktor nije hteo da to prođe tako lako.

„Bilo ko da dođe na taj položaj, može imati iste cifre kao Majk“, reče Viktor. Niko nije bila sigurna da li on postavlja izazov pred nju ili joj govori da nije siguran da će ona posao raditi bolje od Majka.

„Ja sam sasvim sigurna da mogu da povećam profite za deset posto“, reče Niko opušteno, glasom koji nije ni prihvatao izazov niti je zvučao kao egoistično udaranje u prsa.

„Imaš neke dobre ideje“, reče Viktor, klimajući glavom zamišljeno. „Ali treba tu više od dobrih ideja. Potrebno je dosta strategije. Ako šutnem Majka i postavim tebe, doći će do protesta. I puno ljudi će raditi protiv tebe, govoreći kako ne zaslužuješ takav položaj. Da li stvarno hoćeš da počneš prvi dan u školi tako da te ceo razred mrzi?“

„Sigurna sam da mogu sa tim da se izborim Viktor“, promrmlja ona.

„Verovatno možeš“, reče Viktor. „Ali nisam siguran da *ja* to želim.“

Sedeli su na tremu Viktorove kuće u Sent Bartsu, pošto su upravo završili sa ručkom. Viktor je lukavo poslao Sejmura i gospođu Viktor (nakon pedeset godina braka, Viktorova supruga ga je toliko volela da je insistirala

da je ljudi zovu gospođa Viktor) u grad, gde je gospođa Viktor obećala Sejmuru da će mu pokazati najbolje mesto na kome se mogu kupiti cigare. Trem, sagrađen od tamnog i skupog mahagonija (koji je morao da se menja na svake tri godine zbog slanog vazduha, ali je Viktor smatrao da „vredi” tog novca), pružao se petnaest metara do bazena ispunjenog čistom, plavom vodom koja se prelivala preko daleke ivice u ništavilo. Sedeći na tremu, čovek je imao osećaj da lebdi na nebu ili da sedi na ivici neke visoke stene. „Šta predlažeš da uradimo povodom toga Viktore?” upita Niko.

„Mislim da je to na tebi da rešiš, a na meni da ti se divim”, reče Viktor misteriozno. Niko je klimnula glavom, koncentrišući se na pogled, ne bi li sakrila isfrustriranost. O čemu on kog đavola priča? „Ljudi vole da razumeju”, nastavi Viktor, lupkajući noktima po mermemom stolu. Njegove šake su bile velike; koža na rukama sivkasto-bela sa žućkastim pegama. „Oni vole da mogu da stave prst na neki događaj i da znaju zašto se odigrao. Ako bi, na primer”, reče Viktor, takođe gledajući pejzaž „Majk uradio nešto.... strašno loše, ili barem naizgled loše, bilo bi mnogo ugodnije svima. 'Aha' ljudi bi rekli. 'Zato je Majk dobio otkaz i zato je Niko O'Nili dobila njegov posao.’”

„Naravno, Viktore”, reče Niko hladnokrvno. Ali u sebi, osetila je da je malo užasnuta. Majk Hames je radio za Viktora verovatno trideset godina; bio je odan i uvek mu je interes kompanije bio na prvom mestu. A Viktor sad pravi zaveru da ga uništi i uživa u tome.

Da li ja zaista ovo mogu? *pitala se.*

Ali se potom seti tog mesta. Zvanje je bilo omamljujuće, nije to mogla da porekne, ali je sama ideja o tom poslu potpuno obuzela. Znala je tačno šta da radi sa Verner Pablišingom; morala je da dobije taj posao. On joj je pripadao. Bio je njena sudbina....

„Dobro otvori oči i uši”, rekao joj je Viktor. „Kad nađeš nešto, dođi do mene i preduzećemo sledeći korak.” A zatim je ustao i razgovor je bio završen. „Jesi li probala parasurfing?” upitao ju je. „Malo je opasno ali strašno zabavno.”

Sledeća tri meseca Niko je pokušala da postupa po Viktorovom nalogu. Proučavala je finansijske izveštaje odseka za izdavaštvo za protekle tri godine, ali nije mogla da nađe ništa neobično. Kod Majka je sve kucalo u istom taktu. Odsek nije možda zarađivao onoliko koliko je mogao, ali takođe nije ni gubio novac. Ali ipak, nešto će se desiti. Uvek je tako na kraju.

Ali najvažniji je tajming. Prerano je jednako loše kao i prekasno. I ona nije bila sigurna gde je ona u tom kontinuumu.

Bacajući još jedan pogled na novine, ona ih je gledala nervirajući se. Bilo bi toliko bolje da se ništa nije pojavilo u novinama – nikakav pomen posla. Majk Harnes će shvatiti ovaj članak kao upozorenje da mu stolica nije sigurna i zatim će uraditi sve u svojoj moći da učvrsti svoj položaj. Sada se nije mogla poreći činjenica da je ona predstavljala neku vrstu pret-nje. Bilo je moguće da će Majk pokušati da uništi *nju*....

„Evo me”, reče Katrina jureći niz stepenice. Niko je pogleda sa olakšanjem i nasmeja se, ne samo zato što je Katrina konačno spremna za polazak, već zbog jednostavnog zadovoljstva u saznanju da postoje mnogo važnije stvari u životu od Viktora Metrika i Majka Hamesa. Kao i većina devojčica njenog uzrasta, Katrina je bila opsednuta svojim izgledom i „devojke” kako je Niko razmišljala o Katrini i njenim drugaricama, sve su poludele za novim kreatorom po imenu Tori Burč. Katrina je nosila pantalone sa geometrijskim naradžasto braon dizajnom, uski braon džemper od kašmira, a ispod njega, žutu svilenu košulju. Imala je Sejmuovo savršeno izvajano lice, i dva krupna zelena oka i maminu kosu – tu neobičnu crvenkasto plavu koju su Francuzi zvali *verte mort*, ili uvelo lišće. (Niko je volela taj izraz; bio je tako poetičan.) Njena ćerka, Niko pomisli radosno, nikad nije prestajala da je podseća na to kako zaista je srećna i blagoslovena.

„Zdravo Ket mačkice”, reče Niko, zagrlivši je oko struka. Bile su tako bliske, Niko pomisli i dok ona i Sejmur nikad nisu pokazivali nežnost, Katrina je još uvek sedela njoj u krilu i ona je ponekad kada je kod kuće uveče i kada gledaju televiziju, češkala Katrinu po leđima, što je ona obožavala još od kad je bila beba.

„Mama, da li znaš da si proglašena za jednu od pedeset najmoćnijih žena u kosmos?” pitala je Katrina, naslanjajući glavu na mamino rame.

Niko se nasmeja – to je bila njihova interna porodična šala kada se Niko „razbesni zbog posla”, Katrina bi mimo rekla „O, mama. Zašto jednostavno ne odeš i kupiš svoj lični kosmos?” „Dušo, kako ti to znaš?” reče Niko, mažeći je po kosi.

„Videla sam to na Internetu ludice”, reče Katrina. Ket je provodila sate na Internetu u stalnoj komunikaciji sa svojom mrežom prijatelja.

Pored škole, jahanja konja, kujanja i mnoštva trenutnih interesovanja, ona je imala složen društven život. „Veoma sam ponosna na tebe.” „Ako ne

budeš pazila, kupiću ti planetu”, reče Niko. Otvorila je teška vrata od hras-tovine i izašle su na aprilsko sunce.

„Ne moraš”, reče Katrina, trčeci ispred nje do auta koji je čekao. „Kad porastem, moći ću sama da kupim planetu za sebe.”

Sigurna sam da hoćeš dušo, pomisli Niko, gledajući kako joj je ćerka graciozno skliznula u auto. Katrina je bila tako gipka kao mlada breza – još jedan kliše, ali Niko nije znala bolji način da je opiše – i bila je puna pono-sa. Katrina je bila tako sigurna u sebe; imala je toliko više samopouzdanja nego Niko kad je bila u njenim godinama. Ali Katrina živi u drugačijem vremenu, u vremenu kada devojčice veruju da mogu da postignu sve. A zašto i ne bi verovala? Imaju svoje majke kao žive dokaze toga.

„Misliš li da ćeš dobiti to mesto mama?” pitala je Katrina. „Znaš, mes-to gospodarice kosmosa?”

„Ako misliš mesto predsednika i glavnog izvršnog direktora Verner Pablišinga, mislim da hoću”, reče Niko. „To je malo lakše izvesti nego postati gospodarica kosmosa.”

„Sviđa mi se to. Moja mama je predsednik i glavni izvršni direktor Verner Pablišinga.” Ona se okrenu ka Niko i nasmeja se. „To zvuči prediv-no važno.”

Niko je stegnula njenu ruku. Bila je tako krhka i ranjiva u njenom stis-ku – uprkos činjenici da je Katrina izuzetan jahač i da može da kontroliše ogromnu životinju tim svojim prstićima. Niko je iznenada bila zahvalna na tome što Katrina još nije ušla u ono doba kad nije želela da ima išta sa majkom i još uvek je dozvoljavala da je Niko drži za ruku kad negde izadu. Ona je još uvek dete, pomisli Niko, dete koje ona mora da zaštititi. Niko skloni dugu vlas kose sa Katrininog lica. Ona je toliko volela ćerku da je to ponekad plašilo. „Moj najvažniji posao je da budem tvoja mama”, reče ona.

„To je lepo mama, ali ja ne želim da je tako”, reče Katrina, pomerajući se u mestu. A zatim, onim zastrašujućim razumevanjem suštine stvari koje je podareno deci, dodade „To je suviše veliki pritisak. Ja želim da ti i tata budete srećni za sebe. Bez mene. Naravno, ako ste srećni sa mnom, to je lepo, ali ne želim da ja budem razlog što ste vi zajedno.”

Niko je odjednom bila preplavljena osećajem krivice. Kako je pobogu, Katrina došla do ideje da ona i Sejmur nisu srećni? Da li je njena veza sa Kirbijem postala očigledna? Ona je pazila da se ne ponaša drugačije – ako ništa drugo, bila je pažljivija i strpljivija sa Sejmumom nego obično. Kirbi je

olakšao neki neizrečen pritisak u njenom braku – činjenica da ona i Sejmur skoro i ne spavaju je više nije zabrinjavala. Ali šta ako je, pomisli ona, Katrina saznala? Šta će Katrina onda misliti o njoj?

Da li će još uvek biti ponosna na svoju mamu?

„Tata i ja smo veoma srećni dušo“, Niko reče sigurno. „Ne moraš da se brineš za nas.“ Katrina je slegla ramenima, kao da nije ubeđena i Niko je upita „Jesi li *ti* zabrinuta za nas?“

„N-e-e-e-e-e“, reče Katrina oklevajući, „ali“

„Ali šta dušo?“ Niko je upita, malo prebrzo. Smešila se, ali joj se stomak grčio od nervoze. Ako je Katrina sumnjala ili čak znala nešto, bilo je bolje da to sazna odmah, tako da može da porekne sve. A onda *a onda*, obeća sebi čvrsto – neće to više nikada uraditi.

„Ne bi trebalo ovo da znam, ali se Magdini roditelji razvode.“ Katrinine oči se raširiše od griže savesti zato što mora da prenese ovu poruku ili zbog šoka da bi to moglo biti istina.

O, hvala Bogu, reče Niko iracionalno. Radi se o Vendi, a ne o njoj Nije ni čudo što je Katrina uznemirena. Verovatno je brinula da bi o njoj moglo isto da se desi. Namrštila se. Ali ovo ne može biti istina. Vendi je na snimanju. Nema vremena za razvod. „Vendi i Šejn su imali nekih problema, ali sigurna sam da je sve u redu.“

Katrina je odmahnula glavom. Ovo nije bio neuobičajen razgovor, jer su Niko i Katrina često pričale (ili „analizirale“) postupke svojih prijateljica. Ali je izgledalo šokantno da Katrina zna više od nje. „*Išli* su kod psihijatra“, Katrina nastavi, sigurna u istinitost svojih informacija, „ah to nije pomoglo. Naravno, Šejn je pokušao da to sakrije od dece, ali nema tajni u potkrovlju od sto kvadrata.“

Niko pogleda Katrinu iznenađeno i sa malo ponosa – gde je pobogu naučila da razgovara o vezama kao odrasla osoba? Ali ovo je malo i plašilo Niko. Da li je dobro da dvanaestogodišnjakinja zna ove privatne stvari? „Gde si to pobogu čula?“ Niko je upita.

„Od Magde“, reče Katrina, kao da je Niko trebalo to da zna.

„Ali mislila sam da ti ona nije stvarno drugarica.“ Katrina i Magda su bile u istom odeljenju u privatnoj školi, i zbog prijateljstva Niko i Vendi, stavljene su u isti razred. Godinama su se samo tolerisale zbog svojih majki, ali nikada nisu postale drugarice, delimično zbog činjenice, kako je Niko pretpostavljala, što je Magda bila veoma čudna devojčica. Insistirala je da

nosi samo crnu boju i izgledala je manje zaineresovana za socijalizovanje od ostale dece – sigurno manje od Katrine – i imala je Vendin prkos po tome što nije želela da se uklapa. To je uvek zabrinjavalo Niko. Odrasla osoba može ovu crtu pretvoriti u prednost, kao što je to Vendi učinila, ali detetu ona može otežati život”Magda dramii”, reče Niko. „Možda je to izmislila.” Zaista, mora da je to izmislila, pomisli Niko. Nije bilo šanse da Vejn proživljava to sa Šejnom, a da joj nije rekla.

„Pa, sad smo bolje drugarice”, reče Katrina, vukući pramen kose i zamišljeno ga stavljajući preko usana čineći šarmantan gest. „Od kad je počela sa jahanjem, vidim je svaki drugi dan posle škole, tako da je bilo neizbežno da postanemo drugarice.”

„Vendi je moja najbolja drugarica”

„I Viktori Ford”, Katrina je ispravi; uvek je bila fascinirana i ohrabrena iz nekog razloga činjenicom da njena mama ima dve najbolje drugarice.

„I Viktori”, Niko klimnu glavom. „I mi govorimo sve jedna drugoj ...”, pa ne baš sve, još uvek nije rekla Vendi za Kirbija, ali to je samo zato što je Vendi dosta bila na putu u zadnje vreme, „i znam da bi mi Vendi rekla.”

„Da li bi ti zaista rekla, mama?” upita Katrina. „Možda je stid. Magda je rekla da je njen otac išao kod advokata i da je zatim promenio brave u sredu. Magda je dobila nov ključ i brinula se, jer je znala da se Vendi vraća kući i nije znala kako će da uđe.”

„Aha, dobro...”, reče Niko zamišljeno, uznemirena i ovom informacijom. „Sigurna sam da je Šejn ostavio ključ kod portira. I odlazak kod advokata ne znači ništa. Možda je otišao zbog nečega drugog.”

„Majka”, reče Katrina strpljivo. „Ti znaš da je to istina. Kad roditelji idu kod advokata, svi znaju da to znači razvod.”

„Sigurna sam da to nije ništa”, reče Niko. „Sad ću da pozovem Vendi...”

„Nemoj da joj kažeš da sam ti ja rekla za razvod. Neću da Magda ima problema!” Katrina reče uznemireno.

„Neću. Samo ću da proverim kako je – verovatno se još nije vratila sa snimanja.” Niko je okrenula njen broj, ali se uključila glasovna pošta dokaz, Niko pomisli, da se Vendi još nije vratila ili će doputovati to popodne.

Auto se zaustavio ispred ulaza za izlagače u Medison Skver Garden, i ona i Katrina izadoše, prešavši mali trg. Ispred ulaza, koji su blokirale barikade policije, stajala su dvojica ili trojica neuglednih foto reportera –

izložba pasa i nije imala reputaciju superglamuroznog događaja. Njihovi izrazi lica koji su odavali dosadu su značili da su i oni sami svesni ove činjenice, ali, hej, nikad se ne zna. Možda će se ispostaviti da je Dženifer Lopez počela da uzgaja pse.

„Hej! Niko!” pozva je jedan od nje lakonski, držeći foto aparat. Niko je odmahnula glavom i instinktivno stavila ruku oko Katrininog vrata, pokušavajući da joj sakrije lice. Katrina je uzdahnula i kad su bezbedno prošli pored foto reportera, ona se oslobodi majčine ruke. „Majka”, reče joj prekomu, nameštajući kosu pokretima koji su odavali ljutnju, „ti se ponašaš tako previše zaštitnički. Nisam više devojčica.” Niko je zastala, i uputila Katrini čudan osmeh, jer ju je povredilo to njeno neodobravanje. Pomisao da bi ćerka mogla da je mrzi je bio kao oštar ubod noža. Ali ona je još uvek majka, a Katrina je još uvek na neki način devojčica. „Kao tvoja majka, imam pravo da se ponašam previše zaštitnički. Barem dok ne napuniš pedeset godina.”

„Molim te”, reče Katrina napućivši usne – uskoro će se ljubiti sa dečacima, pomisli Niko uznemireno. Nije želela da joj ćerka provodi vreme sa dečacima. To je takvo gubljenje vremena. Tinejdžeri su tko grozni... Možda bi ona i Sejmur trebalo da je pošalju u neki ženski internat, negde gde bi bila bezbedna.... na primer u Svajcarsku ... ali kako bi ona živetla da ne može da vidi ćerku po nekoliko nedelja?

„Hej, mama?” reče Katrina, gledajući je ozbiljno zabrinuta. „Hajde da nađemo tatu”, I uzevši za ruku Niko, malo poskakujući, vukla je za sobom.

„Polako dušo. Imam visoke štikle”, reče Niko, misleći kako zvuči baš kao njena majka. A šta i ako zvučim, pomisli. Ne možeš da pobegneš od toga da bar malo ličiš na svoju majku kad i sama postaneš majka; boriti se protiv toga je gubljenje vremena. A uostalom, to je bilo divno.

„Ti si rođena sa visokim štiklama”, Katrina se nasmeja, sačekavši na početku stepenica da je Niko stigne. „Ti si rođena da vladaš.” „Hvala ti Kiti.”

„Ja sam uverena da će Tuni pobediti, zar ne mama?” reče Katrina, držeći je za ruku. „Tata kaže da je to najbolji mali jazavičar u zemlji, i ako to sudije ne vide.”

Ona je pričala razdragano kao da je opet mala devojčica. Niko je klimala glavom i slušala, misleći još jednom kako voli svoju ćerku i kako je veoma srećna.

ŠEJN JE NOSIO BELE FARMERKE i crvenu košulju. Crvenu kao trešnja, a ne bordo ili božično crveno. Sa malim zelenim aligatorom sa leve strane grudi. Košulja je bila uvučena u farmerke, koje su stajale na kukovima zategnute braon kožnim kaišom protkan roze, žutim i plavim koncem. Ali ono što je stvarno odudaralo je bila košulja. Dok je živa neće zaboraviti tu košulju.

„Natrag na aerodrom” reče Vendi.

Vozač je klimnuo glavom. Bila je iznenađena kako je njen glas zvučao smireno, kao potpuno bez emocija u njemu. Kao robot. Ali ovo možda i nije iznenađujuće. Sad je bila i zvanično mrtva iznutra. Više nije imala osećanja, nije imala dušu. Nikad je više ništa ne može pogoditi. Bila je samo mašina. Cenili su je samo zbog njene sposobnosti da zarađuje novac i da plaća. Da plaća za stvari. Osim toga, nije im bila potrebna.

Auto se zaustavio na kapiji i ona shvati da kad auto prođe pored Palm Bič Polo kluba i izađe iz njega, ona će biti na tački bez povratka. *Stanite!* povika glas u njenoj glavi. *Vrati se – vrati se!* Ali drugi glas reče 'Ne'. Dovoljno si ponižena. Moraš da povučeš liniju ili ćeš zauvek izgubiti poštovanje. Ako se sad vratiš, to neće ništa izmeniti; samo će pogoršati stvari. Nema povratka. Jedino možeš da produžiš napred, sa užasnom istinom.

Bela metalna vrata se otvoriše i kola prodoše kroz njih.

Utonula je u sedišta, kao da se plaši da je neko ne vidi. Šta je mogla da uradi drugačije? Šta je mogla da kaže? Šta je trebalo da kaže? Šta je pravi odgovor na izjavu „Vendi, ja te ne volim. I mislim da te nikada nisam ni voleo.”

Kad bi samo.... kad bi samo imala decu da je uteše. Ali ni oni je nisu hteli, pomisi ona tupo. Da li je to *stvarno* istina? Ili je posmatrala situaciju kroz uprošćenu nezrelost deteta? Oni su samo deca, na kraju krajeva; nisu htela da im iko pokvari dan. Mogla je da ostane, ali nije htela da bude sa Šejnom i njegovim roditeljima, koji je gledaju iz prikrajka, koji znaju istinu...

On je ne voli, znaš. I nikad je nije voleo. Mi smo to oduvek znali. Kako to da ona nije znala?

Šta će da uradi sad? Pazi. Opasna je. Ona je loša žena. Zagorčala je život Šejnu i deci. Nadajmo se da će biti razumna....

A ta košulja boje trešnje i one bele farmerke i braon Guči cipele. Šejn je postao ... jedan od njih.

Ljubitelj konja.

A ona to nije bila. Nije joj tu uopšte bilo mesto.

Kada se avion spustio na aerodrom u Palm Biču, ona je direkto otišla u hotel Brejkers, očekujući da nađe Šejna i decu u apartmanu. Umesto toga, tamo je zatekla Šejnove roditelje koji su nosili bermude iz kojih su virile debele, kvržljave noge, koje su ličile na testo puno loptica brašna. Upravo su bili u sred doručka, i kada je Šejnov otac, Harold, otvorio vrata nije se trudio da prikrije šok.

Kladim se da niste očekivali da me vidite ovde, pomisli Vendi, sigurna u svoj trijumf. „Zdravo Harolde”, reče ona. A Harold, koji mora da je odlučio da je najbolje da je ne izaziva, okrenuo je glavu i rekao „Mardž, vidi koje došao. Vendi.”

„Zdravo Vendi”, reče Mardž, ne udostojivši je čak ni da ustane od stola. Bilo je nepogrešive hladnoće u njenom glasu. „Kakva šteta, Šejn i deca su upravo otišli. Ali sigurno nisu znali da dolaziš.”

Ma nemoj, pomisli Vendi. „Gde su otišli?” pitala je.

Mardž i Herold razmeniše poglede. Mardž je podigla viljušku i zabola je u kajganu. „Otišli su da traže ponija”, reče Mardž.

„Jesi li za kafu, Vendi?” reče Harold, sedajući preko puta svoje supruge. „Izgledaš kao da bi ti dobro došla jedna šolja.”

„Da, hvala”, reče Vendi.

„Možeš da pozoveš rum servis da donesu još jednu šolju”, reče Harold. „Ovde imaju brzu uslugu.”

Ako bih ubila ovo dvoje ljudi, da li bi porota imala razumevanja, pomisli ona.

„Ne budu šašav Harolde. Vendi može da uzme moju šolju. Evo, Vendi”, reče Mardž, gurajući šolju i tacnu ka njoj.

„Neću da uzmem tvoju šolju”, reče Vendi.

„Mardž više ne pije kafu. Nije nikad ni pila”, reče Harold.

„Nekada sam pila”, reče Mardž formalno. „Sećaš se? Kad smo se venčali pila sam šest šolja kafe na dan. Prestala sam kad sam zatrudnela sa

Šejnom. Ginekolog je rekao da kofein nije dobar za bebu. On je smatran veoma naprednim za svoje vreme."

Vendi je klimnula glavom, bezizraznog lica. Da li su oni ovo namemo radili, mučili je zato što je bila tako loša žena njihovom dragom, savršenom sinu? Koliko oni znaju? Verovatno sve – bili su tu, zar ne? Morali su da budu umešani u sve to.

„Gde su oni?” pitala je, sipajući sebi šolju kafe iz belog bokala.

„Ko?” upita Mardž.

Ma daj, pomisli Vendi, pogledavši je. *Nisi toliko stara. Znaš ti dobro ko.* „Šejn i deca.” Uzela je još jedan gutljaj kafe i opekla se.

Mardž je izgledala kao da se koncentriše da se seti. „Kako ono beše Harolde?” pitala je. „Palm Bič nešto.”

„Palm Bič Polo Klub”, rekao je Harold, izbegavajući Vendin pogled.

„Da, tako je”, reče Mardž. „Kažu da je veoma poznat.” Nastupila je duga, neprijatna tišina, koji konačno prekрати Mardž. „Ti ne misliš da ideš tamo, zar ne?” upita Mardž.

„Naravno da mislim”, reče Vendi. „A zašto ne bih otišla?” Pažljivo je vratila šolju na tacnu.

„I ja bih to sigurno uradio da sam na tvom mestu”, reče Harold. Mardž mu pogledom reče da ćuti, što je Harold ignorisao. „Mislim da je bolje da prvo nazoveš. Šejn je rekao da je potrebna neka posebna propusnica.”

„Za kupovinu ponija? Ne verujem”, reče Vendi.

Sišla je u hol i dobila uputstva od recepcionara. Palm Bič Polo Klub nije zapravo u Palm Biču, nego u Velingtonu, u Floridi, trideset minuta vožnje na zapad.

Sela je u auto.

Kada je došla u Polo Klub, otkrila je da je Harold bio u pravu – stvarno joj je bila potrebna posebna propusnica da uđe. Dala je čuvaru 200 dolara, ostatak svog novca za put, i ušla.

Prošla je kroz uski prolaz u zidu od živice, vukući kofer sa poklonima za decu, još uvek se nadajući u uspeh. Kad je prošla na drugu stranu, zastala je u očaju. Prostor je izgledao ogroman, otprilike veličine terena za golf. Sa njene desne strane nalazila se štala sa pašnjakom oivičenim ogradom ispred, ali je u daljini bilo još štala i ograđenih pašnjaka i velikih šatora bele i plave boje. Kako će ih ikada naći?

Prišla je ulazu u prvu štalu. Unutra je bilo tamno i hladno, kao u tunelu, i ona pomisli da bi tu moglo biti neprijatnih iznenađenja. Vireći pažljivo u tminu, videla je velikog konja zavezanog za zid; konj ju je pogledao, spustio glavu, a zatim udario nogom o zemlju. Vedni odskoči od straha.

Mlada žena se pojavila iza konja. „Mogu li da Vam pomognem?” upita je. Vendi je načinila mali korak napred. „Tražim svog supruga. I decu. Oni kupuju ponija.”

„Iz koje štale?”

„Izvinite?”

„Iz koje štale?” žena je ponovila pitanje. „Ovde imate stotine štala. Mogu biti bilo gde.”

„Aha.”

„Da li možete da ih pozovete?”

„Da”, Vendi klimnu glavom. „Pozvaću ih.” Počela je da se povlači.

„Kako se zove trener?” pitala je žena, odlučna da joj pomogne.

„Trener? Vendi pomisli. „Ne znam.”

„Možete da odete do kancelarije, samo idite stazom. Odmah je iza ugla.”

„Hvala”, reče Vendi. Išla je pored štale i zamalo da je zgazi auto za golf u kome su sedele dve žene koje su nosile štitnike za sunce. Kola se zaustaviše uz škripanje guma i žena koja je vozila izvi glavu ka njoj i upita „Vendi? Vendi Hili?”

„Da?” reče Vendi, zakoračivši ka njima par koraka.

„Ja sam. Nina. I Seri”, reče Nina pokazujući na ženu koja se vozila sa njom. „Sećaš se nas? Naša deca idu u školu Sent Meri-Elis sa tvojom decom.”

„Oooooo, zdravo”, reče Vendi kao da ih je iznenada prepoznala. „Tako mi je drago da te vidim”, reče Nina nagnuvši se i zagrlivši Vendi spontano, kao da joj je davno izgubljena prijateljica. „Šta radiš ovde?”

„Moja ćerka kupuje ponija.”

„Ko joj je trener?” upita Šeri. Nosila je dijamantske minđuše veličine badema. „Je li Mark Vitls? On je najbolji. Moraš da imaš uz sebe Marka Vitlsa kad kupuješ ponija....”

„Nisam sasvim sigurna. Upravo sam se vratila sa snimanja u Rumuniji”, dodade Vendi u nadi da će ovo objasniti sve.

„Bože. Tvoj život je tako glamurozan!”, uzviknu Nina. „Šeri i ja uvek govorimo da je trebalo da imamo karijere, a ne muževe.”

„Mnogo manje posla”, složi se Šeri i Nina, koja je imala južnjački akcent, nasmeja se glasno. Nina je bila od onih žena, pomisli Vendi, koje niste mogli da ne volite, čak i ako se ne slažete naročito sa njenim stilom života. „Dušo”, reče ona, gledajući iznenađeno u Vendi, „gde su tvoja kola?”

„Kola?” upita ona. „Nisam znala da su mi ovde potrebna kola.” „Sveje udaljeno kilometrima... Nisi planirala da odštetaš do tamo, zar ne?” Seri upita šokirana.

„Nisam baš sigurna gde su”, Vendi je priznala. „Nisam bila u zemlji, i moj telefon.”

„O, dušo, ništa ne brini. Mi gubimo muževe i decu sve vreme”, uzviknu Nina, odmahujući rukom.

„Tako je bolje”, dodade Šeri.

Ovo je prouzrokovalo još smejanja.

„Zašto ne bismo prvo otišle do Markove štale, šta misliš?” reče Nina, konsultujući se sa Šeri. „Uskači”, reče ona Vendi. „Mi ćemo te povesti.”

Vendi je ubacila kofere u metalnu korpu pozadi. „Gospode”, reče Šeri. „Nije valjda da to nosiš čak iz Rumunije?”

„Da, nosim”, reče Vendi sedajući na zadnje sedišta.

„Ti si tako divna majka”, reče Šeri. „Kad se ja vratim iz Evrope, moj muž i deca znaju da ne ustajem iz kreveta tri dana. Promena vremenske zone.”

„Dušo, ti imaš posledice od promene vremenske zone kad siđeš sa Aspena.”

Seri slegnu ramenima kao devojčica. „Šta ću kad sam osetljiva.” Vendi se nasmeja, pozelevši da može da se pridruži zabavi. Nina i Šeri su bile zaista divne, ali toliko drugačije. Njihove malo proširene nozdrve (verovatno rezultat plastičnih operacija nosa osamdesetih godina, pomisli Vendi; užasno je što možeš određene zahvate da smestiš u tačnu eru istorije plastične operacije) i visoke, tanke figure je podsetiše na rasne trkačke konje. One su izgledale kao da nemaju nijednu brigu na ovom svetu, a zašto bi i imale? Njihovi muževi su bili bogati, i čak i da se razvedu, one su osigurane do kraja života i neće morati da rade.... Kako bi to izgledalo, pomisli ona. Zabacila je glavu unazad. Verovatno strašno prijatno. Nije ni čudo što su

toliko fine. Verovatno im se nikad ništa loše nije desilo... A kada se setila sada neizbežne scene sa Šejnom, čvrsto se uhvati za auto.

„Inače", reče Nina, „tvoj mali Tajler je jednostavno neodoljiv”

„Da, neodoljiv je”, reče Vendi klimajući glavom. „Sad kad je konačno znala da će videti decu, osetila je mučno sladak osećaj iščekivanja.

„I tvoj muž, Šejn, ga stvarno dobro vaspitava”, dodade Seri. „Mi uvek kažemo kako ti imaš sreće zato što imaš muža koji zaista radi sve poslove koje rade mame. On ih sačekuje svako popodne posle škole. Većina muškaraca kaže da bi želeli da to rade, ali kad ih pustimo, potpuno su bespomoćni”, reče Nina.

„Moj muž nikad nije ukapirao kako se rasklapa šetalica za bebe”, reče Nina.

„Mi mislimo da si ti stvarno dobro izdresirala Šejna”, Šeri klimnu glavom. „Uvek smo se pitale u čemu je tvoja tajna.”

Kad bi samo znale istinu, pomisli Vendi ogorčeno. „Pa... pretpostavljam da jednostavno imam sreće.”

„Evo nas!” uzviknu Nina veselo, pokazujući na belo okrečenu štalu sa zelenim bakarnim krovom. Ispred je stajao ograđeni deo u obliku kruga, sa raznobojnim preprekama u njemu. U sredini je bio sivkasto-beo poni koga je jahala mlada žena koja je nosila kacigu. Sa jedne strane su stajali Šejn i Magda koji su razgovarali sa visokim mladićem, koji je imao lepo izvajano lice, kao filmska zvezda; sa druge strane su bili Tajler i Kloi, koji su držali za ruke dadilju, Gvinet. „Eno ga Šejn”, reče Šeri.” A ono je Mark, zar ne? O, dobro je, ipak ti je Mark trener. Ne brini, u dobrim ste rukama”, reče ona okrenuvši se ka Vendi i osmehnuvši joj se.

Vendi joj uzvрати osmeh, osećajući se nelagodno.

„Šejn, dragi”, Nina ga pozva, „donele smo ti poklon! Tvoju ženu!” Vendi je izašla. I mahnuvši joj diskretno prstima punim prstenja, dve žene su odjurile odatle.

Vendi je stajala, sa torbom u jednoj ruci i koferom u drugoj, misleći kako sigurno izgleda kao izbeglica.

Njena porodica je netremice gledala. Niko izgleda nije znao šta da uradi.

Ponašaj se normalno, pomisli ona. Ali šta je normalno? Ona spusti torbe i mahnu im „Zdravo!”

„Majkai" Magda vrisnu dramatično, kao da je neko ubija.

Nosila je braon pantalone sa strečom sa nečim što je ličilo na lisice oko nožnih zglobova; na nogama je imala male čizme na pertle. Stigla si!”

Potrčala je čudno ka Vendi, sa raširenim rukama. Bila je malo bucmasta, Vendi pomisli pomalo zabrinuto – ispod bele košulje video se začetak stomačića i dva mala, nejasna brdašca grudnog tkiva. „Moram da joj kupim brushalter. Sutra”, pomisli Vendi, osećajući nepodnošljivu grižu savesti. „Neću ništa da govorim o njenoj težini – to će se skinuti – jednostavno počinje da raste.” Ona isto raširi ruke i zagrlji svoju ćerku, mirišući joj kosu, koja je mirisala kiselkasto na sladak znoj, i ona pomisli kako majke mogu samo po mirisu da prepoznaju svoju decu.

„Tako sam srećna što te vidim!” uzviknu Magda.

A zatim je Tajler, zaključivši da je bezbedno, poleteo ka njoj i trčao oko njih dve kao avion. Mala Kloj je počela da udara po kolicima, zahtevajući da je puste. „Evo je”, reče Gvinet, dajući joj Kloj. „Evo je mama, konačno.” I ona uputi Vendi radoznao i malo zabrinut osmeh.

Vendi je pogledala Šejna da se uveri da on u potpunosti shvata značaj ove scene. On joj se rezignirano osmehnu i ona mu okrenu lede, savijajući se ka Tajleru. „Mama, ispao mi je fub”, rekao je pokazujući joj prstićem rupu gde je nekada stajao zub.

„Daj da pogledam”, reče Vendi. „Da li te je bolelo? Da li je došla dobra vila koja skuplja zubiće?”

Tajler se zatresao celim telom. „Nije bolelo, samo je krvarilo. I vila mi je dala deset dolara. Tata kaže da je vredelo.”

„Deset dolara? To je puno novca za mali zub. Šta ćeš da radiš sa njim?”

„O, mama. Deset dolara nije puno. Ne možeš da kupiš ni CD.”

Gospode. Šta ih je Šejn učio? Ustala je i uhvativši decu za ruku, prišla Šejnu.

Šejn nije ni pokušao da je poljubi. Umesto toga, pokazao je rukom na čoveka iza sebe koji, pomisli Vendi, nije ni blizu onoliko privlačan, kao što joj se činilo iz daleka. Izbliza je izgledao veštački, kao da mu je koža napravljena od plastike. Nosio je avijatičarske naočare za sunce i pušio je (cigarete Parlament, od tolikih cigareta) i imao gustu šatiranu kosu koja kao da je zalepljena unazad lakom za kosu. Na nogama je nosio uske pantalone za jahanje i crne čizme koje su bile do kolena, a košulja mu je bila bele boje sa crvenim prugama, iste boje trešnje kao i Šejnova košulja.

„Ovo je moja žena, Vendi Hili. Ovo je Mark Vitls, naš trener”, reče Šejn.

Barem me je nazvao ženom, pomisli Vendi, dok se rukovala sa Markom. I na trenutak, pomisli ona, možda je sve bilo greška, možda je sve normalno.

„Nismo očekivali Vendi”, reče Šejn, gledajući je. „Ali pretpostavljam da se zabrinula za decu.”

„Bila sam na putu nisam ih videla.”

„A gde?” upita Mark, brišući pepeo od cigarete sa svojih belih pantalo-
na. Bio je elegantan, kao agent za nekretnine.

„U Rumuniji”, reče Vendi.

„Rumuniji”, reče Mark, zabacivši glavu unazad sa gađenjem. „Gde je to?” Tamo nema skijanja? I sigurno nema šopinga?

„Bila sam tamo zbog posla”, reče Vendi, na ivici da izgubi strpljenje sa ovim čovekom.

„Vendi radi u filmskoj industriji”, reče Šejn.

„Ona je predsednik Parador Pikčersa”, reče Tajler svojim piskavim gla-
sićem.

Bravo sine, pomisli Vendi, stiskajući mu ruku.

„To je veoma lepo”, reče Mark, kao da je izračunavao njenu vred-
nost. „Imamo dosta ljudi sa filma ovde. Tako da ćete se osećati kao kod
kuće.”

Vendi mu uputi jedan poluosmeh kojim mu diskretno stavi do znanja
da se to nikad neće desiti.

„Tako da vidiš reče Šejn, trijumfalno, „deca su sasvim dobro.”

„Da”, reče Vendi ukočeno, „vidim.”

Pogledi su im bili puni mržnje.

„Hajde da odvezemo ponija”, reče Mark ležerno, bacivši cigaretu na
travu i ugasivši je nogom. Magda je zgrabila Vendi za ruku i počela da je
vuče ka poniju. „Zar to nije najlepší poni na svetu?” upita Magda, a oči su
joj gorele od želje.

„Da, dušo. Divan je reče Vendi. Nikad nije bila u blizini konja i čak i-
ako ovaj nije bio veliki („metar i četrdeset santimetara" svi su govorili, dok
je njoj promakao značaj te informacije), bila je suviše uplašena da priđe
bliže od metar, čak iako je bio vezan konopcima sa obe strane glave – da ga

spreče da pobegne – ona je bila nervozna. „Hajde mama”, rekao je Tajler cimajući je za ruku.

„Tajler ... stani”, ona mu je naredila, ali on se otrgao i otišao pravo do ponija, koji je spustio glavu i njuškao Tajlera po kosi. Ona je mislila da će dobiti infarkt, ali je Tajler vrištao od sreće. „On će biti i moj poni, jel’da?” uporno je pitao.

„Majka, ovo je bolje od Božića”, reče Magda. Zagrlila je ponija oko vrata. „Volim te, volim te Prinče”, rekla je. Da li je Princ pravo ime konja ili ga je Magda tako krstila? „Mogu li da prespavam ovde?” upita Magda.

„Ne, ne dušo...”

„Ali Sendi Peršenki...” ko je to dovraga „je prespavala sa njenim konjem. Kada ga je bolelo stomak. To je bilo tri dana pred kvalifikacije za Olimpijadu, i ona je spavala u njegovoj pregradi u vreći za spavanje. I konj nije legao na nju. Tako da je stvarno bezbedno. I ako padneš sa konja, konj neće da te zgazi. Ljudi misle da hoće, ali oni neće. Oni znaju... Oni znaju sve.”

„Mama?” upita Tajler. „Da li ti poznaješ Sendi?”

„Ne. Ne dušo’ reče ona savivši se da ga ponese. Bio je tako težak. I obučen isto kao Šejn, u malim belim farmerkama i plavoj majici za polo.

„Da li ti voliš Princa, mama?” upita Tajler.

„Da, volim ga. On je lep, mali konj.”

„On nije mali konj, majka. On je poni. To nije isto. Ja zaista mislim da treba da prespavam ovde”, reče Magda. „Ne želim da se moj poni plaši.”

„Neće se plašiti. Ovo je njegova kuća”, reče Vendi sa lažnim optimizmom. „A sada idemo našoj kući”

„U Njujork?” upita Magda preneražena.

„Pa, zar ne želiš da ideš kući dušo?” upita Vendi „Ne”, reče Tajler.

„Ali mama ima avion. Idemo kući našim privatnim avionom.”

„Jel’možemo da povedemo Princa sa nama?”

„Ne dušo....”

„Onda neću da idem”, reče Magda.

„A šta će baka i deka?” upita Tajler.

„Oni će doći kući kasnije. Sa tatom.”

„Ali baka je rekla da mogu da sedim pored nje u avionu.” „Sedećeš pored bake neki drugi put.”

„Majka, ti ćeš sve da pokvariš”, reče Magda dok joj je lice bilo zgrčeno od ljutitog straha.

„Kupićemo ti ponija Magda. To je dovoljno.”

„Imate neki problem gospođo Hili?” To je bio Mark. Stajao je odmah iza nje.

„Ne, sve je u redu. Samo ne žele da idu kući.”

„Ko bi želeo da ide kući. Ovde je fenomenalno-, Palm Bič Polo Klub. Tajnovito, malo parče raja, zar ne?”

Ne, nego parče pakla, želela je da kaže.

„Pa, hajde onda da kupimo tog ponija, gospođo Hili”, reče Mark. On se nagnuo i nijedna dlaka sa glave mu se nije pomerila. „A da li biste vi deco hteli da vidite bebe životinja?” upita on.

„Bebe?” upita Magda, oduševljeno.

„Bebe patke i bebe mace i bebe kuće.” Uspravio se. „Deca to obožavaju.” Džuli, moja pomoćnica, će ih odvesti, a zatim će ih vratiti ovde. Magda će sigurno hteti da ponovo vidi Princa”, rekao je intimno se osmehnuvši Vendi. „Njen prvi poni. To je veliki trenutak u životu svake devojčice. Ovaj trenutak neće nikad zaboraviti.”

Bio je u pravu što se toga tiče, pomisli Vendi. Sve je ovo prilično nezaboravno. I stajala je tako iscrpljena, dok su deca trčkarala oko nje.

„Vendi! Hajde”, Šejn ju je nestrpljivo zvao sa suvozačevog sedišta golf vozila.

Vendi uzdahnu i odvuče i sebe i svoje torbe do golf vozila, gledajući čežnjivo u decu. Sela je na zadnje sedište i stavila torbu na krilo. Bilo je dvadeset i šest stepeni, a ona je bila sva u crnom. Osetila se kao neka stara Italijanka.

Mark je seo za volan i upalio još jednu cigaretu. „Magda će tako lepo raditi sa Princom, gospođo Hili”, reče on, napravivši tako oštro skretanje da je Vendi zamalo ispala iz auta. „Ne bi me iznenadilo da bude spremna za prvo sledeće takmičenje. Stalno govorim Šejnu kako ste imali sreće – jer se ovakvi poniji ne sreću često.”

„A koliko košta taj poni?” pitala je, gledajući ga u potiljak.

„Pedeset hiljada dolara”, reče Šejn ležerno.

Vendi je ostala bez daha i uhvati se za zadnji deo Šejnovog sedišta da bi se pridržala.

Šejn se okrenuo i pogledao je oštro. „To i nije toliko puno, Vendi”, rekao je.

„To je razumna cena”, umeša se Mark, ubacujući cigaretu u čašu vode kao da ljudi troše 50,000 dolara na ponije svaki dan. „Red Batons je prodat za dvesta hiljada – e, to je preskupo.” Okrenuo se i nasmešio joj se. „A ono što je bitno je da Magda obožava tog ponija. Već su izgradili odnos. Možete videti da ona voli tog ponija, i da on voli nju. Kako možete uskratiti ćerki njenu prvu ljubav?”

Vendi je bespomoćno odmahнула glavom. Pedeset hiljada dolara? To je ludost. Šta je dovraga mogla da uradi u ovakvoj situaciji? Ako bi se usprotivila, Magda H bila skrhkana, a Vendi bi bila negativac. Ali povrh svega, to je opet Šejnovo maslo – još jednom on joj je smestio; napravio je situaciju u kojoj je ona morala da doživi neuspeh pred decom. Htela je da stavi glavu u šake i da plače.

Od umora je počela da drhti. „Ako nemate ništa protiv, želela bih da razgovaram sa suprugom nasamo. Pre nego što obavimo transakciju”, reče Vendi, sa zadnjim atomom snage koji je mogla da prikupi.

„Naravno”, Mark reče prijatno. „Ovde je u pitanju budućnost vaše ćerke u konjičkom sportu. Trebalo bi da razgovarate, ali vam garantujem da nećete naći boljeg ponija za ovu cenu.”

Šejn je pogleda preko ramena i namršti se. „Šta je dešava Vendi?”, pitao je. „Imaš li neki problem?”

„Da, Čini mi se”, reče izmoreno. Moj muž mi je upravo uručio dokumenta za razvod, promenio brave na stanu i kidnapovao mi decu. A sada hoće da potrošim 50,000 dolara na ponija...

Mark je slegao ramenima i upalio još jednu cigaretu kada su stali ispred štale sagrađene tudorskom stilu, sa ukrštenim gredama preko zidova, što je urađeno sa namerom da liči na štalu na kraljevskim imanjima u planini.

„Završićemo za minut”, reče mu Šejn. „Pa?” strogo je pitao.

Vendi gaje posmatrala u šoku. Nije znala odakle da počne. „Nakon svega ovog... nakon onog što si uradio ... sve što imaš da mi kažeš je 'Pa'?”

„Jel' možemo jednostavno da kupimo tog ponija? Zašto ti od svega moraš da praviš problem?”

Ona ga je gledala s nevericom. Da li je moguće da je zaboravio da joj je uručio dokumenta za razvod i da je promenio brave na stanu? Ili je ona jednostavno gubila razum?

„Šta želiš da kažem?” reče on nestrpljivo.

Ona je zastala. Šta je želela? Želela je da kaže: Želim da sve bude normalno. Želim da sve bude kao pre mog puta u Rumuniju. Nije ni tad bilo savršeno, ali bolje je nego sad. „Hoću da mi objasniš.”

On je gledao prkosno, kao dečak, a zatim se okrenuo i krenuo ka štali. Vendi je potrčala za njim, sustigavši ga odmah na ulazu. „Neću sada da se raspravljam”, prosiktao je. „Ne pred svim ovim ljudima...” rekao je pokazujući rukom vrata kancelarije.

„Zašto da ne? Šta te briga za njih?”

„Nije me briga za njih, nego za našu ćerku Vendi. Zašto moraš nju da ponižavaš? Konačno je skupila hrabrosti da proba nešto novo, nešto što ima veze sa sportom, i ti to hoćeš da joj uništiš.”

„Ne, neću....”

„Zar ne znaš kako ovde ljudi vole da ogovaraju?” Šejn je upita optuživački. „Svi znaju šta svi rade. Videla si Seri i Ninu – one će sve da ispričaju Marku – i sutra će cela škola Sent Meri-Elis o tome da priča. Zar ne misliš da je sve ovo već dovoljno teško za Magdu? Da li joj je još potrebno da druga deca pričaju o tome kako joj je majka luda...?”

„Ali Šejn”, reče Vendi gledajući ga prestravljena. „Nisam ništa uradila. Nikad ne bih učinila ništa da naudim našoj devojčici.”

„Ne. Samo si se pojavila ovde. Već mi je dovoljno teško bilo da joj to objasnim.”

„Šta da objasniš? Ja sam joj majka...”

„Jesi li?”

„Skote jedan.” Vendi je zastala, a zatim odlučila da to ostavi za trenutak. Bilo je suviše strašno da bi započinjala tu raspravu sada. „Kako si planirao da platiš ponija bez mene Šejne?” pitala je.

„Kreditnom karticom.”

„To je ipak moj novac”, reče mrzeći sebe što je ovo isticala.

„U redu”, reče Šejn. „Slomi srce svojoj ćerki. Deca će te baš zavoleti zbog toga.”

„Nisam rekla da joj neću”

„Radi šta hoćeš. Ja sam sve pokušao. Završio sam sa tim”, rekao je bacajući ruke bespomoćno. Krenuo je ka tamnom delu štale u kojoj su odzvanjali njegovi koraci.

Vendi je oklevala, a zatim je požurila za njim. Barem je ova štala izgledala prazno, bez onih užasnih zveri koje bi mogle da iskoče i da te zgaže.

„Šejn”, zasiktala je. „Vraćaj se ovde.”

Šejn se okrenuo.

Morala je da ga natera da joj kaže, pomisli. Nije mogla da ga pusti da se izvuče sa ovim. „Neću da kupim tog ponija dok ne porazgovaramo o ovome što se dešava.”

Šejnove usne se iskriviše u znak gađenja. „U redu”, reče on ljutito, hrabro. Ušao je u praznu pregradu za konje. Vendi je oklevala. Pod je bio prekriven žutom slamom. Možda bi mogli da vode ljubav i sve bi bilo po starom. To je toliko puta upalilo. Stajao je na sredini pregrade, dok su mu ruke bile prekrštene preko grudi u odbrambenom stavu. Ona je načinila korak ka njemu, osećajući kako je oštre travke podu po člancima. Ponašao se tako blesavo, zaista. Sve je ovo tako smešno. Ako prestane sa ovim, oprostiće mu. Navikla je da mu oprašta. To joj je Iako padalo posle dvanaest godina prakse, kao kad učiš da se izvinjavaš, svaki put je sve lakše. Izvinjenje i opraštanje je mnogo lakše izvodljivo nego što ljudi misle.

Pošto je uspela da se malo smiri, odlučila je da zauzme stav. Nepretećim dečijim glasom koji je koristila kad je sa njim reče mu „Hajde da vodimo ljubav.”

Umesto da ga umiri, ove nežne reči su izgleda oslobodile nasilnika u njemu. On se bacio ka njoj kao da će je udariti, ali je u zadnjem trenutku skrenuo i potrčao ka zidu, udaraći rukom u drvene daske. „Još uvek ne shvataš?” vikao je. A zatim, verovatno postidjen zbog ove neobične demonstracije muževnosti, prekrivio je lice rukama. Telo počeo da mu se trese kao da je jecao, ali zvuk nije izlazio. Napravila je nekoliko koraka ka njemu i dodirnula mu rame. „Šejn?” pitala je. „Šejn da li ti to *plačeš*?”

„Ne”, došao je prigušen glas iza njegovih šaka. Stavila je svoje ruke preko njegovih i pokušala da mu odvoji ruke sa lica.

Izraz na njegovom licu ju je prestravio. Oči su mu bile crvene pune mržnje, pomisli, prema njoj ili sebi samom, ili možda oboma. „Ne vredi”, reče on.

Gotovo je, pomisli ona. Gotovo je “Šta ne vredi?” ipak je pitala. „Mi”, reče on. Duboko je udahnuo i izdahnuo na usta. „Ne volim te Vendi”, rekao je. „I mislim da te nikada nisam voleo.”

Aaaaaaaaaa. Ustuknula je. Aaaaaa. Da li ona proizvodi taj zvuk ili joj je on samo u glavi? Ceo život se raspadao pred njom. Stajala je na ivici stene. Aaaaaaaaa. Kako je ovo moguće?

On to nije rekao, zar ne?

„Nikad mi nisi dala šansu da sam odlučim”, rekao je. „Uvek si bila tu negde oko mene. Nisam mogao da te se otarasim. Nikad nisi prihvatila 'ne'. Prvo sam mislio 'ova devojka mora da je luda'. Spavao sam sa drugim devojka, i ti si to znala, ali mi nikad nisi ništa rekla. I tada sam počeo da razmišljam, možda si stvarno zaljubljena u mene. Mogao bih da radim šta želim, a ti ćeš uvek biti tu da se brineš o meni. Ne kažem da mi se nisi sviđala. Lepo nam je bilo zajedno. Ali nikad nisam bio zaljubljen u tebe. Kao što sam bio zaljubljen u druge devojke....”

„Druge devojke?”

„Ne kad smo se venčali”, reče Šejn defanzivno. „Nisam te varao. Pričam o vremenu pre nego što smo se venčali.”

„Pa zašto si se onda oženio sa mnom?”

„Zašto hoćeš ovo da čuješ?” pitao je. „Misliš li ti da je meni lako da ti ovo pričam? Zašto jednostavno ne odeš? Uvek se mučiš sa mnom. Da li misliš da te ja poštujem zbog toga?”

„Duguješ mi jebeno objašnjenje!” povikala je.

Još jednom je udario u zid.

„Ne verujem u to Šejn. Kako možeš da budeš tako jebeno slab?” „Da li ti misliš da ja uživam u tome što sam slab? Ti si me napravila slabićem!” vikao je. „Nikad nisam bio zaljubljen u tebe. Zao mi je što moraš to da čuješ. Stalno sam se nadao da ću se zaljubiti u tebe. Svi su mi govorili da sam lud – jer si ti tako divna. I bila si tako sigurna. Ali na dan našeg venčanja? Kad smo izlazili iz crkve? Znao sam da sam pogrešio. Da li si se ikad pitala zašto nisam mogao da te pogledam? Ja sam bio jedan od tvojih ciljeva. I postigla si taj cilj! I ja bih verovatno otišao, ali ti si odmah zatrudnela. Nikad se ja nisam ni za šta pitao. Prestala si da uzimaš pilule. Rekla si da nisi, da se to slučajno desilo....”

„I jeste!”

„To je laž Vendi!”

„Ako si me toliko mrzeo, zašto nisi otišao?”

„Zato što sam se zaljubio u našu devojčicu. Zar to ne vidiš? Ja nisam toliki skot za kojeg me ti smatraš, znaš? Pokušao sam da uradim pravu

stvar. Mislio sam da mogu barem da budem dobar otac. A zatim si ti opet zatrudnela. I opet. I svaki put sam mislio kako me ti sve više hvataš u zamku, sve dok jednom ne budem mogao da odem...”

„Idi Šejn, idi sad!” Potrčala je ka njemu i udarila ga pesnicom u biceps najjače što je mogla. Od udarca ju je zbolela ruka. On se odalji od nje i podrugljivo se nasmeja.

„To ćeš da uradiš? Pošto ne može da bude po tvome, ti ćeš da me prebiješ?”

„Samo idi. Ne želim više ikada da te vidim.”

„Da to bi ti odgovaralo, zar ne?” rekao je Šejn, trljajući rukom mesto gde ga je udarila – kao devojčica, pomisli ona. „Ali ja to neću učiniti Vendi”, rekao je. „Kad sam otišao, shvatio sam da su mi najvažnija stvar u životu moja deca. I ja neću da ti ih ostavim.”

Njene usne se skupiše u okrutan osmeh i ona prekrsti ruke, sigurna da je sada sve pod njenom kontrolom. „Nikada nećeš dobiti decu. Budi siguran u to. Uzeću decu i postaraću se da ih ne vidiš godinama.”

„Da, sigurno”, klimnuo je glavom. ”I mislio sam da ćeš to reći. Ti si tako jebeno važna, tako pametna, tako uspešna, tako bogata. Ali ispod toga, ti si samo kenjkavo dete. Nikad ne možeš da shvatiš da neko drugi – kao ja – može da ima osećanja koja su drugačija od onoga što ti želiš. Ne možeš da nateráš nekoga da te voli Vendi, ali ti odbijaš da to prihvatiš. I zato, ti samo želiš da me kazniš. Da mi pokažeš koliko si moćna. Kao oni hollywoodski mačo kreteni na koje se sve vreme žališ. Ti uvek kažeš da žene rešavaju stvari drugačije. A zašto se tako ne ponašaš? Ja sam dvanaest godina bio fenomenalan otac. I pokušao sam da budem dobar muž. Bio sam uz tebe. Ali to je laž. Da li znaš koliko mi je teško da priznam istinu? Ne želim da provedem ostatak života sa ženom koju ne volim. Zar je to tako jebeno strašno? Ja celo popodne razgovaram sa ženama – sa majkama – majkama prijatelja naše dece. I znaš šta? Da je situacija obrnuta, da žena ne voli svog muža, sve prijateljice bi joj rekle „Imaš pravo da nađeš svoju pravu ljubav”. Kako to da žena ima to pravo, a ja ne?

Vendi nije mogla da progovori.

„I reći ću ti još nešto”, nastavi on. ”Ja sam odustao od svoje karijere da bih se brinu o deci. Ti misliš da je to zato što nemam talenta., ili zato što sam lenj. Okej, nisam talentovan kao ti. Nemam to što ti imaš; nemam ono što je potrebno za veliki uspeh. Ali imam druge kvalitete. A ti to nikad nisi

poštovala. Kad neka žena odustane od karijere da bi se brinula o deci svi je smatraju za heroja, a kad to uradi muškarac, vi žene mislite da mu nešto fali? Da je slabić ili luzer. To je ono što ti potajno misliš o meni Vendi, da sam gubitnik.”

O, Bože, pomisli ona. On je u pravu. Toliko puta kada ga je posmatrala sa prezirom, osetila bi se užasno zbog toga i pokušala bi da to prikrije ugađajući mu ili mu kupujući nešto. Kako se dovraga ovo desilo? Svet je bio okrenut naglavačke. Nije bilo odgovora osim osim, pomisli ona, malog zrna nade, da ide napred i da pokuša da učini pravu stvar... kao odrasla osoba. I uz bljesak prosvetljenja, ona je uvidela da mora da pokuša da stavi njenu ličnu bol na stranu. Bila je toliko moćnija od njega; uvek je bila i uvek će biti, i mora da mu oprostí zbog toga. On nije mogao da je povredi – nije to stvarno nikad mogao. Mora imati milosti. Mora...

„Šejn”, reče ona. Čvrsto je zatvorila oči, jer ju je pritisao ogroman teret tuge zbog sveg ovog uzajamnog nerazumevanja. „Nikad nisam mislila da si gubitnik. Volela sam te. Bila sam zaljubljena u tebe. Od samog početka...”

Šejn je odmahnuo glavom. „Nisi Vendi. Mislila si da jesi. Ali nije moguće da si bila zaljubljena. Kako razumna, zdrava osoba može da stvarno bude zaljubljena u osobu koja nije zaljubljena u nju?”

Pogledala ga je. Bio je tako mali i tako patetičan u toj crvenoj košulji i belim farmerkama. On nikada neće biti više od toga što je sada, pomisli ona tužno, ali je imao svoj put kojim će od sad ići. Jednoga dana će Šejn možda zažaliti zbog ovoga što je učinio; možda će shvatiti da je napravio grešku. Možda će biti kažnjen, ali ako bude kažnjen, život će ga kazniti, a ne ona.

A onda je pomislila „Moram da idem.”

Platila je ponija i otišla da se pozdravi sa decom. „Sad kad imam Princa, neće mi trebati nijedna druga osoba više ikad”, reče Magda razdragano. Vendi je klimnula glavom. Razumela je. Bilo je stvari kroz koje je Magda sada morala da prođe, u kojima će joj poni pomoći više nego njena majka. Zamenio me je poni, Vendi pomisli tužno.

„Da li idete, gospođo Hili?” upita Gvinet stidljivo.

„Moram da se vratim u Njujork. Nominovani smo za šest Oskara jutros i imam gomilu posla.” To je bila prazna i besmislena laž, pomisli ona, ali je morala da sačuva dostojanstvo, barem pred porodicom.

„To je fantastično”, reče Gvinet, a oči joj se raširiše od divljenja. „Mora da je prilično teško dobiti šest nominacija za Oskara.”

Vendi je slegnula ramenima. „Nije uopšte teško”, reče ona. Udahnula je. „To mi je *posao*.”

I sad, sedeći na zadnjem sedištu auta koji je vozi na aerodrom, ona još jednom umorno pomisli – to je moj posao. Telefon joj je zazvonio i ona se automatski javi. „Halo”, reče tupo.

„Vendi!” čula je Viktorov veseo glas.

Vendi je odmah uključila automatskog pilota. „Halo Viktore. Kako si”

„Kako si ti? Mora da si presrećna. Čestitam na onim nominacijama za Oskara. Sad nam je potrebno samo da osvojimo jedan ili dva komada.”

„Imamo šanse, Viktore. Organizovaču posebne projekcije za članove Akademije.”

„Javi mi ako mogu nešto da učinim. A ono je baš lepo napisano u Postu danas”, dodao je.

Šta je napisano, pomisli ona. Ali je mislila da to i nije bilo zaista važno, sve dok god je Viktor zadovoljan.

„Nadam se da ćeš uzeti slobodno popodne da proslaviš”, reče Viktor. „Imaš li neke planove?”

„Ne zaista”, rekla je. „Upravo sam u Palm Biču sa porodicom. Kupila sam ćerki ponija.”

„To je dobro”, reče Viktor. „Nema ničeg boljeg za devojčice od ponija. To ih nauči odgovornosti. Ali ne moram tebi to da pričam, zar ne? Pa, čestitam još jednom i pozdravi porodicu. Nema ničeg boljeg od vremena provedenog sa porodicom. Kamo sreće da imamo više vremena za to. Uživajte.”

„Hvala ti Viktore”, reče ona.

Avion ju je čekao da aerodromu sa izbačenim stepenicama. Auto je prošao kroz lančanu ogradu i stao na asfalt, a stjuard je izašao da joj ponese prtljag. „To je bio brz put”, primeti on.

„Da”, odgovori Vendi. „Imala sam da završim neki poslić i to je prošlo glatko i brže nego što sam očekivala.” Ukrcala se u avion i vezala pojas na širokom sedištu od meke teleće kože bež boje. „Da li želite nešto?” pitao je stjuard. „Možda malo kavijara i šampanjac?” on upita namigujući joj. „Viktor Metrik je naručio Dom Perinjon posebno za Vas.”

Zašto da ne, pomisli ona. Znači, Viktor zna da je uzela avion. Jasno. Viktor zna sve.

U pregradi ispred nje, nalazila se zbirka novina i časopisa. Ona je izvukla Njujork Post – pisalo je „50 najmoćnijih žena”.

Otvorila je novine i unutra videla svoju sliku na jednoj premijeri. Te večeri se našminkala, stavila sočiva, i podigla kosu. Nije izgledala tako loše, ali zaista, kome je stalo do toga?

Ispod je pisalo: Vendi Hili, 43 godine, predsednik Parador Pikčersa. Kada je Komstok Dibl dobio otkaz na mestu predsednika, postojala je samo jedna osoba za taj posao – genijalna lepotica sa naočarima, Vendi Hili. Ona je vodila Parador mejnstrimom i donela kompaniji dvesta miliona dolara.”

Sklopila je novine i spustila ih na sedište pored svog. Pilot je upalio motore i avion je krenuo niz pistu. Trebalo je da joj godi ovo priznanje, ali ona nije osećala ništa. Avion je ubrzavao i ona je gledala kako joj se vidik ispod prozora zamagljuje i mislila kako nikada više neće osećati ništa.

BIO JE SAVRŠEN DAN ZA OSVAJANJE SVETA, pomisli Niko O’Nili gledajući kroz prozor svoje kuće u gradu.

Bio je četvrtak, pola osam ujutru, i ona se polako bavila svojim meko kuvanim jajetom, želeći da zapamti kako je tačno izgledao ovaj dan, i naročito, kako se osećala ovoga jutra – ovog jutra kada je trebalo da se sastane sa Viktorom Metrikom i da mu saopšti vesti o Majku Harnesu. Veoma zanimljivu vest koja će, bila je potpuno sigurna, dokrajčiti Majka. Jednom i za svagda.

Okrenula je jaje na stranu i uredno odsekla vrh, što će uraditi i sa Majkovom glavom. Biće to čist rez i nadala se, Majk će to osetiti samo na par sekundi. Jedan dva, pomisli ona, posolivši vrh otvorenog jajeta. Uzela je komad tosta koji je bio širok tačno santimetar i po i umočila ga u žumance. Zvakala je zamišljeno i sa uživanjem. Kao i obično, i jaje (koje se kuva četiri i po minuta) i tost su bili savršeni i spremljeni njenom rukom. Niko je jela isti doručak svaki dan – meko kuvano jaje, pola kriške tosta i šolja engleskog čaja za doručak sa šećerom i limunom – i pošto je ovo moralo biti spremljeno sa savršenom preciznošću (voda za čaj je, na primer, morala da ključa tačno trideset sekundi), ona je uvek sama spremala sebi doručak. Ima stvari u životu koje je jednostavno lakše da uradiš sam.

Gledala je kroz francuske prozore u malu baštu u zadnjem delu. Proleće je zaista bilo tu – trešnje (neke posebne sorte sa pedigreom kojih ima samo u Vašingtonu, DC, koje je Sejmur kupio od žene nekog senatora) su skoro cele bile prekrivene lepršavim pupoljcima; za par dana oni će se pretvoriti u cvetove. I za nekoliko nedelja, oni će otvoriti kuću u 1st Hemptonu i to će izgledati predivno. Oni su koristili tu kuću od maja do avgusta,

kad je bilo najviše posetilaca, ali najbolji mesec je bio maj, kad je morski vazduh bio topao i pospan i trava oštre zelene boje. Uvek je govorila sebi da će napraviti baštu, ali nikad nije, ali možda ove godine stigne da zasadi neki cvet...

„Jesi li videla ovo?” upita Sejmur, ulazeći u trpezariju sa Njujork Tajmsom u ruci. Sejmur je preko dana bio obučen kao student nekok koledža – nosio je farmerke i neke skupe patike, dok mu je malo duža kosa bila zalizana iza ušiju. Oči su mu bile lukave – i to je bio njihov uobičajen izraz – i Niko se nasmeja, misleći kako je Sejmur verovatno izašao iz materice sa tim očima i prestravio sve u sali za porođaj.

„Šta dragi?” upitala je.

„Priča u delu Metro. O Trentu Kuleru. Modnom kreatoru kome je upravo propao biznis. Nadam se da će Viktori pročitati ovu priču”, reče on viseći nad njom.

„Zašto”, upita Niko uzimajući gutljaj čaja.

„Zato što će je uveriti da je dobro što prihvata onu ponudu. Biće obezbeđena”, reče Sejmur.

„Nisam sigurna da Viktori želi da bude obezbeđena”, reče Niko.

„Ali svi to žele”, reče Sejmur. „Sada će moći da ode u penziju.”

Niko se nasmeja u sebi i uze jedan zalogaj jajeta. Sejmur se ponašao kao tipičan muškarac, pomisli ona. To je ironično, ali kad zagrebete malo površinu, većina uspešnih muškaraca radi zbog samo jedne stvari – da bi otišli u penziju, i to što pre, to je bolje. Dok je kod žena potpuno suprotno. Nikada nije čula za ženu koja radi da bi mogla da se penzioniše i ode na pusto ostrvo ili živi na brodu. To je verovatno zbog toga, pomish ona, što većina žena misli da ne zaslužuje da ne radi ništa.

„Možda ću otići na ručak sa Viktori”, reče Sejmur, izlazeći iz trpezarije.

Niko je klimnula glavom i gledala ga dok izlazi. Viktori je verovatno previše zauzeta da bi izašla na ručak sa njim, ali to nema veze. Nije ni čudo što Sejmur to ne razume. Zahvaljujući njoj, Sejmur je na neki način otišao u penziju, jer je njegova jedina obaveza bio jedan čas koji predaje na univerzitetu Kolumbija.

Ali on je tako divno ispunio svoje slobodno vreme, ona se ispravi u razmišljanju. I tada je osetila grižu savesti. „Kako možeš da varaš Sejmura?” upitala ju je Viktori.

„Ja nisam tako hladnokrvna, kakvom me svi smatraju”, reče Niko. „Ja imam želje. Da li bi trebalo da potiskujem te želje do kraja života?”

Viktori je bila tako zatvorenih pogleda po tom pitanju, pomisli Niko. „Rizikuješ da uništiš svoj život zbog malo seksa? To je ono što muškarci stalno rade”, reče Viktori. Bila je užasnuta, ali su ljudi koji nikad nisu bili u braku takvi idealisti u stavovima o toj instituciji. Ako ste u braku, vi znate da nijedan brak nije savršen i morate da učinite da on nekako funkcioniše u toj svojoj nesavršenosti. „Ja volim Sejmura i nikada ga ne bih ostavila”, Niko je protestovala. „Ali mi nismo imali pristojan seks od...”

„Znam”, reče ona. „Ali kako se to moguće?”

„To je nešto što se jednostavno desi”, reče Niko. „Imaš previše posla. Umorna si. A zatim se navikneš na to da nemaš nikakav seksualni život. Tako je lakše. Ima važnijih stvari...”

„Pa zašto si to onda uopšte i radila? Sa Kirbijem?” upita Viktori i dirnu rukom ruku svoje najbolje drugarice. Setale su duž Vest Brodveja i išle su u posetu Vendi u njen novi dom – apartman u hotelu Merseer. Kakva je to bila katastrofa – njen lična situacija je izgledala tako trivijalna u poređenju sa Vendinom. „Da li bih ja trebalo da provedem ostatak svog života bez dobrog seksa?” upita Niko. Nije mogla da objasni kako se osećala kada je sa Kirbijem, ili kako se osećala u početku njihove veze. Nikad nije imala takav seks. Kao da je otkrila novu igračku – ili kao da je konačno razumela oko čega ljudi prave toliku frku. Kada je vodila ljubav na taj način, osećala se više *kao* normalna osoba.

„Neki ljudi kažu da je brak gotov kada prestanete da upražnjavate seks”, reče Viktori.

„Neki ljudi uvek osuđuju veze drugih ljudi. I neki ljudi ne znaju šta se dešava posle četrnaest godina u braku. I Sejmur ne zna”

„Ne možeš biti sigurna u to”, reče Viktori. „Možda on zna i možda ga nije briga. Možda si u pravu, i možda on ne zna. Ali to nije bitno. Čak i da ne zna. Ja to stvarno mislim”, reče Viktori formalno. „Ako planiraš da nastaviš sa tom vezom, trebalo bi da mu kažeš. Tako Sejmur barem ima izbora u celoj toj stvari. To je ono što je tako nekorektno u tim stvarima – ti ne daš pravo izbora drugoj osobi. Naravno da to muškarci rade sve vreme, ali mi moramo da budemo bolje od muškaraca. Ima u tome nečeg što je nečasno ...”

„Znam.... znam”, Niko se složi. „To me plaši. Ali ne mogu sasvim....”

„U redu je da radiš neke stvari kako bi otkrila nove aspekte same sebe. Mi moramo da grešimo. Ali mislim da bi sad trebalo da staneš, pre nego što potencijalno uništiš svoju porodicu”, reče Viktori tvrdoglavo.

„Čak i ako se razvedemo, znam da ćemo biti u okej odnosima”, reče Niko, podjednako tvrdoglavo.

„Ali zbog čega da se razvedeš?” Viktori uzviknu. „Malo je muškaraca kao što je Sejmur. Ja znam da je on nekada grub, ali je iskren. Sejmur ima karakter. A toliko muškaraca danas nema karakter. Pa, pogledaj Šejna. Nema ni trunku karaktera u sebi, nije ga ni imao, od samog početka. Zastala je, gledajući pravo ispred sebe. „Nikada ne možeš da učiniš da tvoj brak funkcioniše sa čovekom koji nema karakter. To će se uvek završiti katastrofalno.”, rekla je „Ali ti si na početku pametno izabrala. I ne smeš da dozvoliš da *tucanje*, reče Viktori, zgađena što je upotrebila tu reč, koju nikada nije koristila, „upropasti nešto što dobro funkcioniše...”

Niko je uzdahnula i uzela kašičicom ostatak belanca sa dna ljuske. Viktori je u pravu, naravno, i ona joj je verovatno, podsvesno, rekla ne bi li je Viktori nagovorila da okonča tu vezu. Znala je da je to pogrešno i da je morala da prestane, ali nije bilo tako lako ispetljati se iz toga.

Uzela je tanjir i šolju i odnela ih u kuhinju, ispirajući kapljice skorelog žumanceta pod mlazom tople vode. Kad je tanjir bio čist, stavila ga je u mašinu za pranje sudova, preraspoređujući posuđe u prostorno i ekonomično bolju konfiguraciju. Kuhinja je bila ogromna kuhinja za spremanje velikih količina hrane, sa remama i šporetom za restorane – i generalno čista, ali gledajući okolo otkrila je dugačak konac na ivici jednog šporeta, verovatno otpao sa neke krpe. Za trenutak je razmišljala o tome da ga ostavi tu – pa šta, to je samo končić ali je znala da će, ako ga ostavi, sledeća dva sata razmišljati o tom prokletom končiću. Končić bi postao preuveličan po svom značaju; postao bi jednako bitan kao sve ostalo sa čime se borila ... Končić i Majk Hames: jednako bitni. Bilo je nezdravo razmišljati na ovaj način, biti opsednut končićem, ali je to bilo jače od nje. Zgrabila je končić i bacila ga u đubre, i kad je on pao na umrljani papirni ubrus, odmah se osetila bolje. Viktori je bila potpuno u pravu, pomisli ona. Ona je neurotična i srećna je što ima Sejmura, koji je trpi. On se skoro nikad nije žalio. Da je u tom trenutku bio u kuhinji i da ju je video kako se rve sa končićem, on bi se nasmejao. Ali ne na podrugljiv način. Iz nekog razloga, ona i Sejmur su zaista dobro slagali i, na duge staze, zar to nije važnije od požude?

Naravno da jeste. I pošto je to shvatila, popela se uz stepenice da kaže 'Ćao' Katrini.

Katrinina soba je bila njena mala oaza i imala je svoje kupatilo – a takav luksuz nije bio moguć za jedno dete kada je Niko bila mala. U šezdesetim i sedamdesetim godinama su petočlane porodice delile jedno kupatilo. Ona čak nije imala ni svoju sobu, već ju je delila sa mlađom sestrom, koja je bila presrećna kad je Niko otišla na koledž i cela soba je bila samo njena. One su se volele, pretpostavljala je, ali su se stalno tukle kao deca. Naravno, svi imaju neke grozne detelje iz detinjstva – očeve koji su pili, frustrirane majke, svakodnevno psihičko maltretiranje, depresive sestre ili braću. Tada je bilo normalno da, kada očevi dođu sa posla istuku decu kaišom. Deca tada nisu obožavana, naročito ne kao što su danas, a za vikende je bilo gomilu poslova koje su deca radila. Ona je morala da pokosi travnjak i da donosi novine, a kad je malo porasla, bila je prva devojčica u komšiluku koja je raznosila novine, što je za nju bilo bolje od čuvanja dece. Nije imala loše detinjstvo per se, ali nijedan roditelj koji je njeno godište ne bi to želeo za svoje dete, jer su želeli da njihova deca imaju nešto bolje: da budu voljenija i više uvažavana, nego što su to oni bili u očima svojih roditelja. Ono čega se sećala iz detinjstva bila je beskrajna jadikovka roditelja na svoju decu, kako su loša i kako od njih neće biti ništa. Rezultat toga su sad odrasle osobe bez imalo samopoštovanja – kao što je njena mlađa sestra, koja živi u malom gradu i preporođena je hrišćanka i radi kao konobarica u lokalnoj piceriji (i trenutno živi sa trećim mužem, koji je moler) – ili osobe koje su preambiciozne, kao što je ona. Odlučna da izbegne nezadovoljstvo u životu svojim uspesima. To možda nije savršeno rešenje, naročito ako čovek ne postiže uspehe. Ali ako se trudiš u poslu, uspeh obično dođe, i u jednom trenutku u životu shvatiš da ne postoje savršena rešenja, ali da je najvažnije da uradiš nešto korisno sa svojim vremenom, a idealno bi bilo da radiš nešto u čemu uživaš.

Ali dok je išla kratkim hodnikom do Katrinine sobe, iznenada se uplašila. Šta ako dobije Majkov posao i to joj više ne bude važno?

Šta ako ništa ne bude bitno?

A to je čitava zagonetka, zar ne? Nije bilo zaista bitno. Što se tiče sreće, nije najvažnije da li će dobiti Majkov posao ili ne. To će je usrećiti na minut. A ako je tako, zašto bi to uradila? Zašto bi se toliko mučila? Nije morala to da uradi. Ali ipak je znala da će to uraditi. I kad dođe na njegovo

mesto, ona će se polomiti da odradi dobro posao. Ponekad je to suština, želja iz dana u dan da radiš bolje, da nešto popraviš, i ako je to sve, neka bude tako. Pokucala je na vrata i ušla u Katrininu sobu.

Katrina je bila obučena u školsku uniformu i gledala je japanski crtani film na kompjuteru. „Zdravo mama”, rekla je ne odvajajući pogled sa kompjutera. „Krećeš na posao?”

„Za minut”, reče Niko. Htela je da kaže nešto ćerki, nešto inspirativno, nešto značajno možda, ali šta?

Pogledala je na ekran. Katrina i njeni drugovi su bili opsednuti japanskim crtanim filmovima i gledajući u prenaplašene ženske likove, shvatila je da su se Japanci pomerili jedan santimetar u svom stavu prema ženama, koji bi se mogao sumirati kao opsesija transformacijom žene u stvorenje nepreteće seksualne pokornosti. Idealna žena je ili gejša ili, kao u ovom crtanom, beba lutka slična klovnu, u kojem je njen izgled njena jedina vrednost. Niko je mrzela takvu poruku, a opet, deo nje je razumeo njenu privlačnost. Toliko je lakše kriti se iza izgleda, i za devojčicu, ova opcija je mogla izgledati kao da daje moć.

„Znaš da postoji i bolji način da se to uradi”, reče Niko koja je stajala iza ćerke.

Katrina je pogleda. „To je samo crtani mama. To ne znači ništa.”

Evo je opet ova reč „značiti”. „Ali to znači nešto”, rekla je. I pitala se zašto, bez obzira na to koliko žene napreduju, kad dođe sledeća generacija, čini se kao da uopšte nisu napredovale. Gledajući ponovo u crtani, shvatila je da će njena ćerka morati da se bori sa istim problemima koje je ona imala u vezi sa muškarcima i poslom. A kad Katrina dođe u njene godine, da li žene napredovati još više? Ili će nazadovati, živeći u svetu u kome ljudi insistiraju na tome da je ženino mesto u kući?

Osetivši negodovanje od majke, Katrina je izgasila kompjuter. „Šta radiš danas? Nešto posebno?” pitala je, ustavši i počevši da prikuplja svoje stvari.

„Danas ću da otpustim nekoga”, reče Niko.

Katrina je pogleda užasnuto. „O, mama. Je li to lepo?” upita.

Kako je mogla da joj objasni, pomisli Niko. Ali morala je da pokuša. Uvek je verovala da je važno da ne štiti Katrinu od stvarnosti svoje karijere, znajući da će joj to jednog dana biti od koristi. „Nije lepo, ali je neophodno”, reče ona, nameštajući neravninu na Katrininom krevetu. „Ovaj čovek

nije ništa uradio po pitanju poboljšanja odseka za izdavaštvo i profiti ne rastu.” Da li je Katrina mogla to da razume, pitala se Niko, gledajući u svoju ćerku. „I šovinista je. Ako ga ne otpustim, on će verovatno otpustiti mene. Kad se radi o poslu, ne možeš da budeš fina sve vreme. Postoje određene stvari koje, kao odrasla osoba, moraš da prihvatiš da bi bila uspešna. I svi koji su uspešni to znaju i razumeju.

Oni svi igraju istu igru. Ako pokušaš da igraš na fer način ” ona bespomoćno prekide objašnjavanje. Katrina ju je gledala sa strpljivom dosadom – verovatno već razmišlja o nečemu drugom.

„U redu mama”, reče Katrina, ne potpuno ubeđena.

„Vidiš”, Niko pokuša još jednom da joj objasni. „Niko ne zna tačno kako će se ponašati dok ne naiđe na određeni problem. To je jedna od divnih stvari u živoru – da si u poziciji da se suočavaš sa novim izazovima i da se ne plašiš da to uradiš. Zbog toga je život zanimljiv i to te na kraju čini boljom osobom.” I to je tvoja lekcija za danas, pomisli Niko, ako uopšte nešto vredi. „Da li ti to ima smisla?” upita je.

„Valjda”, Katrina je slegla ramenima. Uzela je kožnu torbu za knjige roze boje na kojoj su bile nacrtane munje i maca koja ima plavu senku za oči. „Srećno mama”, reče Ket, zagrlivši je. I kad je Ket izašla iz sobe, Niko je shvatila da je pokušavala da ubedi ne ćerku, već samu sebe.

KIRBI JU JE POZVAO KADA JE ULAZILA U KANCELARIJU.

„Zdravo zgodna damo”, rekao je svojim tipičnim pozdravom koji ju je još uvek izluđivao. Ne bi trebalo uopšte da je zove, ali je bilo prekasno. Ona mu je to dozvolila i polako, ali sigurno, oni su razgovarali barem jednom dnevno, a ponekad dva ili tri ili čak četiri puta na dan – činjenica je da je bila u dubljoj vezi sa Kirbijem nego što je to priznavala, čak i Viktori. „Ne mogu sad da pričam” rekla je preko telefona. Jedna od njenih asistentkinja je pogledala i klimnula glavom. U proteklih nekoliko meseci, mora da su se pitali sa kim to ona ovako razgovara. Morala je da to prekine

„Hoću li te videti kasnije?” pitao je.

„Ne mogu. Čeka me važan dan.” Ušla je u kancelariju i pritvorila vrata, ostavljajući ih malo odškrinuta da ne bi izazvala nepotrebnu sumnju. Niko u kancelariji nije verovao zatvorenim vratima – bilo je nešto u vezi sa zatvorenim vratima što je izazivalo sumnju o tome šta se dešava iza njih. I od kad se pojavio onaj članak u Postu, o tome kako će ona možda da preuzme Majkov posao, bila je naročito oprezna. U ponedjeljak ujutru, nakon članka, Majk joj je poslao imejl, koji je takođe poslao i nekim ostalim direktorima u kome je pisalo „Drago mi je da mi uzimaš posao”, na šta je ona odgovorila pametno „Nisi ti te sreće!” – čime je pokazala da ne shvata ozbiljno ono što je napisano u novinama, a ni on ne bi trebalo da se uzbuđuje oko toga.

„Ali razmišljaš o tome, zar ne?” upita Kirbi.

„O čemu?” pitala je, znajući tačno na šta misli.

„O seksu” rekao je. Pre mesec dana, kada bi izgovorio tu reč, ona bi se odmah uzбудila, ah sada je osećala samo nervozu. Šta je to sa njom? Zar je moguće da je više ništa ne može uzbuditi?

Sela je ispred kompjutera. Bilo je pola devet ujutru; imala je još jedan sat pre sastanka sa Viktorom Metrikom. Otvorila je imejllove, pune korespondencije sa različitim odeljenjima (svi su slali kopije korespondencije svakome o raznim gorućim pitanjima da bi dokazali kako su upućeni u sve i da niko ne bi ostao neobavešten – i da ne bi mogao biti okrivljen za bilo šta što bi potencijalno moglo da krene naopako) sa priloženim dizajnima i pričama i planovima za časopis. Rekla je asistentkinji da joj odštampa dve priče, zatim je pozvala Ričarda, umetničkog direktora, i rekla mu da promeni jedan od dizajna. On je napravio frku oko toga i sišao u njenu kancelariju da bi se svađao. Dala mu je dva minuta da izloži svoje argumente, a zatim je hladnokrvno ponovila svoje zamerke i rekla mu da promeni dizajn strane, očekujući da nova verzija bude gotova do ručka. On je otišao iz kancelarije besan i ona odmahnu glavom u znak ljutnje. Ričard je smatran najboljim u svom poslu, ali je bio previše emotivan i shvatao je lično svaku kritiku i ponašao se prema sebi i svom radu kao da je oslikao Sistinsku kapelu. Niko je znala da je on zove Niko-tano bombom, njoj iza leđa, i pomišljala je nekoliko puta da mu da otkaz. Radila je to u prošlosti otpuštala zaposlene koji su preterano lajali protiv nje – razmišljajući da, čim je ona to saznala, da je u pitanju nešto zaista preterano i da ukoliko imaju toliki problem sa njom, sigurno će biti srećniji da rade na nekom drugom mestu.

Uzela je jednu od priča i počela da čita, ali ju je spustila nakon nekoliko sekundi. Nije mogla da se koncentriše. Ustala je i prišla prozoru, gledajući u delić Central parka koji se video. Majkova kancelarija, koja je bila dva sprata više i u prednjem delu zgrade, imala je pogled na ceo Central park, baš kao i Vendina kancelarija. Glavni urednici nisu tako visoko na totemskoj lestvici kao predsednici celih odeljenja, i činjenica da ju je Viktor uzeo u obzir za Majkov posao je bila neobična. Obično se glavni urednici ne penju više – čim postaneš glavni urednik, možeš da se krećeš samo lateralno, možeš jedino da postaneš glavni urednik nekog drugog časopisa. Ali nju nisu zanimah presedani. Ako neko kaže da je nešto neizvodljivo, za nju je to značilo da vredi pokušati. A ona je pametna, pomisli. Zašto bi dozvolila sebi da trune na poslu koji je kraj puta?

Slušaj ti nju, pomisli ona. Kraj puta. Smešno. Već je imala posao za koji bi ljudi ubili. Žene su uvek govorile jedna drugoj da budu srećne sa onim što imaju i da su male stvari najvažnije. A ona je bila srećna i umela je da ceni to što ima, ali to ne znači da i velike stvari nisu važne. Ne znači da ne treba da se bori za velike stvari u spoljašnjem svetu. Uzbudjenje, nagon, uspeh – tu su stvari koje su pokretale i žene, a ne samo muškarce. To joj je davalo težinu u svetu. Kako žena može da bude stvarno srećna ako ne zna da je iskoristila svoj puni potencijal, ili barem dala sve od sebe da pokuša?

Okrenula se i pogledala na časovnik na zidu. Imala je još pola sata do sastanka sa Viktorom. Došla je do vrata i izvirila napolje.

„Neću primati pozive par minuta”, rekla je asistentima.

„U redu”, rekle su. One su bile fine devojke, prijatne i marljive. Niko je ustanovila tradiciju da ih jednom mesečno izvede na ručak. Kada ona bude napredovala i one će napredovati. Povešće ih sa sobom ...

A sada je skroz zatvorila vrata. Morala je da razmisli. Sela je u fotelju prekrivenu jagnjećom kožom – što je bila Viktorina ideja, setila se. Viktori joj je pomogla u uređenju kancelarije pre mnogo godina i čak je našla mesto na kome su joj napravili nameštaj, radni sto i dve fotelje. A sada je opet dugovala zahvalnost Viktori, jer je od nje dobila informaciju potrebnu za udar na Majka i to od Glinis Rurk. Tako je to funkcionisalo. I ona je pomogla Viktori u njenom poslu pre mnogo godina, tako što joj je pozajmila novac. A sada je Viktori pomogla njoj, organizujući tajne sastanke sa Glinis, koji su se održavali u Viktorinom šourumu.

Ali da li je ovo u redu, pitala se. Bilo je nečeg tako sitničavog i nezrelog u ovome što je planirala da uradi. Ali možda je to samo njena savest. U zadnje vreme, novine su bile pune priča o političaru kome je uskraćeno mesto u vladi zbog onoga što su ljudi u početku smatrali da su „problemi sa dadiljom”, ali se kasnije ispostavilo da je ljubavna veza sa uglednim advokatom jedne advokatske firme. Zašto je ta žena zvala se Marijana – imala vezu sa Semom, političarem, Niko nije shvatala. Sem je bio star, ćelav i pijanica. Ali Marijana, koja je je bila u pedesetim godinama, bila je stari model „moćne” žene – žene koja je postala uspešna zato što je volela da bude jedina žena u sobi punoj moćnih muškaraca. Bila je žena koja nije verovala drugim ženama i nije ih volela; koja je još uvek verovala da je jedini način na koji žena može da uspe taj da bude kučka. Ali žene kao Vendi i Viktori i ona sama, pomisli Niko, bile su novi model moćnih žena. One nisu bile kučke i nisu imale tu staromodnu ideju da žena postaje još moćnija ako je okružena moćnim muškarcima. Nova moćna žena je želela da bude okružena drugim moćnim ženama. One su želele da žene ovladaju svetom umesto muškaraca.

Niko je nesvesno trljala parče jagnjeće kože između palca i kažiprsta. Uspeh u životu se može svesti na dve stvari: imati hrabrost za strastvena uverenja i imati sposobnost da se posvetiš nečemu. Njeno žarko uverenje je bilo da bi žene trebalo da se popnu na sam vrh i ona je bila posvećena tom cilju. Međutim, ono što nije jednostavno u tome je kako to učiniti. Pošto je neustrašiva osoba, ona je morala da se još jednom upita, da li ovo što radi pravi način za postizanje cilja.

Strategija je bila jednostavna i Viktori joj je bukvalno donela na ruke gotov plan to popodne kada je Sejmurova Tuni osvojila prvo mesto na izložbi pasa. Dok je Sejmur trčkao po ringu u tamno plavom somotskom sakou sa Tuni koja je ponosno trčala pored njega, Niko je dobila poruku od Viktori: „važna informacija: posao, stroga tajna, odmah zovi.” Nakon što je Sejmur uzeo pobedničku traku i ona mu čestitala, iskrala se u toalet da nazove Viktori. Kratka verzija je da je Glinis Rurk, koja je potpisala ugovor o časopisu koji će raditi sa Majkom Harnesom i koji će biti u vezi sa njenom emisijom, planirala da tuži Majka Harnesa i Spleč-Verner zbog kršenja ugovora. Niko je znala nešto o projektu, ali se prvi broj časopisa stalno odlagao i Majk je bio tajnovit u vezi sa tim.

„On je seksistički skot”” uzviknula je Glinis u toku njenog prvog sastanka sa Niko. „Ti ne možeš da mu objasniš neke stvari. Rekla sam mu da su mu ideje sranje, a on se razbesneo i otišao. Izvini, ali da li ja grešim u vezi sa ovim? To je posao. Moje ime je na časopisu, a ne njegovo. Zašto ja moram da pazim na njegov ego? Mislim, alo? Odrasli smo ljudi?”

„Ne zaista”, promrmlja Niko. Poenta je bila u tome da, iako je po ugovoru bio obavezan da konsultuje Glinis u donošenju odluka u vezi sa sadržajem časopisa, Majk to nije činio. Nije hteo da joj se javi na telefon, i odbijao je da se sastane sa njom, krijući se iza imejlova. Glinis je uporno tražila da onda prekinu projekat, ali je on odbijao, tvrdeći da oni „poseduju” njeno ime i mogu da rade šta hoće sa njim. To je tako trajalo dva meseca i ona sada namerava da ih tuži i da traži odštetu od 50 miliona dolara. „Nikad to neću dobiti, ali se ti idioti uplaše kad vide tako velike cifre”, objasnila je – i planirala je da tih dana podnese tužbu. Korporacije kako što je Spleč-Verner su primale tužbe sve vreme, ali je Niko znala da je ova situacija drugačija: Glinis je javna ličnost i to veoma uticajna. Ovo će biti u svim novinama.

I Viktoru Metriku se to neće dopadati.

Ustala je i došla ponovo do prozora, gde je počela da tapka prstima po radijatoru. Viktor je bio druga generacija. On bi smatrao veoma neugodnim da jedan od direktora na samom vrhu umešan u svađu sa javnom ličnošću. Pre par godina, kada je Selden Rouz bio oženjen manekenkom Viktorije Sikret, Džejni Vilokoks i kada je Džejni postala umešana u skandal koji je bio na naslovnim stranama svih novina, Viktor Metrik je rekao Seldenu da se otarasi žene ili da napusti kompaniju. Viktori Ford je to saznala do Lina Beneta, koji je to čuo od Džordža Pekstona, ko je bio jedan od Seldenovih najboljih prijatelja. Selden je bio umešan u skandal zbog nesrećne okolnosti što je bio oženjen izvorom cele priče, tako da je Niko mogla jedino da pretpostavi kako će mu biti kad bude čuo za Majkov problem. Sa druge strane, odlazak kod Viktora sa ovom informacijom izgledao joj je kao tračarenje, kao ogovaranje u školskom dvorištu, pomisli sa gađenjem.

Spustila je kapke na pola i prekrstila ruke preko grudi. Ovo nije baš tračarenje, ovo je prenošenje informacije. Da je muškarac u ovoj situaciji, on ne bi oklevao ni trenutak da li da po veri drugom muškarcu neku tajnu informaciju. Nikome se nije sviđala kancelarijska politika, ali si morao da igraš po njenim pravilima ako želiš da dospeš na vrh korporacije. Morala je

to da uradi. Majk je potajno pravio probleme, a Viktor joj je rekao da pro-
nađe nešto protiv njega.

Ušla je u svoje kupatilo i otvorila ormarić iz koga je izvadila karmin i
puder za lice. Ona će sada biti jedna od Viktorovih prvih oficira, zamišljala
je lagano prelazeći karminom preko usana. Znala je da će uvek polagati
račune nekom muškarcu, sve dok ne dobije Viktorov posao. Tada, i jedino
tada, neće morati da polaže račune nikome osim sebi...

Ali idemo po redu. Sve je moralo da bude obavljeno po redu. I stavivši
poklopac na karmin, pošla je uz stepenice.

TOG JUTRA, STO VIKTORA METRIKA je bio prekriven ženskim
torbama.

„Pogledaj Niko!” on je ponosno uzviknuo kad je ušla. „Kupio sam ove
torbe na ulici za manje od tristo dolara. Zar to nije dobar đil.”

Niko se nasmešila i sela na fotelju ispred njegovog stola koja je bila
prekrivena cicom. Viktor je očigledno ponovo krenuo da šeta gradom.
Obično su ga vozili u oldsmobilu sa kristalnim ukrasom za haubu u obliku
grifinove glave, ali tu i tamo bi izašao i prošetao se, dolazeći u kancelariju
sa nečim što je povoljno kupio na ulici. „Morin” – njegova sekretarica –
„kaže da su falsifikati”, rekao je. „Ali ko bi mogao da uoči razliku između
ovih i originala? Da li bi ti mogla?” upitao je.

Niko je oklevala. Ovo je bilo ili pravo pitanje ili neka vrsta misterioz-
nog testa. Viktor je voleo da se prikazuje kao slabašan, blag starac, ali da je
stvarno slabašan i blag, ne bi dočekao sedamdesetu godinu kao glavni
izvršni direktor Spleč-Venera. Prvi instinkt joj je govorio da povlađuje
Viktoru, da se složi sa nekim njegovim smešnim tvrdnjama i da glumi
zainteresovanost za njegove omiljene teme, od kojih je najveća „običan
čovek”. To je samo po sebi uznemirujuće ironično, uzimajući u obzir činje-
nicu da je Viktor posedovao dva privatna aviona i nekoliko kuća, uključu-
jući i posed vredan 30 miliona dolara u Griniču, u Konektikatu. Viktor je
godinama bio opsednut emisijom Džerija Springera dok nije prestala da se
emituje; sada je bio obuzet doktorom Filom i emisijama na temu rieliti šoa.

Nije bilo neobično da se na sastanku direktora sa Viktorom, nikad ne razgovara o poslu, već se čitav sat priča o epizodi „Sastanka na slepo necenzurisanom emisijom”. Svi bi izašli sa sastanka tvrdeći da je starac odlepio, ali je Niko znala da ne sme da ga potcenjuje. On je uvek znao šta se događa, i upotrebljavao je ove bizarne rasprave kao način da istovremeno kontroliše direktore i da ih izbaci iz ravnoteže. Niko se nadala da ovaj sastanak neće biti jedan od tih sastanaka, ali videvši torbe na Viktorovom stolu, postojale su jake šanse da će ga on skrenuti u potpuno drugom pravcu.

Odlučila se za iskrenost. „Da, Viktore, uočila bih razliku ”

„Stvarno?” reče Viktor uzimajući imitaciju Luj Viton torbe. „Razmišljao sam o tome da ih poklonim za Božić.” Niko je podigla obrve. „Suprugama nekih šefova”, dodade.

„Ja ne bih”, reče Niko. „Znaće da si ih kupio na ulici i zatim će svi početi da pričaju o tome i reći će da si stipsa.” Zatvorila je usta. *Mogao bi da me otpusti zbog ovoga*, pomisli ona, *ali neće*.

”Ho, ho, hol” reče Viktor. Imao je žućkasko-belu kosu, boje veoma svetlog urina, pomisli Niko, koja se dizala sa vrha glave kao izandala griva. Na godišnjoj zabavi firme, koja se uvek održavala u nekom velikom prostoru kao što je Roksi dvorana i na kojoj je bilo skoro dve hiljade zaposlenih, Viktor se oblačio kao Deda Mraz. ”Znači, ne misliš da je to dobra ideja?” on opet upita.

„Ne mislim”, reče Niko.

Viktor se nagnuo preko stola i pritisnuo dugme za interkom. „Morin”, rekao je kao da ne veruje da interkom radi, „Niko O’Nili kaže da su torbe sranje. Molim te da dođeš i da ih skloniš odavde.”

Niko je nestrpljivo klimala nogom. Pitala se da li Viktor išta stvarno radi u toku dana, a to pitanje direktori postavljaju godinama. „Majk će ići na sud”, reče ona iznenada.

„Jel’ tako?” reče Viktor. „A šta misliš da bi trebalo da uradim sa torbama?”

„Daj ih u dobrotvorne svrhe, recimo Vojsci spasa.”

Morin, žena čije je godine bilo nemoguće utvrditi, uđe u kancelariju. Bila je Viktorova sekretarica oduvek; ljudi su pričali da su nekada čak bili i u vezi. „Odlučili ste da ih ipak ne želite”, reče ona, skoro ga prekorevajući.

„Niko je odlučila. Niko danas odlučuje o svemu", reče Viktor. Niko se nasmeja ljubazno. Da li bi Viktor izvodio ovo sa tašnama da je ona muškarac? Mislim da ne bi.

„Da li Majk zna da će ići na sud?" upita Viktor, nakon što je Morin pokupila torbe i izašla iz sobe.

„Još ne."

„Hmmm", reče Viktor trljajući bradu. „Zašto ja ne znam ništa o tome?"

„Novine još nisu ništa saznale."

„A hoće li saznati?"

„O, da", reče Niko smrknuo.

„Od koga?"

„Od Glinis Rurk", reče Niko. „Ona planira da tuži Majka i Spleč- Verner zbog kršenja ugovora."

„A, da", reče Viktor klimajući glavom. „Glinis Rurk. Amerika je obožava, zar ne?"

„Da, obožava je", reče Niko. „Verovatno će dobiti Oskara za najbolju sporednu glumicu za *Pegavo prase*."

„Vendi Hili", reče Viktor zamišljeno. „Čujem da se razvodi." Niko se blago ukoči. Ovo je jedan od problema sa Viktorom – nikad se ne zna u kom će pravcu krenuti. „I ja sam to čula", rekla je ne želeći da išta otkrije.

„Čula?" reče Viktor, postajući malo agresivan. "Ja smatram da bi ti trebalo da znaš."

„To nije informacija za javnost", reče Niko obazrivo.

„Da li će biti?" upita on uzimajući stakleni teg za papir, suvenir u kome se nalazio minijturni Njujork – i protresao ga, raspršivši svetlucave trunčice po srebrnim zgradama.

„Mislim da neće", odgovori Niko. Morala je da vrati Viktora na temu Majka, ali ako bude suviše uporna, Viktor će je osujetiti u tom pokušaju.

„Šta njen muž traži?" pitao je. Spustio je teg za papir i nagnuo se napred, gledajući je netremice u lice. Beonjače su mu bile žućkaste, požutele od starosti, kao stari papir. Ali dužice su mu bile tamne – tamno plave, skoro crne. "Muž ne radi, jel' tako?" reče Viktor. "Sigurno će tražiti novac. Dosta novca."

„Zaista ne znam Viktore", rekla je tiho i iznenada počeo da se pita da nije napravila grešku.

„Ne znaš”, reče Viktor zamišljeno, naslanjajući se na stolici. I dalje je uporno gledao. Niko je imala osećaj kao da je u kavezu sa lavom. Nikad ranije nije videla ovo Viktorovo lice. Uvek je bio sposoban za nešto ekcentrično, ali ona nikad nije osetila ovu njegovu agresivnu stranu. Ali naravno, to se uklapalo.

Niko ga je gledala, ne rekavši ni reči i otvorivši oči najviše što je mogla.

Većina ljudi ne bi istrpela taj pogled, a ni Viktor Metrik nije bio izuzetak. Počeo je da govori. „Ako zaista želiš da stigneš na vrh u ovoj kompaniji, bolje bi ti bilo da znaš sve o svakome”, rekao je.

„U tom slučaju”, reče Niko, hladnokrvno, barem koliko se potrudila da zvuči tako, „znam sve, samo radije ne bih govorila o tome.”

„Ali možeš da mi uđeš u kancelariju i cinkariš Majka.”

Osetila je da joj lice crveni. To je to, pomisli ona. Nije odigrala kako treba, sa Majkom i sa Vendi, i sad će dobiti otkaz. Možda je trebalo da mu kaže za Vendi kako Šejn traži stan i starateljstvo nad decom. Ali nije to mogla da uradi svojoj najboljoj drugarici; Viktor bi to mogao da upotrebi protiv nje. Ne sme da izgubi pribranost. „Mislila sam da bi želeo da znaš”, rekla je.

„Zato što ti je Vendi prijateljica, a Majk nije”, reče Viktor.

„Vendina kompanija je prošle godine imala prihod od dvesta miliona dolara. Odeljenje za izdavaštvo je imalo samo sedamdeset i tri miliona, od čega je dvadeset i tri miliona došlo od mog časopisa.” Hvala Bogu na činjenicama, pomisli ona. Ali Viktor je to već znao. Šta je to do vruga radio?

„Znači ti hoćeš Majkov posao?” upita on.

„Da. Pričali smo o tome mesecima”, reče Niko hladnokrvno. Ako bi samo uspela da nastavi da upotrebljava svoju uobičajenu taktiku, mogla bi da izađe iz ovoga živa.

„Stvarno?” upita Viktor. „Ja se toga ne sećam.”

Ona se ukoči i skrenu pogled. Nije očekivala ovakav odgovor, ali je trebalo da ga predvidi. Ljudi su pričali da Viktor ovo ponekad radi – potpuno poriče da je nešto uradio ili rekao u prošlosti, zbog čega se čovek pita da nije *on* poludeo. Sa druge strane, Viktor je star. Možda se stvarno ne seća. *Gotova sam*, pomisli ona. *Sejmur će biti tako razočaran kako ću moći ovo sebi da oprostim? Svi su bili u pravu ... Viktor Metrik je jebeni skot. On je lud* ona iznenada pomisli da je Viktor možda smeštao *njoj*, kako bi je

se otarasio. Ali kako je to moguće? Informacija je došla od Glinis lično, preko Viktori. Viktori čak nije ni poznavala Viktora Metrika, ali je on bez sumnje znao da su njih dve prijateljice. Šta ako je Viktor podmetnuo Glinis Rurk – ako je tako, to je značilo da je spremao izdaju na takvom nivou koji joj je bio skoro nezamisliv. Bio je spreman na sve. Sa druge strane, možda je Viktor jednostavno radio isto što je ona radila sa Majkom, posmatrao i čekao, čekao da ona napravi grešku.

„Pa?“ reče Viktor.

Pogledala gaje. Mreža sitnih popucalih krvnih sudova je prekrivala njegove obraze kao fina paukova mreža. Bio je tako stari. Trebalo bi da je već mrtav, a možda je i bio mrtav, a niko to nije video. Dvadeset i pet godina, pomisli ona. Dvadeset i pet godina je radila sedamdeset sati nedeljno, žrtvovanja, trijumfi, sve to se spremalo da ode u nepovrat, sve zahvaljujući ovom ljigavom starcu koji toliko nema veze sa stvarnošću da želi da pokloni suprugama svojih direktora torbe kupljene na ulici. On je, pomisli ona, otelotvorenje svega što je loše u korporacijama. *I jednog dana, ja ću doći na tvoje mesto*, pomisli ona.

Naslonila se u stolici i prekrstila noge, želeći da dobije na vremenu. U knjigama ne piše kako se ponašati u ovoj situaciji, ali šta god se desilo, ne sme da pokazuje strah. Morala je ovo da preokrene – ako uspe u ovome, uspeće u svemu. Slegla je ramenima. „Ne igray se sa mnom Viktoro“, rekla je hladnokrvno, kao da se on sigurno šali i oboje znaju da je to šala. „Oboje znamo da Majk mora da ode.“

Ovo je njen najbolji potez, pomisli. Zvučala je čvrsto, ali ne agresivno.

„Majk tako ne misli“, reče Viktor. Smešio se. Taj osmeh je bio kao osmeh u stripu, preteran i nerealan. Niko je zaključila da je Viktorov odgovor značio da je on već razgovarao sa Majkom o tome. Toga se najviše plašila, da će Majk pridobiti Viktora da bi je izbacio.

„Nisam ni očekivala da će da se složi sa tim“, reče Niko. Iznenada je zamislila svoje meko kuvano jaje i nož kojim je odsekla vrh. Pre samo tri sata, ona je bila sigurna u svoj uspeh. Kako je mogla toliko da pogreši?

Odjednom je postala svesna svog disanja. Bilo je suviše glasno. Viktor je verovatno mogao da je čuje kako diše sa razdaljine od tri metra i znao je da je uplašena. Zadržala je dah za trenutak, i brzo ispustila vazduh kroz nozdrve.

„Nismo to mogli ni da očekujemo, zar ne?“ reče Viktor i poče da se igra prstom sa jednim zubom. Rekao je „nismo mogli“ – „mi“, pomisli Niko, gledajući ga sa strahom i sa olakšanjem. To je značilo da je verovatno još u igri. Ako je tako, onda je morala da ovo završi što pre, pre nego što Viktoru opet nešto skrene pažnju ili pre nego što izvadi zub.

„Tužba će biti u svim novinama“, reče Niko. „Glinis je često u javnosti i veoma je glasna. Svi će biti zainteresovani i ona neće oklevati da ispriča svoju stranu priče.“

„Pričaće svoju priču“, reče Viktor još uvek klimajući zub. „To je ono što slavne ličnosti stalno rade. To je kao bolest. Oni postaju ovisni o medijskoj pažnji. To se takođe dešava sa decom, prema doktoru Filu. Trebalo bi da i za slavne ličnosti postoji soba za tajm aut.“

Niko se nasmeja i malko zatrese nogom. Sve će ipak biti u redu, pomisli ona, osećajući kao da se u njen svet vraćaju vedre boje. Kad Viktor počne da priča o svojim omiljenim emisijama na televiziji, onda znate da ste okej.

„Da li da to uradimo pre ili posle tužbe?“ upita Viktor.

„Trebalo bi da to uradimo odmah“, reče Niko. „Pošto će Majk biti imenovan u tužbi, ako tada ne bude zaposlen u Spleč-Verneru, njihova tužba će izgledati smešno. Plus, verovatno možemo spasiti i odnos sa Glinis, a da to ne izgleda kao da smo popustili pred njenim zahtevima. Ako budemo radili brzo, niko neće ništa znati.“ Ovaj govor je pripremala dani-ma.

„Dobro, de“, reče Viktor, ustajući, što je bio znak da je sastanak gotov. Oslonio je svoje zadržane kvrgave prste leve ruke na sto da zadrži ravnotežu. „Uradićemo to danas popodne. U četiri sata.“

„Hvala ti Viktor“, rekla je Niko ustajući.

„Nadam se da si slobodna“, reče Viktor, svojim uobičajenim uživanjem, „zato što ćeš mu ti saopštiti vesti“.

NIKO JE SEDELA UKOČENO U AUTU, koji je mileo duž 1st Drajva u Central Parku. Nije još bilo pet sati, ali je park bio pun ljudi. Ljudi koji vode pse, ljudi na biciklima i rolerima (roleri, pomisli Niko, zar to ljudi još

rade), ljudi koji džogiraju, šetaju i čak se i voze u kočijama koje vuku konji, što bi verovatno trebalo zabraniti zakonom. Jadni konji, pomisli ona, dok je auto obilazio kočiju. Ona je pogledala u konja, pokušavajući da zaključa po njegovom licu da li je srećan ili ne. Nije mogla da pogodi, jer je imao štitive na očima – ali je on klimao glavom gore i dole kao one igračke koje ljudi stave u autu kojima glava stoji na opruzi i stalno se pomera.

Telefon joj je zazvonio. „Jesi li to uradila?” pitao je Sejmur radosno.

„O, Bože, Sejmure”, reče ona sa toliko emocija koje su joj se prosto otele. Pogledala je u potiljak vozača da proveri da li sluša. „Bilo je teško”, rekla je, mršteći se kao da je Sejmur kriv za to.

„Ali jesi li to uradila?” upita on.

„Jesam li imala izbora?”

„Znači uradila si to.”

„Aha.”

„I?”

Niko se odjednom naljuti. „Kao što smo planirali Sejmure. Kao što sam ti rekla da će biti. To je sve.” Prekinula je vezu i pritisnula dugme da spusti prozor. Umirujući topao vazduh je ispunio auto. Zašto vozači odmah puste klimu čim se završi zima, pitala se. To je neka muška stvar.

Ali to nije bilo *sve*.

Opet je okrenula svoj kućni broj. Sejmur se javio. „Sejmure, Majk je...” Htela je da kaže „zaplakao”, ali se predomislila i rekla „Bio je besan.”

„Da?” reče Sejmur. „A kako si ti očekivala da će reagovati?”

„Besno.”

„Znači pogodila si”, reče Sejmur.

Prekinula je vezu od frustracije. Želela je da može da objasni Sejmuru, da on može da razume to neočekivano emotivno nasilje koje se desilo toga dana. A da ne spominje konfuziju, strah i grižu savesti.

Emotivno nasilje ... ona se tresla. Ono što niko nije razumeo je to da ono liči na pravo fizičko nasilje, koje ne sliča lažnom nasilju koje vidite na televiziji ili na filmovima. Setila se vremena kada su ona i Sejmur bili u malom baru u Vest Vilidžu, kada je izbila tuča. Sejmurova trenutna reakcija je bila da se sakrije ispod stola, ali je ona bila suviše šokirana da bi se pomerila. Bila je šokirana time koliko stvarno nasilni mogu ljudi da budu kad pređu granice ličnog prostora, čak iako tuča nije bila ništa posebno – nekoliko momaka je zamahnulo par puta i prevrnilo nekoliko stolica i flašu

vode. Ali to je bilo dovoljno. „Spusti se dole!” Sejmur je povikao, zgrabivši je za zglobove i povukavši je ispod stola. Za sekund je pomislila da je kukavica – trebalo bi da se bije – ali je to bila ludost i ona je iznenada shvatila koliko su slabi i ranjivi. Kad neko pređe tu granicu i načini kontakt, da li si posle toga ista osoba? Da li ikada možeš da zaboraviš? I zgrabivši je za ruku, Sejmur ju je izveo iz bara na mali trougao od trotoara ispred, gde su se pogledali i prasnuli u smeh i nisu prestajali da se smeju pola sata.

Ali Sejmur nije mogao da shvati ono što joj se desilo danas. Bilo je trijumf u tome, ali on je imao visoku cenu. Čovek može da uspe, ali plaća cenu za svoj uspeh. Te stvari muž nije stvarno želeo da zna i samo prijateljice su mogle da je razumeju.

„Plakao je, Vendi”, prošaputala je preko telefona malo ranije, kada je bila na trotoaru čekajući da joj dođe auto. „Nisam to očekivala.” „Znam”, reče Vendi. „Uvek se iznenadiš kako se brzo oni raspadnu pod pritiskom. Mi svi imamo neke ideje o muškarcima, ali su one pogrešne. Muškarci su samo slabašni, mali, uplašeni ljudi sa prikačenim penisima. Kad je Šejn plakao, to je bilo užasno. Kao da on više nije bio muškarac, a ja nisam bila žena. I shvatila sam da moram da naučim da postanem nova vrsta žene, žena koja živi bez ovih stereotipnih predstava o muškarcima i ženama.”

Niko je klimnula glavom. „Osetila sam se kao govno. A onda me je napao. Rekao je da sam ja Viktorova služavka, da sam kučka. Nije mi smetalo što mi je rekao da sam kučka, ali služavka?”

„Ti nikad u životu nisi bila služavka”, reče Vendi s prezirom. „Mi smo one žene koje imaju služavke. One se zovu muškarci.”

„Ali to će svi reći. Zvaće me služavkom Viktora Metrika.”

„Neka pričaju”, reče Vendi. „Oni te samo omalovažavaju zato što si žena na moćnom položaju, tako da mogu bolje da se osećaju u svojim bednim životima. Moramo da prekinemo da mislimo o tome šta drugi ljudi misle o nama. Sve vreme se samo sudi o nekome. To je ono žda, ali – da li je ona dobra majka, poslovna žena, supruga? Koga je briga šta ljudi misle, Niko? Oni nisu ti. Oni nisu u tvom položaju. Mi dajemo sve od sebe – i radimo bolje od većine tih ljudi – kad se uzmu u obzir okolnosti u kojima radimo. I to je sve što je u našoj moći. Ja sam, evo, odlučila da prekinem sa tim osećajima krivice. Ja ne mogu da postignem sve, i ne želim to. I niko to ne bi smeo ni da očekuje od mene. Udahnula je. „Pobogu Niko”, reče ona tiho. „Ti postižeš sve. I to radiš zaista dobro. Ti si predsednik i glavni izvrš-

ni direktor Verner Pablišinga i Bog sami zna da je ta prokleta kompanija srećna što te ima!”

E ovo je, pomisli Niko, govor koji jedino možeš da čuješ od drugarice.

Auto je skrenuo oko jednog zelenog travnjaka i stao na semaforu na raskrsnici Sedamdeset i druge ulice i Pete avenije. Kako je lepo, pomisli Niko – zelena trava i drveće u procvatu naspram sivih zgrada Pete avenije. Sve će biti okej, a zašto i ne bi bilo? Dan je bio, na neki način, kao porođaj – užasno bolan, prepun znoja, zastrašujuć, radostan – zahtevao je svaki atom snage, ali, na kraju, zaboraviš sve loše. Blokiraš sve ružno u sećanju i kad pogledaš svoje dete, shvatiš koliko je sve vredelo.

I baš kao porođaj, niko ti nikad ne objasni koliko je bolno doći do tog cilja. To je nešto kroz šta moraš sama da prođeš da bi znala – iako je, da budem fer, porođaj mnogo teži. Ali, kad se završi, imaš divnu bebu. Dok je u ovom slučaju, kad je sve bilo gotovo i kad je Majka ispratilo obezbeđenje, a Viktor se rukovao sa njom, iznenada shvatila da je sad tu Viktor Metrik i da će biti sa njim dok god je živ.

Dok nas smrt ne rastavi, pomisli ironično.

Kad je napustila Viktorovu kancelariju prvi put tog jutra, nakon te uznemirujuće scene kada se uplašila da će ona dobiti otkaz, ušla je u lift primetila da joj srce udara jako i da se oznojila ispod pazuha. Nije joj bilo jasno šta se dogodilo, ali je bila šokirana ovom do sad nepoznatom stranom Viktorove ličnosti. Ta nepredvidljivost, sirova iracionalnost muškarca – kao da imate posla sa ogromnom životinjom koja se ponašala samo po instinktu. I za trenutak, ona se uplašila za sebe – šta ako postane kao Viktor Metrik? Ne može da pretpostavi šta on može da joj uradi, pred kakve moralne izazove može da je stavi u budućnosti skoro da je pokušao da je natera da priča o Vendinom razvodu. Nisu je čekali samo poslovni izazovi, već i emotivni i psihološki. Ali dok se lift spustio do njenog sprata, ona je odlučila da može da se izbori sa njima, da je želela da prihvati taj izazov. A zatim je ušla i zatekla Majka u svojoj kancelariji.

Čekao ju je.

Znači isto je kao i uvek, pomisli ona cinično. Majk je znao. Nije se čak ni pravila da je iznenađena što ga vidi. „Zdravo Majk”, rekla je obišavši ga da sedne za sto. Pritisla je dugme na kompjuteru i ekran je oživeo.

„Mislio sam da bismo možda mogli na ručak danas”, rekao je. Držao je olovku u ruci stalno je otvarao i zatvarao poklopac.

On je još uvek tehnički bio njen šef, tako da tehnički nije mogla da ga odbije. „Samo da pogledam da li mogu da napravim promene u rasporedu.” Pritisla je dugme interkoma. „Seli?” rekla je. „Hoćeš li, molim te, da mi doneseš rokovnik?” Majk je ostao da sedi kod nje u kancelariji u toku ovo- ga, kao da je želeo da osigura da ona ne pokuša da se izvuče.

Ručali su u restoranu koji je bio sav u svetlim bojama, jedno od onih mesta gde turisti svraćaju, u koji su išli ljudi iz izdavaštva ako nisu želeli da budu viđeni.

„Nerviraju me ove glasine Niko”, rekao je stavljajući tortelini u usta. Majkova koža je bila boje starog drveta – on se upravo bio vratio sa produ- ženog vikenda koji je proveo u Sent Bartsu, rekao je. Ona je klimnula gla- vom. Naručila je teletinu pikata, i nije nameravala da uzme više od par zalogaja. „I mene takođe”, rekla je. Pokazala je konobaru da želi još mine- ralne vode. „Ali to su samo glasine Majk. Kako bih ja mogla da ostavim Bonfajer?”

„Neko je jednom rekao da Njujork Post zna više od CIA-e”, dodao je on.

„To je verovatno istina”, reče Niko, „kad se imaju na umu skorašnji događaji u svetu. Ali CIA ne mora da prodaje novine – a Post mora. To je suština”, dodade. ona.

„Aha”, reče Majk sumnjičavo. Zastao je. „Samo hoću da imaš jednu stvar na umu”, rekao je. „Ja sam te našao. Ja sam te doveo u Spleč-Verner. Bez mene ti praktično ne bi postojala.” Slegnuo je ramenima. „Znaš da sam ja uvek iskren sa zaposlenima. Ti nisi toliko kreativna koliko misliš. Ti si fokusirana na detalje, u tome si odlična, to ti priznajem. Ali ti je potrebno mnogo više da bi rukovodila Verner Pablišingom.”

Nasmešila se. Da li joj je pretio? On je bio veoma posebna vrsta osobe koja je uvek pokušavala da dobije zasluge za nečiji uspeh, dok ih istovre- meno nipodaštava u toku tog procesa. Egoista, osoba koja uvek stavlja sebe u centar pozornice, čak i ako oni nisu tema predstave. Nemoj to da radiš Majk, pomisli ona. Nemoj da ovo činiš nepotrebno ružnim po sebe na kraju. I zato što joj više nije bilo bitno, rekla je naglas „U pravu si Majk” i prome- nila je temu.

Majk je imao tinejdžera iz jednog braka kad je bio veoma mlad, koji je upravo trebalo da maturira u gimnaziji, tako da su njih dvoje pričah o pred- nostima i manama raznih univerziteta. Svaki put kad bi Majk pokušao da

promeni temu, ona bi ponovo pomenula koledž. To nije bilo nalik na nju, ali nije bilo drugog načina da izađe na kraj sa tim sad, tako da, kad su se rastali kod lifta, Majk je nešto znao, ali nije znao ništa konkretno.

Mrtav si, pomisli ona, kad su se vrata lifta zatvorila za njim.

U četiri sata ju je pozvala sekretarica Viktora Metrika, Morin.

„Viktor bi želeo da vas vidi u svojoj kancelariji”, rekla je.

Ušla je u Viktorovu kancelariju minut pre Majka. „Spremna Niko?” Viktor je pitao. „Ovo će biti kao kod doktora Fila.”

Niko nikad nije gledala emisiju doktora Fila, ali nije mogla da zamisli da je tako brutalna.

Majk je ušao nakon nekoliko sekundi. Kada je ušao, na sekundu su na njegovom licu bili iznenađenje i šok, a zatim, na trenutak, oči su mu skakale napred i nazad, kao životinja koja se odjednom nađe u kavezu. Niko je stajala pored Viktorovog stola, i Majk se sigurno pitao da li su Viktor i ona zajedno u ovome, ili su ona i Majk u nekoj nevolji. U svakom slučaju, njegova strategija je bila da se separatiše od Niko tako što ju je ignorisao. Prišao je stolu, izbegavajući njen pogled i seo ispred stola.

„Pa, Viktore”, reče Majk veselo. „Povodom čega je ovaj sastanak?”

Viktor je sklonio svoju pohabanu grivu sa čela. „Niko kaže da ćeš uskoro biti na sudu.”

„Niko?” Majk je pogledao glumeći iznenađenje. Ispod tog iznenađenja nalazila se mržnja. „Šta kog đavola ona zna?”

„Očigledno zna više od tebe” reče Viktor blago.

„Zbog čega ću biti na sudu?” Majk upita kratko.

„Zbog kršenja ugovora. Glinis Rurk”, reče Niko.

„Glinis Rurk je netalentovana ludača koja ne može čak ni da dođe na vreme na sastanak.”

„Imam imejllove koje si joj slao. Zvao si je glupačom ...” reče Niko.

„I jeste glupača...”

„Zamisli kako će to da izgleda u novinama.”

„Koga je briga za to?” Majk odgovori.

Niko je slegla ramenima. „Zašto da imamo skandal, kad možemo da ga izbegnemo?”

Majk je pogledao u Viktora, nadajući se podršci, ali je nije dobio. Pogledao je opet u Niko. „Šta si ti znači? Jebena izdajica? Prikupljaš informacije meni iza leđa”

„Informacija je došla do mene. Imali smo sreće – mogla je da ode kod nekog drugog. Kod nekog van kompanije...”

„Kakva si ti kučka”, reče Majk.

„Majk..” Viktor reče blago.

„Aha, shvatam”, reče Majk klimajući glavom. „Sad si Viktorova služavka. Mala devica koja radi prljav posao. Ledena služavka.” „Ispadaš Majk”, rekla je.

„Molim?”

Niko je uzdahnula. Prekrstila je ruke preko grudi i blago se naslonila na ivicu Viktorovog stola. Majk nije trebalo da sedne, pomisli ona; ne razmišljajući o tome šta radi, on ju je automatski stavio u superiorniji položaj – ona je imala moć. „Tako je”, reče ona. „Ti ispadaš – ja upadam na tvoje mesto.”

Majk je počeo nekontrolisano da se smeje. „Ti ne možeš da me otpustiš” rekao je u pauzama smejanja.

Viktor je klimao zub. „Može da te otpusti”, reče. „I upravo te je otpustila.”

A zatim je Viktor uradio nešto zastrašujuće. Ustao je, širom otvorio usta i, nagnuvši se preko stola, zaurao kao lav.

Jebote! pomisli Niko. Ona on straha zakorači nazad, slučajno srušivši Viktorov teg za papir koji je stajao na ivici stola, i koji je brzim pokretom ruke uhvatila. Majkov smeh se pretvorio u tihi šok; on se nagnuo ka napred u stolici, prestravljen i zbunjen. Sa mesta na kom je sedeo gledajući u zjapeću tamu Viktorovih usta, mora da je izgledalo kao da gleda u čeljusti lava. „Šta se bre ovde dešava Viktore?” Majk je povikao. Skočio je sa stolice. „Šta to radiš? Zašto mi to radiš?”

Viktor je ponovo seo na stolicu na uobičajen Deda-Mraz-način. „Zato što mogu Majk” rekao je.

„Ne razumem Viktore”, rekao je Majk podižući ruke. U oči su mu navirale suze; nos mu je bio crven i otečen. „Dvadeset i pet godina radim za tebe...”

Viktor je pljesnuo rukama. „Kraj poglavlja”, rekao je veselo. Pritisnuo je dugme interkoma. „Molim vas pošaljite obezbeđenje.” Majk se okrenuo ka njoj. Primetila je beličastu liniju niz obraz, gde je suza obrisala sredstvo za samotamnjenje. Neki muškarci nikad ne nauče kako da pravilno koriste

kozmetička sredstva, pomislila je ona. „Zašto si ovo uradila. Ja sam te *napramo*.”

Ona je odmahнула glavom. Osetila se prljavo. Kakvu prljavu, odvratnu scenu su igrali i to sve zbog Viktora Metrika. Pa, sad je tu, i nema izlaska. „Zao mi je”, rekla je.

„Aha”, reče Majk, klimajući glavom. „Tek ćeš zažaliti.”

Šta je drugo mogao da kaže? Ali ipak, osetila je debeo konopac straha kako putuje njenim organizmom i obmotava joj se oko vrata kao zmija.

Dva čoveka iz obezbeđenja su srela Majka na vratima. Jedan je pokušao da pažljivo uhvati Majka za ruku, ali ju je Majk ljutito odgurnuo. „Sam ću izaći napolje”, rekao je.

„Pa”, reče Viktor, pružajući joj ruku. „Čestitam.”

Niko je spustila teg za papir na sto i prihvatila njegovu ruku. Bila je to ruka hladne osobe, kao ruka mrtvaca. „Hvala”, rekla je.

„Mislim da je to prošlo dobro, zar ne?” rekao je. Nagnuo se i rekao u interkom. „Morin, zakaži mi kod zubara. Milim da će mi opet spasti navlaka.” I sad, dok je sedela u kolima, prisećajući se te scene sa Viktorom ona se strese od užasa.

Još jednom je pogledala kroz prozor. Auto je išao Sedamdeset devetom ulicom i skoro je stigao pred Kirbijevu zgradu. Nije bilo kasno da kaže vozaču da se predomislila i da produži do puta Freklin Delano Ruzvelt i da je vozi kući, gde je i trebalo da ide, ali još nije bila spremna da se vidi sa Sejmurom. Sad joj je bilo potrebno nešto posebno, da ne neko zagrlji i mazi, neko ko bi učinio da se ona oseti kao devojčica, a to nije mogla sa Sejmurom. Nije mogla da bude ranjiva. Ali Kirbi je video ranjivu i golu – i emotivno i fizički – čak i malo poniženu, kada ju je vezao i terao da ga moli da joj radi neke stvari...

Kako bi izgledalo da je udata za Kirbija umesto za Sejmur, pitala se kad je auto stao na ulaz Kirbijeve zgrade. I prošavši brzo pored portira, ona je pozvala lift, misleći – Kirbi! Šta ako je Kirbi odgovor – i ako je ona ipak zaljubljena u njega?

Brzo je prošla hodnikom, iznenada ispunjena iracionalnim strahom da on neće biti kod kuće i da neće moći da ga vidi, a kad on zaista nije otvorio vrata, srce počeo da joj lupa. Morala je da ga vidi, pomisli, još jednom pritisnuvši zvono. Čula je kako on zvoni u stanu, i bila je nestrpljiva, nadajući se

da će čuti korake. Umesto toga, nije čula ništa počela je da paniči, udarajući na vrata pesnicom.

Nije kod kuće, pomisli ona u očaju, ovoga puta kada joj je zaista bio potreban. Pogledala je na sat: bilo je pet i petnaest, a on je rekao da će biti kući pre pet. Čekaće ga pet minuta, pomisli i sve vreme je gledala na sat, da bi nakon četiri minuta odlučila da će čekati još pet. Kako je mogao da joj učini ovo? pitala se i počela je da zamišlja užasne stvari. Možda je to uradio namemo. Da je kazni, da joj pokaže da nije rob njenog rasporeda. Ili mu se više nije sviđala i nije želeo više da je viđa, a ovo je bio način da joj to saopšti ...

Sa kraja hodnika čula je zvonce lifta i otvaranje kliznih vrata. Ovo mora biti on, pomisli, i bio je on. Kirbi se pojavio iza ugla sa pletenom kapom na glavi i u braon kožnoj jakni, noseći mobilni u jednoj ruci, a kesu sa namirnicama u drugoj. „Hej!” reče on, kao da je ona neka poznanica koju je slučajno sreo na ulici. Nije se nadala ovakvom pozdravu, i na sekundu, bila je očajna, ali je rekla sebi da to nije bitno, važno je da je stigao.

„Upravo sam htela da pođem”, rekla je.

On je prebacio namirnice iz jedne ruke u drugu i izvadio ključ iz džepa, poljubivši je kratko dok je otključavao vrata. „Morao sam da vežbam ovu scenu sa grupom sa glume i potpuno sam se zaneo”, rekao je, prošavši pored nje i ušavši u stan. „Znaš kad si totalno u nečemu ne primećuješ kako vreme leti? I onda sam se setio da moram da kupim mleko. Svaki dan kažem sebi da moram da kupim mleko, pa zaboravim.” Ona je išla za njim u kuhinju, gledajući ga kako vadi tetrapak mleka iz plastične kese i stavlja ga na gornju policu skoro pravnog frižidera. Mleko, pomisli ona. Želela je da mish na nju, a ne na mleko.

„Kako si?” upitao je okrenuvši se. „Nisam te video, koliko ... nedelju dana?”

„Nisam mogla da dođem”, rekla je, osetivši olakšanje jer je zaključila da je ova njegova blaga hladnokrvnost posledica činjenice da mu je nedostajala. „Imala sam grozan dan...”

„I ja”, reče on naglašeno, prolazeći pored nje i odlazeći u dnevnu sobu. „Tako sam nervozan i uzbuđen. Moram da uradim ovu scenu večeras u grupi i hoću da bude stvarno dobra.”

„Sigurno će biti dobra”, reče ona.

„Baš je, ono kao, puna emocija, znaš?“ rekao je, seo na kauč i prošao prstima kroz kosu. Pogledao je u nju. „Šta ti radiš?“ pitao je. „Dođi ovamo.“

„O, Kirbi“ prošaputala je. Iznenada se oseti toliko željnom nežnosti. Nikada se ovako nije osećala, pomisli, i pitala se da li će zaplakati.

„Hej, šta se dešava?“ upitao ju je Kirbi. Sela je pored njega i on je zagrlio, a ona se naslonila na njega, uživajući u ovom osećaju kada te neko zagrlji. Kirbi nije bio najinteligentnija osoba na svetu, ali je uvek uspevao da shvati šta joj je bilo potrebno emotivno, i ona ga pogleda, želeći da mu objasni kakav joj je bio dan. Ali on mora da je pogrešno pročitao signale, jer je odmah krenuo da je ljubi.

Njene usne se ukočiše u znak protesta. Prepustila se tome nekoliko sekundi, a zatim se odmakla. „Kirbi, imala sam tako čudan dan“, rekla je, želeći da je razume. „Morala sam da otpustim nekoga...“

„Mislio sam da to radiš sve vreme“, reče on šaljivo.

Ona se nasmeja strpljivo, iznenada ljuta što se on šali kad je njoj tako očajnički bilo potrebno da bude ozbiljan. „Ta osoba je bila moj šef. Ili, moj bivši šef. I ja sam mu uzela posao.“

„Znači, trebalo bi da si srećna“, reče Kirbi, vukući joj ruku da je privuče sebi. Nosom joj je dodirivao vrat odmah ispod uveta i šaputao „Imaš novi posao. Ja sam uvek srećan kad imam novi posa. To znači da ću imati više novca.“

„Nije uopšte tako“, reče ona, okrećući glavu.

„Nećeš dobiti više novca? To mi ne zvuči veoma pametno.“ On je seo trijumfalno, kao da je upravo otkrio nešto izuzetno. Pogledala je njegovo zgodno, mimo lice. Ličilo je na lice zlatnog retrivera, lepo, ali glupo.

Stomak joj se steže. Nije mogla da to misli o Kirbiju. Nije on kriv što ne razume. On jednostavno nije obrazovan – imao je samo dve godine državnog koledža kada je krenuo da se bavi manekenstvom. „Hajde dušo“, rekla je ustavši i uzevši ga za ruku. „Hajdemo u spavaću sobu.“ Kad krenu da vode ljubav, sve će biti u redu i vratiće joj se ona lepa osećanja prema njemu.

„Pitao sam se da li uopšte želiš seks“, reče Kirbi, dozvoljavajući joj da ga vodi. „Nešto si čudna danas.“

„To je samo zbog posla“, rekla je brzo se skidajući i pažljivo stavljajući stvari preko stola, sakrivši gaćice ispod suknje. Legla je na krevet i on,

potpuno nag, legao je preko nje. Sad je sve bolje, pomisli ona, čvrsto ga obuhvativši rukama preko leđa, tako da je mogla da oseti njegovu težinu. Ne postoji ništa kao mladić sa jakim, mišićavim telom. Koža mu je tako meka – mekša od njene ...

„Hoćeš da te vežem?” pitao je.

„Ne znam”, rekla je. Ponekad joj je vezivao ruke za krevet (nije bilo daske iznad uzglavlja, pa je vezivao za metalnu šipku iza) i taj osećaj sputanosti ju je još više uzbuđivao. Ali nije to želela danas. Htela je da je oslobodi od današnjeg dana. Htela je da se oseti kao neko drugi, kao ranije kad je vodila ljubav sa njim. Neka pohotna ženau nekom porno filmu možda. Žena koja je to radila sa jednim muškarcem, dok su drugi muškarci posmatrali.

„Tucaj me”, rekla je.

Stavio joj je ruku između nogu. „Šta god hoćeš, zgodna damo”, rekao je.

O, ne, pomisli besno. Zašto je morao to da kaže? Naročito kad joj je želja tako krhka u ovom trenutku. Zgodna damo. Ne sme da razmišlja o tome. Mora da to ignoriše i da se opusti. Ali nije mogla da prestane da razmišlja o tome. Da li je uopšte želela seks?

„Nisi tako vlažna”, rekao je.

„Izvini”, rekla je, smejući se umiljato, nadajući se da će time prikriti osećanja. „Malo sam napeta...”

„Ja ću te osloboditi napetosti”, rekao je i spustio se na ivicu kreveta. Raširio joj je noge i stavivši glavu iznad njene vagine otvori joj usmine. Počeo je da je liže i ona mu stavi ruku na glavu, spremna da oseti nešto. Ali ni ovo nije delovalo – ustvari, malo je bilo iritirajuće.

Šta se dešava sa njom?

„Kirbi”, rekla je nežno. „Hajde da se samo tucamo, okej?” rekla je.

„Važi”, reče on. „Sve što poželiš dušo. Znaš to. Znaš da ću uraditi sve”

Stavila je prst preko njegovih usta da ga učutka. Ako opet krene previše da priča, stvarno neće moći da nastavi. Zabacila je glavu unazad, prelazeći rukama preko njegovih mišićavih ramena i osetila malu, iznenađujuću izbočinu. Bubuljica? Kirbi Etvud ima bubuljicu ... na ramenu?

Prekini, rekla je sebi. Neće da radi ono što žene obično rade fokusiraju se na neku sitnicu, sve dok potpuno ne izgube volju za seksom. Ona je

imala sreće, strogo se podseti. Imala je četrdeset i tri godine; imala je sreće što ijedan muškarac želi da spava sa njom, naročito muškarac kao Kirbi. Ona će uživati u ovome. Morala je da uživa. Morala je da *pobegne*.... I koncentrišući se na njegov tvrdi penis, kako ga je osećala iznutra, i na čisto fizičko zadovoljstvo seksa sa zgodnim mladićem, gurala je kukovima naviše, stavivši ruke na njegove guzove i gurajući ga što dublje u sebe.

Na nekoliko trenutaka, skoro da je uspela da zaboravi na sve, dozvolivši sebi da vrišti od zadovoljstva. Nakon toga, zagrlila ga je čvrsto, prelazeći rukama preko njegovih leđa i uživajući u toj mekoj koži i čak i nakon što mu je spala erekcija.

„Vau”, rekao je gledajući je. „To je baš bilo jako.”

Ona je klimnula glavom, ne želeći da ga pusti. Hvala Bogu da je ovaj Kirbi fiks još uvek delovao, pomisli ona. Ali dok se oblačila, pogodi je realnost čitave situacije i ona se rastuži. Nije mogla da ignoriše činjenicu da ovo nije kao što je nekad bilo, i da jednog dana, verovatno uskoro, neće više uopšte delovati.

TELEFON U APARTMANU JE ZAZVONIO DVA PUTA, kratko, što je značilo da je došao posetilac. Vendi je zgrabila telefon i stavila ruku preko drugog uveta. Magda je gledala televiziju i pojačala je ton da bi nadjačala zvuk usisivača, kojim je čistačica rutinski prelazila preko tepiha, gledajući nered sa izrazom neodobravanja. „Halo!” Vendi je povikala u slušalicu.

„Tesa Houp je ovde. Da li da je pošaljem gore?” pitala je žena za recepcijom.

„Da, molim vas”, reče Vendi. Pogledala je na sat. Bilo je pola tri i Šejn je kasnio petnaest minuta, a to je činjenica koja će svakako koristiti gospođici Houp kao dodatni dokaz o Šejnovom nedostatku roditeljskih sposobnosti. Izašla je u malo predvorje i kroz vrata koja su vodila u deo za decu, koji su činile dve sobe i kupatilo, a koje su bile naspram spavaće i dnevne sobe. U prvoj sobi su bili kreveti na sprat; Na srednjem krevetu su bili Tajler i Kloj i nešto su bojili. Tajler je oteo od Kloj bojicu. „Ovako se to radi, gluperdo”, reče on.

„Tajlere. To nije lepo”, reče Vendi strpljivo, uzimajući olovku iz Tajlerove ruke i vraćajući je Kloj.

„Ali ona boji preko linije”, Tajler se protivio.

„Ona ima samo dve godine”, reče Vendi, „i može da boji preko linije.”

„E onda ću i ja da bojim preko linije”, bio je uporan.

„Možeš, ako želiš”, reče Vendi gledajući ga. Jadna beba. Ona je mogla da razume njegovu nervozu, jer su bili na tako skućenom prostoru. Ali to je bilo samo privremeno. Sagnula se ka njima. „Uskoro ćemo imati veliki

stan”, reče dodirujući ga za ramena i gledajući mu u lice. „Hoćeš li da kupimo veliki stan?”

„Ne znam.” Slegao je ramenim. „Mi već imamo stan.”

„Kad ćemo da vidimo Gvinet, mama?” pitala je Kloj.

Videćete je u ponedjeljak ujutru, kad se vratite ovde. Sad idete sa tatom, i vratićete se ovde u nedelju uveče.

„Zašto moramo da se vratimo ovde?” pitao je Tajler ljutito gledajući svoje bojice. „Zašto ne možemo da ostanemo u našoj kući?”

„Zar ne želite da ostanete sa mamom?”

„Zašto ti ne možeš da dođeš u našu kuću?” upita Tajler.

Vendi se nasmeja. „Zato što mama i tata više ne žive zajedno”, rekla je po stoti put. „Mama će naći novi stan i živjećemo tamo.”

„Hoće li i tata da dođe?” upitala je Kloj.

„Ne, tata će ostati u svom stanu.”

„Misliš u našem stanu, mama”, reče Tajler. „To je gde *mi* živimo, ti živiš u ovom hotelu.”

„I vi živite ovde takođe”, reče Vendi strpljivo.

„Hoću kući”, reče Kloj i poče da plače.

Čulo se zvono na vratima. Vendi je uzela Kloj i sela na njen krevet. „Magda”, povika ona. „Možeš li da otvoriš?”

„Zašto?” Magda reče glasno.

„Zato što je neko na vratima...” Uzdahnula je i ponela Kloj kroz malo predvorje, ali je Magda iznenada odlučila da bude korisna i otvorila je vrata. „O”, rekla je i okrenula se.

„Je li došao tata?” upita Tajler trčeći ka njima.

Tesa Houp, advokat, stajala je nesigurno na pragu, gledajući tu scenu sa jedva prikriivenim užasavanjem. Tesa je imala trideset pet godina, bila je neudata i privlačna na standardni, Aper 1st Sajd način. Nosila je bluzu Roberto Kavali, farmerke, Meri Džejn kožne crne cipele sa visokom štiklom. Smatrana je za najboljeg advokata za razvode u firmi Berčel i Dingli, i bila je četrdeset i treća na listi najmoćnijih žena Njujorka.

„Izvini”, reče Vendi, „uđi. Šejn je trebalo da ih pokupi u dva i petnaest, ali kasni. Izvoli sedi....”

Naravno, nije imala gde da sedne, jer su sve površine za sedenje bile prekrivene papirima, knjigama, scenarijima, dividijevima, sunđerom, četkom za kosu, daljinskim upravljačem i raznim odevnim predmetima.

„U redu je. Mogu da siđem u predvorje i sačekam, ako hoćeš”, reče Tesa pažljivo.

„Ne, uđi”, reče Vendi. „Sobarice upravo izlaze...” Napravila je malo mesta na kauču i Tesa pažljivo sede. „Obično nije ovako. Obično je situacija pod kontrolom”, reče Vendi izvinjavajući se.

„U redu je”, reče Tesa ukočeno se smešeći. „Deca su ti divna.”

„Hvala”, reče Vendi ponosno. Zastala je, iznenada primetivši Magdinu kosu. „Magda, dušo, zar nisi rekla da ćeš oprati kosu?”

„I jesam majka.”

„Nisi”, reče Vendi.

„Ne sviđa mi se onaj šampon”, odgovori Magda.

„Ko si ti?” Tajler upita Tesu.

„Ovo je mamin advokat”, objasni Vendi.

„Ne volim advokate”, reče Tajler. Vendi mu spusti ruku na glavu. „On se malo stidi, jel’ tako maleni?”

„Meni uopšte ne izgleda stidljiv”, reče Tesa šaljivo, prekrštajući noge.

„Ne volim advokate”, reče Tajler okrenut ka Vendinoj nozi.

„Tesa je veoma dobra”, reče Vendi. „Ona će da sredi da možete da ostanete sa mamom zauvek.”

„Sad idemo kući”, objavila je Kloj.

Čulo se zvono. „Tata!” Magda uzviknu, pojurivši do vrata. Šejn je ušao. Izgledao je, Vendi primeti zadovoljno, malo bledunjav. „Kasniš”, reče Vendi.

„Morao sam da svratim do apoteke. Ne osećam se najbolje.” „Možda ne bi trebalo da uzimaš decu.”

Pogledao ju je. „Nije mi toliko loše. Samo me boli glava. Inače sam dobro.” On oprezno pogleda Tesu.

„Sećaš se mog advokata, Tese Houp”, reče Vendi, pokazujući na Tesu.

„Aha”, reče Šejn nezainteresovano.

„Kako si Šejn?” reče Tesa ustajući.

„Odlično”, reče Šejn uzimajući Kloj u ruke. „Radiš subotom?” „Radim svaki dan.”

„Vendi i ti biste bili sjajan tim”, rekao je. Okrenuo se ka Magdi i Tajleru. „Jeste li spremni društvo?”

„Znači, vratićeš ih sutra u pet?” reče Vendi.

„Da, Vendi”, reče Šejn koga je pitanje iznerviralo. „Kad ideš u Kan?” upita je, sa istim stavom kao ona maločas.

„U ponedjeljak uveče”, reče Vendi. On je dobro znao kad kreće i znala je šta sledi.

„Ne znam zašto ih jednostavno ne pustiš da budu sa mnom dok se ne vratiš”, reče on „umesto što ih vodam tamo-vamo. Glupo je.” „Srećan si što uopšte možeš da ih vidiš, Šejn”, rekla je.

„Aha, to ćemo još da vidimo”, reče Šejn, gledajući u Tesu. Zatim je pokupio decu i otišao.

Vendi je zastala i provirila napolje. „Samo organsku hranu, okej?” povikala je za njima. ”1 da su u krevetu tačno na vreme.”

Šejn je klimnuo glavom, ali se nije okrenuo. Gledala je malu trupu kako ide kroz hodnik sa malo prigušenim svetlom, dok se nisu zaustavili ispred lifta.

„Ćao mama”, reče Tajler veselo, okrećući se ka njoj i mašući.

„Ćao”, reče ona sa puno topline. ”Vidimo se sutra.” Gledala ih je dok nisu ušli u lift, osećajući bes i frustraciju, a najviše zabrinutost. Ona izgleda, uopšte nije bila potrebna svojoj deci. Nisu čak ni želeli da budu sa njom.

Ali to je samo zato što živi u hotelu, pomisli. Kad kupi novi stan, sve će se promeniti i životi će moći da im se vrata u normalu. Čim se vratila iz Palm Biča, unajmila je Tesu i Tesa je izdejstvovala od suda da deca budu pola vremena kod nje, a pola kod Šejna. I to je samo privremeno. Vendi se nadala da će se potpuno otarasiti Šejna.

Zatvorila je vrata i okrenula se Tesi. ”Ko bi rekao da^ dvoje ljudi mogu toliko da mrze jedno drugo?” pitala je misleći na Šejna. To je bilo retorsko pitanje i ona nije očekivala odgovor.

Tesa joj je ipak odgovorila. ”On te stvarno mrzi, tu nema dileme”, reče, skupljajući svoje stvari. ”U svakom slučaju, neće lako odustati.”

„ŠEJNOV ADVOKAT ĆE BITI VELIKI PROBLEM”, reče Tesa petnaestak minuta kasnije kada su sele za malim stolom u baru u predvorju hotela. Duga providna zavesa im je lepršala oko nogu.

Vendi je pogledala kroz prozor u pravcu raznolikih prolaznika na ulici; bila je subota popodne i kraj aprila. Soho je bio prepun turista. „Ne plašim se ja njegovog advokata”, reče Vendi, mešajući espresso malom metalnom kašikom. „On mora da zna da Šejn nema šanse da dobije na sudu.”

„Gledano iz tradicionalnog ugla, možda i nema”, Tesa se složi. ”Ali Huan Perek je muškarac, i on veći deo vremena provodi dobijajući ogromne sume od bogatih muškaraca za njihove žene i decu. Čekao je na ovakav slučaj godinama. To je prilika da pokaže da je pravda zaista šlepa i nije rasista ni seksista. Drugim rečima”, dodala je uzimajući gutljaj kafe, „hoće da ti poslužiš za primer.”

„Ali on je to već učinio”, reče Vendi, prekrstivši ruke. ”Ja dajem Šejnu stan koji vredi preko dva miliona dolara. To je puno novca za muškarca koji nije radio preko deset godina.”

„Znam”, reče Tesa, klimajući glavom u znak saosećanja. "Ali i to je problem. Da je Šejn radio, sve bi bilo lakše. To bi značilo da može sam da se izdržava. Sudovi gledaju na te stvari tako da se od bračnog druga ne očekuje da radi, pošto nije bio na tržištu rada deset godina.”

„To je smešno”, rekla je Vendi. „Šejn je zdrav muškarac od četrdeset godina. On može da pronade posao kao i svako drugi. Ako je potrebno, može da radi kao konobar.”

„Ja to ne bih pominjala pred sudijom”, reče Tesa pažljivo. "To ne bi imalo željeni efekat.”

"Zašto da ne?" Vendi je pitala. „To je istina. Mogao bi da nađe jebeni posao za promenu.”

„Moraš to da gledaš iz drugačije perspektive”, reče Tesa umirujući je. „Šejnov stav je da on već ima posao – i da ga je imao proteklih dvanaest godina – posao oca vašoj deci.”

„Daj, molim te”, reče Vendi prezrivo.

„Ne znam koliko se tačno brinuo o deci, ali to nije zaista bitno. U očima suda, briga o deci je posao. I da je situacija obrnuta, da je Šejn žena, i da mu kažeš da bi trebalo da se zaposli kao konobar, to bi bilo kao da neki uspešan muškarac kaže svojoj ženi da bi trebalo da nađe posao u perionici automobila.”

Vendi je pogleda sumnjičavo. „Pretpostavljam da želi još novca.” „Ne novac”, reče Tesa. „Želi alimentaciju i starateljstvo nad decom. On želi tu decu, Vendi.”

Vendi se grubo nasmeja. "Nema šanse. To su moja deca. Volim ih; oni moraju da budu sa mnom. Deci je mesto uz majku, i to je to. Šejn može da ih, kao i svi razvedeni muškarci, viđa svakog drugog vikenda."

„To bi bio rezultat da imamo uobičajenu situaciju. Ali ovo nije uobičajena situacija”, reče Tesa uzimajući gutljaj kafe. „Ti si jedna od najuspešnijih žena u zemlji i uobičajena pravila se ne primenjuju na tebe.”

Vendi je spustila šoljicu. „Prošla sam kroz pakao, Tesa. I svi izgleda zaboravljaju da nisam ja tražila razvod. To nije moja ideja, već Šejnova. On je taj koji hoće da ode. On je taj koga bi trebalo kazniti. Ako toliko mrziš svoju ženu, da ne možeš da podneseš da budeš u istoj prostoriji sa njom, znaš šta? Onda moraš da ostaviš i decu.”

„Hajde da obrnemo situaciju”, reče Tesa diplomatski. Ona se nikad nije uzbuđivala ni pokazivala emocije, što je bila osobina za koju se Vendi pitala da li će uskoro početi da je nervira. „Recimo da je žena sa ne tako uspešnom karijerom udata za uspešnog bankara u usponu, i zato što ona ne zarađuje toliko puno, ona odluči da napusti posao i počne da rađa decu. Ona ostaje kod kuće i brine se o deci. Muškarac postaje sve uspšniji u poslu i počinje da provodi sve manje vremena kod kuće. Žena počinje da se oseća napušteno, postaje ogorčena. Ona je kod kuće sa decom, dok je muž negde u svetu i skuplja pohvale. Jednoga dana, žena se probudi i odluči da zasluži mnogo bolje – i zatraži razvod.”

„Ali ja sam stvarno želela da poštujem Šejna”, Vendi se usprotivila. „Išla sam kod prokletog bračnog savetnika...”

„Aha”, reče Tesa. „Ali za to je prekasno. Ogorčenje je suviše duboko i muž i žena su se previše otuđili jedno od drugog. I šta se dešava? Žena dobija kuću. Dobija alimentaciju i starateljstvo nad decom. A, ako insistira, verovatno će dobiti i potpuno starateljstvo. I niko neće razmišljati o toj odluci. Možeš li da zamisliš reakciju ako bismo počeli da govorimo tim ženama da ne mogu da dobiju decu i da moraju da počnu da traže posao?”

„Ali ja želim svoju decu”, Vendi je protestovala. Što je Tesa bila mirnija, to je Vendi postajala sve više uznemirena. „Prokletstvo”, reče, stavljajući šolju na sto tako jako da se čuo udarac. „Mene će kazniti zato što sam žena i zato što sam uspešna.”

Tesa ništa nije rekla, samo je čekala da se Vendi ponovo pribere. „Ako želimo da ovo prođe sa što manje štete po nas, moraćemo da gledamo situaciju iz šire perspektive. Znam da je ovo tako lično, ali, u nekom trenutku, da

bismo doneli pravu odluku, moraćeš da staviš ta svoja povređena osećanja na stranu. Činjenica je, gledano logički i hladnokrvno, muškarci se kažnjavaju sve vreme zbog toga što su uspešni. Uspešnom muškarcu koji je razveden stalno uskraćuju pravo da bude sa decom. U svakom slučaju, možeš biti sigurna da je deci retko dozvoljeno da žive sa njim, osim ako se majka ne složi sa tim.” „Ti muškarci ne žele svoju decu ...”

„Ustvari, iznenadila bi se”, reče Tesa, pokazujući konobaru da donese još jednu šolju kafe. To joj je bila treća – mora da je tako hladna osoba, zaključi Vendi, kad ni kofein ne deluje na nju. „U mom iskustvu, većina muškaraca želi da deca žive sa njima i bukvalno im slama srce ideja da ne vide svoju decu svaki dan. Ali oni znaju da ne mogu da pobeđu na sudu, tako da se ne bore uzalud.”

„Vidiš, ovako stoje stvari”, reče Vendi odlučno. „Ja želim puno starateljstvo nad decom i hoću da se ti izboriš za to.”

Tesa je izgledala kao da joj je neugodno, prvi put u toku njihovog razgovora. Obrisala je ugao usana salvetom, spustila je i skrenula pogled. „Kao tvoj advokat”, reče, „ja imam moralnu obavezu da ti kažem istinu. Mogla bih da te lažem, i mogle bismo da provedemo dve godine na sudu, i ja ću ti verovatno izvući toliko novca, da ću moći da osnujem svoju advokatsku firmu. Da sam kao većina muškaraca u ovom poslu, ne bih se dvoumila i tako bih uradila. Ovo je slučaj koji advokati priželjkuju – uspešan klijent sa puno novca koji želi osvetu. Ali osveta je skupa. I u mom iskustvu, čak i ako pobeđiš, to ti neće doneti toliku satisfakciju koju očekuješ. Provodićeš više vremena sa mnom nego što bi želela – a umesto toga bi mogla da provodiš vreme sa decom ili na poslu. I na kraju, Vendi...” Zastala je, dajući joj pogled pun saosećanja. Odmahnula je glavom „Nikad nećeš dobiti puno starateljstvo nad decom. Ne sa takvim načinom života koji imaš sad.” „Zato što radim”, reče Vendi cinično. „To je baš divno. To je odlična poruka za mlade žene u Americi. Ako radiš i ako si uspešna u tome, društvo će te kazniti.

”Društvo generalno kažnjava žene”, reče Tesa ravnodušno. ”Bez obzira šta radiš, nema garancije da ćeš pobediti. Možeš da sediš kod kuće i brineš se o deci dvadeset godina, a zatim deca odu na koledž, muž te ostavi zbog mlađe žene i nemaš ništa.”

Vendi je gledala u svoju šolju sa kafom. „Imaš kuću.”

„Vrlo važno, Vendi. Imaš kuću.” Tesa je odmahнула glavom. „Huan Perek je uzeo ovaj slučaj zbog potencijalnog publiciteta. Ovo je savršeno obrnut slučaj tradicionalnih uloga muškarca i žene: kad žena preuzme ulogu muškarca, mogu da je zajeđu kao muškarca. Šejn mu je dao dokumentaciju da mu pokaže koliko si vremena potrošila na posao prošle godine. Ako tražiš puno starateljstvo, i oni će to tražiti. I u zavisnosti od toga u kom pravcu vetar duva, postoji šansa da oni pobede.”

Vendi je osetila da joj se krv povlači sa lica. Izgubiti – to nije bila opcija. ”Niko nikada neće poverovati da bi decu trebalo odvojiti od majke.”

„Uobičajeno, ne bi niko verovao u to”, reče Tesa. ”U uobičajenoj situaciji..Uzdahnula je.

„Ja nisam loša majka”, reče Vendi, iznenada očajna. „Videla si me kva sam sa decom.”

”Niko ne kaže da si ti loša majka”, reče Tesa umirujući je. ”Tehnički, trebalo bi da je majka nasilna, nestabilna, narkomanka ili zakonski neuračunljiva da bi sud odvojio decu od nje. Ali pretpostavka je da je majka primami roditelj – ona koja se najviše brine o deci. U tvom i Šejnovom slučaju, Huan Perek će pokušati da dokaže daje Šejn primami roditelj. Tako da ukoliko ne dokažemo da je Šejn nasilan, nestabilan, narkoman ili zakonski neuračunljiv, nema razloga da mu sud ne dodeli barem zajedničko starateljstvo.”

„Barem?” upita Vendi.

„Da li je on nasilan, nestabilan, narkoman ili zakonski neuračunljiv?” pitala je Tesa.

„Zakasnio je petnaest minuta danas. Videla si”, Vendi reče. „Zakasnio je jednom.” Tesa je slegla ramenima. „Ali on vodi decu u školu..”

”I ja ih vodim”, Vendi se usprotivi. „Ponekad...”

„On ih sačekuje posle škole i vodi ih kod lekara”, reče Tesa. „Oni će dati prilično uverljive argumente da je Šejn primami roditelj.

I istorijski, sudovi ne vole da odvajaju decu od primarnih roditelja. Njihov argument će biti da će se, ako ti dobiješ puno starateljstvo, o deci starati dadilje. A to je manje idealna situacija nego da decu podiže biološki roditelj. Zao mi je Vendi”, reče Tesa.

„Nemoj da ti bude žao”, reče Vendi vatreno. „Daću otkaz i postaću primarni roditelj.”

Tesa se strpljivo nasmešila. „To je uobičajeno rešenje u filmovima, zar ne? Uspešna žena napušta karijeru da bi se brinula o deci i svi su srećni. Ali to nije veoma praktično u stvarnom životu. Naročito u tvom životu, osim ako Šejn iznenada ne odluči da želi da nađe posao, što on tvrdi da neće uraditi, jer već ima posao, a to je da se brine o vašoj deci.”

„Znači, drugim rečima, najebala sam”, reče Vendi tiho.

„Ne bih se tako izrazila”, reče Tesa. „Sigurna sam da možemo da se dogovorimo sa Šejnom. Mislim da će on biti razuman, ako ti budeš razumna.”

„Čovek ne može da bude razuman kad su u pitanju njegova deca”, reče Vendi. Pozvala je konobara.

„Znam da je teško”, reče Tesa uzimajući svoju torbu. „Razmisli malo o tome. Veruj mi, ima gorih situacija.”

„Stvarno? Podseti me na to ponekad”, reče Vendi, prateći Tesu do pokretnih vrata. Zastala je. „Reci mi nešto”, rekla je. „Da li si nekada bila zaljubljena?”

„Ne verujem u to”, reče Tesa.

„Stvarno?” upita Vendi. „Blago tebi.”

„U mom poslu ne možeš da veruješ u pravu ljubav”, reče Tesa. „Vidiš previše dokaza da ona ne postoji. Ali planiram da imam dete uskoro. Banka sperme. To je jedini način.”

„Blago tebi”, ponovi Vendi. To nije ličilo na nju, pomisli. Užasno je biti tako ogorčen na život.

CRNI MERCEDES JE POLAKO IŠAO duž dela ulice koji se zove Kruaset u primorskom gradu Kanu. Sa leve strane je ležalo ravno i ne naročito zanimljivo more, sa uskim pešćanim pojasom sa koga su se na jednakim intervalima dizale palme. Sa druge strane se nalazio veličanstven niz kičastih velikih hotela. Saobraćaj je stao i Viktori se promeškolji u sedištu. Njujorčani su se uvek žalili na saobraćaj u Hemptonsu, ali je saobraćaj na jugu Francuske bio još gori. Bukvalno je postojao samo jedan put i svi su

išli njime. Bilo je deset uveče. Bio je prvi dan Filmskog festivala u Kanu i zabave su trajale celu noć.

„Skoro smo stigli, madam”, rekao je vozač, okrećući se. „Imamo još tri semafora i onda stižemo u luku.”

„Hvala”, reče Viktori, misleći o toj reči ponovo – ono što je u Francuskoj „madame”, u Njujorku je „gospodo”. Kao da se probudila jednog dana i svi prodavci i taksisti su je odjednom zvali „gospodo”, umesto „gospođice”, kao da je iznenada postala srednjovečna. To je malo uzdrimalo, naročito zato što nije udata. To što nije udata u četrdesetoj godini je bilo stanje egzistencije koje svet nije razumeo, naročito u Evropi i Engleskoj, gde su žene u tridesetoj godini počinjale da paniče zbog svojih bioloških časovnika. Ali ako ste jako uspešni, mogli ste da napravite svoja pravila za to kako želite da živite svoj život.

A kakva je to sreća, pomisli ona, gledajući kroz prozor u niz svetiljki koje su upirale zrake bele svetlosti u crno noćno nebo. Biti samo svoja, slobodna. Zašto svet nije govorio ženama da postoji takva sreća? Ovaj osećaj možda neće potrajati, ali to nije bilo bitno. Ono što je važno je da se iskusi sve u životu, borbe i tuge i ošamućujući trijumfi. I ako radiš stvarno naporno, i veruješ u sebe, i voljna si da iskusiš bol i strah (kliše, naravno, ali istiniti), možda ćeš imati sreće da doživiš ovakvu noć. U životu se svašta može desiti, pomisli; svašta se može desiti svakom čoveku, i ponekad je to dobro. Moraš da veruješ da se to može desiti i tebi.

Auto se pomakao par metara, pa opet stao, dok je masa ljudi prelazila ulicu. Saobraćaj nije bio bitan – zabava je organizovana u njenu čast i mogla je da zakasni. Duboko je udahнула, uživajući u mirisu potpuno nove kože u Mercedesu. Ništa ne miriše bolje od novog auta, i ako imate šanse da to iskusite, morate da uživate u tome. Kako je lepo od Pjera Berteja što je poslao potpuno novi Mercedes (model koji još nije izašao na tržište Amerike) za njene potrebe preko vikenda. „Ovo je gospodin Ulo, tvoj vozač”, rekao je Pjer jutros, kada se gospodin Ulo, u šoferskoj kapi i uniformi, pojavio na terasi Hotel di Kapa, gde su imali sastanak za doručkom, za vreme kojeg je Viktori pojela dva kroasana premazana kremastim, slanin puterom koji se jedino može naći u Francuskoj. „Gospodin Ulo je takođe i telohranitelj, tako da ćeš biti veoma bezbedna.”

„Ovde nije bezbedno?” pitala je.

„Festival privlači neke čudne ljude”, rekao je Pjer. „Nije opasno, ali čovek mora da bude oprezan. Ne želimo da te izgubimo”, dodao je, sa malo lascivnim osmehom.

Tako da je sad, pored apartmana u Hotelu di Kap (njena soba je bila jedna od najboljih i nalazila se u glavnoj zgradi, sa pogledom na baštu, bazene i more, sa kopcima koji su se otvarali, i sa malim balkonom), sada je imala i auto i telohranitelja.

Prekrstila je noge, poravnavši nabore na plavoj svilenoj haljini. Ovo je jedna od njenih omiljenih haljina, i planirala je da je pokaže na pisti na narednoj reviji. Ali da li će revija biti održana u Njujorku ili Parizu? Morala je da razgovara sa Pjerom o tome. On je hteo da ona provede dve nedelje svakog meseca u Parizu, ali je kompanija želela da ona bude američki kreator visoke mode. Šansa da konačno radi liniju visoke mode je ono što ju je konačno ubedilo da prihvati ponudu; bila je suviše primamljiva da bi je odbila.

Znala je da rizikuje, pomisli, mršteći se gledajući u saobraćaj pred njima. Ali život je rizik. Brinula se da Be e Se imaju tajni plan da kupe njeno ime i da je isključe. To se stalno dešavalo u modnoj industriji postojale su tolike priče upozorenja o kreatorima koji su izgubili kompanije kada su prodali ime nekom modnom konglomeratu. To je potencijalno faustovska pogodba: završiš sa gomilicom keša, ali si takođe gubio pravo na svoje sopstveno ime, čak i sposobnost da zaradiš novac. Jedna od odredbi ugovora je da kad te Be e Se kupi, ne možeš da odeš i osnuješ drugu kompaniju. Sa druge strane, sama pomisao da radi kolekciju visoke mode ju je omađijala. To je nešto o čemu svaki kreator sanja, a samo nekolicina dobije šansu da to proba. Kolekcija visoke mode je sam vrh, mesto gde moda iz komercijale prelazi u umetnost. Nakon nekoliko nedelja sastanaka i analiziranja situacije sa Vendi i Niko, odlučila je da se isplati prihvatiti ovu šansu. Njena logika je bila da ukoliko Be e Se žele da ona uradi kolekciju visoke mode, *ona* im je onda bila potrebna.

Nije još uvek potpisala ugovore, ali potpisaće ih krajem nedelje kad se vrati u Pariz. U sredu ujutru ide u Firencu da poseti tri kompanije za proizvodnju materijala koje su tako ekskluzivne, da kreator ne bi mogao ni da prođe kroz vrata bez pravih veza, a u petak ujutru se vraća u Pariz. U međuvremenu, Pjer je insistirao da odu u Kan na otvaranje filmskog festivala. On je organizovao zabavu u njenu čast na jahti dugačkoj devedeset metara,

na koju se upravo uputila i na koju će stići ako uspe da prođe ovaj prokleti saobraćaj.

Duž Kruaseta su se nalazili bilbordi visoki petnaest metara, koji su reklamirali razne filmove koji će biti prikazani na festivalu i upravo je spazila bilbord sa Vendin blokbaster za leto, futuristički triler pod nazivom *Umri polako*. Odmah se osetila ponosnom zbog svoje drugarice. Vendi je imala puno uspeha – barem u karijeri. *Pegavo prase* je dobilo dva Oskara i Vendi je rekla da bi to bilo sjajno veče da nije dobila menstruaciju dok je šetala crvenim tepihom i morala je da provede celo veče gurajući toalet papir u gaćice. Niko i Viktori su mislile da je to smešno, što bi i Vendi mislila da nije toliko besna zbog Šejna. Ono što joj je on uradio je bilo nepojmljivo, ali je način na koji je to Vendi podnosila bio za divljenje. Deca i ona su bili u malom apartmanu u Merseru, i kad je videla u kakvoj je situaciji, Viktori je pomislila da Vendi mora da ludi. Ali se ona nikad nije žalila. Nije čak ni vikala kad je Tajler namerno prosuo sok na tepih, zato što je hteo sok od borovnice umesto soka od pomorandže. „Hej, u čemu je problem maleni?” Vendi ga je pitala, grleći ga. „Jesi li se uplašio?” Tajler je klimnuo glavom, a Vendi mu je rekla da se svako plaši i da je to okej. Tada je sama pobrisala nered i pozvala rum servis da donesu sok od borovnice. „Izvini Vendi”, rekla je Viktori sa divljenjem, „ali ja bih vrištala.”

„Ne bi”, rekla je Vendi. „Drugačije je kad su to tvoja deca.”

Svi to kažu i Viktori je pretpostavljala da je to istina, pomisli, gledajući opet u Vendin bilbord. Ali i dalje nije želela da prolazi kroz to iskustvo.

U svakom slučaju, Vendi dolazi u Kan u četvrtak ujutru na premij eru svog filma koji je to veče. Odsešće u Hotel di Kap, i rezervisala je sobu odmah pored Viktorine. Otvoriće vrata između soba i imati dvodnevnu pižama parti. To će biti veoma skupa i glamurozna pižama parti, i to je bila jedina stvar kojoj se, Vendi joj je rekla, radovala nedeljama.

Biće im fenomenalno, Viktori se složila. Izvadila je mobilni telefon i poslala joj poruku: „pošla na žurku, prolazim pored tvog bilborda, fenomenalno, čestitam, jedva čekam da te vidim”.

Pritisla je dugme za slanje poruke, ali je prepade zvuk lupanja na prozor Mercedes. Neko dete u dronjcima – mala devojčica plave kose koja joj je visila opušteno – udarala je u prozor držeći buket crvenih ruža. Viktori je pogleda sa tugom. Ova jadna deca su svuda na ulicama, u restoranima prodavnicama pokušavajući da prodaju ruže turistima. Neka od njih nisu

imala više od pet ili šest godina; to je užasno. Celog vikenda se Viktori pitala kakva to zemlja dozvoljava deci da prodaju stvari po ulici, naročito zemlja u kojoj stanovnici tvrde da vole decu. To je tipična francuska dvoličnost, pomisli ona, spuštajući prozor i začu zvuk muzike i bučne žurke koja je bila negde preko puta ulice. „Voulez-vous achetez un rose?”¹, pitala je devojčica. Ona je gledala radoznalo u auto, u Viktorinu haljinu i ogrlicu sa dijamantom od petnaest karata u obliku srca, koja je bila pozajmljena, što je naravno Pjer organizovao, da bi je ona nosila to veče.

„Absolument. Merci”², reče Viktori. Otvorila je svoju malu tašnu u kojoj je bilo nekoliko stotina Eura, crna Ameriken Ekspres kartica, karmin, ogledalo i dade devojčici novčanicu od sto Eura. „Ah, madame!” uzviknu devojčica. „Vous etes tres gentile. Et tres belle. Vous etes une movie star?”³

„Ne, une modni kreator”, reče Viktori smešeci se. Auto se pomicao napred, a ta devojčica se zalepila za prozor, trčkarajući pored auta. „Attendez. Le traffic”⁴ reče Viktori uplašeno. Devojčica se nasmejala falili su joj skoro svi prednji zubi – i sledeće sekunde je nestala u nizu vozila iza njih.

„Madam”, reče gospodin Ulo, odmahujući glavom. „Ne bi trebalo to da radite. To ih samo podstiče. Sad će biti svuda po kolima, kao ptičija”

„To su samo deca”, reče Viktori.

„Oni su ... kako vi kažete, mali gusari. Oni stave ruke svuda po kolima, a gospodin Bertej to ne voli.”

Otisci ruku? „Baš mi je žao”, reče Viktori. Ako Pjer Bertej nije voleo da pomaže devojčicama, to je njegov problem. On je ne poseduje i samo zato što je bogat, ne znači da bi uvek trebalo da je po njegovom, pomisli ona cinično, sećajući se da su to one iste reči koje je izgovorila pre dve nedelje, kada je raskinula sa Linom Benetom. O, Lin, pomisli ona, malo slegnuvši ramenima. Pogledala je ponovo kroz prozor, mršteći se. Nije on tako loš

¹ Želite li da kupite ružu?”

² „Naravno. Hvala.”

³ „Veoma ste ljubazni. I veoma lepi. Vi ste filmska zvezda?”

⁴ „Pazi. Saobraćaj.”

I za trenutak, ona je iznenada pomislila da je on tu sa njom i da zajedno idu na njenu veliku zabavu. To bi bilo lepo.

Odakle dolaze sve te misli, pitala se preuređujući sadržaj svoje torbe. Skoro da uopšte nije pomislila na Lina za ove dve nedelje. Čim je raskinula sa njim, on je nestao iz njenih misli, što mora da je znak da je uradila dobru stvar. Ipak, zašto joj se to uvek dešavalo kad je u vezi? Kad upozna muškarca i krene da izlazi sa njim, strašno je zainteresovana za njega u početku, misleći da je konačno srela pravog muškarca – a zatim počinje da joj bude dosadno sa njim. Da li je ona jedina žena kojoj su muškarci i veze malo dosadne? Ili je jednostavno stvar u tome da, kad se radi o vezama, ona je više kako prototip muškarca nego žene? Grickala je nokat na ruci od brige. Istina je da je u zadnje vreme sve to malo uznemirava.

Ali ko bi ikada mogao da pretpostavi da će Lin Benet da joj se „nakači”? On je bio jedan od najuspešnijih muškaraca na planeti, ali, na kraju, ona se pitala zašto on ne može da bude više kao Vendi ili Niko, koje su takođe strašno uspešne, ali znaju kad da ostave drugu osobu na miru da može da radi svoj posao. Od kad je pobjegla iz Linove kuće na Bahamima i otišla na onaj sastanak u Parizu, Lin je gušio. Stalno ju je zivkao i neočekivano se pojavljivao u njenom studiju, gde bi sedeo, čitao novine i završavao poslove preko mobilnog telefona.

„Lin”, konačno je morala da mu kaže nešto, kada je treći put banuo kod nje – u četiri popodne. „Zar ne bi trebalo negde da ideš? Da se vidiš sa nekim? Zar nemaš nešto da *radiš*?”

„Radim dušo”, rekao je podigavši telefon. „Mobilna kancelarija, sećaš se? Mod-tek. Niko više ne mora da bude vezan za radni sto.”

„Modema tehnologija stvara više problema nego što koristi”, reče Viktori, pogledavši ga, a taj pogled je govorio da bi ona više volela da je on sad za svojim radnim stolom.

„O, zdravo Line”, reče njena asistentkinja Kler, koja je opušteno ušla u njenu kancelariju.

„Zdravo mala”, reče Lin. „Kako ide sa onim tvojim novim tipom?”

Ovo je bilo veoma čudno. „Da li ti i Lin dosta razgovarate?”

„On voli da ćaska”, reče Kler i slegnu ramenima. „Ponekad Vas zove i kad Vi niste tu...”

„On zove sam?”

„Da. Zašto ne bi?“ upita Kler. „On je fin. Ili bar tako izgleda.“ „Fin’ nije reč koju bih upotreabila da opišem Lina Beneta“, reče Viktori.

„Pa, zabavan je. Morate to priznati. Prilično je duhovit. I lud je za Vama^ Uvek Vas gleda i kad niste tu, uvek pita šta radite.“

Čudno. Veoma čudno, pomisli Viktori.

Za zatim je bio jedan incident sa hip-hop pevačicom, Venecijom, koja je zaštitno lice u jednoj od njegovih kampanja za kozmetiku. Lin, Venecija i njena pratnja od četvoro ljudi su se pojavili nenajavljeni u njenom studiju jedno popodne. U normalnim situacijama, njoj to ne bi smetalo, pošto je imala princip otvorenih vrata, po kome se podrazumevalo da njeni klijenti i prijatelji mogu da navrate neočekivano. U normalnim uslovima, njoj bi bilo drago da pokaže Veneciji svoju kolekciju i da joj pozajmi šta god poželi. Ali to popodne joj je u kancelariji bila Mafi Vilijams iz Be e Sea, koja vrlo retko dolazi, i one su bile u sred ozbiljnih razgovora o prolećnoj kolekciji. Nije mogla da kaže Mafi da sačeka dok ona završi sa slavnom ličnošću, što je pitanje prvenstva koje Lin nije razumeo. „Pokaži Veneciji onu zelenu haljinu dušo“, Lin je navaljivao. „Znaš, onu koja se meni sviđa.“

Mafi je pogledala u Lina kao da joj je upravo pregazio mačku i kada Lin nije shvatio poruku, ona je ustala i počela brzo da skuplja svoje stvari. „Uradićemo ovo neki drugi dan, draga“, Mafi je rekla Viktori.

„Mafi, molim te izvini“, Viktori je rekla bespomoćno. Gledala je ljutito u Lina.

„Šta je?“ pitao je. „Jel’ sam uradio nešto loše? Zar treba da mi se ne sviđa ta haljina?“

„Kako si mogao to da uradiš?“ Viktori ga je kasnije pitala. Sedeli su na zadnjem sedištu njegovog auta, elegantno obučeni, i išli su u Metropoliten muzej na neku dobrotvornu svečanost. „Bila sam u sred sastanka sa Mafi Vilijams, jednom od najvažnijih žena u modi...“

„Hej, samo sam hteo da pomognem. Mislio sam da će ti biti drago da obučeš Veneciju. Ona je strašno popularna. Mogla bi da nosi tvoju haljinu na dodeli Gremija...“

„O, Line“, uzdahnu od frustracije. „Ne radi se o tome. Ti jednostavno ne poštuješ ono što ja radim.“

„Ne poštujem?“ pitao je. „Ja volim to što radiš dušo. Ti si najbolja...“

„Šta bi bilo da ja upadnem kod tebe u kancelariju?“ rekla je. Pogledala je kroz prozor. „Zao mi je Line, ali od sad ti je zabranjeno da dolaziš kod mene u studio.“

„Aha, shvatam“, rekao je on. „Radi se o novcu, zar ne?“

„O novcu?“

„Aha. Sad kad ćeš dobiti dvadeset i pet miliona dolara, više ti nisam potreban.“

„Nikad mi nisi bio potreban. A naročito mi nije bio potreban tvoj novac. Da budem iskrena Line, tvoj novac i nije tako zanimljiv.“

„A tvoj jeste?“, reče on, odbijajući da je shvati ozbiljno. „Hoćeš da kažeš da je tvoj novac interesantniji od mog?“

„Interesantniji je meni“, ona reče dureći se. Meškojlila se u sedištu. „Okej, u pravu si. Radi se o novcu. Ja ne želim da budem sa čovekom koji ima toliko novca kao ti. Zato što misliš da si zbog tog novca ti najvažniji na svetu. Stalno pokušavaš da me uvučeš u tvoj svet, a ja sam savršeno zadovoljna sa svetom koji sam sama stvorila.“

„Pa, ja stvarno ne znam kako da odgovorim na to“, reče Lin. „Slušaj“, reče ona, pokušavajući da razume. „Ovako stoje stvari. Tvoj život je kao velika predstava na Brodveju. Moj život je kao mala predstava. Možda nije tako velika, ali je moja i jednako je zanimljiva kao tvoja predstava. To što smo mi zajedno je kao da pokušаш da sjediniš te dve predstave. Tu postoji samo jedan rezultat: velika predstava će progutati i apsorbovati malu. Možda će velika predstava biti srećna, ali mala će biti očajna. Mala predstava neće moći to da podnese“ „Mislilo sam da si ti modni kreator“, reče Lin, cereći se.

Ona se nasmeja sarkastično. Da li će ovaj čovek ikada da odustane? „Ja znam da me ti savršeno razumeš“

„Ja samo razumem da ti misliš da sam ja nekakva predstava na Brodveju. Moraš da mi to kažeš na engleskom jeziku dušo. Ja sam od onih ljudi koji ne razumeju indirektnе poruke.“

Trijumfalno ju je potapšao po ruci. Linova tvrdoglava nesposobnost da oseti šta drugi ljudi osećaju je nešto oko čega ga je ona kritikovala nedelju dana pre toga i sada je pokušavao da se ispadne pametan i okrene to protiv nje.

„Kako ja da budem uspešna žena, kad sam sa muškarcem koji je uspešniji od mene?“ pitala je. „Ne mogu, jer ispada da se moj uspeh ne računa.“

„Znači o tome se radi?“, reče Lin, mršteći se. „Mislio sam da to vi žene želite. Da budete sa muškarcem koji je uspješniji od vas. Zar to nije suština ove frke za žene poslednjih dvadeset godina? Uspesne žene koje ne mogu da nađu muškarca, jer nema dovoljno muškaraca koji su uspješni kao vi, a ono malo što ih ima ne žele da budu sa vama? Zar se žene ne žale zbog toga što su najuspješniji muškarci sa sponzoršama? Znači, uzevši sve to u obzir, ti bi mala trebalo da budeš srećna. Ti si zgrabila premiju, a premija se zove Lin Benet.“

Kakav čovek, pomisli ona, gledajući ga zaprepašćeno. "Tako se razmišljalo devedesetih godina, Line. Ne znam nijednu uspešnu ženu koja tako razmišlja. Većina uspešnih žena želi da je sa muškarcem koji je manje uspešan od nje..“

„Da može da mu komanduje?“

„Ne, nego zato što ne želi da njoj komanduju.“ Naslonila se na sedište. „Neizbežna je činjenica da ona osoba koja ima više novca drži kontrolu nad vezom.“

„Može biti, ali ako je to pristojna, normalna osoba, nikad neće dozvoliti da to druga osoba oseti.“

Pogledala ga je iznenađeno. I pored njegovog razmetljivog ponašanja, bilo je trenutak kada je Lin imao neočekivane trenutke skromnosti. Možda je bila previše stroga svojoj proceni ... na kraju krajeva, nije on kriv što je bogat. To nije baš greška u karakteru.

„Razumem te“, reče on. "Želiš da ja uđem u tvoj svet. Pa zašto me ne odvedeš u tu tvoju kuću na selu o kojoj uvek govoriš.“

„Okej, odvešću te“, rekla je. „Ali je moja cela kuća velika kao tvoja dnevna soba. Ustvari, još je manja.“

„Hoćeš da kažeš da sam ja snob?“ Lin je pitao, praveći se da je šokiran.

„Hoću da kažem da će ti biti dosadno. Tamo nema ničega – nema čak ni dobrog sira.“

„Nisam ni planirao da idem zbog sira“, reče on.

Odlazak sa Linom u kuću na selu je scenario koji je Viktori pokušavala da izbegne. Njena mala koliba, ne veća od 400 metara kvadratnih je bila njeno utočište, smešteno u udaljenom seocetu u severnom Konektikatu, koje je imalo pekaru, poštu, radnju koja je prodavala sve ono što je potrebno za život u selu i benzinsku pumpu. Nije bilo uopšte glamurno; nije bilo zabava, čak ni pristojnog restorana miljama unaokolo. Ali u tome je

bila njegova draž. Kada je išla na selo, nosila je staru odeću i naočare, i ponekad danima ne bi prala kosu. Proučavala je bube i posmatrala ptice kroz dvogled, konsultujući se sa vodičem za posmatranje ptica o raznim vrstama detlića. Kuća se nalazila na sredini imanja od 300 ari, imala je mali bazen i jezero. Uveče bi slušala žablji zov za parenje. To bi nekome bilo strašno dosadno, ali njoj nikada. Kako bi moglo da joj bude dosadno uz svu tu prirodu okolo? Ali da li bi Lin Benet to razumeo? Male su šanse za to. On bi došao u nekom svom Etro kašmirskom džemperu koji košta hiljadu dolara i sve bi upropastio.

Ali možda je to rešenje, pomisli ona. Lin će videti pravu Viktori i više neće biti zainteresovan.

Lin je hteo da ih Rupa odveze tamo u petak uveče, ali je Viktori odbila. „Idemo mojim kolima i ja vozim.”

Lin je izgledao blago šokiran kada je stala ispred njegove zgrade u PT kruzaru, ali nije ništa rekao samo je teatralno vezao pojas i pomerio sedište unazad, kao da se priprema za vožnju koja sledi. „Pretpostavljam da ćeš, kad prodaš kompaniju, kupiti drugi auto”, rekao je naglašeno.

„Razmišljala sam o tome”, rekla je, krećući, „ali ja sam praktična osoba. Auto je samo znak sujete, zar ne? To nije investicija – on gubi vrednost čim počneš da ga voziš. Ne možeš da ga prodaš za novac koji si uložio, kao što je slučaj sa nakitom ili nameštajem ili tepisima.”

„Moj mali mogulu”, reče Lin, uhvativši se za kontrolnu tablu, ne bi li održao ravnotežu, dok se ona probijala kroz saobraćaj.”

„Ja cenim važne stvari u životu.”

„Sve žene su takve. Imate neka dosadna pravila o životu. Zašto ne ceniš neke frivolne stvari.”

„Za to imam tebe”, reče ona.

Lin je krenuo da petlja oko dugmića na srednjoj konzoli.

„Izvini, šta to radiš?” ipita Viktori.

„Pitam se da li ovaj auto ima klimu.”

„Ima, ali je ja ne podnosim. Čak i ako je trideset stepeni, ja vozim sa spuštenim prozorima.” I da dokaže poentu, ona je otvorila prozore dok je Lina zaplahnuo topao vazduh.

VIKEND NIJE BIO TOTALNA PROPAST sve do subote večē. Do tad, Lin se trudio da pokaže da i on ima drugačiju, opuštenu stranu, ali je to delimično bilo zbog činjenice da mobilni telefon nema domet u krugu od trideset kilometara. U subotu-ujutru su otišli na lokalni sajam poljoprivrede, i umesto da gledaju zečeve i petlove, Lin je neprekidno gledao u svoj mobilni. „Kako to da ovde nema mreže?” pitao je. „Zvao sam sa ovog telefona kad sam bio na nekom udaljenom ostrvu u Turskoj, ali u Konektikatu nema mreže.”

„Dragi, to je tako dosadno”, reče Viktori, „da se žališ na to što ovde nema mreže. Moraš da se pomiriš sa tim.”

„Okej”, reče Lin i gumu prst u kavez sa petlom, koji ga je odmah ključnuo. „Gospode”, reče on tresući prst. „Kakvo je ovo mesto? Nema mreže i pilići su krvoločni.”

„Hajdemo da gledamo trku traktora”, reče ona.

„U ovim cipelama?” upita on podižući nogu. Nosio je skupe italijanske cipele.

„Ej, gledaj kud ideš”, povika na njega žena u fensi haljini koja je jahala konja postrance. Lin je skočio u stranu i zgazio u nešto, što mu je Viktori odmah objasnila da je kravlja balega. Lin se osmehnu kao da mu nije ništa, samo je svakih petnaestak sekundi gledao u cipelu.

„A sada, evo Džona, sa svojim traktorom, sa teretom od dvesta kilograma”, reče voditelj preko razglasa.

„Obožavam ovo”, reče Viktori.

Pogledala je u Lina da čuje njegovo mišljenje, ali je on nestao. Crk'o dabogda, pomisli ona. On je kao dete koje uvek beži i gubi se. Prekrstila je ruke. Neće ga tražiti. On je odrastao i ona mu nije mama.

Gledala je trku traktora, a njena nervoza i panika zbog toga šta mu se možda desilo su se povećavali iz minuta u minut. A zatim je čula voditelja. „Evo Lina, ili Lajna, ne znam tačno kako da izgovorim ime ovog čoveka, u svom prvom pokušaju sa dvesta kilograma...”

To nije moguće. Alije bilo. Videla je Lina, kako sedi za traktorom, pritisnuvši gas do maksimuma u pokušaju da se trka u njemu preko blatnjave staze. Stigao je do finiša i ona je navijala za njega, misleći da on toliko voli da se takmiči, da jednostavno mora da se prijavi u bilo kakvo takmičenje.

Lin je stigao do polufinala, ali je eliminisan kad je iz motora krenuo da kulja dim, kada je vukao četristo kilograma.

„Hej, jesi li videla to dušo?“ rekao je bez daha, pun sebe. „Baš sam pokazao ovim farmerima, a?“

„Odakle ti traktor?“ pitala je.

„Kupio sam ga od nekog farmera za deset hiljada dolara.“

„Šta ćeš kog đavola da radiš sa traktorom?“

„Šta misliš da ću da radim?“ rekao je. „Vratio sam farmeru. To mi je novi najbolji prijatelj. Rekao sam mu da ću sledeći put kad dođem ovde da dođem kod njega na farmu i da ga vozim.“

To več, Viktori je pravila pečeno pile za večeru. Lin nije prestajao da priča o trci traktora, i kako je odrao neke lokalce na stazi. Ona je mislila da je to smešno, sve dok nije počela da pravi sos. Lin je, još uvek pod utiskom trke, insistirao da se umeša, tvrdeći da zna odličan recept za sos koji je pravila njegova majka. Sipao je crveno vino u njen sos, a zatim Vorčester sos i Viktori je odjednom pukao film. Krenula je da viče na njega i on je za trenutak stajao zapanjen. Zatim je bacio kašiku u sudoperu.

„Kako se usuđuješ?“ reče ona podižući tu kašiku koja ju je uvredila. Mahala mu je njome pred licem. „Ne možeš tako da se ponašaš u *mojoj kući*.“

„U redu“, reče on. „Ti izgleda želiš da budeš sama, tako da je možda bolje da odem. Zvaću Rupu da dođe po mene.“

„To je verovatno dobra ideja“, reče ona.

Rupi je trebalo dva i po sata da dođe; za to vreme, oni gotovo da nisu progovorili ni reč. Ona je pokušala da jede piletinu, ali je bila suva i zastajala joj je u grlu. Ovo je bio trenutak kad je trebalo da se pomire, kada je jedno od njih dvoje trebalo da se izvini, ali je izgledalo da niko nije želeo da se potruđi. „Verovatno je bolje ovako“, reče ona kad je izlazio.

„Kako hoćeš“, reče Lin hladno. Povukao se u svoj hladni milijarderski oklop i ona ga je tamo gurnula.

„Raskinuli ste zbog sosa?“ upita Vendi kasnije preko telefona.

„Uvek raskineš zbog nekih malih stvari, zar ne?“ reče Viktori. Pogledala je oko sebe. U ovoj kućici bi trebalo da je savršeno srećna, sad kad je povratila red i mir, ali je umesto toga izgledala pusta i depresivna. „O, Vendi ja sam skot“, rekla je. „Ponela sam se kao totalni idiot. Ne znam šta mi je bilo. Potpuno sam odlepila. Jednostavno nisam mogla da ga gledam u svom prostoru.“

„Pa zašto ga ne pozoveš?“

„Mislim da ne bi trebalo. Sad je prekasno, sigurna sam da me mrzi. Ili misli da sam luda. A ja sam mu dala dobar razlog da veruje u to.”

Ipak, mislila je da će je Lin kad-tad pozvati. Tako je uvek bilo ranije. Ali ovoga puta nije. Prošla su dva dana, pa četiri. I tada je odlučila da zaboravi na njega. Nije bilo važno.

Ali ipak, plašilo ju je to – ta njena zastrašujuća sposobnost da prekine sa muškarcem i sa osećanjima koje ima prema njemu. Daleko od očiju, daleko od srca. Bilo je tako lako.

Da li su se druge žene ovako osećale? Vendi nije, a nije ni Niko. Čak i ako je ona imala tajnu vezu, ona je još uvek „volela” Sejmura. Ali nešto se desi kad imaš dosta veza, što znači i dosta raskida. U početku, to strašno boli, i ti misliš da nikad nećeš preboleti. Ali onda naučiš da budeš oprezna. Budeš povređena samo kad neki muškarac uništi tvoj san o vezi. Ti razumeš da su ti povređena osećanja samo zbog tvog povređenog ega i egocentrične ideje da bi svaki muškarac sa kojim si trebalo da te voli, da ti svemir toliko duguje. Ali ljubav nije neotuđivo ljudsko pravo, i neke žene jednostavno prođu kroz čitav život, a da ih nijedan muškarac nije stvarno voleo. To se dešava i muškarcima. I ona je verovatno od tih ljudi. To je bila istina koju je morala da prihvati, pomisli ljutito, bez obzira na to koliko je bolna. Niko nikad nije rekao da će život biti lak. Ali ona to može da podnese; nastaviće hrabro napred. I pored toga, imala je svoju karijeru.

Pogledala je opet kroz prozor Mercedesa. Auto je izgleda prošao još jedan blok, i konačno, gospodin Ulo je signalirao da skreće i ušli su u luku. To je to, pomisli ona. Ova zabava je bila priznanje njenom talentu i svemu što se napornim radom trudila da postigne.

Auto je polako išao uskim cementnim putem i konačno se zaustavio na njegovom kraju ispred blistave bele jahte na kojoj su svetlucala mala bela svetla. Dva krupna čoveka obučena u nautičku odeću i držeći spiskove sa imenima su stajala na početku mosta koji je vodio do broda. Sa strane je vrebala grupa ljudi iz obezbeđenja koji su nosili toki-vokije, a ispred nje je bio čopor paparacija, koji su stajali iza policijskih barikada narandžaste boje. Blicevi su bili gotovo zaslepljujući i kroz belu svetlost Viktori je prepoznala poznati par filmskih zvezda koji je mahao profesionalno.

Viktori je izašla iz auta, podigavši rub od haljine. Iznenada se paparaci okrenuše ka njoj i ona se smešila, zaustavivši se da pozira za neke od njih koji je znala iz Njujorka.

„Hej, Viktori!” povika jedan od njih. „Gde je Lin?”

Ona je slegla ramenima.

„Čujem da je u Kanu...” neki drugi se javi iz gomile.

„Jahta mu je ovde...” rekao je treći.

Lin, ovde? U Kanu? Srce joj zalupa malo jače. Ne, pomisli ona, to je nemoguće. Čak i da je moguće, on je verovatno sa nekom drugom ... i to i onako nije bitno. Kada bi mogla da bude samo malo uspešnija, pomisli, dok je šetala preko pontonskog mosta i zaustavila se da još jednom pozira ispred paparacija, koji su je molili da se okrene. Možda ako bi radila malo više i zaradila još novca i ako bi njena kompanija postala veća... Možda bi konačno naišao muškarac koji bi je stvarno voleo.

„VENDI?” UZVIKNUO JE SELDEN ROUZ. „Vendi, jesi li to ti?”

A ko bi drugi bio, pomisli Vendi, malo ljutito. Spazila je Seldena krajičkom oka dok je silazila niz stepenice da popriča sa menadžerom oko još jedne sobe za Gvinet. Nadala se da će ga izbeći, ali je on iznenada podigao pogled sa novina i lice mu ozari izgled prijatnog iznenađenja. Pa, sad ne mogu da ga izbegnem. Moraće da se pozdravi sa njim, inače će on pričati ljudima kako ga je ignorisala.

„Zdravo Seldene”, rekla je, prišavši stolu. Koji đavo on traži u predvorju hotela Merser u nedelju u devet ujutru i pije nešto što je izgledalo kao Bladi Meri? I to sa celerom, parčetom limuna, tri maslinke i slamčicom koja štrči na vrhu?

Selden Rouz pije Bladi Meri na slamčicu, pomisli Vendi zlobno. Koliko ima godina, dvanaest?

Ustao je. Uprkos slamčici, Selden je izgledao strašno seksi, sa malo dužom braon kosom i naočarima za čitanje. Naočare sa ramom od kornjačinog oklopa. Stvarno neodoljivo. „Jesi li za piće? Ili kafu sa mlekom?” pitao je. „Izgledaš kao da bi ti dobro došla jedna kafa sa mlekom.”

Ona je odmah krenula sa defanzivnim stavom. „Da li izgledam tako loše?” pitala je.

„Ne, Vendi, uopšte ne”

„Da ti objasnim nešto Seldene“, rekla je upozoravajućim tonom. „Trebala da znaš jednu stvar o ženama, a naročito o ženama kao što sam ja. Nikad nemoj da kažeš ženi da bi joj dobro došlo piće, silikoni ili jebena kafa sa mlekom.”

„Zaboga, Vendi“, rekao je, iznenađen ovim napadom. „Nisam mislio Izgledaš divno, kao i obično...”

„Divno?“ upita ona, malčice besna.

„I definitivno ti ne trebaju silikoni. Mislim ” rekao je nesigurno pod njenim neprijateljskim pogledom. „Samo sam rekao da bi ti dobro došla kafa, nadajući se da ćeš sestri i popiti je sa mnom.”

I on izmaknu stolicu da ona sedne.

Vendi je gledala stolicu sumnjičavo. Ma, šta ima veze, pomisli ona, prebacujući kosu preko ramena. I onako nije imala šta da radi. Sela je. „Pa? Kako si Seldene?”

„Super sam...”

„Svi su u Njujorku i Los Anđelesu, naročito u našem poslu uvek super. Jesi li to primetio?”

„Pa, ja...”

„Zar ti to ne smeta? Zar ne misliš da je to malo *sumnjivo*?”

„Kad to tako posmatraš ...” počeo je da priča.

„Da”, reče ona.

Selden se igrao sa slamčicom. „I trebalo bi da se osećaš super Vendi. *Pegavo prase* je dobilo dva Oskara.”

„Ali ne za najbolji film.”

„To je komedija, Vendi”, reče on strpljivo. "Poslednja komedija koja je osvojila Oskara za najbolji film je *Vozeći gospođicu Dejzi*. To su bile osamdesete. Znaš kako to ide.”

„Da, znam”, reče odsečno. Shvatila je kako se ponaša. Zašto je bila toliko neprijatna prema Seldenu? Pogledaj ga, pomisli, uzimajući salvetu. Sa tim blagim licem i malo dužom kosom, izgledao je više kao profesor na koledžu, nego kao opasni direktor u filmskoj industriji, a to je možda njegov svestan pokušaj da zbuni svoje poslovne saradnike u pogledu svoje prave prirode. Sa druge strane, to bi takođe moglo da znači da je Selden Rouz baš kao i svi ostali i da je želeo da izgleda mlađe. Nije mogla da veruje da je pre samo godinu dana mislila da je opasan. Ali možda čovek kad doživi svoje najgore strahove, posle sve gleda iz druge perspektive.

Moram da pozovem Niko i ispričam joj da sam videla Seldena, pomsili.

„Šta ti radiš ovde”, upita ona, pokušavajući da se smeši.

„Živim tu, odmah iza ugla. Dolazim ovde svake nedelje ujutru na doručak”, rekao je. ”Ne smeta mi što sam sam, osim nedeljom ujutru. Nema ništa tužnije nego kad sam praviš jaja sa slaninom.” Nasmešio se tako simpatično, a Vendi je opet primetila njegovu kosu. Kako ju je tako ispravio? Nadala se da je ne pegla.

„Sigurna sam da ti nemaš problema da nađeš devojkicu Seldene”, rekla je čvrsto, ne želeći opet da čuje njegovu tužnu priču o samačkom životu. „Ti si uspešan, nemaš decu, ti si” zastala je „zgodan”.

„Stvarno to misliš?” pitao je izgledajući naizgled zadovoljan zbog komplimenta. Dao joj je meni. „Trebalo bi da probaš sufle od sira. Stvarno je dobar. A uostalom nije to tako lako”, rekao je ležerno vrativši se na svoju stolicu.

Vendi je klimnula glavom, gledajući u meni. „Sufle ili veza?” pitala je, nadajući se da misli na sufla. „Zar nije suviše rano da pričamo o vezama?” rekla je dajući mu meni.

„U pravu si, hajde da pričamo o tebi. Šta ti radiš ovde?” pitao je nevino. „Zar ti ne živiš daleko odavde?”

„Sad ponovo pričamo o vezama.”

„Stvarno?”

„Pa, sad živim ovde. To je sve”, reče ona. Pogledala je okolo neprijatno, osetivši seksualno uzbuđenje. Iz nekog bizarnog razloga, Selden Rouz ju je privlačio – i to je jednostavno bilo jače od nje. Prekrstila je noge i uvila stopalo jedne iza lista druge note, kao da bi taj gest mogao da suzdrži njenu neprikladnu želju.

„Zaista?” upita Selden radosno. Ili joj se pričinjavalo? Kao da je pokušao da potisne svoja prava osećanja, on se namršti. ”Znači, ponovni pokušaj sa mužem nije uspeo?”

„Ne”, odmahnula je glavom. ”Ti si sve vreme bio u pravu. Rekao si da, kad te neko jednom izda, učiniće to ponovo.”

„Zao mi je zbog toga što prolaziš kroz sve to, ako te to čini nesrećnom.” Zastao je i zatim rekao najšokantniju stvar. „Ali drago mi je zbog mene.”

Pogledala ga je zaprepašćeno. Da li je stvarno to rekao? Pocrvenela je, osećajući se odjednom poletno. Nije mislio to što je rekao. Bolje da to ignoriše

„Mislim, verovatno nećeš pristati, ali mislio sam da bismo možda mogli da jednom izađemo na večeru.”

„Misliš ...”

„Mislim na sastanak”, reče Selden hrabro. „Valjda se to još uvek tako zove. Iako izgleda malo smešno da ljudi naših godina idu na sastanak.”

„Mi?” upita ona prestravljeno. Nije mislila da to tako zvuči, ali je bila tako iznenađena, da nije bila svesna onoga što priča. Kad ju je poslednji put neki muškarac pozvao na sastanak? Da li se to ikada desilo?

„Ako ne želiš, razumeću. Mislim, pošto smo kolege ...”

Ako izađu na sastanak, da li to znači da će spavati, pitala se, a od te ideje oseti novo uzbuđenje. Ali ne, to je dolazilo kasnije. Ne bi trebalo da spavaš sa nekim na prvom sastanku.

Osetila je blagu vrtoglavicu. ”Ma ne, Seldene”, rekla je želeći da ga razuveri. „Mislim, važi. Volela bih da izađem na večeru sa tobom. Pretpostavljam da sada mogu. Deca nisu kod mene svaki dan.”

„Nisu?” pitao je.

Ona je slegla ramenima, želeći da brzo promeni temu. Jedna stvar je izaći na večeru, a sasvim druga pričati mu svoju patetičnu priču. „Da li ti imaš decu?” pitala je.

„Voleo bih da imam... ali ne mogu.”

„Ne možeš?” upita Vendi iznenađeno.

„Moja prva žena i ja smo pokušavali. Uradili smo sve testove, i ispalo je da ja imam problem. Ona to nije najbolje podnela. Počela je da me vara, a ja sam saznao za to i onda sam ja počeo da varam nju.” Vendi je bila šokirana. „To je užasno.”

„Da, pravi kaos”, složio se Selden. „A onda, moja druga žena.. Pa, reći ću samo da sam se oženio nekim ko je sušta suprotnost mojoj prvoj ženi. Nismo bili dovoljno dugo u braku da bismo počeli da pričamo o deci, ali sam sasvim siguran da ona nije želela decu sa mnom. Nisam bio dovoljno bogat. ”

„Zar još uvek postoje takve žene?” Vendi upita u zaprepašćenju. „Aha”, reče on, sklanjajući kosu sa čela. „Ali ja sam kriv. Bio sam glup. Ona je bila supermodel, i pustio sam da moj ego prevlada razum.”

„Barem si to shvatio”, reče Vendi, pohvalno, sa olakšanjem što pričaju o njegovim, a ne njenim problemima i ne o njihovom sastanku. „Većina miškaraca misli da ako mogu da se zabavljaju sa supermodelom, to će rešiti sve njihove probleme.”

„To je ono gde počinju problemi”, reče on zagonetno.

Vendi je klimnula glavom i naslonila se u stolici, impresionirana. Žena se ni on čega ne može osećati bolje nego kad je sa muškarcem koji je bio sa supermodelom i raskinuo sa njom! U tome je bilo nečeg tako utešnog. To je značilo da su tom muškarcu vrednosti na pravom mestu. Ona je proučila njegovo lice za trenutak. Da li je Selden zaista tako dobar? Ili ona greši u proceni i sve ovo je ... samo neki trik ... da dobije^ šta? Ako pokušava da je odvede u krevet, zar je to tako loše?

„Šta radiš sad?” pitao je iznenada. „Mislio sam da se malo prošetam Sohom. Hoćeš li sa mnom?”

„Zašto da ne?” rekla je Vendi, iznenada shvativši da je šetnja sa Seldenom divan način da se provede jutro. Barem neće biti sama.

Selden je platio račun i ustali su. „Hej”, rekao je. „Zaboravio sam da te pitam. Zašto si u hotelu? Zar ne bi trebalo da tvoj muž bude ovde, a ne ti?”

Vendi se opet osetila grozno, sećajući se svog razgovora sa Tesom Hop, prethodnog dana. „Trebalo bi.. ali je naša situacija neobična. Ja sam morala da dam svom mužu stan.”

„Gospode, Vendi”, reče Selden. „Vidim da si prošla kroz svašta.” Otvorio joj je vrata, puštajući je da prođe. „Ako ti treba stan, možda mogu da ti pomognem. Imam fenomenalnog agenta za nekretnine.” „Hvala”, rekla je. „Možda prihvatim tvoju ponudu.” I izašavši napolje, pomislila je na to koliko je Selden fin i kako je lako biti sa muškarcem koji je fin, za promenu. Fin, pomisli ona. Ko bi rekao da će to biti osobina koju će najviše želeti kod muškarca?

TRI SATA KASNIJE, ONA I SELDEN su se vozili teretnim liftom do njegovog potkrovlja, pošto su se prošetali sve do reke Hadson i nazad. Prvi put u zadnjih nekoliko nedelja ona je malo uživala, zaboravivši na Šejna i

njegove zastrašujuće zahteve. Bilo je tako čudno i uzbudljivo šetati se u nedelju sa čovekom koji nije bio njen muž i ponašati se kao da ste par. Oni su šetali, razgledali razne radnje i stali da još jednom popiju kafu. Ona je kupila haljinu za Kloj, dinosaurusu za Tajlera, koga je Selden izabrao i jaknu za Magdu, i sve vreme su pričali i pričali, i znali su dak kad budu prestali da pričaju, moraće da se rastanu. Kad su ponovo došli do Vest Brodveja, ona je bila malo razočarana, jer nije htela da se rastanu, ali nije znala šta drugo da uradi. Tada on reče „Hoćeš li da vidiš moje potkrovlje i da ti dam broj mog agenta za nekretnine?”

„Važi”, rekla je i odjednom oseti olakšanje i ponovo oseti polet.

„Moram da te upozorim, ja nisam baš talentovan za uređenje stana...”

„Nisam ni ja”, reče ona, pogledavši ga u istom trenutku kad i on nju i oboje sramežljivo skrenuše pogled. Sve što je trebalo da znaju nalazilo se u tom pogledu. On je govorio „Želim da spavam sa tobom i nadam se da i ti želiš da spavaš sa mnom.” Nije osetila taj pogled godinama, od vremena kad se udala – preko petnaest godina! Čudno je kako se sve vrati – suva usta, unutrašnjost koja je sva nemirna. Strah i uzbuđenje od nepoznate teritorije. Drugo telo, novi penis i nada da seks neće biti razočaranje...

Namrštila se.

„Je li sve u redu?” upita Selden.

„Ma, da”, reče ona. „Sve je u redu.”

„Brineš za decu?” pitao je. Vožnja liftom do četvrtog sprata činila se beskrajom. Ti stari liftovi

„Uvek se brinem za njih”, rekla je. „Ali oni su okej. Šejn će ih vratiti tek u pet sati.” Sad je to uradila, pomisli ona, i odmaknu se jedan korak od njega. Praktično je objavila da ima četiri sata na raspolaganju za seks.

„Šta Šejn radi sa njima ceo dan?” upitao je Selden.

„Vodi ih do štale moja starija ćerka ima ponija .. i vodi ih u park, i obično na rođendan nekog deteta.”

„On sve to sam radi?” pitao je Selden.

Vendi je klimnula glavom. ”On je govno od čoveka, ali je dobar otac. Nažalost.”

Vrata lifta se otvoriše i oni su ušli u veliko predvorje sa staklenim zidom napravljenim od zelenih blokova stakla. Na podu je bio persijski tepih bež boje. „Lepo je”, reče Vendi pažljivo.

„Nisi još videla stan”, reče on i uvede je kroz vrata, sakrivena u staklu, u ogroman, prazan prostor. Seldenovo potkrovlje je bilo mnogo veće od njenog – dnevna soba i kuhinja su imale oko 700 kvadratnih metara – ali nije lagao po pitanju uređenja. U sredini tog prostora nalazio se dugački drveni sto sa osam stolica; uz zid na kome su bili prozori stajao je usamljeni kauč ispred koga je bio stakleni stočić za kafu. I to je bilo sve. Vendi nije znala šta da kaže. „Baš je ...”

„Samotno, a?” reče Selden ulazeći u kuhinju. ”Stalno govorim da ću nabaviti neki nameštaj, ili da ću bar unajmiti dekoratera. Ali znaš i sama kako je. Imaš puno posla i stalno to odlažeš, a zatim, pre nego li primetiš, prođu dve godine.”

„Da li imaš krevet?” upita Vendi.

„To imam. I veliki televizor. U spavaćoj sobi. Sve svoje emisije gledam iz kreveta.”

Ona je išla za njim do kuhinje i koraci su joj odzvanjali po golom drvenom podu. Nikad nije mogla da zamisli da Selden Rouz – agresivni, moćni direktor u filmskoj industriji – živi ovako. Ali stvarno nikad ne možeš da oceniš ljude po spoljašnjosti – dok ih bolje ne upoznaš. Ovo je za njega verovatno pravi rizik, da joj dozvoli da vidi njegov stan. Mora da joj dovoljno veruje da misli da ona neće sutra pričati po Splač-Verneru o njegovom čudnom, nenameštenom stanu. Zamislila je Seldena kako leži sam u krevetu u bademantilu, sa daljinskim u ruci kako gleda nemontirani materijal svojih različitih TV emisija. Bilo je nečeg duboko dirljivog i tužnog u tome, pomisli ona. Ali je takođe bilo nečeg što je mogla da razume.

„Imam hladan šampanjac”, doviknuo joj je, otvarajući vrata od frižidera. „Kristal. Vitkor mi ga je poklonio prošle godine.”

„I još ga nisi popio?” pitala je, prilazeći mu iza leđa.

„Pretpostavljam da sam čekao posebnu priliku”, rekao je okrećući se sa flašom u ruci, tako da su se zamalo sudarili.

„Izvini”, reče Vendi.

„Nemoj da se izvinjavaš Vendi. Ja..” Nije dovršio rečenicu, jer se iznenada sagnuo ka njoj i krenuo je da je ljubi.

Bio je to jedan od onih fenomenalnih trenutaka i iznenada su počeli neobuzdano da se skidaju i Selden je, zaustavljajući se samo da bi spustio flašu sa šampanjcem, odveo kroz dnevnu sobu i na kauč.

„Moje grudi”, prošaputala je. „Moj stomak. Rodila sam troje dece....”

„Baš me briga za to”, rekao je uzbuđeno.

I nakon sat vremena posle toga, jop uvek su vodili ljubav, kad je začula svoj telefon koji je odzvanjao u ovom praznom prostoru. „Moj telefon ...” rekla je.

„Moraš da se javiš?” upitao je.

„Ne znam”

Telefon je prestao da zvoni i, nekoliko sekundi kasnije, stigla je poruka.

„Bolje bi bilo da se javiš”, reče Selden, silazeći sa nje. „Da ne bi bila nervozna.”

Ustala je iz kreveta u spavaćoj sobi, gde su na kraju završili i odšeta, popuno gola, u dnevnu sobu, gde joj je bila torba. Našla je telefon.

„Majka, gde si?” pitala je Magda, hrapavim, optuživačkim šapatom, koji je odmah prestravio Vendi. „Gde si?” opet je pitala. „Mi imamo bubuljice i svi smo bolesni ...”

ZRAK OŠTRE I JAKE SVETLOSTI je prolazio kroz otvorene francuske prozore, došao do kreveta i zaustavio se na Viktorinom licu, zbog čega otvorila oči i trgla se.

Ustala je, a zatim odmah ponovo legla, ječeći nežno. Osećala je da joj je glava kao blok cementa koji je prilješten u stezi.

O, ne. Da li je još uvek pijana?

I zašto su kapci otvoreni?

Hmmm. Mora da ih je otvorila kad se vratila u sobu sinoć. Sad kad je malo razmislila o tome, setila se da je bila na balkonu koji je gladao na more, u kome je bio beličasti odsjaj meseca i na kome su talasi igrali sa svetlošću. Ali najviše se sećala jedne rečenice „Nije puno bolje od Hemptonsa, znaš? Ali Francuzi su takvi snobovi u vezi sa tim.” A kome je to rekla? Nije Pjeru .. možda Linu Benetu? Da li je videla Lina noćas? U glavu joj je dolazilo njegovo lice – ali bilo je i drugih lica oko njegovog – kao da gleda lica na školskoj fotografiji. Videla ga je sa crnom kravatom i dobro raspoloženog.

Ali iznenada je sela uspravno. Nije bio Lin. Bio je to onaj glumac, pomisli ona. Ona francuska filmska zvezda koga je upoznala .. u hotelu ... kasno sinoć ... Divno je kao Francuzi imaju svoje sopstvene filmske zvezde, pomisli ona. Ovaj je imao veliki nos, čak iako je izgledao kao mlada filmska zvezda. Nadala se da on nije nekako završio u njenoj sobi. Takve stvari su se dešavale i ranije, kada se budila i nalazila ljude kako spavaju na stolicama ili na podu, a jednom je čak našla muškarca kako spava u kadi. Ali to je bilo u Los Angelesu, gde se, izgleda, takve stvari dešavaju sve vreme.

Dopuzala je do kraja kreveta i pregledala pogledom sobu. Nije bilo stranog prisustva i ona se sa olakšanjem naslonila na jastuk. Ali ipak je izgledalo kao da postoji neko malo neprijatno osećanje u vezi sa tim mladim čim. Da li je spavala sa njim? Da li ga je možda uvredila? Činilo joj se da se seća kao je raspravljala o njegovom nosu, kako je veći od prosečnog i kako bi, da je američki glumac, morao da ode kod estetskog hirurga da mu otifikari vrh. Da li je ovo možda izvor tog neprijatnog osećaja griže savesti? Ali nije verovatno da bi se Francuz uvredio zbog komentara o svom nosu. Francuzi su bili ponosni na svoje surle, tvrdeći kako on ima razne zanimljive upotrebe koje Amerikanci ne bi razumeli.

Hmmm, pomisli ona. Mora da popije kafu. Kafa će joj razbistriti mozak.

Podigla je slušalicu. „Cafe au lait, s'il vous plait?” tražila je.

„Dobro jutro madam. Zao mi je, ali trebaće nam sat vremena za kafu.”

„Jedan sat?” pitala je preneraženo. „Za šoljicu kafe?”

„Kakav je ovo hotel?”, pitala je u očajanju. „Nemate toliko soba...”

„Restoran je veoma lep za doručak madam. Veoma ugodan. Gleda na more.”

„Sve gleda na more”, reče ona uz ljutit uzdah. „I možete li, molim vas, da kažete svima da prestanu da me zovu madam. Ja *nisam* udata.” Spustila je slušalicu, pušeći se od besa. Za dve hiljade dolara za noć, čovek bi očekivao da može ujutru da dobije kafu u sobu!

O, Bože. Njena glava... stvarno se nije osećala dobro i za to mora da postoji dobar razlog. Prvo je bila ona zabava na Pjerovoj jahti, gde je sigurno popila dosta šampanjca (kao i svi ostali), jer je bilo toliko toga što je

trebalo proslaviti. A zatim, vratila se u hotel i popila još dosta, jer iznenada više nije bilo ničega da se proslavlja...

Jao! Ta scena na jahti. Iznenada joj se pojavi u glavi slika Pjera Berteja, namrštenog, što je potpuno obeshrabri. Šta je uradila da ga tako razbesni? A možda nije bio ljut na nju, već na nekog drugog. Počinjala je da shvata da je Pjer jedan od onih bogataša koji imaju napade besa. Nesumnjivo da i on ima mamurluk kao i ona i verovatno se ne seća puno toga.

Čulo se zvono i ona poskoči i otetura se da otvori vrata. Možda je to rum servis. Otvorila je vrata u iščekivanju kafe, ali je ispred stajala samo sobarica, držeći novine i čiste peškire i gledajući je sa neodobravanjem. „Madam”, šmrknula je, dajući Viktori novine.

U čemu je njen problem? pomisli Viktori. Te stare Francuskinje – bile su veoma čudne. Sobarica je ušla u kupatilo i pustila vodu. Viktori se vratila u krevet i krenula da lista novine. U Francuskoj su modni kreatori jednako popularni kao filmske zvezde i novine su verno ispratile zabavu u njenu čast na Pjerovoj jahti, prenošeći detalje prividno glamurozne dekadencije. Robi Vilijams je nastupio (otpevao je samo dve pesme, od kojih nijedna nije bila hit), gosti su bili posluženi beluga kavijarom i Dom Perinjonom (to je bilo istina) i Dženi Kejdin je bila tu (ali je otišla posle pola sata, jer je navodno bila umorna), kao i prinčevi Vilijam i Heri (koji je trebalo da budu u školi, pomisli Viktori). „Viva La Viktori” glasio je naslov jedne priče, iznad njene fotografije na kojoj igra na stolu.

O, Bože, pomisli ona, gledajući u fotografiju. Držala je jednu nogu u vazduhu, i izgleda kao da je izgubila cipelu. Nije ni čudo što ju je sobarica tako prekorno gledala. To nije baš bilo profesionalno, da igra na stolu bez jedne cipele. Ali neko je to morao ... i po onome što je mogla da pročita uz pomoć svog slabog znanja francuskog, zabava je bila izuzetno uspešna. Možda nije uopšte trebalo da brine.

Ali se tada vratiše Pjer i njegov ljutit izraz lica kao isečak filma. Krma jahte je bila pretvorena u disko, sa sve blještećim svetlima i javi joj se slika Pjera kako besnog izraza lica puzi. Pjer je tako zgodan, ali ne i kada je ljut. Tada mu se lice skupi kao prepečeni krompir. Možda bi neko trebalo da mu skrene pažnju na to, pomisli ona.

Glava je počinjala da joj pulsira. Nije imala izbora osim da siđe u restoran, koji je bio poznat po tome što je preskup – kafu su verovatno naplaćivali dvadeset dolara. Ona se otetura do ormara gde je pronašla lanenu halji-

nu i cipele. Otišla je do kupatila da opere zube, smešeći se naglašeno sobarici dok nije shvatila poruku i izašla. Tada se pogledala u ogledalo. Maska za spavanje koju je nosila se pomerila na vrh glave kao gusenica i sada joj je kosa štrčala na gore.

Malo je nakvasila i spustila, ali se ona ponovo digla. Otišla je nazad u sobu i primetila dugačak beli šal sa resama na kraju prebačen preko fotelje. Ali čiji je to šal? Bio je to očigledno muški šal – jedan od onih koji muškarci nose sa smokingom. Uzela ga je i mislila da oseća francusku kolonjsku vodu. Pogledala se u ogledalo i namrštila, obmotavajući šal oko glave. Važno je bilo da je misteriozni muškarac imao dovoljno pameti da ode pre nego što se ona probudi, i time spase bar jedno od njih dvoje daljeg poniženja.

Pogledala je po sobi i uočila velike, crne naočare za sunce na stolu. Ni to nije njeno. Stavila ih je i pogledala kroz prozor u sunce, i tada je izašla. Pa, pomisli ona pažljivo silazeći niz mermeme stepenice do prvog sprata, bez obzira na to šta se dogodilo sinoć, barem je danas lep dan. Bila je nedelja i ona ništa nije planirala – možda će sedeti pored bazena. Sigurno će sresti nekog poznatog, i neko će je već pozvati na ručak. Stavila je ruke preko ušiju. Ove mermeme stepenice su tako bučne; neko bi stvarno trebalo da ih pokrije tepihom. Zvuk njenih cipela na mermeru je odzvanjao predvorjem kao pucnji iz pištolja. A sad ju je recepcionar gledao prekorno, mršteći se. Zaobišao je recepcionarski sto, i prišao joj.

„A, madam”, rekao je. „Imam nešto za Vas.” Pružio joj je njen sat. Ona ga je uzela zbunjena, pitajući se kako je njen sat završio kod recepcionara. Recepcionar se nagnuo ka njoj i rekao joj zaverenički šapćući „Verujem da ste to izgubili sinoć. U partiji pokera. Gospodin koji ga je osvojio, želeo je da Vam ga vratim.”

Poker?

„Hvala”, rekla je. Stavila je sat i nasmejala se kiselo.

„Da li ste u redu madam?”

„O, da”, rekla je. „Potpuno sam u redu. Ne bih mogla biti bolje.” Zastala je. „A taj čovek ... ?”

„On je otišao pre pola sata. Rekao je da se vraća na jahtu i da nije siguran kad će Vas videti ponovo.”

Ovo nije zvučalo najbolje, tako da je Viktori odlučila da se ne raspituje više. „Hvala”, rekla je. Pošla je polako kroz predvorje. Tu su stajali kaučevi

prekriveni svilom i mali stolovi od mermera i male sofe koje su stajale svuda. Pravo minsko polje – čovek je mogao za čas da se saplete!

Prošla je kroz drvena vrata na drugom kraju i izašla napolje, do sledećeg niza mermernih stepenika koje je pažljivo prešla i koji su vodili u baštu. Izašla je napolje i natakla naočare za sunce. Poker! To je, nažalost, imalo smisla. Nikad nije mogla da obije partiju pokera. I, iz nekog razloga, poker je uvek pratila velika količina viskija. Krećući se veoma pažljivo, kao da je napravljena od stakla i svako časa se mogla razbiti, sišla je niz stepenice postrance, kao rak.

Staza od cigle je vodila do restorana kroz lavirint žive ograde i iza jedne od živica pojavila su se kolica za bebe baš ispred nje, sa kojima se zamašlo nije sudarila. Viktori je odskočila i bukvalno upala u živu ogradu. „Tako mi je žao”, rekao je prijatan engleski glas, nakon čega je čula „O, draga! Pa, to si ti! Nisam te prepoznala sa tim naočarima za sunce. Baš si rano ustala?”

„Jesam U?” upita Viktori, smešeći se i hrabro ustajući iz žive ograde. Žena koja joj se obratila je bila jedna od onih finih Engleskinja koje je upoznala na zabavi prethodne noći. Ali kako se zvaše? Nešto neobično, kao „gremi” Gren, tako je, pomisli sa olakšanjem. Nekako se prisetila da je provela neko vreme, činilo joj se kao nekoliko sati, sa tim Engleskinjama. Bile su tako zabavne – ali prilično su se raspusno ponašale. Njihovi muževi su bili Pjerovi poslovni saradnici i one su provodile sve vreme u šopingu i na žurkama, obletajući svet u privatnim avionima i ponašajući se, po njihovim rečima, „nestašno”. Slušajući njihove priče, zaključila je da su bile „nestašne” u skoro svakoj zemlji u svetu....

„Bila si malo pijana sinoć, draga”, rekla je ova Gren osoba, ali je intrigantno ublažila tu svoju ocenu. „Ali svi smo bili pijani. A ti si potpuno u pravu”, rekla je, klimajući glavom u pravcu malog deteta koje je bilo vezano u kolicima. „Bebe su taaaaako dosadne.”

„Zar sam to rekla?” upita Viktori zaprepašćeno. „Nisam to ozbiljno mislila. Nisam imala pojma da ti imaš bebu...”

„Bila si strašno smešna draga. Svima si se mnogo svidela. I moj muž kaže da uopšte ne brineš za Pjera. On je stari prdonja. Njegova majka je Švajcarkinja, znaš, zato je on malo uštogljen ...”

„Pjer ...” reče ona suvim glasom.

„Ma šta da se desi, moraš da dođeš kod naš u Gštad u februaru”, reče Gren ljubazno, mazeći je po glavi. „Ostaviću ti svoj mobilni na recepciji...”

Zdravo draga! Pozovi nas”, rekla je preko ramena, dok je odlazila brzim korakom.

Viktori je takođe brzo krenula napred. Hitno joj je bila potrebna kafa. Imala je užasno osećanje da se nešto dogodilo u vezi sa Pjerom. I da to nešto nije bilo dobro.

Nakon par stepenika našla se u delu restorana koji je bio na otvorenom i nameštajući šal tako da prekrije uši, krenula je niz stepenice, odlučna u pokušaju da izgleda što normalnije i bezbrižnije. Ako se nešto desilo sa Pjerom sinoć, morala je da se ponaša prirodno, kao da je sve u redu. Još uvek je moguće, rezonovala je, da je samo mali broj ljudi upoznat sa tim incidentom. Ako se uopšte i desio.

„Dobro jutro, madam”, rekao je konobar uz mali poklon glavom. Viktori je klimnula glavom i pratila ga kroz restoran do malog stola uz ogradu. Restoran, nad kojim je stajala zeleno-bela prugasta tenda, bio je skoro popunjen, pomisli ona, i pogledavši na sat, videla je da je devet ujutru.

Bilo je prilično rano, imajući u vidu koliko je kasno legla. Nije ni čudo što joj svet izgleda malo nestvaran, kao da još uvek sanja. Podigavši pogled, mogla se zakleti da vidi Lina Beneta kako sedi za stolom pored ograde, čita novine i drži salvetu punu leda preko nosa. Kada se približila, videla je da je to stvarno Lin, i da uopšte nije izgledao dobro raspoložen. Šta je kog đavola radio tu, pomisli ona, malo iritirana. Zaista nije bila spremna da ga vidi, naročito ne u ovom stanju...

Konobar ju je odveo do praznog stola pored Linovog. Privukao je stolicu nasuprot njegovoj, tako da su ona i Lin sedeli leđima okrenuti jedno drugom. Lin joj uputi kratak pogled i još kraće reče „Dobro jutro” neutralnim glasom i nastavi da čita novine.

E, to je bio čudan pozdrav za nekoga sa kim si se zabavljao šest meseci. Ali Lin *i jeste* čudan. Pa, i ona može tako da se ponaša, pomisli i nonšalantnim tonom glasa reče „Dobro jutro” i sede.

Uzela je roze salvetu i stavila je na krilo. Iza sebe je čula Lina kako lista novine. Čuo se oštar zvuk šuštanja, koje je pratio još gori zvuk Linovog ravnjanja stranica.

Ona je uzela gutljaj vode. „Da li zaista moraš to da radiš?” pitala je.

„Šta da radim?” rekao je.

„Da poravnavaš listove novina. To zvuči kao kad škripiš noktima po tabli.”

„O, *baš* mi je žao”, reče on sa lažnom ljubaznošću. "Ali, ako nisi primetila, malo sam onesposobljen jutros.”

„Jesam li ja kriva što si ^vti onesposobljen?” pitala je. Pokazala je rukom konobaru da priđe. „Šta ti se dogodilo sa nosom?”

„*Molim?*” pitao je.

„Sa nosom”, ponovila je, „šta si uradio sa nosom?”

Ja nisam uradio ništa”, rekao je, nadala se, sa lažnim besom. „Kao što se verovatno sećaš, tvoj prijatelj, onaj glumac Francus, sa nosurdom, izgleda da je želeo da uveća moj nos do veličine njegovog.”

Ovo jutro je postajalo sve gore i gore, pomisli ona. Nešto jako loše se desilo sa Pjerom Bertejom sinoć i zatim je francuski glumac udario Lina u nos. U svest joj dođe nejasna slika Lina kako se rva sa Francuzom u holu. ”Znači videla sam te sinoć”, rekla je.

„Da”, reče on naglašeno. "Videla si me.

„Mmmm”, klimnula je glavom. „Shvatam.” Konobar je prišao stolu i sipao kafu. „I ti si bio u hotelu?”

„Ja sam te doveo ovde. Nakon zabave. Ti si insistirala da igraš poker. Onaj glumac je hteo da zбриše sa tvojim satom, a ja sam protestovao i on je odlučio da me udari.”

„Baš neverovatno”, reče Viktori.

„Ja sam kasno stigao na zabavu”, rekao je. „Ali stigao sam na vreme da čujem kad si rekla Pjeru Berteju kako ćeš jednog dana imati veću jahtu od njega.”

Viktori je ispala kašičica koja je otišla ispod Linove stolice. Kako je to mogla da kaže Pjeru Berteju? Ali to je baš ličilo na nju. Sagnula se da dohvati kašičicu u isto vreme kad i Lin. On joj je dodao kašičicu i ona mu reče „Izvini” preterano ljubazno.

„Nema problema”, reče Lin. On zaista nije izgledao dobro sa tom izraslinom na nosnoj kosti. „Drago mi je da si našla moj šal i naočare”, rekao je.

„A, ovo je tvoje?” pitala je. „Našla sam ih u sobi jutros.” Ovo je izgledalo stvarno loše. I iznenada se seti i da je Lin ušao u sobu i našao Francuza tu i izvukao ga napolje. Ona je pročistila grlo. ”Da li si ti ... ovaj..... proveo noć ovde? Mislim, u hotelu.”

Čula je kako Lin uzima gutljaj kafe i to malo srčuci. „Tehnički govoreći, probudio sam se na tvom podu. Potpuno obučen, moram dodati.”

„Osetila sam da je neki muškarac bio kod mene u sobi”, rekla je bezbrižno. Uzela je meni.

Nakon jednog minuta je rekla „Line? Da li sam stvarno rekla Pjeru da ću jednog dana imati veću jahtu?”

„Uporno si to tvrdila”, potvrdio je Lin.

Klimnula je glavom. Nije ni čudo što stalno viđa Pjerovo lice, zbrčkano kao krompir. „Da li sam preterala?” upitala je bojažljivo.

„U tom delu nisi preterala”, reče Lin. „Mislim da je Pjer bio iznenađen. Ali nije još uvek bio ljut.”

„O, Bože”, reče ona i nasloni se u stolici.

„Pokazala si mu Viktori Ford Specijal”, reče Lin sklapajući novine.

„Shvatam.” Zastala je. „A šta ga je tačno razbesnelo?”

„Ne znam sigurno”, reče Lin. Konobar mu je doneo pržena jaja. „Možda kad si mu rekla da će žene zavladatai svetom mode i da će on, lično, biti zastareo za deset godina.”

„To nije toliko loše”

„Ne, nije. Kao što sam kasnije rekao, imala si razloga da se braniš.”

„Sigurno jesam”, reče ona sklopivši oči i trljajući slepoočnice. „Sigurno jesam.”

„Tip ti je rekao da bi, kad dobiješ pare, trebalo da prekineš da radiš i nađeš nekog muškarca i rađaš decu.”

„To je stvarno grozno.”

„Da, pa, pokušao sam da mu objasnim da takve stvari ne bi trebalo da kaže Njujorčanki.”

„Nije to dobro podneo, zar ne?”

„Jok”, reče Lin. „Rekao je da mu je muka od poslovnih žena, da su celom svetu dojadile žena koje se prave da su muškarci i žene koje nose aktove i da žene zaista žele samo da sede u kući i da se neko brine o njima.” Lin je zastao. „Ovi galski tipovi su stvarno seljaci, bez obzira šta rekli.”

„Baš lepo od tebe što si me tako branio”, reče Viktori.

„Nisam ti stvarno bio potreban”, reče Lin. „Sasvim si se dobro snalazila sama.”

„Jesam li bila kao tigar?” pitala je ubacujući tri kocke šećera u šolju.

„Pokidala si ga na komade. Kad si završila sa njim, od tog Francuza je ostala samo barica šampanjca.”

„Ali nisam to htela, zaista, nisam.”

„On je izgleda mislio da jesi. Ustao je i otišao.”

„O, Bože”, reče Viktori. Popila je kafu i sipala sebi još jednu šolju. „Da li misliš da je bio besan kao da mi nikad neće to oprostiti? Mislim, mora da je znao da je to samo strastvena rasprava u pijanstvu, zar ne? Je li on veoma osetljiv tip muškarca?”

„Šta podrazumevaš pod tim?”

„Pa, samo osetljiv, detinjast muškarac može da ustane u sred rasprave i da ode. To znači samo jedno. Razmažen je i ne sviđa mu se šta mu neko drugi kaže.”

„Mislim da si mu upravo to i rekla”, reče Lin lakonski.

Viktori je zaječala. Želela je da otpuzi ispod stola. Lin je bio u pravu. Ona je baš to rekla.

„Mislim da mu uopšte nije bilo drago. Ja, sa druge strane, mislim da je to strašno smešno. Pjer Bertej je razmaženo derište i bilo je krajnje vreme da mu to neko kaže.”

„I bila sam u pravu”, reče Viktori. „Mislim da ću sad moći da pojedem jaja.”

Još jedan minut je prošao i ona se okrenu u panici. „Line”, rekla je iznenada. „On nije bio ... stvarno ljut? Mislim toliko ljut da bi otkazao posao...?”

„Mislim da ćeš morati da ga pitaš to”, reče Lin saosećajno.

Viktori je ustala od stola, zgrabila mobilni i sjurila se niz stepenice. Vratila se nekoliko minuta kasnije, vukući noge. Sela je na stolicu u stanju šoka.

„Pa?” upita Lin.

„Rekao je da je dobro što još nismo potpisali ugovor, zato što je ovaj dil nešto o čemu oboje moramo dobro i dugo da razmislimo.” „Baš mi je žao”, reče Lin nežno.

Viktori je gledala u more. Osetila je kako joj se oči pune suzama. „U redu je”, reče sa naporom. Suze su joj tekle ispod naočara. Brisala ih je salvetom. „Ja uvek sve sjebem. To je to. I sad sam verovatno upropastila svoj posao.”

„Ma, hajde. Uopšte nisi upropastila posao. Još uvek ga imaš, zar ne?”

„Nije samo to u pitanju”, reče uvrćući salvetu. "Upravo sam shvatila nešto užasno o sebi. Ponašala sam se prema Pjeru Berteju kao i prema svakom drugom muškarcu sa kojim sam u nekoj vezi. Bilo da je u pitanju

posao ili ljubav. U određenom trenutku, ja poludim. A zatim izgubim kontrolu nad sobom. Ja im ... kako ti kažeš, rascopam dupe. I oni pobegnu. I ko može da ih krivi? Uradila sam istu stvar tebi i Pjeru... A sa njim čak nisam ni spavala..."

„Pa, znaš kako kažu: partnerstvo u poslu je vrsta braka.” „A kad pođe nadole, još je gore od braka. U svakom slučaju, važno je da si identifikovala problem. A kako ti kažeš, ne možeš da rešiš problem dok ga tačno ne identifikuješ.”

„Da li ja stvarno to kažem?” pitala je podižući glavu. „Bože, ja baš puno serem ponekad.”

„A ponekad je ono što kažeš istina”, reče Lin ustajući.

„Gde ideš?” pitala je.

„Mi idemo u šoping”, reče on držeći je za ruku.

Odmahnula je glavom. „Ne mogu u šoping. Bankrot sam.”

„Ja častim mala”, rekao je uhvativši je za ruku i povlačeći je da ustane.

„Ovo je dil „ti meni-ja tebi”. Sledeći put kad meni propadne neki posao, ti ćeš mene voditi u šoping.”

„To je sigurno skup predlog.”

„A do tad, očekujem da ćeš moći da to priuštiš.” Zagrlio ju je. „Znaš kako ja to gledam”, rekao je ležerno skidajući naočare sa njenog lica i stavljajući ih na svoje. „Ne dešava se svaki dan da čovek izgubi dvadeset i pet miliona dolara. Pa koliko ljudi se može pohvaliti tim?”

NIKO O'NILI SE NAGNULA NAPRED I POMNO posmatrajući razdeljak kose pod ogledalom za uveličavanje, tražeći vidljive znake sede kose. Imala je možda izrastak od tri milimetra, i u toj masi malo tamnije, neizrazitije boje, koja je bila njena prirodna boja, svetlele su prkosno sjajne i srebrkanste vlasi koje su sjajile kao ukrasne trake za Novu godinu. Ove vlasi su bile drugačijeg oblika i svojstava nego normalna kosa i strčale su kao kovrdže koje se nisu mogle ukrotiti fenom. Čak i kad porastu, biće otporne na farbu za kosu i kad je pregledala celu kosu, našla je uznemirujuće veliki broj vlasi koje su imale tamno srebrnu boju. Njena majka je zaplakala onog dana kada je pronašla prvu sedu u trideset i osmoj godini i Niko se seća popodneva kada je došla kući i zatekla majku svu u suzama kako pilji u sedu vlas koju je iščupala. "Stara sam. Staaaaaara", jecala je.

„Šta to znači mama?“

„Znači da me tata više neće voleti.“

Čak i tad, kad joj je bilo samo petnaest godina, Niko je pomislila da je ovakvo negativno razmišljanje štetno i smešno. „Nikad sebi neću dopustiti da budem takva“, odlučila je. „Nikad neću biti u tom položaju.“

Odaljila se od ogledala i uzdahnula dok je prala ruke. Uprkos naporima, u poslednjih šest meseci se zaista osećala kao da je ostarila. Naravno, ne postoji ništa što može zaustaviti taj proces, toga je svesna, ali jednog dana će joj kosa biti seda i ona će biti u menopauzi. Ali u poslednje vreme, često je razmišljala o tome kako bi stvarno izgledala da skine kolagen, botoks, šminku i boju kose. Ponekad je imala jasan osećaj da se ispod tih kozmetičkih pomagala nalazi stara veštica, koju u jednom komadu drži malo lepka i farbe.

Ovčatina u jagnjećoj koži.

Sa druge strane, kad stvarno razmislite o tome, ovčatina je mnogo zanimljivija od jagnjetine, ako ni zbog čeg drugog, a onda zbog jednostavne činjenice daje preživela dovoljno dugo da postane ovčatina i da je nisu pojeli kao jagnjetinu.

I ovo je bila malo pozitivnija misao, pomisli ona i siđe niz stepenice.

Sejmur je bio u trpezariji i proučavao je brošure ekskluzivnih nekretnina u Vest Vilidžu.

„Da li zaista želiš veću kuću?” pitala je ona.

„Da, želim”, reče Sejmur zaokružujući nešto u jednoj od brošura. „Nekretnine na Menhetnu su sada najbolja investicija. Ako kupimo kuću od pet miliona dolara i renoviramo je, za deset godina će verovatno vredeti petnaest miliona.” On podignu pogled sa brošure i upita je „Da li si doručkovala?”

„Da.”

„Lažove”, rekao je.

„Pojela sam svoje jaje”, rekla je. „Kunem se da jesam. Ako mi ne veruješ, pogledaj tanjir u mašini.”

„To mi neće puno vredeti”, reče on, naslonivši se u stolici i gledajući je sa ljubavlju. „Čak i da si jela, nisi ostavila ni jednu trunčicu jaja na tanjiru.”

„Jela sam dragi, stvarno.” Nagnula se preko njegovog ramena. „Ima li išta dobro?” pitala je gledajući brošure.

„Ima jedna kuća dugačka petnaest metara u zapadnoj Jedanaestoj ulici koja je u lošem stanju. U vlasništvu je nekog muzičara – ko je nekada bio gitarista u hevi metal grupi. Ima pet spratova i preko dve hiljade kvadratnih metara.”

„Zar nam je stvarno potrebno toliko prostora?” upita ona.

„Mislim da bi trebalo da kupimo još jednu kuću negde drugde. Možda u Aspenu.”

Ova kupovina kuća, pomisli Niko. Da li mu je dosadno?

„Nisi pojela doručak, zar ne?” reče on znački.

Odmahnula je glavom.

Ustao je. „Napraviću ti jaje, onda”, rekao je. Dodirnula je njegovu ruku. „Samo ne meko kuvano jaje”, prošaputala je. „Muka mi je od njih”

„Zbog toga nisi ništa doručkovala u poslednjih nekoliko dana?”, pitao je. „Zato što nisi znala šta bi drugo jela?”

„Da”, reče ona. Sada je *zaista* lagala.

„Onda ću ti napraviti kajganu. I tost”, reče Sejmur. "Ili ti je i tost dosadio?"

„Malo”, priznala je. ”Radi se o tome", reče ona sa iznenadnim naletom strasti, ”da su nam životi monotoni...”

„Stvarno?” upita on. ”Ja mislim da uopšte nisu monotoni. Uvek nam se dešavaju nove stvari. Ti sad imaš novi posao i uskoro ćemo imati novu kuću u gradu. Organizovaćemo veće zabave. Neće me čuditi da nam jednom dođe i predsednik. Definitivno možemo dovesti bivšeg predsednika.”

Krenuo je ka kuhinji i zastao. „Trebalo je da mi kažeš ako hoćeš da dovedem bivšeg predsednika. Mogu da ga stvorim ovde za tren oka.” Trebalo bi da joj je stalo do ovoga. Bivši predsednik na njenoj zabavi. To uopšte nije neostvarljiva ideja. Ta glasina bi se pronela celim gradom i kroz ceo Spleč-Verner. *Niko O'Nili ugostila bivšeg predsednika SAD na večeri.* Ali je iznenađena ova njena ravnodušnost postala važna. Kako da mu kaže da joj je svejedno? Nije mogla. „Sejmure”, rekla je, „ti si divan."

„Neki ljudi misle da jesam”, klimnuo je glavom. „Šta misliš o zemički umesto tosta? Kuvarica je donela nekoliko zemički sa borovnicama. Katrina ih voli”

Ona je lenjo bacila pogled na brošure. ”To bi bilo lepo”, promrmljala je. Ali nije bila zaista gladna. Bila je čudno nervozna ovih dana. To je zbog pritiska novog posla. Ponekad bi se probudila puna fenomenalnih ideja, a neki drugi dan sa nekim ljutitim zujanjem u glavi kao da joj je mozak priključen na električne žice. Nije doručkovala u poslednje vreme i Sejmur je to primetio. Za nekoliko minuta on se vratio sa kajganom i malom zemičkom i malo butera i džema na kineskom tanjiru. Ona ga pogleda nasmešivši se i pomislivši ”O, Sejmure, ja sam te izneverila. Da li te to zanima? Primetio si sve ostalo, ali ne i to.” Ona se još uvek videla sa Kirbijem, iako sa manje strasti i rede. Ali ako bi to odbacila, uopšte ne bi imala seks.

Sejmur ju je posmatrao. „Izgledaš lepo”, rekao je nakon pauze. „To je Viktorin model. Vendina premijera je večeras, sećaš se?” pitala je. „Hoćete li ti i Katrina da dođete kod mene u kancelariju ili ćemo se naći u pozorištu?”

„U pozorištu, mislim”, rekao je.

„Hoćeš li da obučeš odelo?” pitala je.

„Moram li?”

„Trebalo bi. Biće glamurozna premijera. To je veoma posebno veče za Vendi. Radila je na ovom filmu deset godina.” Zastala je da stavi viljušku punu kajgane u usta, koncentrišući se na žvakanje i gutanje. „Kada bi *Poklonici* bili nominovani za najbolji film i kada bi stvarno dobila Oskara, Vendi ne bi morala da brine nekoliko godina.”

„Šta je bilo sa Seldenom Rouzom?” upita Sejmur, koji je ponovo počeo da proučava svoje brošure.

„On je neutralizovan”, reče Niko. Pogledala je u vrh Sejmurove glave i oseti nešto što je ličilo na ljubav. „Kupiću ti novu kravatu. Da je večeras obučeš na premijeri.”

„Imam dovoljno kravati. Ne moraš da mi kupuješ joj jednu.”

„Ali *želim* da ti kupim kravatu”, rekla je. „Sejmure, volim te. Ali nisam *zaljubljena* u tebe.” Na trenutak je pokušala da zamisli da je zaljubljena u Sejmura, ali nekako, to nije išlo. „Ja ću odvesti Katrinu u školu danas”, rekla je odjednom. „I možda ću morati da se vratim u kancelariju posle premijere, tako da ću poslati auto po tebe i moći ćeš da ga zadržiš celo veče.” Ustala je i podigla tanjir. Sejmur je pogleda i nasmeja se nonšalantno. "Hoću da organizujem da vidimo neke od ovih kuća za vikend. Da li ti odgovara subota popodne?”

„Naravno”, reče ona. Izašla je iz trpezarije, razmišljajući o tome da, kad bi stvarno bila „zaljubljena” u Sejmura, životi bi im bili u mnogo većem haosu.

TAJ DAN JE BIO HLADAN; minus pet stepeni, a bio je tek prvi decembar! U vazduhu je bilo neko beličasto iščekivanje, kao da će se nešto fenomenalno dogoditi. Kod ivičnjaka, na kraju stepenica čekao je novi auto u kome je sedeo vozač. Kada je bila glavni urednik Bonfajera, koristila je svoj auto, ali sada kada je predsednik i glavni izvršni direktor Verner Pablišinga, kompanija je iznajmila auto za nju (mogla je da izabere koji god auto želi, jedini uslov je bio da auto bude potpuno nov – zbog osiguranja) sa vozačem koji je bio na raspolaganju dvadeset i četiri časa dnevno. Kad ostari, pomisli ona, kad bude imala sedamdeset ili osamdeset godina – što je

udaljeno nekoliko decenija, ali nije toliko daleko; sada su decenije brzo prolazile – ona će se osvrnuti i reći „Nekada sam imala svog vozača i svoj auto. Srebrni BMW 760Li Sedan, sa golubije sivom unutrašnjošću. Ime vozača je bilo Dimitri i imao je sjajnu crnu kosu nalik na crnu kožu.” Ili će možda u sedamdesetj ili osamdesetj biti kao one stare uvažene gospođe, još uvek bogata, još uvek će dobro izgledati i možda će još uvek raditi kao Viktor Metrik i vozikaće se okolo u starom, srebrnom BMW-u kao one fenomenalne žene koje viđa na baletskim predstavama i još uvek će imati svoje stare prijatelje. „Znamo se skoro pedeset godina.” Kako će biti divno da još uvek imaš svoj život.

Sišla je niz stepenice i ušla u auto. Bilo je prijatno toplo unutra. "Dobro jutro gospođo O’Nili”, reče Dimitri veselo, svojim šarmom nekih prošlih vremena. On je bio Grk i bio je zgodan, oženjen i imao je dvoje dece koji su skoro u koledžu i živeo je preko reke u Nju Džerziju. Bilo je nečega u Dimitriju (možda činjenica što je rođen u drugoj zemlji] zbog čega ga je uvek smatrala srednjovečnim i starijim od nje, mada je mislila da bi mogao biti i mlađi od nje.

„Dobro jutro Dimitri”, reče ona toplo. „Moramo da sačekamo moju ćerku još koji minut. Odvešćemo je u školu.”

„Veoma dobro. Uvek sam srećan da vidim gospođicu Katrinu”, reče Dimitri, klimajući glavom sa puno entuzijazma, i za par sekundi, Katrina je izašla iz kuće, veselo skakućući niz stepenice. Nosila je beli vuneni kaput koji je Sejmur izabrao i na glavi je imala veliki pufnast šešir, koji Niko nije videla ranije.

„Zdravo!” reče Katrina veselo, sedajući na zadnje sedište i ispunivši auto čudesnom svežinom mladosti.

„Je li to novi šešir?” upita Niko.

Katrina je slegla ramenima. „Viktori ga je poslala juče. Mislim da je za tebe, ali znam da ga ti nećeš nositi da ti ne bi pokvario kosu, tako da sam ga ja uzela. Ne ljutiš se mama?”

„Naravno da ne, izgledaš očaravajuće.”

„Strašno je glamurozan i hip-hop i prefinjen, zar ne? Nešto kao Odri Hepbern”, reče Katrina, okrećući glavu na jednu, pa na drugu stranu, da bi Niko videla ceo šešir. ”Misliš da će padati sneg danas?” pitala je.

„Ne znam.”

„Čini se da hoće. Nadam se da hoće. Nadam se da će danas pasti prvi sneg. Svi vole prvi sneg – on usreći ljude.”

„A posle ih unesreći”, reče Niko smejući se.

„Ali prvi sneg je ono što je bitno. To je podsetnik da sneg *može* da pada.”

„Da ... *da*, pomisli Niko, klimajući glavom. Hvala Bogu na prvom snegu, on *jeste* podsetnik – na to da, ma koliko da si star i ma koliko toga da si video u životu, stvari još uvek mogu da budu nove, ako si spreman da veruješ da su te stvari još uvek važne.

Katrina se iznenada okrenu ka njoj. „Majka?” reče, gladeći rukom kožu na kožnoj pregradi između njih. „Ti i tata ste ... srećni, zar ne?”

„Naravno. Zašto ne bismo bili?”

Slegla je ramenima. „Pa, neko je video neki članak bez imena.

Stišala je glas, gledajući u Dimitrijevičev potiljak. „U Postu. Zvučao je kao da ... ti imaš ljubavnika.”

Za trenutak, činilo joj se da se čitav svet obrušava oko nje, da golo drveće crne kore pada na ulicu i da se lepe kuće od crvene cigle ruše pred njenim očima. „Članak bez imena?” pitala je.

„Znaš mama, na šestoj strani često imaju takve članke. Ne kažu ime osobe, ali je zvučalo kao da si to ti.”

„Da li si ti to pročitala?” upita Niko staloženo, kao da je svet počeo da se vraća na staro.

„Neko mi je pokazao u školi. Pre par dana.”

„Ja to nisam nikad videla”, reče Niko razuveravajući Katrinu, kao da je činjenica što ga ona nije videla direktno podrazumevala da članak nije istinit. „Taj članak bez imena je mogao da se odnosi na bilo koga. Verovatno je potpuno izmišljen.”

„Rekli su da žena ima vezu sa „zgodnim manekenom koji je rado zamenio svoj status manekena za donje rublje za dečka starije uspešne žene.”

„To je smešno, Ket”, rekla je ne želeći da zvuči suviše defanzivno. Zašto je Ket upamtila tu rečenicu? pitala se. I zašto deca čitaju Njujork Post i naročito šestu stranu? Ali naravno, sva deca njenog uzrasta su opsednuta statusom i tračevima.

„Znači, nemaš vezu sa tim čovekom?” Katrina je uporno pitala, želeći da dobije olakšanje. Izbegavanje odgovora nije bila dobra ideja, pomisli Niko, čak iako joj se nije sviđala ni ideja da otvoreno slaže svoju ćerku.

„Apsolutno ne, dušo. Tata i ja smo veoma srećni. Ne moraš da se brineš zbog nas.”

Mora da okonča tu vezu. Danas, pomisli Niko. Ovo je znak. Prvi je decembar i pada prvi sneg. Obećala je sebi da će, ako se pročuje neki nagovestaj da ona ima ljubavnika, okončati to odmah. Razmišljala je sve vreme da ne želi da povredi Sejmura, ali Sejmur je odrasla osoba, on sigurno može da istrpi napad na svoju psihu. Ali sad je videla da postoji neko ko to ne može. Katrina neće moći da razume situaciju, a i zašto bi? Ona nije imala životno iskustvo koje bi je naoružalo za to, i Niko se nadala da ga neće imati još dugo vremena. Ali da Katrina zna da njena majka ima ljubavnika, to bi uništilo njenu viziju njenog oca to bi oslabilo Sejmura u njenim očima, da ne spominjemo ono što bi mislila o majci. Devojčice kao Katrina imaju crno-beli osećaj za moral; idealistički posmatraju to kako bi ljudi trebalo da se ponašaju. Oni ne razumeju slabosti tela. Bilo je nečeg čistog i skoro svetačkog u Katrini i njenoj nevinosti.

„Znala sam da nemaš, mama”, reče Katrina, sa blagim trijumfom u glasu, nagnuvši se i poljubivši je. Auto je stigao pred školu – šarmantnu građevinu od crvene cigle sa malim dvorištem pored koje je odvojeno od ulice lančanom ogradom. Unutra su bile male grupe dece koje su poredane po nekoj atavističkoj hijerarhiji, koji samo oni instinktivno znaju. „Zdravo dušo”, reče Niko. „Vidimo se večeras.”

Naslonila se u sedištu sa osećajem olakšanja. Došla je tako blizu ivice – kako je mogla da dozvoli sebi da toliko rizikuje? To je bila loša procena. Ne sme to više da radi, ukorila je sebe. To je bila greška. Ona je znala da to ne sme da čini. A sada je morala da iskoreni grešku; da je izbaci iz života.

Auto je išao sporo duž ulice Vest Vilidž. Ispred nje, sa desne strane, ugledala je Šejna Hilija kako šeta trotoarom vodeći dvoje Vendine dece – Magdu i Tajlera. Oni su bili i Šejnova deca, ali je ona o njima razmišljala kao da su Vendina, naročito nakon toga šta je Šejn pokušao da uradi. Hteo je da joj uzme decu. To je stvarno bedno. I Vendi ga je prešla i pronašla savršeno rešenje. Oči joj poprimiše lukav izraz. „Dimitri”, reče ona. „Možeš li da staneš na sekund? Vidim nekog poznatog.”

Auto je stao i kad je Šejn skoro prišao, ona spusti prozor. „Zdravo Šejn”, reče naglašeno, osmehnuvši se hladno. I pre nego što je on stigao da odgovori, ona je podigla prozor i nestala iza zatamnjenog stakla. E, to je bilo stvarno nezrelo, pomisli ona, ali zabavno. Šejn mora stalno da se pod-

seća na to da se neće izvući sa takvim ponašanjem i da ga Vendine drugarice posmatraju i da stoje iza nje.

Kad je obavila taj mali posao, auto je produžio duž Vest Vildža do Vest Sajd autoputa. Reka Hadson je bila one iste monotone sivkaste boje – mirna, i iz nekog razloga, izuzetno umirujuća. Volela je da se prolazi pored reke svako jutro i uvek ju je posmatrala i uočavala različita mesta na njoj: biciklističku stazu, ružno mesto ograđeno plavom ogradom gde su smeštani zaplenjeni automobili; Celzi Piers, gde je Katrina jahala konja; i zatim iza malog ugla sa desne strane, niz bilborda. Prvi od njih je bio za kompaniju za miniskladišta, uvek malo neukusni bilbord, pomisli sa fotografijom igračke vojnika Dži Aj Džoa i rečima "Mama mi je zabranila da izađem napolje da se igram." Ali danas je odmah iz ugla spazila ogromnu sliku Viktori Ford, koja je izgledala fenomenalno u velikom belom šeširu, poput onog koji je nosila Katrina, kako izlazi iz bele limuzine i gleda u stranu tim prodornim očima boje badema. A kakav je tek izraz njenog lica! Izlazila je pred foto reportere kao da je skromno i dostojanstveno osvojila svet. A ispod je pisalo "Viktori Ford: doživi to" i pri dnu, sa desne strane, tri tačke – pastelno roze, plava i zelena – a pored njih – logotip Hakabiza. I sad je to ceo svet mogao da vidi, pomisli ponosno. Viktorini trijumfi su uvek uzbuđljivi, ali ovaj joj je naročito prijao jer je ona pomogla da se sklopi dil između Viktori Ford i Hakabiza i bilo je nečeg što ispunjava osećajem zadovoljstva ne samo zato što čovek ima sjajne ideje, već zato što može i da ih realizuje.

Ona je ugovorila sastanak između Pitera Borša i Viktori pre šest meseci, kad se Viktori vratila iz Francuske, posle onog katastrofalnog incidenta sa Pjerom Bertejom na njegovoj jahti. Niko ne bi nikad učinila išta slično, ali Viktori je imala drugačiji stil. Ona je bila kreativna, a ne naučena na korporacijsku disciplinu; ona je pucala po šavovima kad je morala da se ponaša dvolično i postajala je kao tinejdžer odlučan u tome da se pobuni protiv odraslih. Viktori je uvek radila stvari na svoj način ili nikako drugačije, pomisli Niko. Ona je zaslužila pravo da tako rizikuje, i sada će postati bogatija od nje i Vendi. Ali i ona i Vendi su uvek znale da će tako biti.

Uzela je mobilni telefon „Draga”, reče uzbuđeno. „Upravo prolazim pored tvog bilborda. Tako sam ponosna na tebe.”

„I ja sam ga upravo prošla. Rekla sam vozaču da ide Vest Sajd autopu-tem da bih ga videla – stavili su ga sinoć, nešto posle ponoći”, reče Viktori. ”Sviđa ti se?”

„Fenomenalan je”, reče Niko. „Savršen je. Gde si ti?”

„Ja sam u Trideset trećoj ulici.”

„Ja sam u Trideset prvoj. Reci vozaču da uspori i srešćemo se.”

Niko se nasmeja detinjasto. Ona je ovo obožavala, pomisli. Nije znala zašto, ali je bilo tako zabavno, kao kad čekaš na ulici dok pričaš sa nekim preko mobilnog i pitaš gde se ta osoba nalazi, a ispostavi se da ste odaljeni samo par metara. Viktori je bila u novom Kadilaku De Vil, zlatne boje; Dimitri je stao pored i njih dve su spustile prozor, dok su automobili išli sporo preko raskrsnice; „Odakle ti taj auto?” povika Niko.

„Upravo sam ga kupila”, reče Viktori, provirujući kroz prozor. „Upravo sam prodala dvadeset hiljada šešira, a još nije ni devet ujutru.”

„To je sjajno. Ali auto je *užasan*.”

„Zar nije fenomenalan? Niko nema ništa nalik ovome. I bio je samo pedeset tri hiljade dolara. Bagatela.”, povikala je. ”Kad Lin bude video, dobiće infarkt.”

„To je divno dušo. Vidimo se na ručku?”

„Viktori je klimnula glavom i mahnula joj. „U pola jedan”, viknula je. Njen auto je odjednom ubrzao da stigne na semafor i brzo manevrisao Trideset šestom ulicom. Niko se naslonila u sedištu, ne podigavši prozor i puštajući daje ledeni vazduh šiba po licu. Uostalom, kažu da je hladan vazduh dobar za kožu.

„MAGDA JE VIDELA KATRININ ŠEŠIR i mora da ima i ona jedan takav”, rekla je Vendi.

„Nema problema”, reče Viktori, „doneću joj jedan večeras.” „Inače, videla sam Šejna jutros”, reče Niko. „Bila sam malo neljubazna prema njemu. Izvini. To je bilo jače od mene.” Spustila je meni u stranu i stavila salvetu u krilo, nesvesno gledajući ko je u restoranu. One su bile za stolom broj jedan, koji su im sad uvek davali u Majklsu. Iako ona tehnički nije bila

najuspešnija žena tu prisutna (bilo je nekoliko ljudi sa televizije koji su definitivno zarađivali više) ali, od kad je unapređena, kao da je oko sebe širila skoro opipljiv (i nadala se, velikodušan) osećaj moći. Sa druge strane, to je možda zbog činjenice da je menadžeru restorana dala napojnicu od hiljadu dolara kada su njih tri došle na ručak da proslave.

„Nemoj da brineš zbog toga”, reče Vendi. „Šejn svakako misli da je dosta ljudi neljubazno prema njemu sad kad smo se razveli. On kaže da ga sad skoro i ne pozivaju na zabave....”

„To je tako tužno”, reče Viktori, istinski tužna zbog Šejna, pomisli Niko. Viktori je tako saosećajna prema svima i ona je čak dala posao Mafi Vilijams (dajući joj mali procenat od profita sa velikim dilom sa Hakabizom) nakon što je Mafi dala otkaz u Be e Seu u junu, rekavši da ni ona više ne može da podnese Pjera Berteja.

„Preživeće on to”, rekla je Vendi misleći na Šejna. ”Uostalom, hoću da znam sve o tom šeširu o kome svi pričaju. Šešir!” rekla je Vendi. "Kako je to fenomenalno!”

”To je samo šešir”, reče Viktori. ”Nije ni prići tvome filmu. Da li i Selden i Šejn dolaze?”

Vendi je klimnula glavom. „Rekla sam im da će morati da se slažu. Bar em će Šejn morati da bude fin. Selden je voljan da to učini, a Magda ga naravno obožava. Ona je možda više zaljubljena u njega od mene. Smršala je pet kilograma od kad živimo zajedno.”

„To je zato što si ti srećna, i to nju čini srećnom”, reče Niko. „Znam, ali ponekad osećam grižu savesti što se sve sredilo tako lako”, reče Vendi, misleći na novi raspored stanovanja. Ona je kupila dva potkrovlja na vrhu zgrade-skladišta u Sohau, tako da, iako Šejn i ona tehnički ne žive zajedno, deca su blizu oba roditelja, a da ti roditelji više nisu u braku. ”Mislim, tako je lako rešiti probleme, kad si uspešna žena i kad imaš svoj novac”, reče Vendi. ”Mislim na one žene koje to nisu i kroz koji pakao moraju da prođu. To je nešto što nikad ne možemo da zaboravimo.”

„Ali to je upravo motivacija za uspeh”, reče Niko strastveno. „Kad znaš zašto toliko naporno radiš. Da znaš da, kad se javi kriza, tvoja porodica neće morati da pati.”

Vendi je zastala i pogledala u svoj tanjir. Na licu joj je stajao mali osmeh. „Pa, onda bi trebalo nešto da znate. Još je previše rano da bi bilo zvanično, i možda neće uspeli, ali ... ja sam trudna.”

Viktori je ostala bez daha i, za trenutak, Niko je bila tako šokirana da je ostala bez reči. „Znam”, reče Vendi. „Nisam to planirala Selden je rekao da ne može da ima decu, ali je pogrešio.” Slegla je ramenima bespomoćno. „Ponekad moraš da se povinuješ ovim iznenadnim događajima. Mislim da je to dar, za to što sam konačno stavila *Poklonike* na bioskopske ekrane. Nameravala sam da kupim prsten sa safirom, ali ovo je bolje.”

Selden Rouz! pomisli Niko. „Vendi to je divno”, rekla je, kad joj se konačno povratio glas.

„Viktoru se to možda neće dopasti, ali me baš briga”, reče Vendi. ”Ja sam predsednik Paradora. Ja udaram pesnicom o sto po ovom pitanju. Selden se već složio da, ako jedno od nas dvoje mora da napusti Spleč, on će to učiniti. Osnovaće svoju kompaniju. On to svakako želi.”

”Ne brini za Viktora”, reče Niko, tretirajući ga kao da je domar. ”Ja ću to srediti sa njim. Predstaviću to kao njegovu ličnu ideju da ti i Selden budete zajedno i da imate dete.”

„Ne znam”, reče Vendi zamišljeno. „Od kad sam provela ona tri dana sa Šejnom i decom, kad sam ih negovala kad su imali male boginje, i kad sam propustila svoju i Viktorinu pižama parti u Kanu ... jednostavno sam pomislila, mogu ja to. Ja *to* radim. Ja sam to radila godinama. Ovo sam ja. Ja imam karijeru i imam decu. i želim ih oboje. I potrebno mi je da imam oboje. Ne mogu da budem sa decom svaki sekund, a ni oni ne žele da sam ja sa njima svaki sekund. Oni me ne gledaju na taj način. I to je okej. I više se ne plašim. Jednostavno sam odlučila da se više neću osećati krivom ..”

„Nikad nisi ni imala razloga da se osećaš krivom”, pobunila se Viktori. „Tako sam srećna zbog tebe”, rekla je ustavši da zagrlji Vendi.

„Hej, to je samo beba”, rekla je Vendi sa lažnim sarkazmom. „Još jedna ... ali barem je ovoga puta prava beba, a ne odrastao muškarac.” Niko je pogledala u Viktori i Vendi i oči su joj se zasuzile – ali nije dozvolila da krenu. Sve smo srećne, pomisli. „I Viktori i njen šešir”, reče nežno. „To je sjajno. Taj šešir je usrećio dvadeset hiljada žena. Da ne spominjem dve male devojčice.”

Viktori je pogleda zahvalno. „Postajem sentimentalna”, reče Niko. „Eto to mi se dešava, moram da to odmah zaustavim.”

ŠETAJUĆI TROTOAROM POSLE RUČKA, Niko je razmišljala o tome da ode do Kirbijevog stana i konačno sve okonča. Ona je planirala da skokne do njegovog stana posle Vendine premijere večeras, ali je možda bolje da to obavi što pre, bez odlaganja. Ta veza traje već godinu dana, pomisli ona. Kako se to dogodilo? Kao i sve drugo u životu i to se pretvorilo u rutinu. Prvo je tu bilo strasti, zatim uzbuđenja zbog toga što je to tajna koju niko ne može da otkrije. Sada je ostalo samo malo uzbuđenja, zbog uspevanja da prikrije tragove i da ima nešto samo svoje, o čemu niko nema pojma; verovatno se narkomani isto osećaju. Osim što uvek možeš da prepoznaš osobu koja se drogira. Međutim, izgleda da je neko počeo da primećuje da ona ima ljubavnika. Skrenula je na Pedeset i sedmu ulicu i stresla se pomislivši na onaj članak u Postu. To je kao ogromna zastava upozorenja. Taj članak je značio da neko zna nešto, ali urednici nisu smatrali da imaju dovoljno informacija da navedu imena.

Nebo je izgledalo veoma nisko i teško i, dok je šetala duž zapadne Pedeset sedme ulice, Niko pomisli kako bi se, da nije tako hladno, pitala da li je uopšte napolju. Grad joj je uvek izgledao kao da je zatvorena u neku staklenu kupolu i da je „osećaj da ste napolju” ustvari iluzija. Ljudi su, misleći ona, gledajući u lica prolaznika, ličili na mala stvorenja uhvaćena u onim držačima za papir ispunjenih vodom u koje bi neko dete sa zaprepašćenjem gledalo, fascinirano dešavanjima u tom minijaturnom svetu.

Na uglu Pedeset i sedme u lice i Pete avenije, ona je oklevala, nameraavajući da pređe na 1st sajd i uzme taksi do Medison avenije gde je Kirbijev stan, ali se iznenada setila Sejmura. Sejmur se neće naljutiti ako bi ona zaboravila, ali bi primetio. Sejmur pamti sve što ljudi kažu i drži ih za reč. Ljudi moraju da budu odgovorni za svoje reči, govorio bi; trebalo bi da urade ono što kažu da će uraditi. Zamisli kako bi svet izgledao kad niko ne bi osećao odgovornost da ispunjava obećanja – svet bi bio u stanju anarhije. „Postoje stupnjevi nekih stvari”, ona je uvek pokušavala da mu kaže. „Moraš da dozvoliš da postoje okolnosti i stupnjevi.”

„Stupnjevi – ha!” govorio bi. „Stupnjevi su početak klizave nizbrdice koja vodi u jaz haosa.

Mora da mu kupi tu kravatu.

Prešla je Petu aveniju. Bilo je to kao da prelazi neku zamišljenu liniju. Deo grada istočno od Pete avenije bio je toliko lepši od zapadnog dela. Da li su se arhitekta pre mnogo godina sastale i rekle – naša strana će biti lepša

od vaše? Ušla je kroz pokretna vrata robne kuće Bergdorfs Mens Stor i talas toplog vazduha sa blagom notom borovine je obgrlio. Borovina; dolazi Božić. Ove godine će ići u Aspen i Sent Barts; Sejmur će da skija i da pliva, a ona će verovatno veći deo vremena radit.

Vendi je planirala da ide u Indiju sa decom i Seldenom, i bez Šejna, ali je sad verovatno promenila planove zbog trudnoće. Šejn mora da je besan zbog toga, pomisli Niko, ali nije mogao ništa protiv toga. Vendi je bila kao oni uspešni muškarci koji se razvedu i odmah pronadu novu sreću, dok žena ostaje kod kuće da pati. Niko još uvek nije bila sigurna šta da misli o Seldenu – posmatračice i čekačice – ali joj se mnogo svidela činjenica kako je Vendi preokrenula situaciju u svoju korist. A Šejn nije mogao da se žali – Vendi mu je dala sve što je zahtevao u zahtevu za razvod: njegov stan, zajedničko starateljstvo nad decom, alimentaciju i novac za izdržavanje dece. Plaćala mu je 15,000 dolara mesečno i to je bilo posle poreza. „Kad smo se venčali, dala sam mu sve što je želeo, ali to nije bilo dovoljno“, rekla je Vendi i Niko je pomislila kako je to zvučalo isto kako kad sluša muškarce koji pričaju o svojim bivšim ženama. Šejn je želeo nešto neopipljivo (verovatno samopoštovanje), nešto emotivno, ali problem u ispunjavanju emotivne praznine je bio u tome što to nije nešto što može da ti neko drugi pruži. To dolazi iznutra. Šejn je načinio istu grešku kao i one nezadovoljne domaćice pedesetih godina.

„Bolje bi ti bilo da budeš fina prema Sejmuru“, rekla je Vendi, ali samo delimično šaljivo, „ili će pokušati da ti uradi isto što je Šejn uradio meni.“ To je bio razgovor koji su vodili muškarci pre petnaest godina. Ali, ne, reče Niko, tražeći kravatu, Sejmur to nikad ne bi uradio. Sejmur je zadovoljan. On je timski igrač. On se uvek trudio da im živote učini boljim, i ona ga je poštovala. Ona je bila velikodušna. Kad si ti „muškarac“ u vezi, moraš da budeš velikodušna i moraš da paziš da ne stavljaš do znanja partneru da ti plaćaš; da je to u suštini tvoj šou. Drugim rečima, moraš da se ponašaš onako kako su žene tradicionalno očekivale od muškaraca da se ponašaju, a oni se nikad nisu tako ponašali.

Prodavač u tamnom odelu i kravati je laganim korakom došao do nje. „Mogu li Vam pomoći?“ upitao je.

Iznenada se osetila kao muškarac u prodavnici donjeg veša. „Da. Htela bih da kupim kravatu za muža“, rekla je misleći kako joj se još uvek dopada

zvuk reči „moj muž.” Mora ovo da radi malo češće. Trebalo bi da svake nedelje kupi Sejmuru neku sitnicu. On to zaslužuje.

„Da li imate na umu neku posebnu boju? Ili priliku?” upita prodavač.

„Idemo na premijeru filma.”

„Vaš suprug se znači bavi filmom?”

„Ne, nego moja prijateljica. Idemo na *njenu* premijeru”, reče ona naglašeno – nije bilo potrebno da prodavač ovo zna, pomisli ona, ali je nekako izgledalo važno da to razjasni.

„Vi ste zvanice, dakle.”

„Da.”

„Imate li neku određenu boju...”

„Ne znam”, rekla je. Zelena, pomisli ona. Ali ne, zelena se ne smatra srećnom bojom. Žuta? Nikad. Sejmur bi mislio da je to previše u Vol Strit stilu osamdesetih.

„Šta mislite o roze?” upita prodavač. ”Roza je veoma popularna ove sezone.”

Sejmur sa roze kravatom. Ne, to bi stvarno bilo previše. ”Ne”, reče ona odlučno.

„Srebrna. Dobro se slaže uz sve boje. Ona čini odelo mnogo elegantnijim. Ona ima karakter „posebne prilike”. „Niko je klimnula glavom „Uzeću srebrnu”, rekla je.

„Pođite ovuda...”

Ona ga je pratila do zadnjeg dela radnje. Na svakoj strani su bile garderobe – blokovi okruženi kovčezima sa ogledalima, pomisli Niko. Na stolici pored jedne kabine sedela je mlada žena koju je Niko prepoznala iz kancelarije. Žena je radila u odeljenju za marketing u jednom od njenih časopisa; imala je plavu kosu vezanu u rep i bila je lepa na taj uniformisani način žena u poznim dvadesetim, ako da su još uvek pokušavale da spoznaju ko su i gde im je mesto u svetu.

„Zdravo”, reče Niko ljubazno klimnuvši glavom. Nije nameravala da stupi u dug razgovor sa tom ženom, ali ona ju je pogledala šokirano, a zatim prestravljeno, pa sa osećajem neke krivice, kao da ju je upravo uhvatila u nečem nelegalnom. Pogledala je u Niko, a zatim u muškarca koji je stajao u jednoj od onih kabina. Niko je prepoznala kožu boje mahagonija i znala je da je to Majk Hames.

On se pretvarao da je zauzet krojačem koji mu je nameštao nogavice, ali ju je sigurno video u ogledalu. Majk, pomisli Niko. Pitala se šta se desilo sa njim – čula je da je otišao u Englesku na neko vreme. Da li da prođe i pretvara se da ga ne vidi, što je on pokušavao da uradi i poštedi ih neugodne situacije? Ali dugo je oklevala i on je pogledao u ogledalu i, videvši je iza sebe, verovatno radoznao šta će ona uraditi i planirajući šta da kaže, ali možda je već nešto isplanirao znajući da će se kad tad sresti.

„Zdravo Majk”, rekla je. Nije mu pružila ruku – mislila je da joj neće uzvratiti.

„Vidi, vidi”, reče Majk, gledajući je iz kabine. „Niko O’Nili.”

„Drago mi je da te vidim Majk”, reče ona brzo, sa malim klimanjem glave, okrećući se. To je bilo ispravno, pomisli ona. Pozdraviti se sa njim, bez ulaženja u neki razgovor. Ali počela je da razgleda srebrne kravate i činjenica da su oboje tu i sve ono što se dogodilo među njima ispuni radnju kao dva olujna oblaka. Nije mogla da se koncentriše. Odlučila je da će da mu se izvini.

Okrenula se. Majk je sedeo i zavezivao pertle na cipeli, kao da je želeo da što pre ode odatle. To je bilo bolje; barem joj nije visio nad glavom kao gargojl. „Majk”, reče ona „žao mi je zbog svega što se dogodilo.”

Majk je podigao pogled, iznenađen i ljut. "Nikad nemoj da se izvinjavaš neprijateljima, Niko”, reče odsečno. ”Ti to valjda najbolje znaš.”

„Zar smo neprijatelji Majk? Nema potrebe za tim.”

„Zato što ti više ne predstavljam pretnju. U tom slučaju, nismo neprijatelji.”

Ona se nasmeši pomalo tužno, spojenih usana. Majk se nikad neće promeniti, pomisli ona, nikad neće prerasti svoj ego. Dala je sve od sebe ovde i bilo je najbolje da to pusti. "Nadam se da si dobro Majk”, rekla je. Počela je da se okreće, a on je ustao.

„Pa, pretpostavljam da moram da ti se zahvalim za jednu stvar”, rekao je iznenađa. „Natalija i ja ćemo se venčati”, rekao je pokazujući na onu mladu ženu koja se smešila, kao da nije sasvim sigurna sa čije strane bi trebalo da bude. „Sigurno znaš Nataliju, Niko”, rekao je Majk optuživački. „Ona radi za tebe. Sad”, dodao je.

„Naravno”, reče Niko. „Čestitam.”

„Rekao sam joj da, ako hoće da napreduje, mora da se ponaša kao ti”, nastavio je da priča, uzevši kaput. Ovo je očigledno bila uvreda, ali je Niko

odlučila da je ne shvati kao uvredu. „To je veoma lepo od tebe”, rekla je kao da je polaskana.

„U svakom slučaju”, nastavio je, uvlačeći ruke u rukave „otvore ti se oči i vidiš šta je važno u životu. To vi žene stalno govorite. Bitna je ljubav, a ne karijera. Karijera je sranje. Karijere su za kretene. Kad razmislim o tome koliko sam crnčio ... čega sam morao da se odrekнем da bih zadovoljio Viktora Metrika ...” Pogleda u Nataliju i uze joj ruku kao da mu ona pripada ”Zar ne dušo?”

„Pretpostavljam”, Natalija prošaputa, gledajući u Majka, pa u Niko. „Ali mislim da je dobra ideja da čovek pokuša da ima *oboje*”, usudila se da kaže, ne želeći da se zameri nijednom šefu, pomisli Niko.

„Pa, čestitam još jednom”, reče ona. Pogledala ih je za trenutak dok su izlazili iz radnje. Jadna devojka, pomisli ona, kad mora da se uda za Majka Hamesa. On je takav siledžija. Moraće da malo obrati pažnju na tu Nataliju. Nadala se da dobro obavlja svoj posao; ako je tako, ona će se potruditi da joj pomogne. To dete je zasluživalo da joj se nešto dobro dogodi u životu, kad već mora da se uda za Majka.

„Da li da spakujem kravatu i kažem da Vam je pošalju?” utpita prodavač, držeći savijenu srebrnu kravatu u sjajnoj braon kutiji.

„Da’ ’, reče Niko, opet uživajući u danu. „Molim vas.”

O, KAKVU FRKU LJUDI PRAVE, POMISLI NIKO.

Bilo je sedam uveče i auto je upao u gužvu vozila koja su pokušavala da skrenu sa Sedme avenije u Pedeset i četvrtu ulicu do pozorišta Zigfeld gde je bila Vendina premijera. Mogla je da se oseti tenzija koja dolazi iz automobila, čist stres zbog završetka napornog dana premijerom filma; oblačenje, pronalazak automobila, a zatim masa ljudi ispred pozorišta (koje sa obe strane zadržavaju policijske barikade) koji se nadaju da će videti neku pravu filmsku zvezdu (da li je trenutak njihovog života koji će poneti sa sobom u grob, pitala se Niko, kad ugledaju Dženi Kejdin uživo?) i zatim foto reporteri i PR devojke sa svojim spiskovima, koje moraju da naprave razliku između važnih i nevažnih likova

Auto se zaustavio u malom prostoru ispred pozorišta i Niko je brzo izašla. Sagnuvši glavu, ona se probila kroz masu ljudi i ušla na sporedna vrata, izbegavši crveni tepih. Sve više i više u poslednjih nekoliko meseci ona je bila rešena da uopšte ne želi da bude javna ličnost. To joj nije bilo potrebno. Glavni izvršni direktor i predsednik Verner Pablišinga bi trebalo da bude malo misterizna ličnost, osoba iz senke koja se retko pojavljuje u novinama. A ovo je ionako Vendina noć. Foto reporteri nisu morali da fotografiju nju, nego Vendi.

„Niko O’Nili?” upita mlada žena obučena u crno, noseći slušalice.

„Da”, reče Niko ljubazno.

„Imamo sedište rezervisano za Vas u Vendinom redu. Mislim da je Vaš suprug već tamo.”

„Hvala”, reče Niko i pođe za mladom ženom. U sredini reda su bila sedišta na čijem zadnjem delu je stajao natpis „Hili”. Šejn je bio na jednom kraju, pored Tajlera i Magde, koji su sedeli pored njene drage Katrine (kako je prelepo izgledala – to lice, to joj je ispunilo srce), pa Sejmur, koji je stavio novu kravatu. Magda i Katrina su nosile svoje pufnaste šešire. Sada su već dobre drugarice, obe imaju ponije i šešire, pomisli ona – kako divno za njih. Nadala se da će biti drugarice zauvek .. Pored Sejmura su bila tri prazna mesta. Ona će sedeti pored njega, a Viktori i Lin pored nje. Bilo je par praznih mesta sa druge strane od Šejna – to je značilo da će Selden morati da sedne pored njega! pomisli ona. Ali, ne, Vendi će sedeti između njih. Ona je sela pored Sejmura i prošaputala „Zdravo.”

„Zdravo”, reče on i pogleda na sat – što je bio njegov način da pita zašto kasni.

„Saobraćaj”, rekla je. „Napolju je hiljadu ljudi...” Gledala je preko njega na drugi kraj reda. Selden Rouz je silazio do sedišta. Zastao je ... pogledao je u Šejna ... i seo je, kao što je ona pretpostavila, ostavivši jedno prazno sedište između njih za Vendi. Šejn je ignorisao Seldena, koji je gledao pravo ispred sebe. Pa, Šejn će sad morati da se navikne na Seldena, pomisli Niko. Pitala se da li Šejn zna da je ona trudna. Čak i ako ne zna, uskoro će saznati: Selden upravo prodaje stan i useliće se kod Vendi.

„Šta to Vendi radi?” upita Sejmur, videvši Seldena kada je seo.

„Mislim da će održati govor pre početka filma”, reče Niko.

„Ne”, reče Selden. „Mislim šta radi sa Seldenom i Šejnom. To nije u redu.”

„Obojica su odrasli muškarci.” Slegla je ramenima.

„To nije baš lepo prema Šejnu”, reče Sejmur, čime je stao na njegovu stranu.

„Ne, ali zaslužio je. On je taj koji je želeo da ode”, reče Niko. „Uostalom, nikad ti se nije dopadao.”

„Nisam siguran ni da mi se Selden dopada”, reče Sejmur formalno.

„On je okej... mislim”, dodala je Niko.

Ona ponovo baci pogled na kraj reda. Šejn je još uvek gledao pravo napred ne, sad je nameštao Tajleru sako. Tajler je imao onaj izraz lica kao kada se sprema da dobije napad besnila. Migoljio se i šutirao sedište ispred. Selden je diskretno gledao Tajlera, možda se pitajući da li bi trebalo da se umeša. Šejn je sada pokušavao da ignoriše i Seldena i Tajlera.

Ovo je skoro bolje od filma, pomisli Niko.

Selden je bacao pogled na Šejna ... on je *rešio* da se umeša, pomisli Niko. I zaista, Selden se nagnuo preko sedišta. Činilo se da je rekao „Hej druže” Šejnu – univerzalni muški pozdrav. Sad je Šejn *morao* da ga pogleda. Selden je pokušavao da se ponaša prijateljski pružio je ruku. Šejn je morao da je prihvati. I tada, Selden, koji je bio nagnut, reče nešto Tajleru i on se odmah smiri. Selden je napravio smešnu facu i Tajler se smejao. Šejn je izgledao iznervirano, ali je Selden ovoga puta rekao nešto njemu, pokušavajući da ga oraspoloži. Odlično Seldene, pomisli Niko. Bilo joj je drago da vidi da on preuzima kontrolu nad situacijom i da pokušava da uradi pravu stvar. Ona se stvarno trudila da joj se on sviđa. Možda će za Vendi i Seldena sve ispasti kako treba. U svakom slučaju, Vendi je zaslužila sreću u svom privatnom životu.

Svetla u pozorištu se prigušiše i svi se utišaše. A zatim su se upalila scenska svetla i Vendi je brzim koracima silazila do pozornice. Neko joj je dodao mikrofona i ona se pope stepenicama na pozornicu.

Publika je tapšala. Najpre je to bio blag aplauz, a zatim sve jači i jači. Ljudi je vole, pomisli Niko. Publika ju je toliko volela, a u publici su sedele ne samo filmske zvezde i ljudi iz filmske industrije, već i filmska ekipa i njihove porodice. Svi oni su je obožavali – ovu ženu koja je omogućila da se ostvare snovi mnogih ljudi. Nekoliko sekundi, Vendi je stajala pod svetlima pozornice – gospodareći situacijom, pomisli Niko – klimajući glavom i uživajući u aplauzu. Zatim je nakašljala i svi su se nasmejali i aplauz je prestao.

„Dobro večer svima. Ja sam Vendi Hili, predsednik Parador Pikčersa i uzbuđena sam što sam večeras domaćin svetske premijere filma *Poklonici*. Ovaj film je konačno završen!" (Nakon toga je usledio smeh u publici.) „Završen je nakon šest godina rada punog ljubavi, rada toliko mnogo ljudi koji nikad nisu odustali od svoje vizije da će jednog dana ova fenomenalna priča biti na bioskopskom platnu...”

A kako je lepo Vendi izgledala, pomisli Niko. Pogled joj je ponovo pobegao na kraj reda. Šejn se mrštio, a Selden, sa svojom novom, dugom, pravom kosom, gledao je Vendi sa ponosom. Tada je Šejn pogledao Seldena ljutito. Pa, nije loše, pomisli Niko. Šejn je počinjao da gubi svoj dobar izgled. Lice mu je bilo crveno i naduveno, ali je to možda zbog nekog kozmetičkog tretmana, kao što je piling laserom. Usledio je još jedan jak aplauz i Vendi je sišla sa scene i došla do sedišta, zastajući svakih par koraka da se poljubi ili rukuje sa nekim. Pogledala je gore i videla da je Niko gleda. Niko joj je mahnula i pokazala podignut palac u znak podrške.

Bilo je malo guranja u prolazu između redova i Viktori i Lin se sjuriše do sedišta. Viktori je sela pored Niko, a obrazi su joj bili crveni od hladnoće. „Konačno pada sneg”, rekla je nagnuvši se da poljubi Niko. „Morali smo da idemo peške pola bloka. Lin zamalo nije dobio infarkt.” Pogledala je preko Niko i Sejmura i dece u Vendi i mahnula joj. „Pogledaj Vendi i njena dva muškarca!” prošaputala je.

„Znam”, Niko je klimnula glavom.

„Znao sam da će se ovo jednoga dana desiti”, Lin je progundao. „Žene su prvo zauzele svet, a zatim im se dozvoljava da imaju dva muškarca. Čovek bi pomislio da je jedan sasvim dovoljan...”

Niko i Viktori se pogledaše i nasmejaše. „Svaka žena zna da moraš da kombinuješ barem dva muškarca da bi se dobio jedan pristojan primerak.” Viktori je šaljivo stisla Linovu ruku kada su se svetla prigušila i pozorište ostalo u mraku.

Da li je to što je svakoj ženi potrebno – dva muškarca? pomisli Niko, naslonivši se u sedištu. To je tako zanimljivo. Kada su imale dvadeset godina, plašile su se da nikad neće naći jednog muškarca ... i još uvek ima žena u tridesetim koje traže tog jednog. A evo je Vendi, sa dva muškarca! I to u četrdesetim! Kada svi kažu da žene postanu oronule, barem seksualno ... pa, to je definitivno laž. Od napornog rada možeš da očuvaš mladolikost i

energičnost. To je tajna koju muškarci znaju: ako hoćeš da privučeš suprotni pol, moraš da postaneš uspešan i moćan.

Na platnu se pojavio logotip Paradora i svi su počeli da aplaudiraju. Pojavila se scena sa zabave u Njujorku pre rata i iznad je pisalo „Film Vendi Hili”. Sa suprotnog kraja reda, Selden Rouz je povikao kao navijač na košarkaškoj utakmici i Niko je to bilo simpatično. Ono što je rekla Sejmuru je bilo istina: sad kad je Selden sa Vendi, više neće biti pretnja. Ne samo zato što mu Vendi neće dozvoliti, već zato što, kao što je Niko pretpostavljala, više ne želi da bude. Niko je pretpostavila da je Selden kao većina muškaraca: on je ambiciozan zato što je mislio da muškarac mora da bude takav. U međuvremenu je verovatno potajno priželjkivao da ode u penziju. A čim Vendi rodi ovu bebu, sigurno će biti drugačiji. On će se zaljubiti u to dete, i verovatno će želeći što više vremena da provodi sa njim. Nadala se, zbog Vendi, da će on nastaviti da radi, barem malo. Zamisli da Vendi mora da izdržava dva muškarca i četvoro dece.

„OVO MI SE UVEK DEŠAVA”, reče Kirbi ogorčeno, odlazeći u dnevnu sobu. „Zene me vole, lude su za mnom, a onda, ne znam. Nešto se desi i one više ne žele da budu sa mnom.”

Niko je klimnula glavom, nadajući se da je to učinila na način koji iskazuje saosećanje, i pogledala diskretno na sat. Bilo je skoro pola jedanaest. Ona je otišla sa zabave u deset, kad je Sejmur odveo Katrinu kući, rekavši mu da mora da skokne do kancelarije na trenutak, gde se dogovorila sa Vendi i Viktori da će se naći i održati privatno slavlje. Sejmur nije bio sumnjičav, ali da bi osigurala da ne bude, morala je da reši ovu situaciju sa Kirbijem, a zatim da stvarno ode do kancelarije i telefonira Sejmuru sa telefona u kancelariji. Srce joj je ubrzano lupalo. Sad kad je tu i kad je kraj neizbežan, želela je da to brzo završi i ode.

„Izvini Kirbi”, rekla je i to je zvučalo tako neuverljivo, ali šta je drugo mogla da kaže? Napravila je nekoliko koraka ka njemu. Nosio je farmerke, dok mu je gornji deo tela bio potpuno go, jer je ušla dok se presvlačio.

„Mislio sam da ti i ja imamo nešto drugačije”, rekao je. Stajao je na prozoru, okrenut leđima njoj, kao da nije mogao da je pogleda. Nadala se da neće napraviti scenu.

Progutala je knedlu u grlu. „Kirbi, znao si da sam udata.”

„Pa?” pitao je, okrećući se.

„Pa, volim svog muža, Kirbi. On je divan čovek i ne želim da ga povredim.”

Ovo je zvučalo kao pripremljen govor i Kirbi je klimnuo glavom kao da je sve to već čuo ranije. Ona je malo nervozno prekrstila ruke. Verovatno uopšte nije trebalo da dolazi; verovatno je trebalo da uradi ono što bi uradio neki muškarac, a to je da jednostavno prestane da ga zove i da kaže asistentima da „nije tu” u slučaju da on zove. Ali to je izgledalo kao kukavičko rešenje.

„Pa, iskoristila si mene da bi to otkrila”, rekao je.

„O, Kirbi.” Ona je sedela na ivici kauča i gledala u zid. Nije mogla da ga pogleda. Osećala se krivom i ta krivica ju je ljutila. Stegla je usne. Da li je iskoristila Kirbija da bi otkrila prava osećanja prema Sejmuru? Nije to nameravala. Nije znala šta uopšte namerava kada je započela vezu sa Kirbijem; jedino što je znala je da joj u životu nešto nedostaje. Ko i obično, ispostavilo se da delić koji nedostaje nije druga osoba, niti nešto što može da dobije od nekoga. Sve što je sad znala je da je svaki njen deo ispunjen i da tu više nema mesta za Kirbija.

Naterala se da ga pogleda. „Ako ti tako izgleda Kirbi, žao mi je. Nisam to nikada želela”, rekla je. „Mislila sam da smo prijatelji i da se samo dobro *zabavljamo*.” O, Bože, pomisli ona, stvarno zvučim kao muškarac.

„Zabavljamo?” rekao je on.

„Kirbi” krenula je još jednom da mu objasni. „Ti si divan i *mlad* muškarac. Ceo život je pred tobom. Ne trebam ti ja.” A sad je sigurno zvučala kao njegova majka. ”Ne treba da praviš frku oko ovoga.”

„Ne razumem”, reče on opet se okrećući ka prozoru. ”Možda mi je nešto promaklo. Znaš ovaj grad je *sranje*.” I posle jednog trenutka, uzviknuo je ”Hej, znaš li da pada sneg?”

PA, POMISLI NIKO, NAVLAČEĆI RUKAVICE. *Upravo sam dala muškarcu 5,000 dolara da ne spava sa mnom.*

Ta misao je bila smešna i tužna u isto vreme.

„Idemo kući gospođo O’Nili?” upita Dimitri, gledajući je u retrovizoru.

„Moram da svratim do kancelarije na minut”, reče ona i za trenutak dodade "Izвинi Dimitri. Znam da je ovo bio dug dan za tebe i da jedva čekaš da ideš kući.”

„Ja volim da sam u gradu”, reče Dimitri, pažljivo izlazeći na Sedamdeset devetu ulicu. „A uostalom, Vi morate da radite. Sto se mora, mora se, jel’ tako?”

„Tako je”, reče Niko, osećajući grizu savesti opet. Pogledala je u zatamnjeni prozor. Sneg je padao u malim, sjajnim pahuljama, poput malih dijamanata. Ali gotovo je, ispravila je samu sebe. Okončala je to i nikada to neće učiniti ponovo. Znači, činjenica je da više ne mora da oseća grizu savesti.

Kakvo olakšanje!

Sad je samo morala da se moli da Sejmur nikada ne sazna za taj ček koji je napisala Kirbiju. Ali neće. Napisala je ček sa svog privatnog i ličnog računa i Sejmur bi to smatrao ispod nivoa da njuška. I sa malim osmehom se seti trenutka kada je dala Kirbiju ček.

„Kako to da me niko ne voli?” Kirbi je jadikovao šetajući u krugovima po dnevno sobi, dok se rukama držao za grudi. „Imam dvadeset osam godina. Želim da se oženim i imam decu. Gde je moja žena?”

„O, molim te, Kirbi” konačno je rekla, ustavši i uzevši torbu. „Ima hiljade mladih žena koje jedva čekaju da se zaljube u tebe. I ako želiš da se oženiš, ne bi trebalo da gubiš vreme na žene koje su već udate.” „Znači stvarno je gotovo?” upita on.

„Da Kirbi. Plašim se da jeste.” A zatim je uzela ček iz svoje torbe. Naravno, Kirbi se pobunio. „Ne moraš to da radiš”, rekao je. „Mene ne možeš da isplatiš.”

„Ne budi blesav dragi”, rekla je. „To nije plaćanje, to je poklon.” I uprkos njegovim protestima, ipak je uzeo ček. A kada ga je pogledao, oči mu se raširiše od iznenađenja. Savio ga je i stavi u zadnji džep farmerki. „Jesi li sigurna da nećeš ... još jednom” rekao je, ”u ime starih dobrih vremena?”

„Ne, hvala ti Kirbi”, rekla je. „Mislim da to nije dobra ideja.”

Zaim je brzim koracima došla do lifta i ušla u njega, misleći kako je ovo poslednji put da prolazi ovuda. Uh, ispusti uzdah olakšanja.

Naslonila je glavu na sedište. A sada, više nikada neću imati dobar seks, pomisli. Da li bi trebalo da sažaljeva samu sebe? Verovatno. A možda će i imati dobar seks, jednog dana. Ali sada joj nije bilo žao.

Seks...Pa šta, pomisli nestrpljivo. Vrlo važno. Ona nije muškarac koji se rukovodi svojom kitom. Ona je žena i ona je slobodna ... Telefon joj je zazvonio, „sa vendi sam. jesi u ofisu?” poruka je bila od Viktori.

Niko se nasmeja. „za 2 min.”

„nosim šampanj. vidimo se za 2”

VENDIN FILM JE BIO HIT. To je bilo nesumnjivo. To se uvek vidi po reakciji publike, a publika koja ide na premijere u Njujorku je najiskusnija publika na svetu. A oni su aplaudirali i vikali u znak oduševljenja na kraju, sve vreme dok su glumci i ekipa bili na sceni. A zatim, na after partiju u hotelu Meritajm, svi su bili dobro raspoloženi, kao da su zaista srećni što su tu. A to je još jedan znak da će film biti hit. Da je drugačije, svi bi se pojavili na deset minuta i otišli, rekla je Vendi. Ona je u bila u toj situaciji puno puta.

Sedele su u Nikinoj kancelariji, oduševljene zbog Vendinog velikog uspeha. „Uvek se radi o tome da moraš da se trudiš da ostaneš u igri”, reče Viktori, „jer mnogi žele da te izguraju ako mogu”. Niko je uzela flašu Dom Perinjona i sipala šampanjac u tri kristalne kaše za šampanjac. Samo najbolje za glavne izvršne direktore Spleč-Venera, pomisli ona cinično. „Mogu da pokušavaju, ali ne mogu da nas pobeđu”, rekla je.

„U pravu si”, reče Vendi dižući čašu.

„I Selden se tako lepo ponašao. Sviđa mi se kako je stajao pored tebe na zabavi i kako ti je donosio piće i pustio te da pričaš sa svakim bez nesigurnosti i potrebe da zabada nos”, reče Viktori. Došla je do staklenih vrata i otvorila ih. „O, Niko”, uzviknula je i ostala bez dah. "Kakva terasa.”

"Znam.” Osetila se malo stidljivo zbog terase – ustvari, zbog cele kancelarije. Bila je ogromna, sa ugrađenim barom u jednom zidu, Majkova

zaostavština, što je odlučila da zadrži. I ova terasa. Mali deo neba na trideset i drugom spratu koji gleda na Central Park i elegantne zgrade Pete avenije i oštre zgrade koje su se izdizale iz srednjeg dela grada kao moćno drveće. U Spleč-Verneru je bilo osam kancelarija sa terasama i ona je bila jedina žena koja je imala jednu od njih.

Viktori je izašla na terasu, a za njom i Vendi. Niko je zastala na vratima i gledajući drugarice u izmaglici od snega, iznenada je shvatila da je srećna. Ova sreća je ispuni celu, zastade joj u grlu i izađe napolje kao uzdah iznenađenja.

Vendi je podigla čašu. „Za nas”, reče gledajući u oblakodere, i dodade. „Znaš kako se kaže ‚Pazi se, napolju te čeka džungla’”

„Ne devojke”, reče Niko i pođe ka njima. Otvorila je ruke kao da je želela da njima obuhvati grad. „Mi vladamo tom džunglom.”